

ДЖЕЙМС ЕЛИЪТ НЕВЪЗМОЖНО БЯГСТВО

Превод от английски: Огнян Алтънчев, 1999

chitanka.info

1.

Той искаше от нея само да го гушка. И това бе всичко. Напълно облечени. Само да седи до него на тапицирания с коприна диван, да го гушка, да го гали по оредяващата посребрена коса и да го слуша как скимти и хленчи по детски, заврял нос в гърдите ѝ. Странно поведение наистина, но далеч не най-странното, с което Никол Бас, по прякор Ники, се бе сблъсквала през последните осемнадесет месеца.

За музикален фон винаги бе избирано някое ноктюрно от Шопен и под нежните звуци тя леко люлееше главата му в прегръдките си и го галеше по косата. От време на време, като навита машинка, промърморваше с най-милия си майчински глас:

— Хайде, хайде, Били. Добро момче. Ооо! Доброто ми момченце. Мама те обича.

Понякога по собствена инициатива променяше думите в такива вариации, които като че ли винаги му харесваха. За всичко това щеше да ѝ бъде платено хиляда долара на час, като минимумът бе два часа, 50 процента от които задържаше за себе си. Освен това той всеки път ѝ даваше щедър бакшиш — хиляда долара отгоре, които тя задържаше само за себе си.

Името му беше Уилям Райланд Брадфорд Трети — от Брадфордците от Южна Каролина — и бе редовен клиент. Идваше тук поне веднъж месечно. Според Бас той минаваше седемдесетте и явно бе много богат. Двустайният луксозен апартамент, който наемаше за цяла година в скъпия нюйоркски хотел „Карлайл“, му струваше двадесет хиляди долара на месец.

Каролин Чеймбърс — жената, която бе основала и управляваше агенцията за компаньонки, към която Бас работеше — го бе кръстила Гушкача. Той бе първият „клиент“ на Бас, както Чеймбърс настояваше да наричат мъжете, прибягващи до услугите на агенцията ѝ. Не „бройка“ или „сульо“, както се наричаха на уличен жаргон. Гушкача бе послужил на Чеймбърс да въведе Бас в новата ѝ работа без сътресения. Той бе тихо говорещ, любезен, истински южняшки джентълмен, който

се държеше с Ники като със стара приятелка, когато двамата сядяха в апартамента му на вечеря, последвана от тричасово гушкане. Винаги бе едно и също: точно четири часа и хиляда долара бакшиш.

Харесваше стареца и чак изпита чувство на вина, поглеждайки скришом часовника си. Но бизнесът си е бизнес. Беше десет вечерта и бе моментът меко да му напомни, че времето му е свършило. Гушкача ѝ благодари любезно и плати в брой, както правеха всичките ѝ клиенти. Бас сложи парите в една от преградките на огромната чанта, с която излизаше, когато бе на работа. Бе направена така, че да скрива централната преградка, намираща се между двете главни, и същевременно да бъде леснодостъпна, без да се отваря чантата — там тя държеше 38-калибровия си полуавтоматичен пистолет, който винаги носеше със себе си, когато излизаше или закъсняваше нощем.

Бас целуна Гушкача и по двете бузи. Забави се миг повече, за да даде вид, че съжالياва за раздялата, каза му — този път без преструвки, — че с нетърпение очаква да го види отново и си тръгна. Излезе от асансьора във фоайето на хотела и чу чуруликането на пейджъра в чантата си. Хвърли поглед на екранчето и видя, че я търси Чеймбърс от офиса. Тя се насочи към обществените телефони в другия край на фоайето.

Обикновено Чеймбърс се обаждаше, за да се увери, че всичко е минало добре, че не е имало груба игра, и че клиентът си е платил начаса. Винаги звънеше, когато времето на клиента бе изтекло. Но никога не го правеше, щом клиентът бе Гушкача.

Каролин Чеймбърс бе най-близо до понятието приятелка за Бас и Никол нито за секунда не съжали, че прие предложението ѝ за работа преди осемнадесет месеца. Елитната агенция за компаньонки нямаше име, не се рекламираше, имаше невписан в телефонния указател номер и се състоеше само от десет „момичета“, както ги наричаше Каролин. Десет изключително привлекателни и образовани жени, сред които Никол Бас бе некоронованата кралица и най-търсеното момиче. Всички бяха бивши световноизвестни манекенки, работили на модните подиуми в Милано, Париж, Лондон, Токио и Ню Йорк само допреди няколко години — Бас дори за кратко бе работила като фото модел за кориците на модните списания. Всички бяха на възраст от двадесет и пет до тридесет и пет години и всички притежаваха изисканост, елегантност и обноски да се справят с всякаква ситуация.

Високопоставените им клиенти не очакваха нищо по-малко за свръх цената, която плащаха. Чеймбърс лично подбираше и беседваше с всяко момиче, налагайки строг закон за облеклото, както твърди и неотменими правила на поведение за тях и за клиентите им. Никакви такива „хоп за врата и хайде в леглото“ — типичният ангажимент често включваше коктейл, дипломатически прием, театър или вечеря в скъп ресторант, обикновено последвани от два-три часа с клиента в хотела или дома му. Никакви изгъзици и перверзни — нормален секс, и то ако клиентът насочи нещата натам, както правеха почти всички. Посещенията по хотелите бяха ограничени само за мъже като Гушкача — препоръчани от доверени и редовни клиенти.

Другите агенции за компаньонки — най-приемливо изглеждащите улични проститутки бяха набирани да работят за мафията — се стараеха да покрият колкото е възможно повече клиенти за една нощ и често вкарваха момичетата си в неприятни, а понякога и опасни ситуации. Задържаха 60 процента от двестата или триста долара, които момичетата вземаха от всеки клиент, и ги мамеха безогледно при първа възможност. Чеймбърс смяташе момичетата си за приятелки, отнасяше се към тях с уважение и никога не ги бе мамила. Трите хиляди долара чиста печалба, с които Бас привърши работната си вечер, не бяха изключение, а правило. Понякога клиентите правеха поръчки за цялата вечер — от шест до дванадесет или до два, — а от време на време и за цяла нощ. Тази година на Никол дори ѝ се бе наложило да пътува два пъти зад граница — за един уикенд в Париж и друг в Лондон. И двете пътувания бяха първа класа, при цена за уикенд хиляда и петстотин долара за специални клиенти. Момичетата посещаваха само един клиент на вечер — това бе правило на Каролин — и работеха пет дни в седмицата, като почиваха в понеделник и вторник.

Всичките им клиенти бяха препоръчани от едно основно ядро, което Чеймбърс бе създавала преди около три години от нейните многобройни високопоставени познати, състоящо се от дипломати, политици, банкери и висши служители на известни фирми. Бе си създавала репутация на изключително и дискретно обслужване и жени, които много често смайваха клиента с красотата си още при първата им среща.

Никол обичаше да си прави равносметка и сегашната бе, че е прекарала интересна година и половина, спечелила е малко над деветстотин хиляди долара, живеела е и се е обличала добре и все пак е успяла да скъта настрана шестстотин хиляди. Два месеца преди тридесетия си рожден ден и изглеждаща много по-млада, тя бе твърдо уверена, че може да изкара поне още пет години в бизнеса, въпреки че не възнамеряваше да остане толкова дълго. Може би още две години, колкото да спести достатъчно, за да превърне мечтите си в действителност.

Бас прекоси фоайето, насочила се към телефоните, без да обръща внимание на насърчителната усмивка на хубавия и добре облечен млад мъж, излязъл от бара. Тя се усмихна вътрешно, радвайки се на косвения комплимент, и набра номера на Чеймбърс, която вдигна телефона още при първото извъняване.

— Гушкача пак ли беше сладур, какъвто винаги е бил?

— По-голям сладур не би могъл да е.

— Помислих си, че ще се зарадваш, като разбереш, че Майкъл Онорати звънна само преди няколко минути. Искан да те види още тази вечер. Съобщих му, че си заета, но той каза, че било много важно. „Спешно“ беше всъщност думата, която използва.

— А каза ли защо?

— Не. Пък и аз не го попитах. Тъй като Гушкача не е секс клиент, ако искаш да се видиш с Майкъл Онорати, нямам нищо против да нарушиш правилото. Теб търси в края на краищата.

— Къде е той?

— В апартамента си на Бийкман Плейс Едно. Да се обади ли да му кажа, че вече си свободна?

Никол се поколеба. Беше уморена, но не чак толкова. Харесваше Онорати. Той бе редовен клиент и вече цяла година се обаждаше по два пъти в месеца, а понякога и по-често. Беше преуспяващ адвокат и от разговорите им в леглото Бас съдеше, че работи във висшите ешелони на финансовите кръгове. На средна възраст, разведен и относително привлекателен — въпреки леката плешивина и коремче, той бе нежен любовник, който не предявяваше кой знае какви изисквания и често й правеше щедри подаръци, нерядко придружени и от добри бакшиши.

— Добре — каза на Каролин. — След около четиридесет и пет минути.

Никол обичаше да се разхожда из града и в момента бе с обувки с ниски токчета — Гушкача бе само метър и шестдесет и пет. До апартамента на Онорати имаше около двадесет и пет пресечки — тъкмо хубава разходка за схванатите ѝ от дългото седене мускули.

Бас излезе навън в ясната и хладна октомврийска вечер и пое дълбоко аромата на настъпващата есен, носещ се от близкия парк. После тръгна по Медисън Авеню, мимоходом разглеждайки витрините на модните магазини, разположени и от двете страни на улицата — Живанши, Фере, Валентино, Диор, Сен Лоран, Армани. Спря се за миг пред витрината на Армани, забелязвайки, че манекенът, изложен на нея, е облечен в същия костюм с панталон, който носеше тя в момента — далечен отглас от модните кройки на тийнейджърските ѝ години. Никой вече не се смееше на начина, по който се обличаше сега.

2.

Като глава на престъпната фамилия Гамбино и „капо ди тути капи“ на петте нюйоркски фамилии, Винсънт Дженеро бе най-могъщият и най-страшен гангстер в Ню Йорк. Дон на мафия от новото поколение до мозъка на костите си, той бе видим за обществото и медиите — надут, арогантен и опиващ се от положението и властта си. Застанал пред него, човек моментално разбираше, че се намира пред могъща личност, която знае как да управлява дадената му мощ, за да унищожи всеки, изпречил се на пътя му. Само един поглед в ониксовите му очи подсказваше на всеки, дори и на малоумния, че е по-добре да не се занимава с него.

Циничният му език, избухливият нрав и честите гневни изстъпления бяха станали легендарни. Тази вечер гневът му бе достигнал краен предел: лицето му бе станало пурпурночервено и вените по челото и шията му пулсираха, докато сядаше на задната седалка на черния мерцедес, спрян до тротоара пред любимия му италиански ресторант в Бронкс.

Големия Поли и Джони Чорапа — шофьорът и телохранителят на Дженеро, две безврати мутри, чиито рамене докосваха предните седалки — седяха отпред, без да смеят да издадат звук, и слушаха ревовете и крясъците, отправяни по адрес на Кармине Молино — заместник и главен изпълнител на Винсънт, — който седеше до него отзад.

— Какво чакаш бе? — викна той по едно време на Големия Поли.

— Накъде, господин Дженеро?

— Карай! Нали затова ти плащам! — ревна Дженеро.

Големия Поли мигом потегли, макар че бе свикнал да получава инструкции накъде да кара.

Дженеро се обърна към Молино и вече по-спокойно го попита:

— Колко е откраднало това лайно?

— Ами... някъде между петнайсет и осемнайсет милиона.

— Петнайсет или осемнайсет? Това са три милиона разлика бе! Що за тъпанар счетоводител имаш? Да не може да каже колко точно!

— Той още се опитва да разбере. Трябва да се върне назад цели пет години — отвърна Молино. — Онорати е изпрал някъде към осемдесет-деветдесет милиона през Кайманите, точно както е трябвало. Обаче се е пооблажвал по малко всеки път, когато го е правел.

— И как така му се е разминавало толкова дълго време?

— Той не е прост човек, Вини, знаеш много добре. Избарвал е бумагите за пред нас така, че все едно е инвестирал парите в недвижими имоти и строителни обекти. И повечето от тях наистина ги е насочвал натам. Блокове, къщи, вили — тук това, там онова. Но петнайсет или осемнайсет милиона от тях са вятър и мъгла. Недвижимите имоти не са нищо друго, освен празни петна в някой скапан квартал, а шибаните строителни обекти дори не съществуват. Вероятно никога нямаше да се усетим, ако счетоводителят, дето го наех да прегледа книгата на моята фирма, през която прекарваме малко от парите от дрогата, не бе надушил нещо нередно.

— Мамка му мръсна! Искам да знам колко е откраднал до последния шибан цент! — Дженеро отново викаше, обхванат от нов пристъп, яростно блъскайки с юмрук по облегалката между двете задни места. — Вярвах му на това лайно. Вярвах му като на брат. Знаем се още от деца. По дяволите, още от деца! Помогнах на този мръсник, като го вкарах във фамилията. Направих го богат, без да краде. И изобщо не ми мина през ума, че тоя педал може да е гадина като всички останали.

Дженеро млъкна, вперил изкривен от гняв поглед право пред себе си. Двамата с Майкъл Онорати бяха израснали в един и същи квартал в Бронкс. Бяха ходили заедно на училище. Винсънт напусна в десети клас, за да работи за своя свързан с мафията чичо, докато Онорати — с финансовата подкрепа на Дженеро — се записа в колеж и завърши право.

Дженеро — с коефициент на интелигентност 150 и вроден усет за точно и бързо вземане на решения, граничещ със свършенство — получи образованието си на улицата. С хитрост и заплахи, с необичайна дори за неговите среди безжалостност и убийствена бруталност той се издигаше бързо в редиците на мафиотите. На

двадесет и шест години стана най-младият капо в историята на фамилията Гамбино. Четиринадесет години по-късно серия федерални акции завърши с дългосрочни присъди за шефовете на петте нюйоркски фамилии, оставяйки вакуум във властта на организациите им.

Само седмица след това се разрази кървава вътрешна борба за върховната власт и от нея Винсънт Дженеро излезе като новия дон на фамилията Гамбино. Благодарение на уменията си да прави пари и страха, който всяваше у новите глави на останалите фамилии, той скоро бе избран — в опит да се въздвори мир — за „шеф на всички шефове“. Именно тогава той направи своя доверен приятел главен съветник по финансовите въпроси, назначавайки Онорати да се грижи за прането и инвестирането на всички доходи на фамилията, а също така — с многословните препоръки на Дженеро — и на значителна част от незаконните доходи на останалите четири фамилии.

— За това предателско лайно ще се погрижа лично аз — каза най-накрая Дженеро. — Знаеш ли къде е в момента?

— В апартаментата си в Манхатън — отвърна Молино. — Но по-добре остави аз да се погрижа. Това е работа, с която може хич да не ти се иска да се занимаваш.

Дженеро впери втренчен поглед в заместника си.

— Хей, Кармине! Това е лична работа. И затова ще се погрижа лично. Ясно ли е? Ще взема Поли и Джони с мен — добави той. — Ти се върни в ресторанта. Ще ти се обадя, щом свърша.

— Окей — отвърна Молино, знаейки много добре, че не бива да спори с Дженеро, когато е в подобно настроение.

Единствената слабост на Дженеро бе избухливият му нрав, който понякога вземаше връх над трезвата му преценка. Молино винаги се стараше да предпазва шефа си от импулсивни реакции, но го познаваше много добре, за да знае кога не бива да преминава границата.

— Счетоводителят каза, че Онорати би трябвало да си е водел нещо като регистър за това къде крие откраднатите пари — каза Молино, внимателно подбирайки думите си, за да въведе Дженеро в ситуацията. — Сещаш се, нали? Как да получиш достъп до тях и тям подобни. Затова може най-напред да ти се наложи да измъкнеш всичко това от него... в случай че нещата се объркат.

Дженеро кимна разсеяно.

— Върни Кармине обратно в „Ла Роза“ — заповяда той на шофьора си.

Големия Поли, все още уплашен от настроението на шефа си, моментално и умело направи стремителен обратен завой на тясната улица, който принуди пътниците отзад да се притиснат един в друг.

— Хей, Поли, федерите ли ни гонят, що ли?

— Никой не ни гони, шефе.

— Тогава намали бе, да ти го начукам! — изръмжа Дженеро, оправяйки косата си и безупречно скроения си по поръчка костюм.

3.

Бийкман Плейс — квартал от елегантни градски къщи и кооперации — се котираше много високо всред най-изисканите адреси в Манхатън. Спокойна и тясна трилентова уличка, разделяна само от две пресечки, близо до Първо Авеню, между Четиридесет и девета и Петдесет и първа улица, тя вървеше по протежението на Ийст Ривър, предлагайки живописни изгледи на тези, имащи късмета да живеят откъм източната ѝ страна. Майкъл Онорати бе измежду тях: мезонетният му апартамент на петнадесетия етаж на Бийкман Плейс № 1 заемаше целия югоизточен ъгъл на сградата и имаше обиколна тераса с панорамен изглед към реката и града.

Влизайки във фоайето на монолитната сграда, Никол Бас се усмихна на познатите лица на портиерите, които също ѝ се усмихнаха иззад рецепцията и ѝ кимнаха за добър вечер.

— Качвайте се направо, мис Бас — каза единият, докато другият вдигна телефона да съобщи на Майкъл Онорати за пристигането ѝ.

Тя излезе от асансьора на площадката, обслужваща само апартамента на Онорати, и го завари да я чака на входната врата, стилно облечен в костюм на Бриони. Прегърна го и го целуна по бузата, но той я притисна към себе си емоционално, после я отдалечи на ръка разстояние и със странен израз на лицето се взря в очите ѝ, преди да я въведе вътре.

— Съжалявам, че позвъних толкова късно — каза той, водейки я към вградения бар в обзаведения с вкус хол. — Но, меко казано, денят бе доста тежък.

— Всичко е наред, Майкъл. Радвам се да те видя по всяко време.

— Излез на терасата да се порадваш на изгледа, докато приготвя по едно питие. За теб както обикновено, нали?

— Би било чудесно.

Вратата на терасата бе отворена, пропускайки хладния вечерен въздух, затова Никол само прекоси хола и излезе навън. Обширната тераса бе изпъстрена с дървета и храсти в огромни делви и саксии,

създавайки впечатление, че човек се намира в частна градина. Шумът от движението долу се чуваше само като далечен шепот, а светлините от моста на Петдесет и девета улица хвърляха потрепващи отблясъци в тъмните води на реката. Мирна и спокойна картина и само прозвучаващите от време на време някъде отдалеч сирени ѝ напомняха, че се намира в сърцето на града.

Онорати донесе питиетата и застана до нея. Бе някак странен, по-сдържан, а не в обичайното си любвеобилно настроение.

— Каролин ми каза, че било спешно! Какво има?

— Нищо, което да не можеш да оправиш с един правилен отговор.

Бас го погледна озадачено.

— Не разбирам.

— Откога се виждаме двамата?

— Малко повече от година.

— И ни е било приятно? Прекарвали сме чудесно заедно?

— Разбира се.

Никол нямаше представа накъде бие Онорати. Такъв израз на лицето му никога не бе виждала.

— И си подхождаме? Харесваме едни и същи неща?

— Да.

И изведнъж пред очите ѝ светна. Той искаше да създаде постоянна връзка между тях. Нещо, което тя смяташе за табу.

Онорати се облегна на високите до кръста перила на терасата и със замислен поглед проследи ярко осветената яхта, поела нагоре срещу течението. Накрая прегърна Ники през кръста и я притегли към себе си.

— Продавам това място. Всъщност вече съм го продал. Напускам Ню Йорк завинаги и искам да дойдеш с мен.

Бас извърна поглед към него с намерението да се измъкне от ситуацията по възможно най-дипломатичния начин. Но тъкмо отвори уста да започне — и той я спря:

— Преди да ми откажеш, позволи ми да ти обясня.

— Майкъл...

— Моля те, Ники. Хайде да влезем вътре. Искам да ти покажа нещо.

Онорати я въведе обратно, прекосиха хола, минаха покрай главната спалня и влязоха в облицования с орехова ламперия кабинет. Вратата, свързваща кабинета със спалнята, бе отворена и Бас забеляза трите полупълни куфара на огромното легло. Последва Онорати до бюрото, където той отвори куфарче от щраусова кожа. Надникнала през рамото му, тя успя да зърне прилежно опакованите стодоларови банкноти, изпълващи вътрешността му. Прецени, че сумата възлиза най-малко на петдесет хиляди долара.

Онорати отвори приличните на хармоника отделения, монтирани в капака на куфарчето, и извади паспорт с два самолетни билета. После за миг ѝ даде да погледне обложката на паспорта.

— Испански паспорт? — попита тя учудено.

Той кимна, пъкна документа обратно, затвори куфарчето и го тикна под бюрото.

— Започвам нов живот, Ники. Ново име, нова националност. Нова самоличност. И искам ти да си част от него. Искам да станеш моя жена.

— Майкъл, аз не мога просто да...

Той вдигна ръка.

— Ще те направя по-щастлива, отколкото можеш да си представиш. Каквото и да поискаш, твое е. Спестих доста пари и мога да ти обещаая, че ще ти осигуря такъв луксозен живот, за какъвто хората само си мечтаят.

Онорати бръкна в джоба на сакото си, измъкна малка кутийка, облечена в синьо кадифе, отвори я и я поднесе пред очите ѝ. Бас впери омагьосан поглед в пет каратовия диамантен пръстен вътре.

— Не мога да го приема.

Тя отстъпи крачка назад, силно изкушена да посегне към пръстена, но неспособна да приеме обвързването, вървящо в комплект с него.

— Моля те! Това е само знак за моята искреност и израз на голямата ми благодарност, че зае място в моя живот.

— Майкъл, винаги ми е било приятно да бъда с теб. И ти винаги си бил добър с мен. Но аз не те обичам и имам собствени планове. Трябва само да спестя достатъчно, за да се измъкна от този бизнес.

— Нека аз те измъкна от него. Освен това любовта не влиза в цената — усмихна се той с надежда. — Ние с теб сме вече приятели.

Признавам, че се влюбих в теб. Ти сигурно си го разбрала. Знам, че не чувстваш същото към мен, но съм сигурен, че ме харесваш, и че имаме съвместими характери, а това е солидна основа за всякаква връзка.

— Майкъл, не мога да направя това. Нищо няма да стане.

— Ще направя така, че да стане. Ще си имаме лятна резиденция в Майорка и зимна в Карибите. Сейнт Бартс, мисля. Харесва ли ти Сейнт Бартс? И ще пътуваме колкото искаш и докъдето искаш.

— Звучи прекрасно — каза Никол вече с по-твърд глас — и се надявам, че животът ти ще е добър, но аз не мога да стана част от него.

— Знам, че е неочаквано. Не исках да ти го поднеса така изведнъж, но нямах време да го направя както трябва. Някои неща се случиха по-скоро, отколкото бях очаквал. Утре сутринта трябва да тръгна. Но дойдеш ли с мен и решиш да опиташ, ти обещавам, че ако след месец усещаш нещата така, както сега, ще ти дам сто хиляди долара и ще те целуна за довиждане без никакви лоши чувства. Какво ще кажеш?

Бас поклати глава и отвори уста да отговори, но Онорати бързо постави пръст на устните ѝ.

— Не. Не казвай нищо. Моля те, излез на терасата и помисли. От теб се иска да кажеш „да“ и нещата ще се наредят от само себе си. — Той размаха двата самолетни билета, които бе взел от куфарчето. — Два билета за конкорда от летище „Кенеди“ до Лондон, полетът е в осем и четиридесет и пет сутринта. Утре ще вечеряме в Лондон.

— Няма какво да мисля. Това е прекрасно предложение, Майкъл, но не е за мен.

— Ники, моля те. Като лична услуга. Просто си помисли малко. Само това искам от теб. Междувременно аз ще проведа няколко последни разговора.

Тя реши да отстъпи поне за това, отвори вратата на кабинета към терасата и пристъпи навън, галена от потрепващите на вечерния бриз ефирни завеси.

— И няма нужда да мислиш за събиране на багаж — подвикна той подир нея. — Ще ти купя изцяло нов гардероб в Париж, Милано или откъдето кажеш.

Бас не отговори. Нямахше намерение да приема предложението. Знаеше, че някои момичета от агенцията биха подскочили при такава възможност. Да си играят с него цял месец само заради парите,

подаръците и дрехите, които щяха да натрупат, преди да си тръгнат, а може би дори и да се омъжат за него, но Никол си имаше свои правила.

Да, тя бе проститутка, но по свой собствен избор и причина. Личността ѝ не се изчерпваше само с това и нямаше абсолютно никакви аспирации да живее в лукс. Целите ѝ бяха точно определени и окончателни: достатъчно пари, инвестирани умно, за да ѝ осигурят финансова независимост, комфортен живот, свободен избор и да държи всички онези, желаещи да я използват, на почетно разстояние.

Пътят, който бе избрала, криеше много рискове, но тя бе взела всички предпазни мерки: безопасен секс, ежемесечни гинекологични прегледи и тестове за СПИН, като копия от резултатите отиваха при Каролин Чеймбърс — още едно от железните ѝ правила. Никога не употребяваше наркотици, и ако някой от клиентите дори само намекнеше за тях, виждаше я за последен път. Бе приела, че ако това, което правеше сега, е цената, която е нужно да плати за постигане на целите си, значи така трябва да бъде. Бе опитала и по другия начин — по „правия път“, както би се изразил баща ѝ, — но той не я бе довел доникъде. Наивното и доверчиво шестнадесетгодишно хлапе, пристигнало в Ню Йорк от хълмовете на Източен Тенеси, за да преследва една мечта, вярващо, че хората са такива, каквито се представят, вече го нямаше. Беше се учила по трудния начин — уроци, които лесно не се забравят. Никога повече нямаше да си позволи да попада в ситуация, в която друг да контролира живота ѝ.

Освен това имаше още нещо, което я безпокоеше. Новата самоличност на Онорати, както и скоростта, с която бързаше да се махне, я наведоха на мисълта, че тръгването му едва ли е доброволно. Знаеше това-онова за фалшивите паспорти и новите самоличности. Може би правителството бе по петите му — я данъчните, я ФБР — и той бягаше от нещо, беше почти сигурна в това. Знаеше какви са симптомите, беше ги виждала и преди. Не че имаше някакво значение: тя не би тръгнала с него при каквито и да било обстоятелства.

Бас бавно отпиваше от питието и се наслаждаваше на гледката. Мислеше си за другите мъже в живота ѝ — мъже, които бяха отправяли прекрасно звучащи предложения, но после се бяха превръщали в едни от най-ужасните грешки в живота ѝ. На тях също бе вярвала. Бяха ѝ давали думата си, после я използваха и накрая я предаваха.

Тя погледна към мъжа, седнал на бюрото — с леко осветено от настолната лампа лице, той оживено жестикулираше, разговаряйки по телефона. Нито имаше нужда, нито искаше от Майкъл Онорати или от когото и да било друг да се грижи за нея. Отново се извърна с гръб към него и сви зад ъгъла на терасата, за да погледа реката, решена да приключи разговора веднъж завинаги, щом той свърши с обажданията.

4.

В единадесет и двадесет черният мерцедес бавно зави по тясната трилентова улица и безшумно спря до тротоара пред Бийкман Плейс №1. Големия Поли веднага изгаси двигателя и фаровете. Огледалните стъкла на колата не позволяваха да се види как Винсънт Дженеро седи безмълвен и неподвижен на задната седалка и се взира във входа на сградата. Гневният изблик бе отминал и бе отстъпил място на ледено спокойствие, каквото винаги проявяваше, след като бе решил какви действия да предприеме.

— Дай си желязото — каза най-накрая той на Джони Чорапа, телохранителя му.

Огромният мъж на предната седалка веднага извади 9-милиметровия полуавтоматичен пистолет от раменния си кобур, нави заглушителя и го подаде на Дженеро.

— В цевта има патрон, шефе, и е на предпазител. Пълнителят е пълен догоре. Дванайсет патрона.

— И двамата ще дойдете с мен — късо отрязва Дженеро, хвърляйки последен поглед към двойните стъклени врати на входа към сградата.

Уверил се, че фоайето е празно, с изключение на двамата портиери, той излезе от колата, преди шофьорът му да скочи и да отвори вратата.

Дженеро мушна пистолета под колана на панталоните си и застанал в сянката на дървото пред входа, внимателно огледа улицата. И двата тротоара бяха пусти, като се изключеше портиерът от сградата на следващата пресечка, който стоеше отпред с гръб към тях и бързо дърпаше от цигарата си. Дженеро си сложи тънки кожени ръкавици, а Големия Поли и Джони Чорапа последваха примера му.

— Свидетели не искам — каза Дженеро на хората си, докато прекосяваха тротоара и отваряха вратата на входа.

Тримата влязоха с енергични крачки във фоайето, но веднага бяха спрени от единия портиер, който ги изгледа подозрително.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господа?

— Дошъл съм да се видя с Майкъл Онорати. Петнайсет А, нали?

— Дженеро продължи към асансьорите, но портиерът го изпревари и застана пред него.

— Той очаква ли ви?

— Искам да го изненадам.

— Съжалявам, сър, но трябва да му позвъня, за да ми разреши да ви пусна.

— Така ли?

— Да, сър.

Дженеро само погледна към Джони Чорапа. Огромният телохранител сграбчи изотзад портиера за главата и рязко я извъртя с всичка сила. Късият и тих вик бе прекъснат от отвратително изпукване.

Големия Поли се приближи към рецепцията, където вторият портиер бе вдигнал телефона, за да позвъни на полицията.

— Не искаш да го направиш, нали?

Обезумелият портиер с ужас гледаше как безжизненото тяло на колегата му се свлича от ръцете на огромния мъж, който му бе счупил врата. После очите му се преместиха към пистолета в ръката на Големия Поли, чиято цев бе насочена към него, и той бавно остави слушалката.

Джони Чорапа остана да наблюдава входа, докато Дженеро се приближи към рецепцията.

— Защо просто не ми дадеш резервните ключове на апартамента и да ни спестиш маса неприятности?

Портиерът бе обезумял от ужас и не помръдна. По десния крачол на униформения му панталон тръгна тъмно петно и около обувката му се събра малка локвичка. Дженеро се усмихна и кимна на Големия Поли.

— Отвори си устата — изръмжа Големия Поли, после стисна лицето на портиера в огромната си длан, докато долната му челюст увисна надолу. Напъха заглушителя в устата му докрай и запъна ударника. — Давай шибаните ключове веднага! Или умираш на място.

С трепереща ръка портиерът посочи към складчето зад рецепцията.

Големия Поли не помръдна, тикнал пистолета в устата на нещастника, а Дженеро отвори вратата към подобната на килер стаичка. На дясната ѝ стена имаше табло с кукички, на които бяха окачени резервните ключове за апартаментите в сградата. Дженеро видя името на Онорати над 15-А и откачи ключовете от кукичката. Излизайки от стаята, той кимна на Големия Поли.

Без никакво колебание, все едно че се почесва машинално, без да мисли, Големия Поли дръпна спусъка два пъти. Пистолетът издаде звук, не по-силен от изпукване на пръсти, последван от металическото изщракване на затвора, върнал се назад, за да поеме следващия патрон и да го вкара в цевта. Портиерът се отметна назад, блъсна се в стената и бавно се свлече в седяща поза на пода, опрял брадичка в гърдите си с вперени в пода невиждащи очи.

— Пренесете ги там — каза Дженеро, кимайки към стаичката.

Джони Чорапа и Големия Поли завлякоха труповите вътре, затвориха вратата и прекосявайки полирания мраморен под на фойето, побързаха да настигнат Дженеро, който тъкмо влизаше в асансьора.

Никол Бас седеше на един от витите столове на терасата, любувайки се на начупения от небостъргачите в Манхатън хоризонт. Хвърли поглед през рамо и видя, че Онорати все още продължава да говори по телефона. Бе решила, че тази нощ няма да правят любов и нямаше търпение да си тръгне, но чувстваше, че все пак му дължи сбогуване като хората.

Онорати вдигна поглед към нея и видя, че тя го гледа. Сви извинително рамене, после посочи часовника си и вдигна пет пръста. Бас кимна, изправи се и заобиколи ъгъла, за да погледа отново реката. Питието ѝ свърши и тя реши да влезе и да си налее второ.

Точно тогава видя тримата мъже да влизат в хола. Двама от тях държаха в ръцете си пистолети. Човекът, който вървеше напред и бе по-нисък от другите, но също с яко телосложение, ѝ бе смътно познат отнякъде, но не можа да се сети откъде. Вероятно бе някой, когото Онорати ѝ бе представял на вечеря навън: той обичаше да се показва с нея пред приятели. Само че тия явно не бяха приятели.

Те не гледаха към нея и внимавайки да не привлече вниманието им с някое рязко движение, Никол бавно се промъкна до ъгъла на терасата и се скри зад огромна делва с дърво, откъдето кабинетът се

виждаше много добре. Онорати, все още седнал зад бюрото, току-що бе затворил. Нямаше представа, че по-ниският в момента стои точно зад него в рамката на отворената врата.

Бас хвърли поглед към стола, на който бе седяла допреди малко — чантата ѝ, с пистолета вътре, висеше на облегалката му и всеки, който си направеше труда да вдигне поглед откъм кабинета, щеше веднага да я види. Тя прилепи гръб о стената и се опита да се промъкне по-близо до чантата, но скоро разбра, че няма начин да стигне до нея, без да бъде забелязана отвътре.

Дженеро стоеше, без да помръдне, а Онорати се извъртя на стола, за да вземе някакви документи от края на бюрото. Чак тогава периферното му зрение улови тъмното петно до вратата и присъствието на човека, когото най-малко бе искал да види, го стресна здраво.

— Как е, Майк? — каза Дженеро, облегат небрежно на касата на вратата. — Да не би да прекъснах нещо важно, а?

— Вини! Не. Не — отвърна Онорати, възвръщайки самообладанието си. — Тъкмо приключих с телефона. Влизай. Сядай.

Сметна, че докато е говорел по телефона, не е могъл да чуе звънеца на вратата и Ники му е отворила. Тази мисъл се задържа само докато не видя Големия Поли и Джони Чорапа да се появяват от хола и да изправят грамадните си туловища зад шефа си. Изненадата по лицето на Онорати отстъпи място на пълно поражение, което подсказа на Дженеро, че Майкъл прекрасно се досеща защо е тук.

С рязко движение на главата Дженеро отпрати шофьора и телохранителя си обратно в хола. Двамата изчезнаха, без да кажат дума.

— Защо го направи, Майк? — Гласът на Дженеро бе нисък и безстрастен.

Първата мисъл на Онорати бе да отрича всичко, но знаеше, че ще е напразно.

— Щях да ти ги върна, Вини. Кълна се!

— И кога щеше да ми ги върнеш?

— Скоро. Просто ги използвах да си докарам някой и друг долар повече. След няколко месеца смятах да ти ги прехвърля обратно по сметките.

— Така ли?

— Разбира се. Просто ги бях взел назаем за малко.

— Защо, Майк? Не ти плащам достатъчно ли? Петстотин хиляди годишно плюс премии? Или не можеш да живееш с толкова?

Гласът му отново бе започнал да издава напирания отвътре гняв, докато се взираше в лицето на стария си приятел, който го бе предал.

— Увлякох се. Разбираш ли, изгървах контрола, започнах да харча повече, отколкото трябваше. Искях да те помоля за помощ, но ми беше неудобно.

Поведението на Дженеро рязко се промени. Той се отблъсна от касата на вратата и се приближи към бюрото. Очите му се впиха в лицето на Онорати.

— Престани да обиждаш интелигентността ми, Майк! Обираш каймака вече цели пет шибани години! Счетоводителят каза — петнайсет до осемнайсет милиона.

— Съжалявам, Вини. Знам, че те подведох, но...

Дженеро вече не говореше, а ръмжеше:

— Подвел си ме? Лайно мръсно! Та ти ме направи на глупак пред очите на всички!

— Те все още са у мен — каза Онорати и отвори едно чекмедже.

Дженеро моментално го сграбчи за китката.

— Не криеш пистолет там, нали, Майк? Не, не криеш. Забравих с кого разговарям. Дори и да имаше, за употребата му се иска дупе, а ти го нямаш.

Той отпусна хватката си, но продължи да го наблюдава внимателно.

От чекмеджето Онорати извади компютърна дискета.

— Всичко е тук. Номерата на сметките, кодовете за достъп.

Той включи компютъра, изчака го да се зареди, после пхна дискетата в него. След няколко потраквания по клавиатурата екранът се изпълни с таблица от пет реда с три колони. Това бяха различни офшорни банки, телефонни номера за директен достъп към компютрите им, кодове за извършване на преводи по електронен път, както и номерата на тайните кодирани сметки. Дженеро впери поглед в екрана, за да се увери, че това, което му казва Онорати, е вярно.

— Видя ли? Всичко е тук. Първата ми работа сутринта ще бъде да ги върна по сметките ти. Мога да го направя чрез компютъра, да се идентифицирам и да му пратя инструкции за превода.

— Просто така, а?

— Просто така. Ако имаш номерата на сметките и кодовете за достъп, друга идентификация не ти трябва.

Онорати изключи компютъра, извади дискетата и я пусна в протегнатата длан на Винсънт.

Дженеро я пъкна в джоба на сакото си и отстъпи назад, отдалечавайки се от бюрото. После се обърна към хола, където Големия Поли и Джони Чорапа си бяха сипали по едно питие и в момента седяха зад бара. Когато отново извърна глава към Онорати, нещо привлече вниманието на Дженеро. Приблужи се по-близо към вратата на спалнята и видя трите куфара на леглото.

— Ще ходиш ли някъде, Майк?

— Малка ваканция. Само няколко дни.

— Така ли?

— Да. Честна дума, Вини! — Погледът му се спря на двата самолетни билета на бюрото и той добави: — Едно кратко пътуване до Лондон.

— Ти си лъжлив лайнар, Майк! — Дженеро изтегли пистолета от колана си и го отпусна надолу.

— Вини, не!

— Аз ти вярвах. Уредих те. Дадох ти работа, за каквато хората убиват майките си... Държах се с теб като с брат. А ти ме прецака!

— Не, Вини! Просто се опитвах да си докарам още малко пари и да се измъкна от ямата, в която бях паднал.

— Тук вече се изрази много точно. Набутал си се в яма, дълбока точно два метра.

— Вини! Хайде, моля те! Хей! Ще се оправя! Обещавам ти. Чакай малко! Преживели сме толкова неща заедно.

Дженеро отново си бе възвърнал леденото спокойствие.

— Ако не те очистя, другите фамилии ще помислят, че съм слаб. Помислят ли, че съм слаб, ще имам проблеми.

— Вини, моля те! Какво да направя? Кажй. Готов съм на всичко...

— Можеш да умреш като мъж, Майк. Ще го направя бързо... защото двамата сме преживели толкова неща заедно. Ако не беше така, смъртта ти щеше да бъде много бавна.

Дженеро вдигна пистолета, допря го до главата на Онорати и очите му изведнъж станаха равнодушни и безчувствени.

— Моля те, Вини! Моля те! Ще направя всичко! Господи! Не!

Онорати се изхлузи от стола и коленичи, плачейки и хленчейки, в краката на Дженеро.

Дженеро смръщи вежди от отвращение и бързо дръпна спусъка два пъти един след друг. Както бе коленичил, Онорати се отметна назад, но не падна по гръб, а се изви встрани и се стовари на пода. От задната част на главата му липсваше значително парче, а долният край на пердетата — на два метра от него — бе напръскан с кръв и мозък. Дженеро втренчи поглед в трупа и остана така дълго време, без да помръдне, после въздъхна и се върна в хола.

Никол бе видяла всичко. В опита си да се промъкне колкото е възможно по-близо до чантата си, тя се бе приближила още повече до отворената врата на кабинета, криейки се зад грамадната делва на някакво вечнозелено растение. Бе проверила къде са другите двама, надничайки предпазливо над перваза на прозореца, и ги бе видяла на бара да пият питиетата си. Тъкмо се бе накупила да прекрачи бързо няколкото стъпки, отделящи я от чантата ѝ, когато мъжът при Онорати се придвижи към бюрото и оттам спокойно можеше да я види, повесена на стола. Бас чуваше само откъслечи от разговора им — недостатъчно, за да разбере за какво става въпрос. Но много ясно бе видяла как екранът на компютъра светва, после потъмнява, как Онорати пада на колене и се моли за живота си. Изпаднала в ужас и отвратена, бе видяла заглушителя да се опира в челото му, бе видяла спокойния, безмилостен израз в очите на мъжа, дърпащ спусъка.

С усилие се пребори с парализиращия страх, сковал движенията ѝ, когато видя Онорати да се катурва мъртъв настрани, и си наложи да запази самообладание въпреки втурналия се като порой адреналин в кръвта ѝ. Единствената ѝ грижа в момента бе да се скрие, докато тримата си отидат, после да се измъкне от апартамента и да се отдалечи колкото е възможно повече, преди да са открили тялото.

Но веднага след това думите на по-ниския я накараха да се откаже от този план и да измисли нещо друго. Трябваше да изчезва оттук моментално.

— Проверете целия апартамент и терасата — каза Дженеро на Големия Поли и Джони Чорапа. — Вижте дали няма някой друг. Аз ще огледам спалнята, а вие вижте в кухнята. Там май някъде имаше и стая за прислугата или нещо подобно.

Дженеро се върна в кабинета и оттам влезе в спалнята. Бас отново надникна през прозореца и видя, че двамата мъже излизат от хола. Този с пистолета се отправи към другия край на апартаментата, а другият тръгна към отворената врата на терасата — трябваше само да излезе и да завие зад ъгъла, за да види клекналата зад делвата жена. Видяла единствения си шанс да се измъкне оттук жива, тя бързо изскочи иззад дървото, грабна чантата от стола и се вмъкна в кабинета.

За миг се забави, за да прескочи трупа на Онорати, и с крайчеца на окото си забеляза подаващото се изпод бюрото куфарче от щраусова кожа. Спомнила си за съдържанието му, бързо се наведе, грабна го и се приближи към вратата на хола. Там се спря, увери се, че нито един от двамата още не се е върнал от огледа, после извади пистолета от чантата, влезе в хола и тихо тръгна към изхода. Тъкмо посягаше към дръжката на вратата, когато вик откъм терасата я накара да замръзне на място от страх.

— Ей, ти! — викна ѝ Джони Чорапа от вратата на терасата и се втурна в хола. — Шефе! Поли! — развика се той. — Тук има една женска! Тъкмо излиза!

Джони Чорапа бе само на няколко крачки от нея, когато Бас рязко се извърна и насочи пистолета към него.

— Има желязо! — подвижна отново той, спрял като закован на пет метра от нея.

— Назад! — каза му Никол, запъвайки ударника и прицелвайки се в главата му.

Джони Чорапа отстъпи няколко крачки назад. Бас напипа дръжката, отвори вратата, изхвъркна навън и моментално я тресна зад себе си.

Излязла във фойето, инстинктивно отхвърли асансьора като средство за придвижване, но мислеше достатъчно трезво, за да реши да го използва за заблуда. Щеше да ѝ осигури няколко ценни секунди преднина. Асансьорът все още бе отворен и тя плесна бутона за фойето долу. Той започна да се затваря, а тя се затича към изхода за стълбището. Отвори вратата и се спусна надолу по стълбите.

Големия Поли излезе на площадката на 15-А и бързо я огледа с насочен пред себе си пистолет. Вратите на асансьора тъкмо се затваряха и той се хвърли към стесняващия се отвор, пъхайки ръка в него. Вратите веднага започнаха да се отварят. Един поглед го увери, че асансьорът е празен. В този момент Дженеро и Джони Чорапа излязоха на площадката.

— Къде е? — викна Дженеро.

— Сигурно е хукнала надолу по стълбите — отвърна Големия Поли.

— Защо, по дяволите, не я застреля още като я видя бе? — озъби се Дженеро на Джони Чорапа.

— Пистолетът ми е в теб, шефе.

— Мамка му!

Дженеро поведе двамата към стълбището. Спря се в началото му и всички ясно чуха трополенето надолу, което внезапно спря.

Никол бе застанала неподвижно на площадката на дванадесетия етаж. Само след секунда чу тежките стъпки, бързо слизащи към нея. Тя отново се спусна да бяга и след като мина още два етажа, разбра, че ония отзад я настигат. Моментално взе решение, спусна се още един етаж надолу, после тихичко отвори и затвори вратата към площадка, обслужваща четири апартамента. Спряла се по средата, панически се огледа къде може да се скрие. Обширното фоайе предлагаше само едно място: висока до кръста поставка за цветя, прилепена към едната стена.

Бас се скри зад поставката, сложи куфарчето до себе си и умело хванала пистолета с две ръце, го насочи към вратата на площадката. Успокои дишането, взе бравата на равна мушка и се заслуша в бесните удари на сърцето си. В съзнанието ѝ проблеснаха картини от неща, случили се преди това. Неща, които бе мислела за забравени, надявала се бе да са вече далеч зад гърба ѝ. Тя тихичко изруга и отново съсредоточи вниманието си в бравата, дебнейки да улови и най-малкото движение.

Дженеро и хората му се бяха спрели точно пред вратата на площадката на деветия етаж и се ослушваха. Откъм стълбището не се чуваше нито звук.

— Спокойно може да се е скрила, на който етаж си иска — каза Дженеро. — А може и да живее тук. Трябва да се омитаме, преди да е извикала ченгетата или някой да открие труповете на портиерите.

— Но тя ни видя, шефе — осмели се да се обади Джони Чорапа.

— Знам. А ти добре ли я огледа?

— И още как! Много добре. Хубаво тяло. Страхотно дупе.

— Тъпанар шибан такъв! Виждал ли си я друг път?

— Не. Ама знаеш ли, мисля, че носи он'ва куфарче, дето го подари на Онорати миналата Коледа. Или пък може да е друго, приличащо на него.

— Какво, какво?

— Онова кафявото, дето струваше към четири бона.

Замислен, Дженеро втренчи поглед в него.

— Онова от щраусова кожа?

— А! Същото. Прати ме до Гучи да го взема. И ми нареди да ги накарам да го опаковат хубаво. Помниш ли?

— Помня — отвърна Дженеро. — Хайде. Ще слезем по стълбите, за да не се сблъскаме с някой в асансьора.

— И к'во, оная да я забравим? — попита учудено Големия Поли.

— Не, няма да я забравим. Аз ще се погрижа за нея. Има и други начини да разбере коя е.

Дженеро отново пое напред и другите двама го последваха надолу по стълбите. Преди да излезе в главното фоайе долу, той провери дали няма някой, после изпрати Големия Поли да огледа улицата отвън. След малко той им махна от тротоара, тримата мъже се вмъкнаха в черния мерцедес и след секунди изчезнаха зад ъгъла.

Никол отново погледна часовника си. Бяха минали десет минути, откакто се бе скрила във фоайето на деветия етаж. Разбираше, че ония сигурно са се отказали, предполагайки, че тя се е измъкнала или пък живее тук, влязла е в апартамента си и е извикала полицията. Логиката ѝ подсказа, че те повече няма да си губят времето с нея, и че трябва да напусне сградата по възможно най-бързия начин.

Тя взе куфарчето и предпазливо запристъпва към вратата с насочен към нея пистолет. Приблужи се към прозорчето в горния ѝ край и притаила дъх, надникна през стъклото. Площадката бе пуста.

Открехна вратата съвсем малко и доближи ухо до отвора. Никакъв звук. Излезе на площадката и бавно заслиза по стълбите. Стигна до главното фойе долу и уверила се, че там няма никой, тя скри пистолета под самото си и с усилие налагайки си да върви спокойно, се насочи към изхода.

Излязла навън, видя, че улицата е пуста, пребяга късото разстояние до пресечката с Четиридесет и девета улица, след което излезе на Първо Авеню. Прекоси го и чак тогава забави крачка! Понечи да вдигне ръка и да спре приближаващото такси, когато си припомни един друг стар урок: никой не биваше да си спомни, че е хванала такси в близост с местопрестъплението.

Бас продължи по тротоара на Петдесет и трета улица, после пое на запад, докато не излезе на Трето Авеню. Хвана такси оттам, пое към къщи и накара шофьора да спре на три пресечки от нейния блок.

5.

Джо Ърли, партньорът му Томи О'Брайън и още двама детективи от 17 участък работеха на смени, което ги задължаваше да спят в службата на малките легла до главната стая. Тъкмо се канеха да се сменят, когато в 0,42 часа по радиото докладваха за двойно убийство на Бийкман Плейс №1.

Времето за реакция на 17 участък бе по-кратко, отколкото на другите, поради високите наеми в територията, която покриваше. Специално това обаждане обаче задейства детективите за рекордно кратко време. Двойното убийство бе станало в луксозна сграда, където апартаментите струваха доста над два милиона и бяха притежание на хора с връзки и влияние, които спокойно можеха да вдигнат телефона и да се свържат направо с кмета или началника на полицията. Това щеше със сигурност да бъде „натегнат“ случай с изключително високо значение.

Джо Ърли пое случая и веднага се обади в Манхатънския районен инспекторат, молейки дежурния координатор да му изпрати колкото е възможно повече от онези детективи от отдел „Убийства“, чиято смяна привършваше в един часа през нощта. Бе му казано, че ще му изпратят веднага осмина детективи. После Ърли позвъни на дежурния екип специалисти и „Бърза помощ“ и уреди униформеният полицай, пристигнал първи на местопрестъплението, да ги посрещне и да ги въведе в ситуацията. Свършил всичко това, той и О'Брайън, заедно с другите двама детективи, тръгнаха за Бийкман Плейс.

Ърли заобиколи необозначената кола на тротоара пред Бийкман Плейс № 1, излязла малко по-напред от фалангата синьо-бели полицейски коли, реагирали на позивната по радиото. Предположението, че това ще е натегнат случай, се потвърди — медиите вече бяха там и разгръщаха с пълна сила редиците си, които непрекъснато се попълваха от нови екипи.

Полицаяте тъкмо разпъваха жълтата лента. Южният и северният край на уличката бяха блокирани от полицейски коли. Същата блокада

бе устроена и на пресечката с Петдесета улица, задържайки медиите на почетно разстояние.

Ърли и О'Брайън намериха полица, дошъл първи на местопрестъплението — казваше се Джон Ернандес — във фоайето, разговарящ с добре облечен възрастен мъж, седнал на тапицирания диван непосредствено до входната врата. Ернандес остави мъжа, приближи се до двамата детективи и ги поведе към рецепцията, откъдето през отворената врата на задната стаичка се виждаха трупове на двамата портиери.

— Този мъж там, господин Луис — започна Ернандес, сочейки към възрастния мъж на дивана, — се върнал от уикенд на вилата си в Кънектикът някъде около дванадесет и четиридесет. Не заварил никакви портиери. Казва, че адвокатът му трябвало да му изпрати някакви документи по-рано същия ден и решил сам да провери дали пратката не е пристигнала. Отворил вратата към задната стаичка, видял двата трупа и след като спрял да повръща ето там — Ернандес посочи към малката жълтеникава локва до рецепцията, — се обадил на 911. Не видял нищо и никого. Няма представа какво е станало и защо.

— Никой да не се доближава до трупове, преди да е дошъл дежурният екип — каза Ърли на Ернандес и се обърна към О'Брайън: — И ти ли си мислиш същото, което и аз?

О'Брайън кимна:

— Никой не може да дойде тук само за да убие двама портиери.

Ърли, внимавайки къде стъпва, хвърли поглед в стаичката и видя таблото с ключовете за апартаментите. Веднага установи, че тези за 15-А липсват. Всички останали си бяха на мястото.

— Хайде — кимна той на О'Брайън и го поведе към асансьора.

— Какво има?

— Ако изляза прав, току-що ни се стовари адски голям случай — поясни Ърли, докато вратите на асансьора се затваряха. — Резервните ключове на апартамент 15-А липсват.

— Кой живее там?

— Отгоре пишеше „М. Онорати“.

— Майкъл Онорати? Мафиотският адвокат? Дето е с фамилията Гамбино?

— Тъкмо той, освен ако тук не живее още някой със същото име.

И двамата си спомниха фиаското от миналата година, когато се намираха съвсем близо до района и реагираха моментално на обаждане по радиото, в което се казваше, че близо до Бийкман Плейс е паркиран подозрителен микробус със затъмнени стъкла. Тъй като на същата пресечка се намираха и две чуждестранни консулства, такива обаждания се вземаха напълно сериозно и се реагираше с цялата мощ на полицията. Ърли и О'Брайън, заедно с още четирима униформени полицаи, измъкнаха от микробуса трима побеснели агенти на ФБР, които, след като се поуспокоиха, ги уведомиха, че провеждат операция по наблюдение на Майкъл Онорати. Ърли им каза за в бъдеще да ги предупреждават, когато провеждат операции на територията на участъка им — предложение, което си остана глас в пустиня.

Ърли излезе от асансьора и веднага забеляза отворената врата на 15-А.

— О, да — каза той тихо. — Започна да ми става съвсем ясно, Томи. Тук трябва да се покажем супер. Толкова много лампази ще ни дишат във врата, че все едно ще сме на манифестация.

Ърли и О'Брайън влязоха в апартамента, прилепвайки се до стената и пристъпвайки по края на мокета, за да не стъпват по нормалния път и да улеснят работата на дежурния екип. Бързо огледаха хола и видяха, че не е разтурен — явно не ставаше дума за обир. Тръгнаха към кабинета, и двамата се спряха като заковани пред вратата.

— Това е нашето момче — каза Ърли. — Нещо май му липсва, но определено е Майкъл Онорати. — Той огледа кабинета от мястото, където бе застанал. И тук не бе разхвърляно. — Десет към едно, че е било наказателна операция.

— Около трупа няма оръжие — каза О'Брайън, навеждайки се да огледа двете дупки в челото на Онорати. — Две чуквания по челцето. Самоубийство май някак си не пасва, а?

— О, никак! Така че сега имаме тройно убийство.

— Да, и ако е било наказателна акция на мафията, голям майтап ще падне при търсенето на свидетели, а да не говорим какво ще бъде да ги накараме да дават показания в съда.

— Истинска работа, Томи, момчето ми, но така или иначе нарушава сивото ежедневие. И ако се справим, детектив втора степен ни е в кърпа вързано.

— А ако го прецакаме, цункаме си златните значки за довиждане и прекарваме останалата част от кариерата си в някой гаден участък в Бронкс или Харлем.

— Няма риск, няма печалба — каза Ърли. — Хайде, движение.

Двамата се върнаха по същия път и излязоха на площадката.

— Ти стой тук и пази някой да не влезе преди дежурния екип — продължи Ърли, — а аз ще сляза долу да обясня на сержанта ситуацията.

Ърли слезе във фоайето тъкмо в момента, в който пристигна дежурният екип заедно със сержанта. Бърз оглед на положението наоколо потвърди подозренията му, че този случай се завърта все повече из висшите кръгове. Вътре бяха шефът на детективите, един от петте супер шефове на отдела, както и зам-началникът на полицията, който, съдейки по смокинга му, бе измъкнат направо от някакво парти — всички те се бяха събрали в единия ъгъл заедно с командира на отдел „Убийства“, командира на взвода и един от шефовете на пътната полиция.

Ърли обясни на сержанта какво бе намерил в апартамент 15-А и информира шефа на дежурния екип за третия труп горе. После отиде зад рецепцията, сложи си тънки латексови ръкавици, вдигна слушалката на телефона с два пръста и набра номера на Разузнавателната секция към Отдела за наблюдение на организираната престъпност.

Телефонното му обаждане имаше повече частен, отколкото служебен характер. Преди четири месеца той бе подал молба за преместване към Разузнавателната секция на Отдела за наблюдение на организираната престъпност. Вече бе минал през две събеседвания: едното със зам-шефа, а другото с лейтенант Тони Ризо, водещ ОНОП, който го бе уверил, че ще го вземат веднага щом се освободи място.

Обаждането, прехвърлено автоматично през няколко телефона и заварило Тони Ризо дълбоко заспал в дома му в Стейтън Айлънд, бе предназначено да покаже на лейтенанта, че Ърли вече е играч в отбора и го информира за нещо, което спадаше към неговия ресор.

Никол Бас седеше на малкия балкон в апартамента си на двадесетия етаж, намиращ се на Източна шестдесет и девета улица,

между Лексингтън и Трето Авеню. Подвила крака под себе си, тя се бе увила в дебел халат, пазейки се от хладния утринен въздух. Изпи втората си чаша вино и си наля трета от бутилката кианти на масичката до нея.

Поплака малко за Майкъл Онорати. Не защото го обичаше, а защото той бе добър, нежен и ласкав с нея. Колкото и да се опитваше да забрави как куршумите пробиваха черепа му с тъп звук, споменът непрестанно се връщаше в съзнанието ѝ. Мислеше си, че виното може да успокои нервите ѝ и да спре треперенето на ръцете. Но накрая трябваше да признае, че не може да го постигне. Адреналинът, нахлул в кръвта ѝ, докато бягаше от апартамента, спасявайки живота си, бе намалял, но въпреки това — с вино или без вино — продължаваше да я разтърсва.

Когато най-сетне се поуспокои дотолкова, че да може да събере мислите си, тя взе слушалката на безжичния телефон от скута си и се обади на Каролин Чеймбърс, разказвайки ѝ на какво бе станала свидетелка и как е избягала, без да споменава нищо за куфарчето.

— Божичко, Ники! Добре ли си?

— Сега съм добре, може би още малко поразтърсена, но вече се владея.

— Искаш ли да дойда при теб?

Чеймбърс живееше само на няколко пресечки от дома на Бас.

— Благодаря, но ще се оправя. Ще си взема няколко дни отпуск и може би ще отида някъде, не знам.

— Вземи си колкото искаш дни. Сигурно е било ужасно да гледаш как убиват Майкъл пред очите ти. А след това и да те гонят толкова време. Знаеш ли кои са?

— Този, който застреля Майкъл, май го познавам отнякъде. Може и да съм го виждала преди, но не съм сигурна.

— А мислиш ли, че той те е познал?

— Той не ме видя. Един от хората му ме забеляза, но него не съм го виждала.

— Обади ли се на полицията?

— Ти да не си полудяла?

— Не, не. Не исках да кажа, че трябва да се обаждаш. Просто се обезпокоих, че ако си го направила, хората, които са те гонили, може да разберат коя си.

— Това никога не се е случвало, Каролин! Разбираш ли? Не съм била в апартамента на Майкъл снощи.

— Разбира се. Не е и в наш интерес да разправяме наляво и надясно какво е станало. Това е така, Ники, но се притеснявам за теб.

Бас знаеше, че загрижеността на Чеймбърс е искрена.

— Е, не се безпокой за мен. Ще се оправя. Била съм и в по-лоши ситуации.

— Не мога да си представя нещо по-лошо от това.

— Просто не се притеснявай за мен. Ще ти се обадя другата седмица.

— Умната! Ако имаш нужда от нещо, обади ми се... по всяко време.

Никол затвори и започна да си припомня преживяното минута по минута, започвайки от момента, в който бе излязла от апартамента на Онорати, до момента, в който хвана таксито на Трето Авеню. Във фоайето нямаше никой, каза си тя, с никого не бе се разминала на улицата. Чак на две пресечки оттам бе срещнала първия човек — възрастен мъж, който разхождаше кучето си и дори не погледна към нея. Единственият човек, който знаеше, че е била в апартамента на Онорати, бе Каролин, но тази база бе вече покрита. С изключение на портиерите — проклетите портиери! Видяха я да влиза. Знаеха, че Майкъл я очаква.

О, боже! Те ще кажат на ченгетата, че тя е била там. В колко часа отиде? Дали да не се обади на полицията и да приключи с това? Не. „Изчакай до сутринта — помисли си. — Докато мозъкът ти се избистри и съчиниш някоя история, която да ги убеди, че теб вече те е нямало, когато е станало всичко това.“ Ще каже на полицията, че не се е обадила веднага, защото е била твърде уплашена, за да мисли рационално. Не. Не става. Щом не е била там по време на убийството, за какво, по дяволите, трябва да се обажда в полицията? Трябваше да изчака те да ѝ се обадят.

А къде бяха портиерите, когато тя излезе в... колко часа? Дванадесет — дванадесет и петнадесет. Ако случайно по това време са мръднали нанякъде, би било чудесно. Би могла да каже, че тях ги е нямало, когато си е тръгнала. Щяха ли те да си спомнят с абсолютна точност от колко до колко ги е нямало на работните им места? А защо поначало, и то в сграда като тази, са оставили входа неохраняван?

Сигурно няма да си признаят, че са се отлъчвали. Тяхната дума срещу нейната. Ченгетата щяха да повярват на тях — тя изобщо не се заблуждаваше в това.

А дори и да успее да ги убеди, че си е тръгнала, преди да се е случило каквото и да било, какво да каже, че е правила там? Донесла е нещо на Майкъл или пък е дошла да си вземе довиждане с него преди полета му за Лондон. Тръгнала си е след десет минути и той е бил добре. Трябваше да измисли нещо. А и кой знае кога щяха да открият трупа. Времето на смъртта може да се установи с точност само до няколко часа, което ѝ оставяше известно пространство за маневриране. И куфарчето. Трябваше да се отърве от куфарчето.

Бас се изправи, приближи се до перилата на балкона и зарея невидещ поглед над града, мъчейки се да прогони бъркотията от хипотетични въпроси и отговори от съзнанието си. Засега не можеше да го направи. Мисловният ѝ процес бе задръстен. Щеше да изчака до сутринта и тогава да вземе решение.

Влезе вътре, седна на дивана в хола, включи телевизора и го настрои на „Ню Йорк 1“ — канал, излъчващ новини двадесет и четири часа в денонощието, за да види дали полицията е открила трупа на Онорати.

Отначало предаването на живо от Бийкман Плейс не можа да привлече вниманието ѝ, но след няколко секунди се усети и затаи дъх. Подвижната камера предаваше кадри от тротоара пред Бийкман Плейс №1, претъпкан от полиция. Бас усили звука, за да чуе коментара.

„Полицията не коментира случая по тройното убийство тук, на Бийкман Плейс. Репортерът ни обаче научи, че жертвите са двама портиери, които са били на работа по това време, както и един от наемателите...“

Никол не чу останалото. Портиерите са убити! И тя си е вкъщи, свободна като птичка. За миг се засрами, че смъртта на двама души я радва толкова, но тя не бе виновна за нея. Важното бе, че вече никой не би могъл да я свърже с убийството на Майкъл, освен самите убийци, а те със сигурност нямаше да отидат да кажат на полицията.

Боже господи! Убили са портиерите! Кои бяха тия, по дяволите, и какво толкова бе направил Майкъл, че да го убият? Ставаше май дума за пари, спомни си дочутите от нея откъслеци разговор. Сети се, че човекът, който го уби, каза нещо за някакъв счетоводител и „петнайсет до осемнайсет милиона“. А хора са били убивани и за далеч по-малки суми.

Бас смени канала и полегна на дивана, вперила поглед в някакъв стар черно-бял филм, без да го вижда — просто изпитваше нужда да гледа нещо, което да изтрие образите от преживяванията ѝ тази нощ, прелитащи през съзнанието ѝ като оплетена лента. Отново и отново. Лежа така повече от час, докато най-сетне виното и изтощението не я приспаха.

6.

В един и тридесет и пет през нощта детектив Джак Кърби бе единственият клиент в „Таверната“ на Еди Бойл в Ъпър Уест Сайд на Манхатън. Седеше в едно сепаре в потъналия в здрач ъгъл и си пийваше, когато чуруликането на пейджъра прекъсна болезнения му унес.

Той измъкна пейджъра от колана на дънките си и натисна копчето, осветяващо екрана.

— Уф, мамка му! — промърмори, познал домашния телефон на Тони Ризо, шефа на Разузнавателна секция към Отдела за наблюдение на организираната престъпност.

Кърби скочи бързо на крака и усети действието на трите двойни „Джак Даниълс“, които бе обърнал до този момент. Закрепи се на крака и тръгна към бара, където Бойл, пенсиониран полицай с тридесетгодишен стаж зад гърба си, чул пейджъра чак отгук, мълчаливо побутна телефона към него и отиде в другия край, за да не му пречи.

— Лу, Кърби се обажда — каза той, обръщайки се към Ризо със съкращението на „лейтенант“^[1], както бе прието в отдела като израз на уважение.

— На Бийкман Плейс Едно има тройно убийство — каза Ризо. — Знаеш ли къде е?

— Аха.

— Е, може да искаш да отидеш дотам.

— Какво общо има това с нас?

— Една от жертвите е Майкъл Онорати.

Кърби отърси част от мъглата в главата си.

— Някой го е очистил ли?

— Така изглежда.

— А другите две жертви кои са?

— Портиери — отвърна Ризо, доловил лекото провлачване в говора на Кърби. — Добре ли си?

— Ако питаш дали съм пиян, ще ти кажа, че следващите дни трябваше да ми бъдат почивни, Лу. Моите уважения, но мога да се нарежа като свиня, ако искам.

— Не ти се меся, Джак. Просто се запитах дали можеш да си вършиш работата.

— Ще се оправя — каза Кърби. — Тръгвам.

— Вземи да съдъвчеш някой и друг ментов бонбон. Там сигурно гъмжи от шефове.

— Добре.

Ризо затвори и намести възглавницата под главата си, вперил поглед в тавана на потъналата в мрак спалня. Знаеше какво измъчва Кърби — това бе причината да му даде два свободни дни в момент, в който щеше да му бъде много трудно без него. Малко бяха хората в секцията, пък и в целия отдел, които не бяха чували трагичната история, достигаща до сърцето на всеки полицай.

Преди четиринадесет месеца Кърби бил на работа тридесет и шест часа без прекъсване — операция по наблюдение. Прибрал се умствено и физически изтощен вкъщи в седем сутринта и директно се качил в спалнята на къщата си в Куинс. Целунал жена си, която тъкмо излизала от банята, готова за новия ден, и разсеяно оставил пистолета на нощното шкафче, вместо в чекмеджето на най-горния ред на секцията, където винаги го заключвал, после се проснал на леглото напълно облечен и моментално заспал.

Катлийн Ан Кърби, шестгодишна, преди да тръгне за училище, изтичала горе да гушне татко и да го цунка за довиждане. Очите ѝ моментално попаднали на пистолета. Пищовът на татко много ѝ харесвал — винаги гледала с очарован поглед как баща ѝ сутрин го пъхва в кобура под мишницата и го скрива със сакото.

Джак Кърби бил рязко изтръгнат от съня си от оглушителния трясък на изстрел. Картината с неговото малко момиченце, единственото им дете, неговата безценна Катлийн, която той обичал повече от живота си, просната мъртва на пода, се запечатала завинаги в паметта му.

Жена му и приятелите му простили, но той не могъл да си го прости. Бракът им, и без това поразклатен през изминалата година, се разпаднал след три месеца. Домът в Куинс бил продаден, двамата си разделили имуществото и поели всеки по своя път, отнасяйки със себе

си празнина, която никога нямало да бъде запълнена: част от душите им била безвъзвратно откъсната от тях само в един ужасяващ момент. Последните четирнадесет месеца Кърби бе прекарал в студена самота с втвърдено като камък сърце. Едностаиният очукан апартамент, който бе наел в Тъпър Уест Сайд, бе живо отражение на купчината отпадъци, в която се бе превърнал личният му живот.

Кърби беше добро ченге, бе получил високи награди и бе един от най-младите, успял да завоюва бленуваната златна значка, ставайки детектив на двадесет и три години — само след две години стаж. Това беше преди седемнадесет години. Напредването в кариерата не означаваше нищо за него. Нарочно не се явяваше на изпит за сержант, тъй като искаше да продължи работата си на улицата. Не му се щеше да приключи на някое бюро и само да мести бумагите от единия в другия му край.

До навършване на двадесет години служба му оставаха само още десет месеца и след това можеше да се пенсионира на половин пенсия, но и през ум не му минаваше да напуска отдела. Работата вече бе неговият живот, освен нея нямаше нищо друго и възнамеряваше да остане, докато не го изгонят. И тогава, мислеше си той в моменти на черен песимизъм, щеше да настъпи времето да налага цевта на пищова.

След смъртта на дъщеря му Ризо успяваше да го прикрива, докато Кърби изживяваше най-тежките моменти в живота си, което трая около два месеца. След това се налагаше да го прави само в някои моменти, когато кошмарът се връщаше — моменти, в които не можеше да се понася, а и околните също. Това беше един от тези моменти. Днес Катлийн Ан Кърби щеше да навърши осем години, ако бе жива.

Кърби стоеше наведен над мивката в мъжката тоалетна и плискаше лицето си със студена вода. Прокара мокра длан през гъстата си разрошена коса и се взря в огледалото. Грубата му мъжка хубост бе прикрита от наболата двудневна брада, а сиво-сините му втрени очи, които обикновено изкарваха душата на оня, в когото се впереха, бяха изпъстрени с червени жилчици и обрамчени от тъмни кръгове. Върху белия му пуловер, облечен под якето, имаше малко тъмно петънце — остатък от мазния сандвич със стек, който бе ял за вечеря. Той сви рамене — не можеше да направи нищо. Нямаше време. Плисна още една шепа вода на лицето си, приглади косата си с мокра

длан и излезе от тоалетната. На бара го чакаше Еди Бойл с пълна чаша димящо кафе.

— За из път — каза той.

— Благодаря ти, Еди.

— Нямах намерение да караш, нали?

— Ще хвана някое такси. Чао.

Тълпата около ограденото с жълта лента място на престъплението вече бе достигнала критична маса, когато Кърби слезе от таксито на Първо Авеню и отиде пеш до Бийкман Плейс. Тясната уличка на около тридесет метра пред сградата бе претъпкана с ванове на различни тв станции, чиито покриви бяха настръхнали от гората антени и сателитни чинии.

Според Кърби тук имаше най-малко шестдесет репортери и десет телевизионни екипа. Всеки, който излезеше от сградата, биваше отрупван с въпроси и заливан от светлината на прожекторите, разпръскващи мрака пред високата сграда.

Кърби бе окачил детективската си карта на врата и си запробива път през крещящата тълпа журналисти. Млада привлекателна жена с микрофон в ръката видя картата и застана пред него, махвайки на оператора да снима. Блесналият прожектор за миг заслепи Кърби, а бутнатият под носа му микрофон едва не му изби зъбите.

— Марни Томпсън, Четвърти новинарски канал — представи се репортерката. — Детектив, можете ли да ни кажете кой е убитият на петнадесетия етаж? И имате ли представа кой го е убил?

— Извънземни — отвърна Кърби. — Кацнали са на покрива около дванадесет и петнадесет. Избили са всички наематели и са напълнили сградата с яйцата си. Някои от тях всеки момент ще се излюпят.

— Много смешно — каза репортерката и махна на оператора да изгаси прожектора. — Няма да ви благодаря.

Кърби се мушна под лентата и прекоси улицата, за да влезе във фойето на сградата. Първият човек, когото видя вътре, бе последният човек, когото искаше да види тази нощ — Пит Дейвидсън, униформено ченге, което за кратко време му бе партньор по времето, когато Кърби работеше като таен агент сред наркотрафикантите.

Дейвидсън бе страхливец и лъжец, който едва не предизвика смъртта на Кърби и на още двама души.

Една нощ, неспособен повече да изтърпи некадърността и страхливостта му, Кърби го смота и му каза, че ако моментално не подаде молба за преместване, той лично ще го убие, преди Дейвидсън да е убил някой друг. Преместиха го и Дейвидсън остана едно от малкото ченгета, които не получиха златна значка след осемнадесет месеца работа като тайни агенти по наркотиците. Той обвини Кърби за това, но всички от отдела знаеха, че всъщност е виновен командирът, който бе пуснал неблагоприятен доклад за него.

Кърби се опита да мине покрай бившия си партньор, без да се заяжда, но Дейвидсън го видя и никак не бе склонен да изпусне такава възможност.

— Ако пък това не е великият Джек Кърби, който се мисли за легендарно ченге.

— Пит, недей да си пробваш късмета тази вечер.

— Чух, че са те пратили да късаш талони за глоби — каза Дейвидсън. — В девета глуха, заедно с всички нещастници и откачалки... След като дъщеря ти се застреляла с пистолета ти. Тъпо копеле такова!

Дейвидсън изобщо не можа да види лявото кроше, накарало го да обърне очи и да го свали на колене замаян и в полусъзнание. Кърби го зарита в ребрата.

Партньорът на Дейвидсън — огромен чернокож мъжага, сграбчи Кърби отзад като в мечешка прегръдка и го отстрани от ченгето, което с усилие се изправи на крака.

— Хей, Кърби! Тоя кучи син и на мен не ми харесва, ама я се огледай наоколо. Сам ли искаш да си го завреш?

Кърби се освободи от хватката му и се огледа. Беше пълно с началници и големи клечки от щабове — всички погледи бяха насочени към него. Включително и този на Джон Кейн, шефа на детективите, който в момента крачеше заплашително към него. Двамата се бяха виждали два пъти, когато Кейн го бе награждавал за проявена храброст. Сигнал до Кърби, той го сграбчи за лакътя и го поведе настрани към един ъгъл.

— Какво ти става, Кърби?

— Той си го търсеше.

Кейн усети дъха му и поклати глава с отвращение.

— Виж какво, знам за голямата ти загуба и ти съчувствам от цялото си сърце. Разбирам, че ти е било адски трудно, но ако още веднъж те видя пиян на работа, ще ти взема значката.

Гневът на Кърби се изпари също така бързо, както бе избухнал.

— Съжалявам, шефе. Повече няма да се повтори.

Кейн изхъмка недоверчиво.

— Какво правиш тук?

— Обади ми се шефът и ми каза да дойда, защото Майкъл Онорати са го очистили.

— Гледай си работата тогава... и не говори с никой от пресата. Изглеждаш отвратително и миришеш на бъчва.

— Да, сър — отвърна Кърби. — Кой пое случая?

— Джо Ърли. На петнадесетия етаж е заедно с дежурния екип. В апартамента на Онорати.

Кърби влезе в асансьора, обърна се и видя, че Дейвидсън го гледа, подпрял се на стената и с ръка на ребрата. Кърби му изпрати въздушна целувка и в следващата секунда вратите на асансьора се затвориха.

Дежурният екип работеше на пълни обороти в апартамента на Онорати, събирайки и слагайки в найлонови торбички всевъзможни частици, влакнца и какви ли не неща, намерени по и около тялото на Онорати. Фотографът на екипа привърши с официалните снимки на местопрестъплението, а друг специалист нарисува схемата му, ориентирайки я спрямо четирите посоки на света и измервайки разстоянията. Четирима души от екипа бяха на терасата, оглеждайки внимателно всеки сантиметър.

— Кой е Ърли? — попита Кърби един от хората, работещи в хола.

Човекът посочи набит мускулест мъж с червеникавокафява коса и външност на питбул. Стоеше до вратата на кабинета и пишеше нещо в бележника си.

— Ърли? Джак Кърби. ОНОП.

— Да. Как е? — Двамата си стиснаха ръцете. — Обадих се на шефа ти. Стори ми се, че е добре да проследите тази работа от самото начало. Освен това исках да прибягна до помощта ви, когато и ако ми потрябва.

— Никакъв проблем — отвърна Кърби. — Какво имате дотук?

— Докторът каза, че смъртта е настъпила около единадесет — единадесет и половина. Май нищо не липсва. Според мен е наказателна акция. Убиецът или убийците сигурно са използвали заглушители, защото никой от съседните апартаменти не е чул никакви изстрели. И мисля, че жертвата е познавала извършителя. Или извършителите.

— По какво съдиш?

— Няма никакви признаци за борба. На бара има две чаши с малко скоч в тях. Може би жертвата е черпила гостите или госта с питие.

— Отпечатъци има ли?

— Не и по чашите на бара, което ме навежда на мисълта, че пилите от тях са носили ръкавици или след това са избърсали чашите, което пък означава, че извършителите са били най-малко двама. Жертвата няма да седне сама да си бърше отпечатъците.

— Да, но убиецът може да е забравил от коя чаша е пил и да е избърсал и двете.

— Може — отвърна Ърли. — Освен това намерихме още една празна чаша на терасата и по нея има малко отпечатъци. Специалистите казват, че може да не излязат добри и нищо да не се получи.

Кърби гледаше как двама служители от моргата закопчават трупа на Онорати в найлонов чувал и го помъкват навън. Двамата с Ърли се дръпнаха от вратата да им направят път.

— Не съм много сведущ по въпроса как работят тия мафиоти — продължи Ърли. — Но мислех, че обикновената процедура е да изведат жертвата на разходка с колата, да я очистят и след това да я заровят на някоя строителна площадка под два-три тона отпадъци. А не да убиват двама невинни граждани, щом не се налага.

— Така е било едно време, когато са били добре организирани и ефективни и за тях са работели хора с коефициент на интелигентност над петдесет. Новото поколение е просто купчина психопати, нагледали се на всички серии на Кръстника. Повечето от тях са тъпацы, обичащи да играят някоя от ролите, и си мислят, че са Ал Пачино.

— Какво мислиш тогава, че е станало? — попита го Ърли.

— Онорати не е копой или израсъл в мафията човек. Бил е адвокат и счетоводител, който е перял пари за фамилията Гамбино. Каквото и да е направил, за да го убият, той го е направил на тях.

— А да знаеш точно кой го е направил?

— Разбира се. Винсънт Дженеро.

— Той е „шеф на всички шефове“, нали?

— Точно така.

— И мислиш, че той лично го е направил, така ли?

— Двамата с Онорати са приятели още от деца. Никой не би го бутнал с пръст, освен ако няма изричното съгласие на Дженеро. Ако не го е направил лично той, тогава е заповядал да го убият. Обаче тая поредица от безсмислени действия — да го очисти в апартамента му и да убие двама портиери, носи изцяло арогантния почерк на самия Дженеро.

— Така ли? Спомням си, че четох нещо за него. Арестували са го десетина-петнайсет пъти за убийство на негови хора. Прокурорът не могъл да събере достатъчно доказателства.

— Единадесет пъти, ако трябва да бъдем точни. За разлика от повечето себеподобни, Дженеро е умен и много хлъзгав — каза Кърби. — А момчетата разбраха ли нещо от разговорите със съседите от околните сгради?

— Един портиер малко по-нататък по улицата каза, че около единадесет и половина видял паркиран пред сградата черен мерцедес или БМВ. — Ърли млъкна за момент, погледна бележките си и продължи: — А някакъв тип от фоайето на „Бийкман Тауърс“, оня хотел зад ъгъла, каза, че около дванадесет часа пред хотела минала забързано млада и хубава жена. Тъкмо излязъл от бара и бил доста пийнал. Описанието му не ни върши почти никаква работа.

— И това ли е всичко?

— Засега — отвърна Ърли. — О, да, и още нещо. Сигурен съм, че ще ти хареса. В този квартал има нещо като наблюдатели на реда и спокойствието. Наемат хора без оръжие от някоя фирма за охрана. Просто само за да покажат присъствие — униформи, коли с фирмен надпис. Та две от техните коли били спрени зад ъгъла на Петдесет и първа. Едно от първите ченгета, отзовало се на сигнала, намерило тъпаците заспали вътре. И какво мислиш? Видели са ми оная работа.

Кърби хвърли поглед през отворената врата на терасата към сградата отсреща.

— А някой да е разпитвал хората от онези апартаменти отсреща?

— Те са следващите в списъка ми. Манхатънският инспекторат ми изпрати само осем детективи. Все още работят в тази сграда и в околните на Бийкман Плейс.

— А портиерът, който е видял БМВ или мерцедес? Дженеро се вози в черен мерцедес — каза Кърби. — И с него сигурно е имало още двама души. Големия Поли Артуро, шофьорът му, и Джони Джордано, по прякор Чорапа, неговият телохранител. Още сутринта ще ви изпратя по една снимка. И вижте дали някой няма да ги разпознае. Ако Дженеро е идвал тук, значи и те са били с него. Той не ходи никъде без тях.

— Благодаря.

— Дженеро ми трябва повече, отколкото на теб. Мъча се да закова това лайно от шест години насам — каза Кърби. — Ще работя в тясно сътрудничество с теб и ще ти помогна, с каквото мога. Ще се видим утре сутринта.

Кърби слезе отново във фоайето и излезе навън. Отиде пеш до северния край на Бийкман Плейс, където свършваше Петдесет и първа улица, и слезе по стъпалата към пешеходния надлез над големия булевард. Премина го и стигна до алеята покрай брега на Ийст Ривър. Три от пейките бяха заети от бездомници, увити в парцали, заспали или пияни, натрупали върху себе си парчета от кашони. Кърби намери свободна пейка, седна и впери невиждащ поглед над тъмните води към остров Рузвелт.

После затвори очи и видя дъщеря си да тича по моравата към него и да скача в протегнатите му ръце, кискайки се и пицейки от удоволствие, а той я грабваше и я завърташе около себе си.

— Честит рожден ден, моето момиченце, където и да си — прошепна той. — Татко те обича и винаги ще те обича.

А след това дойдоха и сълзите.

Кърби прекара останалата част от нощта на пейката, разкъсван от сладостно горчивите спомени. Когато се зазори, той стана и си тръгна.

[1] На американски английски се произнася „лутенънт“. — Б.пр.

↑

7.

Никол Бас се събуди малко след разсъмване с главоболие от изпитото снощи вино и със схванат от спането на дивана врат. Облече си анцуга, разкърши се с няколко упражнения и после излезе да направи всекидневния си осемкилометров крос по улиците на града. Точно от това имаше нужда — да поохлаби малко напрежението и стреса, под въздействието на които бе спала само няколко часа. С отминало главоболие и без никакви болки във врата, тя се върна освежена в апартамента си, с ясна мисъл и точно навреме, за да хване началото на *Днес*. Докато започне предаването за местните новини в седем и двадесет и пет, Никол вдига тежести и прави коремни преси, без да изпуска телевизора от поглед.

По едно време екранът се изпълни с картина, предавана на живо от Бийкман Плейс № 1, и Бас включи звука, за да чуе коментара. Полицията бе дала имената на Майкъл Онорати и портиерите на медиите. Онорати бе описан като заможен адвокат и консултант по инвестиции, който живеел в мезонетен апартамент на петнадесетия етаж. След това показаха запис на интервю, взето по-рано тази сутрин от шефа на детективите, който, заедно с говорителя на полицията, присвиваше очи срещу прожекторите, заявявайки, че няма очевиден мотив за трите убийства и затова няма да коментира. Медиите щели да бъдат държани в течение, ако и когато се появи нещо ново. Репортажът бе последван от коментар за засилващата се престъпност в града — особено на такива жестоки престъпления, като на Бийкман Плейс, за това как нито един квартал не би трябвало да се смята за безопасен или имунизиран срещу такива изстъпления, и как полицията изглежда безсилна да се справи с положението.

Бас превключи на „Добро утро, Америка“ и докато закушваше с обичайните портокалов сок и юфка, зачака да чуе версията на местното представителство на АВС в седем и петдесет и пет. Репортажът беше горе-долу същият. Нито дума за заподозрени, свидетели или предположения за това кой и защо го е извършил.

Никол вече бе напълно възвърнала емоционалното си равновесие след случката снощи. За втори път седна да помисли ясно и спокойно дали е направила или оставила нещо, което би довело полицията до нея. Сети се за забравената на терасата чаша, но това не бе страшно: никога не бяха ѝ вземали отпечатъци от пръстите. За друго нищо не можа да се сети.

Тя изключи телевизора, дълго се къпа в банята, после навлече халат и се върна в хола, където клекна пред дивана и измъкна куфарчето на Онорати изпод него. Седна, сложи го в скута си и щракна позлатените закопчалки. След това започна да брои стодоларовите банкноти, опаковани на пачки по хиляда долара, слагайки ги на кафе масичката пред себе си. Преброи ги два пъти и получи една и съща сума: шестдесет и пет хиляди. Пое дълбоко дъх и се усмихна вътрешно. Какво толкова, по дяволите, каза си тя. Бедният Майкъл така и така нямаше вече нужда от тях. Освен това нямаше и семейство.

Вперила поглед в парите, тя поседя малко, после, решила какво да прави с тях, отдели петнадесет хиляди от спретнатата купчинка и върна останалите петдесет хиляди в куфарчето, за да ги внесе по една от инвестиционните си сметки.

Двадесет минути по-късно излезе от спалнята, облечена в костюм на Живанши, приличаща на манекенка от световните подиуми, каквато всъщност беше до неотдавна. Сложи петнадесетте хиляди долара в една от преградките на голямата си чанта, пъкна куфарчето обратно под дивана и излезе от апартамента, за да понакупи някои неща и след това да хапне спокойно в любимия си ресторант.

Бас ограничаваше покупките си от модните къщи до онова, което смяташе за абсолютно необходимо за работата ѝ, спестявайки и инвестирайки всеки икономисан цент. Но това бяха паднали от небето пари, мислеше си тя, и след снощните ужасии какво би могло да ѝ подейства по-успокояващо и животворно от неограничаван от нищо рейд по магазините.

Чарли, любимият ѝ портиер, закри очи с ръка — като че ли заслепен от външния ѝ вид, — виждайки я да излиза от асансьора, и вдигна палец. Бас го възнагради с широка усмивка, намигна му закачливо и излезе на улицата.

Насочи се без колебание към Източна шестдесет и девета улица и към Медисън Авеню — рая за всички желаещи да пообиколят

магазините и да си понакупят това-онова. Първа спирка — *Валентино* и блуза, за която бе бленувала, но не бе могла да прежали осемстотинте долара, които ѝ искаха.

8.

Винсънт Дженеро бе купил имението си на Централния остров — Лонг Айленд, поради точно определена причина: уединение и самота. Дългата извиваща се алея, затворена от управлявани по електронен път врати, водеше към огромната тюдорианска къща, разположена на място, където свършваше главният път, пресичащ целия остров. Имотът бе гъсто залесен, изпъстрен тук-там с поляни, откриващи прекрасен изглед към океана и Остър Бей. Да се проведе операция по наблюдение в близост с имението, без да бъде забелязана отвътре, бе невъзможно и освен това Дженеро имаше платен информатор в местния полицейски участък, който го уведомяваше своевременно, ако някоя институция на изпълнителната власт започваше акция на острова.

Колите и къщата се преглеждаха за електронни подслушвателни устройства веднъж седмично, но той и бездруго не използваше домашния си телефон и този в колата, за да води разговори на тема фамилен бизнес. Освен това никога не ходеше в заведенията в Малка Италия, Бенсън хърст, Озон Парк или пък което и да е друго място, често навестявано от членове на неговата фамилия. Знаеше много добре, че градските, щатските или федералните служби за борба с организираната престъпност — а понякога и трите едновременно, без да се уведомяват една друга за действията си — водеха аудио- и видеонаблюдение над всички известни, често посещавани от фамилията места. Дженеро водеше разговори за бизнес само там, където знаеше, че е абсолютно сигурно — дълги разходки пеша, ресторанти, избирани съвсем случайно, или пък в имението си на Централния остров.

Късно снощи, след като излезе от апартамента на Онорати, той се бе върнал в ресторант „Ла Роза“, за да говори със заместника си и втори по ранг след него във фамилията — Кармине Молино, и да му каже за жената в апартамента. Той инструктира Молино да разбере коя

е, и да пита информатора си в Нюйоркското полицейско управление дали знаят нещо за свидетел и докъде са стигнали с разследването.

Съобразявайки се, че Дженеро става късно, Молино пристигна в имението му в десет и половина сутринта. Джони Чорапа го придружи до терасата, където Винсънт закусваше кафе и кифлички. Шефът на всички шефове бе разточително облечен: кремава копринена риза, черен, шит по поръчка блейзер и сиви панталони. Обувките му Гучи светеха като огледало.

В противовес на шефа си, Молино бе мърльо, на когото не му пукаше как се облича и как изглежда. Дрехите му обикновено бяха омачкани и невиждали ютия кой знае откога, създаваха впечатление, че са били извадени от пералнята по време на програмата за изстискване. Всичко друго, но не и суетен, Молино се поглеждаше в огледалото само когато се бръснеше, докато Дженеро не минаваше покрай някоя лъскава повърхност, без да се огледа.

Заместникът застава пред Дженеро, облечен в евтин и лошо скроен масленозелен костюм с увиснали панталони и с две петна от пот под мишниците. Издутият му корем висеше над колана, но въпреки наднорменото си тегло и факта, че не бе направил нито едно упражнение от петнадесет години насам, от набитото му и яко тяло се излъчваше усещане за овладяна сила, която би накарала всеки евентуален нападател да се позамисли, преди да предприеме каквото и да било срещу него.

Дженеро му махна да седне и тъй като нямаше търпение за старомодните и разточителни поздравления, задължителни при предшествениците му, мина направо на въпроса:

— Успя ли да направиш нещо?

— Да. Нося ти добри новини. — Молино разчупи една кифличка, напъха я в устата си и я преглътна с кафе. — Ченгетата не търсят никакви свидетели. Те даже не подозират, че е имало такива.

— С кого говори?

— С нашия капитан, дето работи в кабинета на шефа на детективите. Информацията е достоверна. Не могат да се хванат за нищо.

— Каза ли му защо питаш?

— Не се безпокой, замотах го. Казах му, че сме адски ядосани на оня, който е убил нашия добър приятел Майкъл Онорати, и ще му

бъдем благодарни, ако може да ни каже каквото знае.

— А ония скапанияци от Отдела за борба с организираната престъпност?

— Нашият човек там разправя, че повикали някакъв детектив на име Кърби, но и той не знае нищо повече от ченгетата от Седемнадесети участък, дето се занимават със случая.

— Ами женската? Да имат представа коя е?

— Има една възможност. Човек, който може да знае.

— Така ли? И кой е той?

— Един от нашите — Джими Викаро. Пращах го веднъж в месеца да носи куфарите с пари на Онорати. А след това го откарваше на „Ла Гуардия“ и го качваше на частния самолет, дето го наемахме за Каймановите острови. Знаеш, нали, да сме сигурни, че той и парите са тръгнали оттук без проблеми. Освен това на другия ден, след прането на парите, вземаше Онорати от летището и го откарваше вкъщи или в офиса му.

Дженеро нетърпеливо се размърда на стола и впери очи в заместника си с поглед, който сякаш казваше: „Не ми разправяй неща, които знам и без теб.“

— Значи Джими знае коя е тая женска, а?

— Не съвсем. Когато го питах дали Онорати се е виждал редовно с някоя, той си спомни, че го е чувал да говори с някаква женска по телефона в колата на връщане от летището. И това ставало поне четири-пет пъти.

— А чул ли е някакво име?

— Сторило му се нещо като Вики, но не е сигурен. Обаче е убеден, че се е обаждал на някаква агенция за компаньонки. Казвал по телефона, че иска да се види с някаква женска, и питал за кога е свободна. А след това обяснявал за колко време я иска. За шест, за осем часа или за колкото там...

— Абе Джими знае ли коя е или не?

— Не, той самият не знае. Но каза, че един или два пъти, когато Онорати закъснявал, се опитвал да се свърже с някакъв номер и не можел. Тогава се обаждал на секретарката си и ѝ нареждал да звъни на този номер и да каже, че щял да закъсне. Затова Джими смята, че секретарката на Онорати сигурно знае коя е тази женска.

— Прати ли някого да я разпита?

— Първо исках да говоря с теб.

— Е, значи изпрати някого.

— Мислех да го възложа на Нино Тотани и някои момчета от неговия екип.

Дженеро помисли малко. Нино Тотани бе капо, който ръководеше най-продуктивния екип на фамилията. Смъртоносно изобретателен, той се оправяше с нещата бързо и дискретно, без да трепне и вълничка на повърхността, и спокойно можеше да бъде използван при изключително деликатни ситуации.

— Не искам цяла армия да хукне и да задава въпроси. Привлича се внимание. Ще изпратиш само Нино и Чорапа — той я е виждал. Разбери дали секретарката знае нещо, и ако ченгетата дойдат да я питат за нещо, да не им казва това, което е казала на нас.

— Ще се погрижа.

Молино се надигна да стане, но седна отново, когато Дженеро протегна ръка да го спре — очите му не потрепваха, втречени в заместника му.

— Ще кажеш на Нино, че не искам никой да знае за работата. Да не казва на никого кого търсим и защо. Гледай да му набиеш това в главата. Не искам другите фамилии да разберат, че имаме потенциален проблем. И разбира се, не искам и ченгетата да надушат.

— Нино наистина е неразговорлив, но все пак ще му кажа.

— Тая женска сигурно е курва — каза Дженеро след дълга пауза. — Не е отишла да каже на ченгетата какво е видяла, а Джими разправя, че откраднала някакво куфарче от апартамента. Всички са такива шибани крадли! Колко агенции за компаньонки имаме в момента?

Молино помисли малко.

— В града са четири-пет.

— Кажи на Нино, ако секретарката не знае нищо, да започне да звъни на нашите хора, дето се занимават с курвите.

— От това, което Джими разправя, Онорати май не е прибягвал до услугите на наши агенции. Звучало му като от малко по-висока класа.

— Е, и колко такива мислиш, че може да има?

— Не знам, но няма значение. Ще ги проверим всичките.

— А парите, дето оня шибляк открадна?

— Тая дискета, дето ти ми я даде, ще я оставя на счетоводителя, който откри липсата. Ще се видя с него в един часа. Ще му кажа, че си ми наредил да му заповядам да изпразни всички сметки на Онорати и да ги прехвърли обратно в нашите. Искаш ли да използвам още услугите му да се занимава с парите, докато намериш някого на мястото на Онорати?

— Не, искам да го очистиш. Един знаещ човек по-малко.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм. Помисли малко. Той знае, че оня скапаняк е крал от нас. Снощи го убихме. А днес му даваме дискетата да прехвърли парите ни обратно. Моментално ще се сети какво е станало, освен ако не е пълен тъпак. Затова, след като направи преводите, закарай го някъде, където няма да го намерят.

— Ще направя каквото искаш, Вини, но тоя тип го е страх много от нас и няма да говори. Има жена и четири деца. Знае какво може да стане с тях, ако си отвори устата.

— Да, и какво ще стане, ако федерите го пипнат, тикнат виновния му задник в пандиза и му кажат, че ще гние там цял живот, ако не проговори? И му обещаат защита, ако свидетелства за тях? Не искам никакви притеснения от този род. Малките камъчета обръщат колата. Искам го въвн от чадъра.

— Добре. Кой тогава да сложа да се оправя с парите?

— Ще намеря някой. Ти гледай да откриеш женската. И ми се обади веднага щом Нино разпита секретарката.

Дженеро стана от масата и изпрати Молино до колата му.

— Всичко ще е наред. Само ченгетата да не намерят тази женска преди нас.

— Всички други работи съм ги пратил на заден план, Вини, и се занимавам само с това. Ще я открия.

— Действай тогава. И по-бързичко.

— А когато я намеря? Ще искаш ли преди това да приказваш с нея?

— За какво ми е да приказвам? Просто я прати по дяволите и толкоз!

9.

Тридесетхилядният персонал на Нюйоркското полицейско управление се ръководи от щаба на Полис Плаза № 1 — модерна, прилична на бункер сграда близо до центъра на Манхатън. Но най-зорко пазените тайни на Управлението, събирани от детективи, смятани от шефовете си за едни от най-добрите в света, се пазят в Разузнавателната секция на Управлението, в една триетажна сграда на Поплар Стрийт 72, на Бруклин Хайтс, почти под източния изход на известния Бруклински мост.

Тъй като целта ѝ е да събира информация за организираната престъпност, за престъпни деяния и за терористични групи, Разузнавателната секция разполага със сложна мрежа от тайни и дълбоко законспирирани агенти, информатори и може да провежда и най-сложните електронни операции по наблюдение и подслушване. Отделът работи в тясно сътрудничество с ФБР, с Отдела за борба с наркотиците, с Отдела за алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия, с ЦРУ и със „Секретна служба“, като понякога дори работи пряко с тези институции, когато се провежда съвместна операция в рамките на града. Обаче обмяната на информация с федералните служби, както НИПУ бе разбрало от горчив опит, беше обикновено едностранна, тъй като федерите даваха съвсем малко в замяна, освен ако не съответстваше на интересите им.

Разузнавателната секция към Отдела за наблюдение на организираната престъпност, разположена в една стая на втория етаж в сградата на Поплар Стрийт, е разделена на специализирани отделения. Всеки екип детективи в ОНОП си има сфера на действие: Италианското отделение се занимава с италианската мафия, Руското — с руската мафия, и тъй нататък, провеждайки операции по събиране на информация за всички видове организирана престъпност в града — за колумбийските картели и ямайските банди, за китайските триади и другите азиатски групировки, както и за различни по-малки, но също

така смъртоносни групи и организации, занимаващи се с всичко — от наркотици и оръжие до продажба на крадени стоки.

Сферата на действие за Джак Кърби през последните шест години беше италианската мафия. И по-точно фамилията Гамбино с нейната непрекъснато разширяваща се мрежа за търговия с хероин и кокаин. Управлявана от Дженеро, тя беше брутална и безскрупулна в преследването на целите си, завемайки територии от ямайските и колумбийските организации при най-малкия признак за слабост от тяхна страна и безмилостно убивайки всеки, който ѝ се изпречи на пътя.

Като знак, който непрекъснато да му напомня кой е врагът, Кърби си бе направил пирамидална структура на управлението на фамилията, бе налепил снимките на горните ешелони на властта и всичко това бе окачено над бюрото му. Арогантното лице на Дженеро с дръзката му усмивка бе на върха на пирамидата и като че ли предизвикваше Кърби или който и да било друг да го свали оттам, ако смее — предизвикателство, което Джак смяташе за отправено лично към него и считаше за задача номер едно в живота си. Под снимката на шефа на всички шефове бяха снимките на заместника му Кармине Молино и на неговия консилиере — фамилният съветник. Под тях имаше три реда по седем снимки на ред — двадесет и един под шефове, възглавяващи екипи от по петнадесет-двадесет души със строго разделени сфери на действие: лихварство, рекет, залагане на конни надбягвания, отвличания, кражби на коли, продажба на наркотици.

Кърби се бе прибрал у дома само колкото да се избърсне, да се изкъпе и да се преоблече. Бе на бюрото си в стаята на ОНОП в седем и половина сутринта, закусвайки сандвич с кафе по време, през което в други случаи успяваше да дремне някой и друг час. Да работиш срещу организираната престъпност означаваше всъщност да работиш през нощта: това бе времето, когато ония типове бяха най-активни. Операциите по наблюдение му харесваха, приятно му бе да надхитрява лошите, но имаше и други предимства — например нямаше нужда да чака разрешителни, да се разправя с надути областни прокурори или пък често да умира от скука в съдебните зали. Затова пък писането на тези безкрайни доклади го убиваше, но то бе приемлива цена за относителната независимост при работата в Разузнавателната секция.

В ОНОП на първо място бе резултатът и новаторските подходи, осигуряващи добри резултати, се поощряваха с награди.

Кърби никога не можа да свикне да спи през деня, но недоспиването като че ли вече не го безпокоеше: биологичният ритъм на организма му някак си успяваше да се задоволи с няколко часа сън в денонощие. Пък и в свободните дни понякога падаше като мъртъв и спеше по десет-дванадесет часа.

В единадесет часа той тъкмо бе привършил със събирането на несекретна информация и снимки за Джо Ърли от Седемнадесети участък, когато вратата се отвори. Джак вдигна глава и кимна на лейтенант Тони Ризо, шефа на отдела. Вместо поздрав, Ризо, който тъкмо идваше от кратко съвещание с шефа на детективите на Полис Плаза, му кимна да го последва в неговия офис.

— Шефът ни притиска за случая Онорати, нали?

— И за него, да.

Ризо — жилест, заплашително хубав мъж на около четиридесет и пет години — впери кафявите си очи в Кърби, преценявайки дали дяволите вече са напуснали този човек, когото уважаваше и харесваше.

— Между другото чух за малкия театър, устроен от теб на Бийкман Плейс Едно. Трябваше ли да го риташ в задника пред толкова шефове?

— Всъщност аз го ритам в ребрата, а не в задника — уточни Кърби унило. — Просто си отвори устата тъкмо когато не трябваше.

— Нямахте нужда да идваш днес, знаеш нали?

— Няма нищо. Обещах на ония от Седемнадесети, че ще им помагам, с каквото мога.

— Как смяташ да работиш по случая?

— Мислех да подхвана нашите информаторчета по периферията на Гамбино. Да ми разкажат какви слухове се носят за убийството на Онорати.

— А федерите? През последните шест месеца те са държали Дженеро и някои от хората му под постоянно аудио- и видеонаблюдение.

— Ще се обадя на връзката ни с тях. Но не се надявам да науча кой знае колко оттам. Знаеш ги какви са. И според мен снощи не са пратили опашка подир Дженеро, а ако са пратили, той се е отървал от нея, а те никога няма да си го признаят.

— А Отрядът за борба с организираната престъпност? А прокурорският екип?

— Сигурно нямат още нищо. Отрядът работи срещу ямайските банди след кървавата баня в Уошингтън Хайтс миналия месец, а пък прокурорският екип се занимава с последната бензинова афера на руската мафия.

— Дежурният екип излезе ли с нещо?

— Нищо. Намерили са много отпечатъци, но те вероятно ще се окажат на чистачката или на някого от поддържащия персонал. Щом Дженеро е проявил предпазливостта внимателно да събере всички гилзи от рецепцията и от апартаментата, значи сто процента е внимавал да не остави отпечатъци никъде.

— Просто не мога да си представя, че Дженеро лично се е заел с това. С мръсната работа обикновено се занимава Молино. Няма никакъв смисъл Дженеро да се подлага на такъв риск.

— За това можеш да ми вярваш напълно, Лу. Той го е направил. Той и Големия Поли. И Джони Чорапа, който вероятно е пречупил врата на портиера. Но Дженеро е дръпнал спусъка при убийството на Онорати. Залагам си значката.

— Не знам. Онорати може да се е забъркал в някоя война за територии. Според последните новини от наблюдението над фамилията Бонано, някои техни отряди са правили опити да действат на територията на Дженеро.

— В никакъв случай. Онорати вършеше само две неща за Дженеро — и в двете става дума за пари. Пране и инвестиране. Дори и да има такава война, за която още не знаем, няма причина да ликвидират Онорати. Той не е самоиздигнал се човек във фамилията и не е копой. Единственото, за което могат да го убият, е кражба на пари и ако е откраднал от Дженеро, тоя откачалник ще си удари задника в тавана.

— Прослуша ли записа от микрофоните, дето сме скрили в един от екипите на Дженеро?

— Да. Двама от тъпанарите на Ди Анджело са говорили за убийството, но са само сплетни и нищо сериозно. Не знаят кой го е направил.

Ризо тъкмо отвори уста да отговори, когато се чу чуруликането на пейджъра на Кърби. Той сведе поглед да види кой е номерът, после

бързо откачи апаратчето от колана си и го поднесе към светлината, сякаш не вярвайки на очите си.

На екранчето светеха само три цифри — 432. Четворката означаваше, че този, който се обажда — дълбоко законспириран агент на ОНОП, — моли за спешна и извънредна връзка. Цифрата 3 подсказва на Кърби, че агентът иска да се види с него на третото от петте предварително уговорени места за срещи. А двойката фиксираше времето — в рамките на два часа от обаждането. Агентът нито веднъж не бе използвал кода за спешна и извънредна връзка през шестте години, откакто Кърби бе негов водач.

— Какво? — попита Ризо, забелязал тревогата в погледа на Джак.

— Томи Фалконети.

Минаха няколко секунди, преди Ризо да си спомни името. Той никога не го бе виждал или говорил с него лично, а в разговори или писмени доклади Кърби го наричаше с кодовото му име — Фонзи. Само четирима души от отдела знаеха, че Фалконети е полицай, дълбоко внедрен в организацията Гамбино агент: Кърби, Ризо, заместник-шефът на Разузнавателно управление и шефът на детективите.

Името на Фалконети рядко се споменаваше на глас и подробностите за неговата дейност бяха с толкова ограничен достъп, че само Кърби, като негов водач, можеше да каже къде се намира или какво прави в даден момент. Агентът докладваше веднъж на всеки две седмици на телефонен секретар с касетка, дълга цял час. Свързан с отделна телефонна линия към апартамента на Кърби, номерът фигурираше в официалните указатели на телефонната компания на името на някоя си Кати О'Нийл, с адрес апартамент в Куинс — конспиративен апартамент на Разузнавателната секция.

С изключение на извънредните ситуации, Кърби и Фалконети се срещаха лице в лице един път на три месеца, като предварително гледаха да си осигурят достатъчно време за задълбочен анализ на това, което бе научил агентът през този период. Втората причина да има такива срещи очи в очи бе Кърби лично да прецени физическото и умственото състояние на Фалконети и да му даде възможност, макар и за кратко, да се отпусне и да поговори свободно с друг човек, без да се

страхува от това, че може да изтърве някоя излишна дума и да се разкрие.

— Той още ли е в някой от екипите на Дженеро? — попита Ризо.

— Да. В този на Нино Тотани. Един от малкото шефове на Дженеро, чийто мозък работи над равнището на влечуго. Това, което ме тревожи, е, че до личната ни среща има още шест седмици.

— Може би има нещо за нас относно Онорати.

— Или това, или вече започва да се пука по шевовете. Той е под вода вече цели шест години, Лу, и като се видяхме последния път, забелязах, че напрежението е започнало да си казва думата.

Кърби погледна часовника си. Беше единадесет и петнадесет.

— Срещата ни е в Ъпър Ийст Сайд. Една малка градинка на Сътън Плейс. Ако тръгна сега, ще имам време да мина през Ърли, а след това да огледам района, преди Фалконети да е пристигнал.

— Виж дали е добре. Ако ти се стори, че започва да омеква, веднага го прибирай, преди да му се е случило нещо.

10.

Метрдотелът в ресторанта на Нело, приветлив и симпатичен грък на име Йорго, поздрави Никол Бас с широка усмивка и протегнати ръце, хващайки и двете ѝ длани и целувайки я леко по бузите. Винаги я посрещаха по този начин и затова се хранеше тук поне три пъти седмично.

Йорго, както и собственикът, Нело, знаеха много добре, че е била топманекенка и се отнасяха с нея като със знаменитост, обаче не подозираха нищо за настоящата ѝ работа. На възпоменателната стена на ресторанта снимката на Бас — със сияещите физиономии на Йорго и Нело от двете ѝ страни — заемаше видно място сред колекцията подобни фотографии на богати, известни и красиви личности, посещаващи често ресторанта.

Храната и обслужването при Нело не се различаваха кой знае колко от другите ресторанти в града, но тук атмосферата бе по-приятна, по-отпускаща. Но не това бе причината за неговата популярност. За този успех допринасяше и местоположението, защото ресторантът се намирал между Шестдесет и втора и Шестдесет и трета улица, на Медисън Авеню — в сърцето на Тъпър Ийст Сайд — най-модното място в града за изискани покупки и дом на много от най-богатите и преуспяващи люде в Ню Йорк. Но това, както вече казахме, бе само част от причината.

Главната причина за популярността на Нело се криеше в неговата клиентела. В наплива за обеди и вечери често присъстваха смайващи топмодели от световните подиуми, съпроводени от тълпи възторжени тийнейджъри, зяпащи ги в устата и внимаващи да не изтърват нито една тяхна дума, надявайки се техният успех да се предаде и на тях по някакъв начин. По петите на топмоделите идваха артисти, рок звезди, писатели, продуценти и видни индустриалци, които, на свой ред, пък мъкнеха зад себе си глутниците папараци и журналисти от светските хроники. Рядко минаваше седмица, без някой журналист да спомене в статията си, че еди-кой си и еди-коя си били

забелязани заедно в заведението на Нело. Мъжете, млади и стари, се превземаха и позираха наоколо, готови на всичко, само и само да направят впечатление, да се запознаят или пък да си тръгнат оттук с едно от стройните прекрасни създания, пред които бяха дошли да преклонят глави.

Никол Бас също имаше цяла фаланга от почитатели и редовно получаваше своя дял внимание от тях, но учтиво ги отпращаше. Поради много специфични и лични причини тя не излизаше с никого, откакто се хвана на работа при Каролин Чеймбърс преди осемнадесет месеца.

След като разтовари Бас от торбите, пликите и пакетите и ги остави на гардероба, Йорго я съпроводи до любимата ѝ маса — в ъгъла, пред огромния панорамен прозорец, гледащ към Медисън Авеню. Беше ясен и хладен октомврийски ден, един от онези, които караха дори позагрубелите нийоркчани да се усмихват с благодарност, и огромните прозорци бяха отворени, пропускайки свежия въздух и заредената с напрежение атмосфера на този град на градовете. Сервитьор с тържествена походка веднага ѝ поднесе чаша сухо бяло вино, прекрасно запознат с вкусовете на известната клиентка, която — за разлика от останалите модели, мислещи явно, че да им се прислужва е достатъчна привилегия — даваше изключително щедри бакшиши.

Никол отпи с благодарност от виното и се загледа в минаващите навън хора — изпълнена с динамика мини драма, която рядко я отегчаваше. Булевардът бе пълен с хора повече от обикновено: преди около час от Централен Манхатън бе започнало шествието по случай Испанския ден на Колумб и щеше да продължи през по-голямата част от следобеда. Маршрутът му минаваше по Пето Авеню и макар че щяха да минат още няколко часа, докато стигнеше толкова далеч на север, хората вече се събираха по Медисън Авеню.

Бас започна като че ли отново да влиза в кожата си. Стресът и емоционалното напрежение от предната нощ бяха почти отминали. Бе останал само мъгляв и леко обезпокоителен спомен, потискан непрекъснато от мисълта, че няма никой, който да знае, че е била в апартамента на Онорати, и който би отишъл в полицията, за да докладва за нея. Сутрешната обиколка по магазините бе излязла успешна и духът ѝ се повдигна. За непосветения би било трудно да

приеме, че малката колекция от торби и пакети, прибрана от Йорго в гардероба, съдържа дрехи за девет хиляди долара, но това бе факт — бленуваната копринена блузка от Валентино плюс още една от есенната му колекция, на която просто никоя жена не би устояла, вечерна рокля от Джанфранко Фере, костюм от Армани, кашмирен пуловер и рокля за коктейл от Ферагамо.

Последната покупка бе навяла мъчителни спомени, както и силно нежелано чувство за нещо далечно и изгубено — навремето тя беше топманекенка на Ферагамо, демонстрирайки моделите по най-известните подиуми в света. И преди по-малко от пет години, макар че на Бас ѝ се струваше, че са минали векове оттогава, бе включена в каталога на есенната им колекция, което, от своя страна, бе довело до корицата на „Глемър“.

Тя прогони горчивите спомени с глътка бяло вино и отново насочи ленив поглед навън. Сервитьорът се върна, за да ѝ изтъкне достоинства на специалитета за деня, после ѝ донесе ордьовър, а след това взе поръчката ѝ — салата и паста. Току-що бе минало обед и ресторантът бавно започваше да се пълни. Йорго, винаги оказващ ѝ вниманието си, допълни чашата ѝ и ѝ предложи днешния брой на „Ню Йорк Поуст“, добавяйки гордо, че ресторантът им бил отново споменат: някакъв моден бродуейски актьор бил видян тук, придружаван от жена, която не била неговата.

После Йорго се оттегли към вратата да поздрави следващия посетител, а Бас разгърна вестника с намерение да го отвори на светската хроника, но вместо това замря и тихо ахна. На първа страница с тлъсти черни букви бе написано:

„УБИТ МАФИОТСКИ ПЕРАЧ НА ПАРИ“

„Пуст“ бе изпреварил всички — и конкуренцията, и електронните медии. Добре осведоменият репортер бе разкрил връзката между Майкъл Онорати и нюйоркския мафиотски шеф на всички шефове — Винсънт Дженеро, и бе счупил краката си от бързане да успее за сутрешния брой. Под заглавието се виждаше

снимка на Винсънт Дженеро с двама от адвокатите му, застанал на стъпалата на Съдебната палата, заобиколен от телевизионни оператори и журналисти, с гора от микрофони и диктофони пред устата. Ръцете на Бас започнаха да треперят. Тя внимателно сгъна вестника, за да може да го сложи на масата и да прочете статията. После пое чашата вино с две ръце, за да спре треперенето, и пое дълбоко дъх да се успокои.

Чак сега разбра защо този мъж ѝ се бе сторил познат отнякъде. Онорати никога не я бе запознавал с него. Тя бе виждала снимката му във вестниците и го бе гледала по телевизията на излизане от поредната му победна съдебна битка.

Майкъл в мафията? Не можеше да го повярва. Никак не изглеждаше такъв. Започна да чете статията и подробности за дейността му — как перял и инвестирал пари за мафията. Но не можеше да се концентрира. Мислите ѝ препускаха напред като бесни и значимостта на това, в което бе въввлечена, започна да изплува в съзнанието ѝ. Тя бе видяла с очите си мафиотски кръстник да извършва убийство! Могъщ човек, за когото насилието бе нещо съвсем обикновено. Човек, чието могъщество разпростираше пипалата си навсякъде и никакви закони и правила не биха могли да го спрат.

Знаеше, че го е видяла. Знаеше, че може да го тикне зад решетките за цял живот. И не изпитваше никакво съмнение, че тази мисъл изпълва съзнанието му непрекъснато — дори сега, в този момент. Колкото и да се убеждаваше, че е в безопасност, че е малко вероятно той да разбере коя е тя, студенината, плъзнала от стомаха ѝ навсякъде, ѝ подсказа, че тревогите ѝ тепърва започват.

Бас бутна вестника настрани и впери невиждащ поглед в тълпата навън. Мислите ѝ отново се насочиха към събитията от изминалата нощ и тя пак запрехвърля всичко, което може да е забравила, и което може да ги доведе до нея. Такова нещо нямаше. Бе абсолютно сигурна. Нищо, което би могло да свърже присъствието ѝ на местопрестъплението, и нищо, което би довело полицията или Винсънт Дженеро до нейната самоличност.

После си спомни за куфарчето. Полицията първо би трябвало да я свърже с убийството и чак тогава да дойде да претърсва апартамента ѝ — малко вероятен сценарий, — но куфарчето можеше спокойно да

им подсказе, че може да е била на местопрестъплението. Трябваше да се отърве от него веднага щом се върне.

Хапна съвсем малко и изпи още една чаша вино, налагайки си да мисли логично какво да прави, ако изобщо можеше да се направи нещо. Да избяга някъде за около месец, докато убийството на Майкъл се позабрави? Ако разследването не се води много активно и при липсата на каквито и да било улики, както и заради огромния брой убийства, ставащи всеки ден в големия град и изискващи вниманието на полицията, вероятно именно това щеше да се случи. Винсънт Дженеро щеше да се почувства по-спокоен и желанието му да я намери щеше да отслабва с всеки изминал месец. Бас обаче знаеше, че не бива да разчита на това. Трябваше да премисли нещата спокойно, бавно и целенасочено. Не биваше да взема импулсивни решения.

Тя плати сметката, събра торбичките и пакетите си, каза довиждане на Йорго и излезе на улицата. Само след секунди вече бе потънала в тълпата. Щеше да остави покупките при портиера и да отиде на разходка. Най-добре мислеше, когато ходеше.

11.

Малката градинка се намиреше точно до мястото, където краят на Петдесет и седма улица опираше в Ийст Ривър. Вмъкната между стилната градска къща, служеща за резиденция на генералния секретар на Обединените нации, градинката бе не повече от петдесетина квадратни метра, с пясък за игра в средата, ограден от дъски. По края ѝ пред затвореното по този начин пространство бяха разположени пейки, предоставящи прекрасен изглед към реката.

До градинката се стигаше по широка рампа, обслужваща, освен другите хора, възрастните и приковани към инвалидни колички богаташи, живеещи в луксозния квартал. Придружени от личните си медсестри, ако времето позволяваше, те биваха избутвани в градинката, за да подишат малко чист въздух и да се полюбуват на гледката. Слънчевите лениви следобеди заварваха бавачките, насядали по пейките с книги в ръка, хвърляйки по някой поглед към възпитаниците си, ровещи се кротко в пясъка по средата.

През делничните дни по обед градинката бе чудесно място да си донесеш сандвича и да прекараш на спокойствие един час. Никак не бе необичайно двама напълно непознати да седнат на една пейка и да се любуват на живописната гледка към реката. Като се имаше предвид малкият брой пейки и търсенето на мястото, дори навъсените нюйоркчани приемаха такова натрапничество без злоба, неофициално обявявайки градинката за неутрална зона, свободна от грубостите и враждебните обноски, с които жителите на този град са известни по цял свят.

Джак Кърби познаваше обстановката много добре и внимателно проучи района, стараяйки се да открие признаци, че градинката е под наблюдение и от някой друг. Доволен, че срещата няма да бъде компрометирана, той зае една от пейките пред градинката и се загледа към остров Рузвелт отсреща — същата гледка, само че от по-ниско място, каквато се виждаше и от апартамента на Майкъл Онорати на шест пресечки южно оттук.

Кърби се настани в средата на пейката, демонстративно показвайки, че иска да е сам. Бе в такива панталони и с маратонки, а под тъмнокафявото му кожено яке се виждаше черен пуловер. С дългата си коса, спускаща се над яката и ушите, приличаше на всичко друго, но не и на ченге. Седеше, гледаше влекача, пухтящ бавно срещу течението, и лениво отхапваше от сандвича, купен по пътя от Лексингтън Авеню. Намръщено погледна един, а след това и втори човек, който се приближи и многозначително насочи поглед към пейката, подсказвайки му мълчаливо да мръдне към единия или другия ѝ край. В град на първо място в света по брой на хората, с които не бива да завързваш случаен разговор при никакви обстоятелства, телесният език на Кърби и заплашителният му поглед, усвоен тъкмо за такива случаи, бяха именно оръжията, пропъждащи евентуалните натрапници.

Часа, изминал от обаждането на пейджъра на Кърби, Томи Фалконети бе прекарал, за да се убеди, че никой няма да го проследи до мястото на срещата. След като остави колата си на един паркинг в Ъпър Ийст Сайд, той най-напред направи голяма обиколка, спирайки се пред витрини и променяйки рязко посоката между две пресечки. После влезе в приземния етаж на „Блумингдейл“, където бяха разположени щандовете за мъжко облекло. Разходи се лениво между витрините, спирайки от време на време да огледа някое сако или риза и внимателно озъртайки се за опашка.

Огромният универсален магазин си имаше свой индивидуален ритъм — постоянно и непрекъснато движение, което дори и най-опитният преследвач би се замислил дали да наруши. Видимите несъответствия, които веднага биха изпъкнали на фона на това еднообразие — влизащи и излизащи хора, някои крачещи целенасочено и бързо, други шляещи се и убиващи времето, етническа смесица от всякакви възрасти, стил и възгледи, спиращи съвсем непредсказуемо пред нещо, привлякло вниманието им, — всяко нарушение на тази нормална смесица и постоянно движеща се компактна маса би подсказало на опитния и знаещ човек, че се намира под наблюдение.

Без да забележи нищо необичайно, Фалконети излезе от магазина през изхода към Трето Авеню и продължи процеса на филтриране на хора, които биха могли да го проследят. Променяше крачката, спираше и тръгваше внезапно, веднъж дори се върна в магазина, от който току-що бе излязъл, купи си сандвич и кутия пепси и отново излезе. После спря на следващия ъгъл да запали цигара, поглеждайки назад, за да види дали някой от магазина не е тръгнал след него. След това продължи нататък по улицата, отново спирайки пред витрините и гледайки в отражението им и за най-малкото нарушение на нормалния ритъм на движение по тротоарите. Доволен, че не се намира под наблюдение, той се отправи към градинката на Сътън Плейс.

Кърби седеше полуизвърнат на пейката, така че да може да вижда входа на градинката. Погледна часовника си. Фалконети закъсняваше вече с двадесет минути. Щеше да му даде още петнадесет и след това да спази предварително уговорената процедура: в случай че някой от двамата не успее да дойде на срещата, щяха да опитат да се видят отново след два часа. Ако и тогава не успееха, срещата се отлагаше, докато се изясни какво е станало и се уточни друго място и време.

Тъкмо се бе накарал да тръгва, когато Фалконети се появи. Кърби веднага се премести в единия край на пейката, виждайки го да спира на входа към градинката и да се оглежда. На двадесет и осем години, облечен в черен кожен блейзер и оранжева копринена риза с отворена яка, под която се виждаха два златни ланеца, той бе образец на гангстер и с походката си, и с нахаканото си държане, със зализаната си назад коса и с избора на дрехите. Дори и говорът му служеше за прикритие — използваше почти само уличния жаргон.

Кърби помнеше опасностите и капаните, неизменно съпътстващи воденето на двойствен живот. Да си дълбоко законспириран означаваше да не излизаш нито за миг от ролята си, дори и когато се срещаш с твоя водещ, защото по-късно, в неподходящ момент и място, може да се отпуснеш и да кажеш нещо, което да разруши за миг градената с толкова труд легенда. Всяка секунда от

съзнателния си живот трябваше да ходиш и говориш така, както го изисква ролята ти. В противен случай си мъртъв.

Очите на Фалконети бавно обходиха лицата на седящите по пейките, без да дават признак, че са го познали, когато погледът им мина през Кърби. След няколко секунди той се отправи с небрежна походка към него и седна на другия край на пейката. Продължавайки да се държи така, сякаш двамата изобщо не се познаваха, Фалконети извади сандвича и пепсито си и ги сложи между себе си и Кърби, после разопакова сандвича и започна да се храни, отправил разсеян поглед към реката — просто поредният нийоркчанин, дошъл да се порадва на обедната си почивка далеч от бесния ритъм на града.

Двамата не си обръщаха внимание, но продължиха да оглеждат околността за някой, който евентуално би влязъл в градинката с търсец поглед. Кърби моментално забеляза признаците на влошаване състоянието на Фалконети. Откакто го бе видял за последен път преди шест седмици, той бе отслабнал доста и бе станал неспокоен като кон, надушил вълци. В лявото му око се бе появил нервен тик и то непрестанно потрепваше, а главата му се въртеше на всички страни. Минаха пет минути и Кърби най-сетне наруши мълчанието:

— Какво имаш за мен?

Фалконети отвори пепсито, отпи дълга глътка и отвърна, без да се обръща към него:

— Мисля, че Дженеро е очистил Онорати.

— Боже господи, Томи! Рискуваш цялата операция с тази извънредна среща само за да ми кажеш нещо, за което отдавна и сам съм се сетил?

— А сети ли се, че може да има и свидетел?

Кърби едва не се извърна рязко към него, но навреме се усети, отвърна поглед встрани и заговори на сандвича си:

— Някой е видял Дженеро да го прави? Страничен човек?

— Така се говори.

— Кой говори така?

— Не знам.

— Не знаеш? Тогава откъде разбра, че има свидетел?

— Тази сутрин бях в клуба заедно с Нино Тотани и двама от неговия екип, когато дойдоха Кармине Молино и Джони Чорапа. Молино извика Тотани навън да му каже нещо, но Чорапа остана при

нас и както винаги, отвори голямата си уста. Надут пуюк! Все се опитва да ни внуши колко гъсти са с Дженеро. Каза, че двамата с Нино трябвало да свършат една специална работа за дона. Трябвало да намерят някаква женска... курва, която снощи ги видяла да вършат една работа.

— Сигурен ли си, че тази работа е била Онорати?

— Аха. Докато хвалеше хладнокръвието и спокойствието на Дженеро, тъпото копеле каза: „Той се погрижи оня скапан адвокат да не краде повече от него.“

Кърби се замисли върху думите на Фалконети. Не искаше да изпада в телешки възторг за разкрилите се възможности, но знаеше, че ако това е вярно, чудото най-сетне е станало. Дженеро се бе прецакал здравата. Единственото нещо, което го смущаваше, бе, че при Онорати, в мезонетния му апартамент на Бийкман Плейс № 1, е била някаква уличница. Някак си не пасваше.

— Курва, а? Сигурен ли си?

— Така разправя оня. — Фалконети помълча, после добави: — Всъщност думите му бяха, че трябвало да търсят „някаква високоплатена женска“. Каза също, че гонили тая кучка, но я изтървали.

Кърби се усмихна. Високоплатена компаньонка. Това по ставаше.

— И какво още?

— Това е. Но Нино и Джони Чорапа тръгнаха много набързо. Имахме да организираме отвличане за довечера, но преди да си тръгне, Нино ми каза да не правим нищо, преди той да се е погрижил да свърши работата за Молино.

— Свидетелка! Кучи син! Ето това се казва работа, Томи!

— Аха. Помислих си, че ще искаш веднага да го чуеш. Знаем колко много искаш да пипнеш Дженеро. Ако се добереш до свидетелката преди Нино, спокойно можеш да тикнеш това лайно зад решетките завинаги.

— Чорапа не каза ли още нещо за убийството? Или пък нещо повече за свидетелката? Имат ли представа коя е? Къде се канят да я търсят?

— Нищо повече. Почти съм сигурен, че не знаят коя е... просто започват да я търсят.

С крайчеца на окото си Кърби внимателно изучаваше агента. Явно бе вече доста изнервен.

— А ти как си?

— Оправям се.

— Томи, приличаш на попикано мушкато. Каж ми какво има.

Фалконети се поколеба, после каза:

— Откакто шестима души от неговия екип за автокражби бяха арестувани по информацията, която ти дадох, Нино се държи малко по-различно към мен. Той не е тъп, Джак, и няма как да не се сети, че информацията е дошла някъде отвътре.

— Мислиш, че вече те е нарочил?

— Още не. Но при провеждането на операцията ченгетата не трябваше да арестуват оня търговец на коли, който служеше за прикритие на бандата. Специално те предупредих за това. Освен Нино, само аз и още двама други — Джими Ди Амато и Сами Касела, знаехме, че търговецът е прикритието.

— Съжалявам, че се получи така, но нещата тогава бяха извън мой контрол. Трябваше да се намеси и ФБР, защото търговецът продавал крадените коли извън страната. Тия скапаняци са го арестували, без да ни кажат, че ще го правят.

— Е, да, стават и такива неща.

Кърби погледна Фалконети в очите. Непрекъснато шареха на всички страни. Време беше вече да го върне. Кърби познаваше признаците — точно както неговият водещ ги бе познал преди седемнадесет години и го бе върнал въпреки протестите му.

Полицейската кариера на Кърби бе започнала именно като тази на Фалконети. Шефът на детективите и неговият заместник, които оглавяваха Разузнавателната секция, бяха пресели списъка с молби за постъпване в Полицейската академия — няколко хиляди млади мъже между двадесет и тридесет години — търсейки потенциални кандидати за дълбоко законспирирани агенти. Кърби бе един от тримата избрани и веднъж му се обади по телефона, питайки го дали иска да работи като такъв.

След като прие предложението, всички документи, свързани с подаването на молба за полицията, бяха засекретени и никой, включително семейство и приятели, не биваше да знае за назначението му — той просто трябваше да им каже, че вече не му се иска да бъде

полицай. Когато приетите постъпиха в академията, той не влезе. Не можа да получи обучение за полицай, информация за него не присъстваше в нито една полицейска сводка. Никой не го бе инструктирал как да се държи като таен агент, не му бяха дадени правила, към които да се придържа: теорията гласеше, че всяко наизустено и запомнено поведение изглежда неестествено, а оттам — и смъртоносно.

По време на не особено церемониалния ритуал, на който присъстваха само шефът на Разузнавателната секция и детективът от ОНОП, назначен за негов водещ, Кърби, тъкмо навършил двадесет и една години, стана полицай, без да може да използва подкрепата, на която разчитаха всички останали ченгета. Докато казваше клетвата, в дясната му ръка сложиха значката, после я взеха, запечатаха я в един плик и я скриха в сейфа. Това щеше да се окаже първият и последен път, когато видя бялата си значка. Издигнат в ранг детектив и получил златна значка веднага след завършване на мисията си като дълбоко законспириран таен агент, той чак тогава постъпи в академията — ситуация, която, меко казано, бе малко неловка, като се има предвид какво бе изтърпял Кърби през изминалите две години и фактът, че състудентите му бяха абсолютни новобранци.

И Фалконети, и Кърби бяха избрани поради една и съща причина: високи оценки на контролните изпити и ниска популярност — и двамата бяха дошли в Ню Йорк от други места. Кърби — от Филадельфия, където бе роден и бе живял през целия си живот, преди да постъпи в Щатския университет на Пенсилвания за две години, а Фалконети — от Ню Хейвън, Кънектикът, където се бе записал в морската пехота веднага след завършване на гимназия.

В квартала, в който бе живял, населен предимно с американци от ирландски произход, Кърби се бе сприятелил с няколко съмнителни типове, което му даваше известно предимство и му осигури назначението на такава работа. Бе му възложено да се инфилтрира в известната ирландска банда в западната част на Манхатън, известна под името Западняците, която по онова време бе в зенита на престъпната си дейност, грабейки и убивайки, когато си поиска. Кърби прекара две години в жестока и сурова обстановка и работата му приключи с арести и дългогодишни присъди за предводителите на

бандата, която оттогава бе престанала да съществува и не представляваше никаква заплаха.

Фалконети пък бе имал безброй приятели и познати в италианската общност в Ню Хейвън, двама от които бяха свързани с мафията и му поръчителстваха, когато кандидатства за работа към екипа на Нино Тотани в Ню Йорк. В момента Фалконети държеше рекорда по дълготрайност на работа като таен агент. Ужасно много — по мнението на Кърби.

— Мисля, че вече е време да те връщам, Томи.

— Още не.

— Я се виж на какво приличаш! Скапан си отвсякъде.

— Знам бе... знам. Непрекъснато ми се счуват стъпки. Но ми се иска да остана още малко. Поне докато заковеш Дженеро за убийството на Онорати.

— Не си струва риска.

— Мамка му, струва си! Мислех, че цялата работа е именно за това — да обърнем Дженеро.

— Точно така е, но обръщането на тази откачалка не струва живота ти.

— Ситуацията не е чак толкова зле. Виж сега, тъй като Нино отговаря за намирането на курвата, аз се намирам в прекрасна позиция. Ще ти трябва някой, който да ти казва докъде са стигнали, коя е, къде живее, изобщо неща от този род. Така ще можеш да се добереш до нея, преди да е свършила в някоя дупка в Джърси.

— Не знам, Томи.

Но знаеше. Фалконети бе прав. Тъй като бе в екипа на Нино Тотани, той щеше да е неоценим при установяване самоличността на свидетелката.

— Чакай сега, за какво става въпрос? Ами че ние говорим само за няколко шибани дни, Джак! Вече шест години съм в тази работа. Два или три повече — каква е разликата? Освен това Нино няма време да мисли кой провали канала за крадене на коли, защото има за задача да издири курвата.

Кърби омекна.

— Добре. Но веднага след като разбере коя е, изтеглям те. Ясно?

— Абсолютно. Да не съм някакъв герой!

— Да бе, не си — отвърна Кърби, надигна се от пейката и излезе от градинката, оставяйки Фалконети да си дояде сандвича на спокойствие.

На две пресечки от градинката на Сътън Плейс Кърби се спря пред един обществен телефон на Второ Авеню и се обади на Тони Ризо в офиса му. Ентусиазмът, с който Ризо реагира, бе същият, който чувстваше и Кърби.

— Високоплатена компаньонка?

— Точно така каза. Тъкмо започвам работа по това. Спрях само да ти се обадя, защото си помислих, че няма да е зле да изпратиш екип да следи Молино. Доколкото ги разбирам тези работи, Тотани ще му докладва директно. И след като го направи, пращаме два екипа след него и Джони Чорапа. Ако не успеем да намерим свидетелката сами, те могат да ни заведат при нея.

— А какви са шансовете ФБР да е получило същата информация по собствени канали?

— Абсолютно несъществуващи. Фалконети ми каза, че след като са арестували шестима души от екипа на Тотани, той съвсем сериозно се отнесъл към въпроса за подслушването и клубът сега се прочиства всяка седмица за подслушвателна електроника. Така че няма как да са чули.

— Това е добре. Ще си го запазим за нас. Хич не ми се иска да започнем да се препъваме във федери, докато я търсим. А ако те се доберат първи до нея, ние сме аут.

— Няма да им казвам.

— Това си е твоя работа, Джак. Намери я, и то бързо. Веднага пращам екипа за наблюдение.

Кърби затвори и изтича до паркинга на Трето Авеню, където бе оставил колата си. В тези шест, пълни с разочарования години, непрекъснато прекарани в опити да закове Дженеро, той никога не бе бил толкова близо до успеха. С малко късмет и точно пресмятане на времето, сега му се струваше, че е невероятно близо до целта. Без да спазва законите за движение по улиците в Ню Йорк, той се добра до Бруклин за рекордно кратък срок.

12.

Нино Тотани, роден в Палермо, Сицилия, преди четиридесет и една години в семейството на четвърто поколение мафиоти, бе научен да живее със, и чрез насилие. Преди шест години Винсънт Дженеро го бе довел в Съединените щати по време, когато и други като него бяха вкарани в страната от нюйоркските мафиотски босове, за да попълнят местата в организацията, чувствително оредяла след вълната арести из йерархията на петте фамилии. Циповете, както наричаха сицилианците по някаква неизвестна причина, бяха доведени, за да възстановят реда и дисциплината, както и да провеждат наказателни операции срещу онези, оспорващи властта на новите донове.

След приключване на работата и след края на кървавата война в мафията повечето сицилианци се върнаха по родните си места, но Тотани, комуто Ню Йорк бе харесал, остана. Находчив и изобретателен, уменията и ефективността на методите му не останаха незабелязани и бяха високо оценени от Винсънт Дженеро. Помолен от новия дон да остане, той с готовност се съгласи и като отплата на работата, която бе свършил, стана „самоиздигнал се човек“ във фамилията Гамбино. Бързо спечелвайки уважението и доверието на Дженеро, за две години той се издигна до положението на капо със свой собствен екип и скоро доказа на какво е способен: отвличанията и лихварството донесоха на фамилията повече пари, отколкото при три от останалите екипи, взети заедно.

Висок и слаб, Тотани нямаше заплашителния вид на уличен побойник и въпреки това от него се излъчваше някакво чувство за мощ и власт. Бе съвсем ясно кой от двамата е шефът, докато той й Джони Чорапа крачеха енергично по Медисън Авеню — Чорапа бе почти до капото, но на половин крачка зад него, оказвайки му по такъв начин уважението, което си бе спечелил. Хората по пътя им проявяваха склонността да ги заобикалят отдалеч и двамата не обръщаха никакво внимание на уличния ритъм: на резките спирания, на полукрачките встрани, напред или назад, към които нюйоркчани прибягваха толкова

често, за да не се блъскат един в друг. Тези тънкости бяха чужди и на Тотани, и на Чорапа, които вървяха точно по средата на тротоара, очаквайки другите да им правят път.

Обичащ да се облича добре, Тотани напълно подражаваше на дона си със скъпите, скроени от италиански дизайнер костюми и подбрани с вкус ризи, вратовръзки и чорапи. По вида му не можеше да се разбере, че е хладнокръвен изпълнител и професионален убиец. Хубавец, с гладка мургава кожа, черна коса, проблясваща на слънцето, и тъмнокафяви очи, той имаше приятно излъчване и спокойни, уверени маниери. Не се поддаваше на гневни изблици, както Дженеро, но спокойствието и безстрашието, което показваше при всяка ситуация, плашеха не по-малко.

В сравнение с него Джони Чорапа — грамада с отпусната челюст, облечена в три четвърти кожено палто, чиито масивни рамене заплашваха всеки момент да спукат шевовете — изглеждала и действаше точно така, както всеки би очаквал от него. Беше мускулист, брутален и бикоподобен тъпанар, чието единствено кредо беше, че щом не знаеш нещо, първо трябва да развъртиш юмруците и след това да задаваш въпроси. Абсолютен простак, когото всяка новаторска идея би принудила да се гърчи в конвулсии.

След като провериха указателя във фоайето на бизнес центъра, помещаващ се в небостъргача на ъгъла на Тридесет и осма и Медисън Авеню, двамата слязоха от асансьора на двадесет и шестия етаж и поеха по дългия коридор към офиса на Майкъл Онорати. Пищно обзаведеният двустаен офис се състоеше от обширна чакалня и вътрешен кабинет, облицован с орехова ламперия и обзаведен със скъпи мебели и персийски килими.

Тотани и Джони Чорапа влязоха и завариха Мария Падрон, секретарката на Онорати, да вади папки и лични принадлежности от бюрото си и да ги слага в различни кашони, подредени покрай бюрото на пода. Бе в другия край на чакалнята, ровейки в един шкаф с документи, и не чу отварянето на вратата. Стресна се, когато се обърна и видя двамата мъже, гледащи я от прага.

— Ти си Мария, нали? — каза Тотани, усмихвайки се и оглеждайки одобрително чернокосата привлекателна жена.

Мария кимна с разширени от изненада очи, които миг след това се свиха подозрително, спрели се на грамадата мускули на Джони

Чорапа.

— Мисля, че не ви познавам.

— Кармине Молино ни помоли да ти предадем поздравите му.

Промяната в израза на Мария подсказа на Тотани, че младата жена вече знае кои са.

— Мога ли да направя нещо за вас?

— Ние самички ще го направим — отвърна Тотани. — Първо смятам малко да поогледам офиса на Онорати, а после може да ти задам някой и друг въпрос.

Тотани се бе надявал да намери бележник с адреси и телефони, от който да разбере коя е била компаньонката, без да издава пред секретарката какво го интересува.

— Опасявам се, че няма да мога да ви пусна в офиса. От полицията се обадиха и казаха, че следобед ще наминат. Инструктираха ме да запазя офиса на господин Онорати такъв, какъвто е бил, преди да умре.

— Аз обаче имам за теб други инструкции. — Тотани извърна поглед към Джони Чорапа. — Прави компания на Мария, докато поогледам офиса.

След тия спокойно изречени думи той мина покрай секретарката и отвори вратата към вътрешния офис. В стаята изпъкваше огромното резбовано бюро от махагон и двата кожени стола, сложени пред него. Целият под, с изключение на тридесетсантиметрова ивица блестящ паркет покрай стените, бе покрит от дебел персийски килим. Нахлуващата от огромните прозорци зад бюрото светлина придаваше на ореховата ламперия мека топлина и чувство за уют. Тотани забеляза отворения сейф и подпряната под него картина, скривала присъствието му в стената. Прекоси стаята и надникна в него, за да се убеди, че е празен. После провери всички чекмеджета на бюрото, намирайки ги също така празни, с изключение на няколко химикалки и чисти бланки. Един поглед към преливащото от хартии кошче на машинката за рязане на документи до компютърния кът в ъгъла му подсказа предпазните мерки, взети от Онорати, преди да излезе от този кабинет за последен път.

Тотани се върна в чакалнята и завари Джони Чорапа да занича под полата на Мария. Младата жена се бе покатерила на една стълба с гръб към него и сваляше подвързани с кожа книги от най-горната

лавица на библиотеката. Тотани се приближи към нея тъкмо когато тя слизаше от стълбата.

— Ти ли изпразни сейфа?

— Не. Господин Онорати.

— Какво имаше в него?

Мария се поколеба.

— Зададох ти въпрос.

Гласът на Тотани не се промени, но телесният език и погледът му говореха много ясно.

— Пари, паспорт, няколко дискети и лични документи... Не мога да ви кажа с точност какво още. Това съм виждала да слага вътре.

— И е взел всичко със себе си?

— Да. Сложи всичко в куфарчето и си тръгна.

— Онова с пъпките? — внезапно попита Джони Чорапа и Тотани го изгледа с интерес.

— Моля?

— Куфарчето с пъпките... онова от Австрия^[1]?

— О, искате да кажете куфарчето от щраусова кожа?

— Да, точно то.

— Да. Той го взе със себе си.

— Какво още направи, преди да си тръгне? — попита я Тотани.

— Проведе няколко международни разговора, но не знам с кого.

Тотани прихвана Мария за лакътя и я поведе към другия край на стаята, където я настави да седне на стола зад бюрото ѝ.

— Искам да ми кажеш едно нещо.

— Стига да мога.

— Онорати е имал приятелка. Професионална приятелка. Компаньонка. Искам да знам името ѝ и къде живее.

— Никога не съм се занимавала с личния живот на господин Онорати. Нямам представа за какво говорите.

Тотани приседна на бюрото, наведе се и пое ръката на Мария в своята. Тя се опита да я издърпа, но той стискаше здраво.

— Аз обаче мисля, че знаеш. Защо не си помислиш малко и този път да отговориш правилно?

Мария се сви като попарена под вдъхващия ужас поглед на Тотани.

— Името ѝ е Никол. Това е всичко, което знам.

Тотани стисна силно пръстите на Мария един в друг, но не каза нищо. Очите му не се откъсваха от нейните, ясно давайки ѝ да разбере, че усеща лъжата ѝ.

Мария, изплашена от погледа му и от болката в ръката, отклони очи встрани.

— Сега си спомням, че един-два пъти се обаждах, за да оставя съобщение за нея... за тази Никол... на една друга жена — Каролин, когато господин Онорати разбираше, че ще закъснее за срещата. Може би още пазя телефона.

Мария се наведе встрани, бръкна със свободната си ръка в един кашон до бюрото и извади бележник с адреси. Сложи го на бюрото и отвори страниците някъде по средата.

— Да, ето го, Никол. Но няма второ име, а също и адрес. Само телефонен номер.

Тя подаде бележника на Тотани и издърпа ръката си.

Тотани откъсна страницата и ѝ върна бележника. После огледа бюрото и очите му се спряха на снимката, която бе забелязал още като влезе. На нея усмихнатата широко Мария държеше в скута си красиво момиченце, седнала на люлка в парка. Той я взе и се усмихна към красивото момиченце.

— Това дъщеря ти ли е?

— Да.

Очите на Мария се разшириха. Ръката ѝ понечи да дръпне снимката от пръстите му, но погледът му я спря.

— На колко години е?

— Другия месец ще навърши три.

Без да откъсва поглед от снимката, Тотани заговори натъртено:

— Когато полицията дойде, ти не си ни виждала и не знаеш нищо за жената на име Никол. Ще ги излъжеш така, както излъга мен, когато те попитах първия път. Нищо няма да им казваш. — Тотани отново се усмихна. — Какво красиво момиченце! Сигурно много го обичаш.

— Да, обичам го.

— Би било срамно да му се случи нещо. — Той вдигна снимката така, че да я види и Джони Чорапа. — Не си ли съгласен с мен, Джони?

Горното копче на блузата на Мария не бе закопчано и даваше безпрепятствен достъп на погледа до щедрата ѝ гръд и Джони Чорапа

бе застанал така, че да може да гледа право там.

— Тъхъ. Срамота — изръмжа той, без да откъсва очи от пазвата й.

— Нищо няма да кажа на никого — с треперещ глас промълви жената. — Обещавам! Имате думата ми.

Тотани се изправи и посегна с отворена длан към лицето на Мария. Ужасената жена се дръпна назад, ахвайки. Той се усмихна и лекичко я потупа по бузата.

— Много ще ти бъда благодарен.

Докато двамата с Джони Чорапа излизаха от сградата и поемаха по Медисън Авеню, Тотани забеляза тъмносин шевролет да паркира на забранено място.

Шофьорът на колата извади ламинирано разрешение за паркиране, за да знаят пътните полицаи на кого принадлежи тази кола и да не я откарат в участъка. След това се присъедини към партньора си и двамата се запътиха към небостъргача, от който Тотани и Чорапа току-що бяха излезли.

Джони Чорапа също ги забеляза.

— Ченгета.

— Няма значение — каза Тотани, уверено усмихвайки се. — Както сама каза, дамата няма да им каже нищо.

[1] На английски думите „щраус“ и „Австрия“ звучат почти еднакво. — Б.пр. ↑

13.

Джак Кърби бе прекарал последния изминал час в архива с Джанет Морис, полицейска служителка от Административен отдел. Морис бе една от дузината цивилни служители в Разузнавателна секция, които след задълбочено проучване бяха назначени да вършат чиновническа работа и да прехвърлят огромното количество информация, насъбрано от секцията във вид на папки и документи на компютър.

Кърби не гледаше с добро око на това да се дава достъп на цивилни лица до строго секретна информация, но Морис си разбираше от работата. С десетгодишен стаж в офиса на шефа на детективите на Полис Плаза едно, тя бе помолила да я прехвърлят в Разузнавателна секция, за да помогне за прехвърлянето на данните на компютър. Съвестен работник, тя се оказа неоценим помощник — десетте години, прекарани сред шефовете на Полис Плаза, бяха я научили на цялата терминология и съкращения, съпътстващи ежедневния речник на ченгетата, което означаваше, че за разлика от новите цивилни служители, на нея нямаше какво да ѝ се обяснява. Слънчевото ѝ излъчване и напереното симпатично лице на мажоретка на училищния футболен отбор я бяха направили любимка на всички от Разузнавателна секция и тя винаги намираще време да спре за миг и да помогне на детективите с новата архивна система, а понякога дори да им свърши отвратителната за тях бумащина.

Гений с компютрите, Морис бе — освен способностите на програмистка — изключително добър хакер, който спокойно би могъл да влезе и излезе от базата данни на всеки компютър, независимо колко добра защита има. След като разбра, че Майкъл Онорати има клетъчен телефон, Кърби реши да използва тайните умения на Морис по предназначение. Вместо да губи време по редовните канали, а отчасти и за това да не издава намеренията си, той я накара да влезе в данните на телефонната компания и да му извади списък на всички разговори на Онорати за последните шест месеца.

Предполагайки, че всяка агенция за компаньонки, работеща в Манхатън, би имала местен телефонен номер, Кърби не си даде труда да провери сметките от домашния и служебния му телефон, на които вероятно щяха да излязат само междуградски разговори. Обаче ако Онорати е подал молба за подробни разпечатки от клетъчния си телефон, както правеха повечето бизнесмени, всички местни разговори, заедно с времето, датата и времетраенето им, щяха да бъдат включени в разпечатката. Да, но Онорати не бе подавал такава молба.

След това Кърби помоли Морис да провери във файловете на ОНОП, като се върне пет години назад. Както и предполагаше обаче, във файловете на ОНОП бе включена само уличната проституция, контролирана от дебелите вратове. В момента Морис бе започнала да се занимава с глобално търсене из файловете на секцията, гледайки да намери каквото и да било, свързано с агенция за високоплатени компаньонки или независими кол гърли.

Кърби се върна в стаята на ОНОП и направи запитване до отдел „Общество и морал“, молейки ги за същата информация. Двадесет минути по-късно получи междуведомствен факс със списък на осемнадесет такива агенции, за които се предполагаше, че в момента действат в Ню Йорк, шест, от които се смятаха за изискани и с високоплатени услуги. След това се свърза с различни приятели и познати детективи в 19, 20, 23 и 24 участъци, старайки се да обхване цялата част на Горен Манхатън, и ги помоли за информация за не рекламираща се елитна агенция за компаньонки, евентуално работеща в районите им.

Нарочно не се обади на детективите Ърли и О'Брайън от 17 участък. Не искаше да им казва за съществуването на свидетел, докато не научеше нещо твърдо. Всяка информация за наличието на очевидец, видял Дженеро да убива Онорати — информация, до която Ърли и О'Брайън не се бяха добрали по собствен път, — щеше веднага да насочи пръста само към един източник — някой измежду дебелите вратове дрънка. А Кърби не искаше да рискува, независимо от степента на опасността, да компрометира дълбоко законспирирания си агент. След като намереше свидетелката и изтеглеше Фалконети, тогава щеше да постави Ърли и О'Брайън в течение и ако имаше късмет, със свидетел, който да им свърши цялата работа.

Направил всичко, което в момента можеше, и надявайки се на нещо, което да намали списъка с агенциите за компаньонки, Кърби се върна в архивите да види докъде е стигнала Морис.

— Вече съм минала около три четвърти от файловете — отвърна Джанет, без да спира да драска нещо в бележника си от екрана на компютъра. — И дотук имам само едно попадение. Операция за наблюдение, проведена от Отдела за борба с тероризма преди седем месеца.

— От това няма да излезе нищо. Малко вероятно е човекът, когото търся, да се занимава с тероризъм.

— О, бедни невернико — пропя Морис с усмивка и подмигване. — Вие, детективите, сте хора с много праволинейно мислене. Ако се занимавахте с компютри, щяхте да се научите как да разсъждавате правилно и рационално.

Кърби също се усмихна.

— Добре де, светни ми лампичката.

— През март месец вашите хора от Отдела за борба с тероризма са провеждали операция по наблюдение на един дипломат към Обединените нации, заподозрян, че има връзки с иранска терористична организация. Ония от отдела прегледали списъка на всички, видени с него през дадения период. Една от тях се оказала високоплатена компаньонка.

— Има ли име?

— Точно тук ударих на камък. До ушите на нашите хора стигнала строго поверителна информация, че тя била компаньонка, но информаторът не знаел нито името ѝ, нито за коя агенция работи. Наблюдателният екип на антитерористите я видял само веднъж и детективът, който я проследил същата нощ..... Морис хвърли поглед на бележките си. — ... да, детектив Съливан, я изгубил някъде в центъра на Манхатън. Две седмици по-късно наблюдението било прекъснато, когато станало ясно, че дипломатът няма никакви връзки с терористи.

— Значи пак сме в изходно положение.

— Може би да, а може би не. Към този файл има прикрепен заключителен доклад. Преди още да се докаже, че дипломатът е чист, детективът продължил да дълбае по посока на агенцията за компаньонки, мислейки, че тя може би служи като прикритие за

терористичната група. Това, което не е открил, е интересно и многозначително.

— Това, което *не е* открил?

— Успял да събере оттук-оттам сведения за някаква елитна агенция за компаньонки, обслужваща голям брой дипломати и други с дебели портфейли. И отново никой не знаел името на агенцията, нито пък кой работи в нея. И според доклада на Съливан, той се натъквал на каменна стена винаги когато започвал да задава въпроси на неподходящи хора за тайнствена агенция за компаньонки, специализирана в обслужването на дипломати и видни политици.

— И тия неподходящи хора са били федерите — каза Кърби, подозирайки, както често се случваше, че са си кръстосали пътищата с ФБР, без да знаят.

— Не. Според доклада са били от НИПУ. Може би си струва да поговориш с детектив Съливан, какво ще кажеш?

— Ще кажа, че трябва да продължиш да търсиш. Нужно е да намеря тази жена преди лошите. Затова нямам време да се ровя в стари неща, от които поначало нищо не би излязло.

Ще ми отнеме още около половин час.

— Благодаря ти, Джанет. Аз ще съм в дежурната стая.

Никол Бас вървеше пеш вече цял час, спирайки от време на време да хвърли по някой поглед на витрините по Пето Авеню или да надзърне иззад полицейските бариери авангарда на живописното шествие за Деня на Колумб. Първата вълна от музиканти, подвижни радиоуредби и маскирани танцьори бе стигнала до Петдесет и пета улица и в момента те подскачаха, кълчеха се и напредваха с танцови стъпки по широкия булевард.

Бас се бе обадила на Каролин Чеймбърс от обществен телефон в Тръмп Тауър, за да ѝ съобщи, че вече знае името на мъжа, когото е видяла да убива Онорати. Но Чеймбърс бе прочела водещата статия в „Поуст“ и се бе досетила. Никол подчерта, че сега било по-важно от всякога да не споменава на ни една жива душа, че е била в апартамента онази нощ. Каролин отново се закле да пази мълчание и да остане вярна на думата си.

Бас вървеше и си мислеше разни неща. Отново и отново прехвърляше събитията от предната нощ. Откритието, че най-мощният мафиотски бос в града е бил мъжът, видян от нея да извършва хладнокръвно убийство, придаваше съвсем друг, смразяващ отгънък на ситуацията, в която бе попаднала. Бе чувала да разправят, че мафията можела да те намери навсякъде по света и никога не се отказвала. Но колкото и да се опитваше да убеди себе си в могъществото на престъпната организация, просто не можеше да си представи как биха разбрали, че именно тя е свидетелката на убийството на Майкъл Онорати.

Неотслабващото напрежение, на което бе подложена вече четиринадесет часа, си казваше думата, изчерпвайки малко по малко вътрешната ѝ сила и подкопавайки твърдото ѝ убеждение, че през последните две години е успяла да изтласка миналото на заден план, а не да го пуска да съсипе живота ѝ повече, отколкото вече го бе съсипало. Замисли се за всичко, което бе загубила, за всичко онова, на което се бе надявала в живота, как детската ѝ мечта да стане модел бе постигната и как след това се бе превърнала в кошмар. И тогава се сети за баща си. Бе му останала само тя, а той бе починал сам и изоставен в болничното си легло в Джонсън Сити, Тенеси. Тя не бе могла да отиде и да успокои последните му дни и даже не успя да присъства на погребението.

Опита да се отърси от мъчителните мисли, удължавайки крачка през претъпкания с хора булевард. Вече обаче не чуваше шума му, звука от минаващите оркестри. Вместо него, в ушите ѝ отново звучеше познатият глас на баща ѝ, ясен като църковна камбана в неделно утро. Тихият му и нежен глас, изговарящ думите на източно тенесийския диалект от неговата младост: „Ти можеш да бъдеш каквато си поискаш, малката ми хубавица, и на никого не позволявай да ти казва други работи.“

Заляна от внезапна емоционална вълна, Никол спря пред витрината на един магазин и примигна, за да разсее сълзите, напълнили очите ѝ.

— Не, тате — прошепна тя, вперила поглед в отражението си. — Съжалявам, но не мога да бъда такава, каквато поискам. И сега ти не би се гордял с малката си хубавица...

14.

Използвайки телефона в колата, Нино Тотани се обади на Кармине Молино, който пък звънна на платения информатор на фамилията, служещ в телефонната компания. С помощта на обратния указател техният информатор съобщи на Молино името и адреса, на който се водеше телефонът, даден на Тотани от секретарката на Онорати. Двадесет минути след като бяха излезли от офиса на Онорати, Тотани и Джони Чорапа имаха желаната информация и пристигнаха в небостъргача на Източна шестдесет и първа улица. Указателят във фоайето им подсказа, че офисът на Каролин Чеймбърс, консултант по обществени отношения, се намира на тридесет и първия етаж.

Площта, взета под наем от Чеймбърс, се състоеше само от една огромна стая, отделена от обширната чакалня с разделителна стена от стъкло и алуминий, където всъщност бе кабинетът ѝ. Чакалнята бе обзаведена с вкус — уютно ъгълче за сядане от две кресла и диван, с мраморна кафе масичка между тях. Дружелюбна и навяваща интимност околна среда, където потенциалните клиенти биваха проучвани в обстановката на приятно събеседване, провеждано само ако са препоръчани на Чеймбърс от някой от редовните ѝ клиенти.

Фотоалбумът на масичката съдържаеше двадесет и пет на тридесет сантиметрови цветни портрети на десетте жени, работещи за нея. В единия ъгъл на стаята имаше телевизор с голям екран и видео, даващи възможност на потенциалните клиенти, на които Чеймбърс бе решила да гласува доверие, да направят избора си, след като изгледат запис с всяка една от жените, облечени в официални вечерни рокли. Представяха се, седнали на стол и обърнали лице към камерата.

Чеймбърс бе в офиса си и работеше на компютъра, когато звънчето на входната врата мелодично звънна и привлече вниманието ѝ към чакалнята. Намръщи се при вида на двамата мъже и се запита кой ли би могъл да ѝ препоръча огромната маса от мускули, после, сецвайки се, че той може би само придружава мургавия хубавец с

куфарчето, чийто външен вид бе далеч по-приемлив, се успокои. Да, но никой не ѝ се бе обаждал, за да каже, че ѝ изпраща потенциален клиент.

— Мога ли да ви помогна с нещо, господа? — попита тя, излизайки в чакалнята.

— Сигурен съм, че можете — отвърна Тотани, отправяйки ѝ чаровна, но кратка усмивка, и очите му бавно я огледаха, оценявайки безспорната ѝ красота.

Въпреки че Каролин не излизаше с клиенти от десет години, на четиридесет и пет тя все още бе в отлична физическа форма, силно желана и привлекателна жена със стройна фигура и омайващи сини очи.

— Търся една жена, която работи за вас. Никол.

Джони Чорапа се тръшна на дивана и запрелиства фотоалбума, а Тотани прекоси стаята. Радарът на Чеймбърс превключи на пълна мощ. Инстинктивно усети, че тия хора не са ченгета. После изведнъж се сети кои са и в очите ѝ просветна страх.

— Никол? Опасявам се, че не познавам жена с такова име — каза тя, запазвайки с усилие спокойствие. — Сигурни ли сте, че не сте сбъркали офиса?

— О, да, сигурен съм — отвърна Тотани.

— Е, тогава какво да ви кажа. Аз единствена въртя този офис, но не познавам жена с такова име.

— Знам какво въртите, госпожо. Така че хайде да не си играем повече.

— Аха! — долетя доволно изръмжаване откъм Джони Чорапа, който с гордо изражение държеше албума и им го показваше. Под снимката на отворената страница пишеше „Никол“. — След като не познаваш жена с такова име, какво, по дяволите, търси тя тука?

Първата мисъл на Каролин бе да хукне към вратата и да избяга от офиса. Сякаш прочел мислите ѝ, Чорапа стана, въртна ключа и с широка усмивка се върна на дивана.

— Това е стара снимка — каза Чеймбърс с внезапно пресъхнала уста и неочаквано писклив глас. — Тя вече не работи за мен. Просто още не съм се накарала да нанеса промяната в албума.

Жената полагаше сетни усилия да запази самообладание, но ефект почти нямаше.

— Съжалявам, че ви излъгах първия път, но след като знаете какъв е бизнесът ми, сигурно разбирате защо не ви оказвам съдействие за моите момичета... или бивши момичета.

— То се знае, че разбирам — каза Тотани пак с усмивка. — Тогава може би ще ни кажете къде да я намерим?

— Доколкото знам, май се премести в Лос Анджелис. Да. Точно така. Преди няколко месеца получих писмо от нея, в което пишеше, че там ѝ било по-хубаво, отколкото в Ню Йорк.

— Така ли? — Усмивката на Тотани не изчезваше. — Тогава може би ще ми обясните защо преди две седмици секретарката на Майкъл Онорати ви се е обадила и е оставила съобщение за нея и защо Никол снощи е била с него в апартамента му.

— Не е била. Не знам кой ви го е казал, но явно някой се е припознал. Тя едно време наистина се срещаше с господин Онорати, но...

Тотани вдигна ръка да я спре — очарователната му усмивка вече я нямаше, очите му заплашително се бяха присвили.

— Искам да ме чуете. Много внимателно. Научил съм се да играя игрички, за които вие не сте и сънували. Разбирате ли ме? Затова спрете да ме лъжете, защото разговорът може неприятно да загубее, и то само за миг.

Чеймбърс се парализира от страх. Но Никол бе нейна приятелка и тя бе обещала да не я издава. Отчаяно се вкопчи в надеждата, че все още може да ги убеди, че не ги лъже.

— Моля ви, повярвайте! Това е истината. Никол напусна преди три-четири месеца и оттогава писмото е единствената вест от нея.

— Май няма да ми позволите да го направя по лекия начин, а?

— Не мога да ви кажа нещо, което не знам.

Тотани кимна на Джони Чорапа, който се надигна с изненадваща за масата му бързина, сграбчи я през кръста и прикова ръцете ѝ от двете страни. Каролин успя да издаде само едно жалко изскимтяване, но Чорапа бързо похлупи устата ѝ с огромната си длан. Тотани отвори куфарчето и извади ролка изолирбанд, откъсна едно парче и го лепна на устата ѝ. После разви още едно парче — този път по-дълго — и завърза ръцете ѝ отзад.

Чеймбърс се заблъска да се освободи, но без никакъв успех — приглушените ѝ викове, напомнящи по-скоро съскане, едва стигаха до

другия край на стаята. Джони Чорапа я вдигна, използвайки възможността хубаво да опипа гърдите ѝ, после я сложи да седне на едно от креслата пред масичката.

Очите на жената се разшириха от ужас, докато гледаше как Тотани вади от куфарчето малък цилиндричен предмет. Беше къс метален флакон с тръбичка в единия край, не по-голям от шишенце за лекарства.

Тотани щракна някакво копче по него и от бутановата джобна горелка блъвнаха синьо-бели пламъци.

— Ще се обадиш, когато имаш какво да ни кажеш.

Той вдигна полата на Чеймбърс до кръста, разголвайки вътрешната, нежна част на бедрата. С една ръка я принуди да разтвори крака, а с другата доближи пламъка на горелката до кожата.

— Ще започнем оттук. После ще мръднем към гърдите. След това към лицето. Можеш да ме спреш по всяко време, като ми кажеш това, което искам да знам.

Очите на Каролин щяха да изхвъркнат от орбитите от ужас и болка. Тотани плъзна леко пламъка по бедрата ѝ и от устните ѝ се откъсна дълъг мъчителен стон, заглушен от изолирбанда.

15.

Джанет Морис, цивилната служителка в архивите, не намери нищо във файловете на Разузнавателна секция, което би помогнало на Кърби да намали списъка с елитните агенции за компаньонки. Междувременно Джак се свърза с четиринадесет от осемнадесетте агенции, дадени му от „Общество и морал“. Питаше всяка от тях дали могат да му осигурят жена, с която да отиде на благотворителен бал и която да не се стряска от смокинги и вечерни рокли. Нежни, сексапилни гласове го уверяваха, че ще му изпратят жена, която да удовлетворява всичките му изисквания. Когато обаче ги питаше дали някои от дамите, работещи за тях, случайно не обслужват и видни адвокати, политици или богати бизнесмени, гласовете ставаха подозрителни и веднага затваряха. Знаеше, че това не може да бъде сериозен подход, но като нямаше от какво да започне, и то бе по-добро начало, отколкото нищо.

Знаеше, освен това, че губи ценно време в състезанието с дебелия вратове, които работеха без ограниченията, с които той трябваше да се съобразява. Тъй като не му оставаше какво друго да прави. Джак се намери да се обади на поредната агенция, когато телефонът иззвъня.

Обаждаше се Майкъл Джейкъбс, детектив от 19 участък. Кърби вече го бе питал за агенциите за компаньонки в неговия район.

— Хей Джак. Навярно е нищо, но може и да се окаже свързано с онова, за което ме пита.

Кърби се изправи рязко.

— Казвай.

— Дватамата с партньора ми току-що разпитахме жена на име Каролин Чеймбърс. Жертва на обир или поне така казва. Двама мъже влезли в офиса ѝ, завързали я, после я измъчвали и накрая ѝ откраднали няколкостотин долара в брой.

— Е, и какво? Компаньонка ли е?

— Твърди, че е консултант по обществени отношения. Така пише и на вратата и, но аз съм чувал името ѝ и преди.

— И?

— Стой малко мирен и чакай първо да довърша предисторията.

— Защо мислиш, че не е грабеж?

— Разправя, че ония откраднали само няколкостотин долара. И въпреки това „Пиаже“-то на ръката ѝ струва вероятно петнайсет бона, а златната огърлица на врата ѝ сигурно още два-три. Ония не са ги пипнали.

— Тогава?

— Като вземем предвид, че веднага след това се е обаждала по телефона, а аз ще разбера на кого само след минута, залагам си пенсията, че ония са търсили от нея информация, а не пари. Жестоко са обгорили бедрата и циците ѝ с нещо, което тя казва, че било миниатюрна горелка.

Кърби си спомни за един доклад, който бе чел преди няколко години. В него се говореше, че един от копоите на Дженеро използвал такава нещо, но не си спомни кой, затова премълча и остави Джейкъбс да продължи.

— Щяла е да умре, ако някакъв неин приятел от офисите под нея не дошъл случайно да я види. Тези, дето са я обработвали, са имали намерение да я убият. Оставили са я с пристегната около главата найлонова торбичка. Вече била посиняла, когато приятелят ѝ скъсал торбичката. След това ни се обади по телефона и докато униформените отидат дотам, тя се пооправила и веднага награбила телефона. Обадила се на някакъв тип на име Ники. Униформените не могли да чуят всичко, но все пак схванали достатъчно, за да разберат, че тя предупреждава този тип да внимава, защото го търсят. През цялото време плачела и се извинявала, че го предала. На ченгетата им се сторило, че говори на телефонен секретар... Както и да е, аз поех случая и когато двамата с партньора ми отидохме, тя вече си бе възвърнала самообладанието. Каза, че не видяла лицата на извършителите, защото били със ски маски. Като я попитахме за разговора, тя каза, че ченгетата сигурно нещо са се объркали и продължи да държи на версията грабеж. Да виждаш нещо във всичко това?

— Ако ръководи агенция за компаньонки — да.

— Добре, но това, което ще ти кажа, не си го чул от мен, ясно?

— Ясно.

— Предполага се, че Чеймбърс е организираща верига от изискани курви, специализирани в супер тежка категория, тоест политици... Даже се говори, че един от клиентите ѝ бил сенатор. Изобщо известни личности — с влияние, с добри връзки и много пари, които спокойно могат да вдигнат телефона и да се свържат с кмета или началника на полицията за нула време. Чуваш ли ме, Джак?

— Силно и ясно.

— Около година и половина преди това отдел „Общество и морал“ се канели да я разпердушният, но някъде от много високо им казали да вървят на майната си. Така че внимавай как ръчкаш, приятелю.

— Ще внимавам.

— Можеш ли да ми кажеш върху какво работиш сега?

— В момента не. Но ако разплета нещо, ще го научиш от вестниците.

— Просто не споменавай името ми в доклада си. Моето място си го харесвам. И до пенсия ми остават още седем години. Не ми се ще да ги прекарам някъде в Северен Бруклин, да обирам куршумите и да газя до глезените в кръв и счупени ампули. Разбираш какво искам да кажа, нали?

— Няма проблеми. Имаш ли адреса на тази Чеймбърс?

— Да. Двамата с партньора ми я откарахме до дома ѝ, след като твърдо отказа да я заведем в болницата, за да се погрижат за изгореното. Рече, че щяла да си повика лекар вкъщи. Както вече ти казах, името ѝ е Каролин Чеймбърс. Живее в къща от кафяв камък, струваща не по-малко от милион и половина, на Източна седемдесет и четвърта, номер четиридесет и осем. Това е между Медисън и Парк.

— Преди колко време я оставихте у дома ѝ?

— Преди петнадесетина минути.

— Страшно съм ти задължен, Майк.

— А ти ме знаеш, обичам да си събирам дълговете.

— Когато кажеш.

Нино Тотани затвори телефона в колата, след като докладва на Кармине Молино какво е научил. После се извърна към Джони Чорапа, който се бе отпуснал на дясната седалка, вперил, поглед в дълговидната алея пред високия, блок на Източна 69-а, номер 150, между Лексингтън и Трето Авеню. Колата бе спряна от другата страна на улицата, но така, че входът да се вижда добре.

— Дай да влизаме, да я очистим и да приключваме с тая работа — каза Джони Чорапа.

Беше гладен и навъсен, защото Тотани бе отказал да спре преди малко и да го изчака да си вземе пица.

— Блокът се охранява. Не можеш да минеш покрай портиерите, докато не се обадят горе и получат разрешение от наемателя.

— Майната им! Ще направим, както сторихме снощи с Големия Поли. Ще очистим и тях.

— Такива усложнения не ни трябва — обясни му Тотани търпеливо. — Първо трябва да видим дали е у дома. След това ще я изчакаме, докато излезе, ще я очистим на улицата и изчезваме. Чиста работа.

Тотани набра номера, който Чеймбърс му бе дала тъкмо когато вече се канеше да обработи и лицето ѝ с горелката. Превключи звука през говорителя на радиото и чу телефона да иззвънява три пъти, след което се задейства телефонният секретар:

„Здрасти. Обажда се Ники. Съжалявам, че в момента не мога да говоря с вас, но ако оставите името, номера си и кратко съобщение, ще ви се обади при първа възможност.“

Тотани затвори.

— Пичката не си е вкъщи — изръмжа Чорапа. — К'во ще правим сега?

— Ще я чакаме да се прибере.

— И я пречукваме на влизане?

— Ако успеем да я видим навреме, преди да се е приближила много до входа. В противен случай ще я изчакаме да излезе и ще я проследим. Така ще можем да си изберем и удобно място.

— Мислех, че се казва Никол. А тая женска вика, че е Ники.

Тотани завъртя очи към тавана на колата.

— Същото е. Нещо като прякор.

Той измъкна снимката на Бас изпод сенника над главата си и се взря в лицето ѝ.

— Страхотна женска, а? — забеляза Джони Чорапа. — Бих си платил да я шиbam.

Тотани се усмихна.

— Ти винаги си плащаш, за да чукаш, Джони.

— Е, и к'во? Така е по-гот. Правят к'вото им кажеш, неща, дете нормалните женски никога не правят, и на т'ва отгоре няма нужда да си приказвате, като свършите.

Тотани тихичко се засмя и отново отправи поглед към тротоара и входа на сградата отсреща.

Джони Чорапа внезапно скочи и се наведе напред така, че носът му едва не опря в предното стъкло. Центърът на вниманието му бе жена, която тъкмо завиваше иззад ъгъла откъм Лексингтън Авеню.

Тотани също я видя. Огледа я внимателно, после хвърли поглед на снимката, а след това отново на жената, която вече приближаваше дъговидната алея пред блока.

— Т'ва е тя — каза Джони Чорапа. — Поне така си мисля.

— Какво означава мисля! Снощи си я видял, нали?

— Аха. Ама най-много гледах към цевта на пистолета, дете го бе насочила към мене.

Тотани отново хвърли поглед към снимката. Жената на нея бе с вдигната коса, а на тази пред него бе пусната свободно по раменете ѝ и тя приличаше повече на студентка, отколкото на компаньонка. Освен това косата на жената от снимката бе тъмна, почти черна, докато на жената от другата страна на улицата бе светлокестенява. Снимката е правена в студио, сети се Тотани — от силните прожектори там косата ѝ сигурно е изглеждала по-тъмна. И лицето ѝ би изглеждало различно, обрамчено от свободно спуснатата коса.

Джони Чорапа напрегнато я гледаше как върви по алеята и се насочва към входа на блока.

— О, да! Мамка му, тя е! Същото страхотно дупе, дете, го видях да излиза от апартамента снощи. Искаш ли да я пречукам ей сега?

— Не. Наоколо има много хора. Докато стигнеш до нея, тя вече ще е пред входа и ще те видят.

— И к'во от т'ва? В тоя град всеки знай, че трябва да каже, че нищо не е видял.

Тотани се облегна на шофьорската седалка.
— Спокойно, Джони. Вече знаем къде е. Ще я гепим на излизане.

16.

Малко след един и половина Джак Кърби спря до тротоара на няколко къщи от четириетажния дом на Каролин Чеймбърс на Източна седемдесет и четвърта улица. Той излезе от колата и чу ритмичните звуци на латиноамериканската музика, носеща се откъм Пето Авеню, където Денят на Колумб бе набрал пълни обороти.

Изкачи стълбите към входа и тъкмо се канеше да звънне, когато вратата се отвори. Чу се женски глас:

— Благодаря ви, че дойдохте, доктор Луис — и от вратата излезе добре облечен мъж на средна възраст с черна чантичка в ръка.

— Ще мина да ви видя утре сутринта — каза докторът, кимна на Кърби и слезе по стълбите към тротоара.

Каролин Чеймбърс застина на вратата, като видя Кърби, и очите ѝ се разшириха от страх. Тъкмо се канеше да тръшне вратата, когато Джак извади картата си и с обиграно движение я отвори под носа ѝ.

— Вече казах на полицията каквото знам — каза Чеймбърс, притваряйки вратата и надничайки иззад нея.

— Но не сте им казали нищо за човека, когото сте искали да прикриете.

— Ограбиха ме. И това е. А сега, моля ви, отивайте си.

— Да, но онези, които са ви ограбили, са ви оставили да умрете. Когато разберат, че не сте, като нищо могат да се върнат и да си довършат работата. Затова повиках една тайна агентка от полицията да стои при вас, докато нещата се пооправят.

— Не ми трябва вашата помощ. Двама мъже ме ограбиха. Не мога да ги идентифицирам. Повече нямам какво да ви кажа. Ако имате още въпроси, можете да се обърнете към адвоката ми.

Кърби бързо сложи крак между касата и затварящата се врата и продължи:

— Ако не ми кажете коя от вашите жени е била в апартамента на Майкъл Онорати снощи, тя ще е мъртва още преди залез-слънце.

Чеймбърс се поколеба и очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Нямам представа за какво говорите. Моля ви, оставете ме на мира!

— Вижте какво, госпожице Чеймбърс, която и да е тя, аз съм единственият ѝ шанс в момента. Не искам да ви причинявам никакви неприятности, но вашата приятелка ще умре, ако не ми окажете съдействие. А сега може ли да вляза?

Кърби влезе във фойето, без да дочака поканата. Каролин просто отстъпи назад и го пусна. Бе облечена в размъкнат анцуг, чийто цип на горнището бе достатъчно спуснат, за да се видят двете марли на гърдите ѝ.

Без да протестира повече, тя тръгна сковано напред със сгърчено от болка лице и влезе в скъпо мебелирания и елегантно обзаведен хол. После посочи един стол срещу дивана, където внимателно и бавно седна — явно много я болеше. Изобщо не бе такава, каквато бе очаквал Кърби — говореше, изглеждаше и се държеше като добре възпитана и образована жена.

— Ако сте казали на двамата мъже къде могат да намерят приятелката ви, нямам много време, а часовникът си цъка. Ако и без това вече не съм закъснял. Затова, моля ви, без игри. Изобщо не ме интересува от какво си вадите хляба, нямам намерение да ви чета правата, така че нищо от това, което кажете, няма да може да се използва срещу вас в съда. И не става въпрос за вас, а за вашата приятелка. Искам само да знам коя е, и къде мога да я намеря.

Чеймбърс пое дълбоко дъх, изпусна го с примирение и каза:

— Не исках да им казвам за Ники. Помъчих се да мълча, но толкова много болеше...

— Ники кой? За мъж ли говорим?

— Ники. Съкратено от Никол. Никол Бас. Тя работи във фирмата ми за обществени отношения.

— Както и да е. Създавала ли е някакви обществени отношения с Майкъл Онорати снощи, когато е бил убит?

Чеймбърс бавно кимна:

— Видяла го е да убива Онорати.

— Кого е видяла да убива Онорати?

— Мафиотския бос. Винсът Дженеро.

Беше ред на Кърби да поеме дълбоко дъх. Е, това арогантно копеле му бе в кърпа вързано този път, ако разбира се, успееше да се

добере до жената първи.

— Вие сте ѝ се обадили от вашия офис и сте я предупредили, че те вече знаят коя е, нали така? Какво отговори тя? Ще се скрие ли някъде?

— Нямахте я вкъщи. Оставих съобщение на телефонния ѝ секретар.

— Кога беше това? Преди час?

— Малко преди да дойдете, пак ѝ се обаждах. И още не се беше прибрала.

— Чудесно. Това означава, че не се е върнала на единственото място, където могат да я намерят. И може би няма да пристъпят към действие веднага. Дженеро обича чистите работи, което означава, че вероятно имаме малко време.

Изразът на лицето на Каролин показва, че ситуацията с Никол най-накрая ѝ е станала ясна.

— Можете ли да опишете двамата мъже, които ви нападнаха?

— Този, който ме гори, беше висок, слаб, мургав, добре облечен, хубав. Другият беше огромен грубиян с жестоки и близко разположени очи.

Кърби си спомни какво му бе казал Фалконети тази сутрин.

— Вероятно Нино Тотани и Джони Чорапа.

— Високият викаше на другия Джони.

Кърби се наведе напред и погледна Чеймбърс право в очите.

— Каролин, ще ти кажа всичко откровенно. Но искам и ти да си откровена с мен. Мога ли да те наричам Каролин?

Чеймбърс отново кимна:

— Няма да повдигна обвинение срещу тях и няма да признавам, че съм видяла лицата им. Така, че ако мислиш да ги арестуваш за това, което ми направиха, не си губи времето. Не мога да си позволя рекламата. Имам приятели... връзки... които могат да им обяснят, че не представлявам заплаха за тях.

— Това е честно. Знам, че ръководиш елитна агенция за компаньонки. Това не ме интересува и ти давам думата си, че каквото и да ми кажеш, няма да излезе от тази стая.

— Какво искаш да знаеш?

— Всичко, каквото можеш да ми кажеш за Никол Бас.

— Започна да работи при мен преди около осемнадесет месеца. Била е топманекенка, но нещо се е случило и е съсипало кариерата ѝ.

— Какво се е случило?

Чеймбърс се поколеба, после заговори:

— Не съм сигурна. Преди да започне работа при мен, всяко момиче се проучва най-основно. Нито едно от тях няма полицейско досие и нито едно е нямало нещо общо с наркотици. Никол нямаше криминално досие, но ми довери, че малко преди да се видим, е била в Програмата за защита на свидетелите.

— И защо е била в Програмата за защита на свидетелите?

— Не знам. Не говори за това. Много е затворена и не допуска хората лесно до себе си. Наистина, увери ме, че вече нямало никаква опасност, и че това, което изисквало включването ѝ в Програмата, сега не било проблем нито за нея, нито за когото и да било.

— И преди колко време е била тя в Програмата?

— Не знам. Някои от момичетата ми я помнят от дните, когато е работела като манекенка. Та те ми разправиха, че преди четири години тя печелела по двеста хиляди годишно и била на косъм да стане супер модел. И тогава изведнъж изчезнала от сцената за цели две години. От старите ѝ приятели никой не знае къде е била през това време и защо. Сигурно именно тогава е започнало всичко.

— Печелела е по двеста хиляди долара и е станала курва?

Чеймбърс го изгледа възмутено за употребата на думата, която тя ненавиждаше.

— Когато отново се върна към работата си, бе изтървала шанса. Топмоделите вече бяха по-млади, изглеждаха по-различно. Никъде не можеше да си намери работа. И точно тогава се срещнахме.

— Имаш ли нейна снимка?

Каролин понечи да се надигне от дивана и лицето ѝ отново се сгърчи от болка.

— Каж ми къде е. Ще си я взема сам — предложи ѝ Кърби.

— В най-горното чекмедже на бюрото до стената. Отляво.

Джак прекоси стаята, бръкна в указаното чекмедже на бюрото и извади дебел фотоалбум. После се върна на стола си и го връчи на Чеймбърс.

— Ония взеха снимката на Ники от албума в офиса — каза тя, прелиствайки страниците. — Но Ники рядко се носи така, освен ако не

е на работа. Снимките тук са правени на някое от партидата, които давах на момичетата, и на тях сме такива, каквито сме в действителност.

Кърби се бе навел напред и опъваше шия да разглежда снимките, докато Чеймбърс обръщаше страниците.

— Определено не изглеждат като курви.

С раздразнен глас Каролин отвърна:

— За втори път употребяваш тази дума: Те не са курви в смисъла, който влагаш в тази дума, детектив Кърби. Това са интелигентни и образовани бивши модели и манекенки, печелещи средно по седемстотин хиляди долара годишно. И обикновено след пет-шест години напускат бизнеса. Някои от тях се омъжват за богати клиенти, други използват парите, за да започнат свой бизнес. И силно се съмнявам дали някоя от тях отново би се върнала.

— Съжалявам. Не исках да те обидя.

— Не се обиждам.

Чеймбърс спря да прелиства албума и извади моментална снимка на изключително красива жена, направена на плажа до лятната вила на Каролин на остров Файър^[1] на партидо, което тя бе дала за момичетата си. Бас седеше на плажа, широко усмихната, кръстосала дългите си и съвършено оформени крака, и с чаша шампанско вдигаше наздравица към обектива.

— Ето така изглежда Ники през по-голямата част от времето. Така се и облича. Много семпло.

Чеймбърс подаде снимката на Кърби. Той впери поглед в нея, смаян от невероятната и в същото време спокойна красота на жената. Чертите на лицето ѝ, оброчно от дълга до раменете светло кестенява коса, бяха силни и в същото време женствени и чувствени. „Пленителни“ бе думата, която веднага му дойде наум. Май нямаше никакъв грим и бе облечена с дънки и горнище на анцуг. Нещо, което също не бе очаквал, имайки предвид стереотипния външен вид на високоплатените компаньонки: дебел слой грим, висящи отвсякъде бижута, подчертано гъвкава походка, знойна външност и едва загатната дързост, намекваща, че в края на краищата и те идват от улицата.

Красотата на Бас обаче бе естествена, открита, дружелюбна и подканваща. Изпод леко извитите дъги на веждите надничаха

раздалечени тъмнокафяви очи с едва доловим проблясък на тъга, намекващ за интелигентността зад тях — не бяха толкова прелъстителни, колкото прями и предизвикателни, запленявайки всеки, към когото устремяха самоуверения си взор.

— Имаш ли нещо против? — попита Кърби, пъхайки снимката във вътрешния джоб на якето си.

— Не. Имам и други, ако мислиш, че ще ти влязат в работа.

— Тази е достатъчна. Прилича на студентка. На колко години е?

— Почти на тридесет. Но си прав, изглежда на двадесет и пет.

— Колко е висока?

— Един и седемдесет и пет.

— Трябват ми адресът и телефонът ѝ.

Чеймбърс отново се надигна да стане, но Кърби ѝ подаде бележника и химикалката си и тя му ги написа.

— Апартамент 20-В.

— Никол Бас истинското ѝ име ли е? Повечето кур... компаньонки използват фалшиви имена.

— Моите момичета не използват. С нашите клиенти това не е необходимо.

— Ако е чула съобщението ти, къде мислиш, че ще тръгне да се крие? Приятелки?

— Тя няма близки приятелки. Затворена е и не общува с другите момичета, освен когато не я покания на някое парти.

— А приятели, мъже, с които да се вижда в извънработно време?

— Не. Веднъж ми каза, че никога не би се видяла с клиент в извънработно време. Можело, след като напуснала бизнеса. Добави още, че усложненията, които неизбежно възниквали при тези ситуации, не ѝ трябвали.

— Можеш ли да ми кажеш нещо за онова, което е видяла снощи? Ако знаеш, разбира се.

Чеймбърс му разказа каквото ѝ бе разправила Бас за това как видяла Дженеро да убива Онорати.

— Тя се обади малко след като това станало... и тогава спомена нещо странно, но както вече ти казах, тя винаги си е била малко тайнствена за мен.

— Какво бе то?

— Казах й, че сигурно е ужасно да видиш как убиват някого пред очите ти, а тя ми отвърна, че е виждала и по-лоши работи.

— Да имаш понятие какво е имала предвид?

— Ни най-малко. Обаче от всичките момичета за Ники се безпокоя най-малко. Под тази нежна, женствена обвивка се крие хладнокръвен човек и ми се струва, че се оправя без грешка сама.

Кърби погледна часовника си. Беше пристигнал преди двадесет минути. Апартаментът на Бас бе само на пет минути оттук.

— Нещо друго да ми кажеш за нея, което би ми помогнало да я убедя, че може да ми вярва?

— Друго не мога да се сетя. Освен че е много интелигентна. Редовно ходи на лекции в Нюйоркския университет, за да се поддържа на висота. И освен това е много добър човек. Повечето от клиентите се влюбват в нея. Не знам дали ще ти свърши работа, но мога да ти кажа мнението си. Може да ти помогне да разбереш каква е.

— Както вече казах, каквото и да е.

— Някъде по пътя си тя като че ли е срещнала някой, на когото е повярвала и се е доверила, а той я е наранил жестоко. Затова вече не е доверчив човек, което може да се окаже проблем за теб.

Кърби стана, благодари на Чеймбърс за помощта и след като надраска три номера на обратната страна на визитката си, й я подаде.

— Служебният ми номер е даден отпред, а домашният, мобифонът и пейджърът ми са отзад. Ще потърся Бас на път за апартамента й, но ако тя ти звънне преди това, кажи й да ми се обади веднага.

Каролин понечи да стане за трети път, но Джак отново я спря:

— Моля те, не ставай. Знаем пътя.

Тъкмо прекосяваше фойето, когато на входната врата се позвъни. Той надникна през шпионката и видя, че тайната агентка, която бе помолил Ризо да изпрати, е пристигнала. В едната си ръка държеше чанта с личен багаж, а с другата бе поднесла картата към шпионката. Джак отвори и я пусна да влезе.

— Ето там — каза той на младата жена, кимайки към хола. — Не я изпускай от поглед нито за миг. Нещо обърка ли се, веднага викаш за помощ.

Прескачайки стълбите през една, Кърби се спусна надолу, изтича до колата и скочи в нея. Подкарвайки я, извади клетъчния си телефон и

набра номера на Бас.

[1] Курортен остров близо до Лонг Айленд, Ню Йорк. Островите са свързани с два моста и ферибот. — Б.пр. ↑

17.

След като влезе в апартамента си, Никол отиде направо в спалнята. Разопакова дрехите, които бе купила, премери ги една по една пред огледалото, пробва няколко чифта обувки с тях и накрая ги прибра в гардероба. Чак когато отиде в хола да включи телевизора да види дали няма нещо ново за убийството на Онорати, забеляза, че лампичката на телефонния секретар мига. Натисна копчето и тръгна да търси дистанционното, когато гласът на Каролин Чеймбърс я накара да замръзне на място. Приятелката ѝ нареждаше през плач:

„О, боже, Ники! Съжалявам, толкова съжалявам! Трябваше да им кажа. Не можеш да си представиш колко болеше! Моля те, прости ми! Дадох им името и адреса ти. Единият е грамаден, приличен на бандит тип с черно кожено яке. Другият изглежда добре висок и с двуреден масленозелен костюм. Божичко! Моля те, моля те, прости ми! Бягай, Ники, преди да са те хванали. Прости ми! Моля те, прости ми!“

Бас бе спряла в средата на стаята, неспособна да помръдне. Мислите ѝ хвърчаха в безпорядък. Обърна се на една страна, после на друга и най-накрая седна на дивана, подпряла лакти на коленете и обхванала главата си с ръце. Трепереше цялата.

— О, не! Пак ли? — прошепна тя пресекливо и с вледенен стомах.

Наложи си да мисли ясно и рационално и да не позволява страхът да я парализира. Използвай нахлулия адреналин в своя полза, бяха ѝ набивали в главата, и тя задиша бавно и дълбоко. Трябваше веднага да се маха. Незабавно! На екранчето пишеше, че съобщението е било записано преди повече от час. Къде бяха ония? Чакаат я във? Нямаше да се качат до апартамента ѝ. Не. Твърде рисковано е. Ще я

чакат вън. Ето това бе проблем. Веднага изчезвай, писна вътре в нея някакъв глас и я извади от бездействието.

Спусна се в спалнята, съблече се с няколко бързи движения, нахлузи дънки, копринена тениска, черен вълнен блейзер и маратонки, после грабна перуката от гардероба и застана пред огледалото да я нагласи. Къса и пясъчно руса, перуката променяше външността ѝ значително. След това взе големите слънчеви очила от масичката и ги сложи, завършвайки маскировката.

Измъквайки черната пътническа чанта от гардероба, тя нахвърля в нея няколко смени бельо и дрехи — всичките удобни и функционални неща за всеки ден. Пъхна вътре и тоалетните си принадлежности, пътническият комплект, съдържащ грим и сешоар, дръпна ципа и излезе тичешком от хола. *Куфарчето*, помисли си тя. Куфарчето на Онорати и парите в него. Издърпа го изпод дивана, върна се бързо в хола, отвори ципа и изсипа съдържанието му в чантата.

От куфарчето изпадна и още нещо, лекичко закачайки крака ѝ. Дискета. Тя я гледа няколко секунди, без да помръдне, и си спомни за дискетата, дадена от Онорати на Дженеро. Напъха я в джоба на блейзера, после взе малкия преносим компютър от бюрото в другия край на хола и го натика в един от външните джобове на чантата.

Отърви се от това куфарче, каза си тя. Но как? Отворът, в който хвърляха отпадъците, бе вън, в коридора.

Бас извади пистолета от чантата си и провери дали е зареден. Седем патрона. Плюс един в цевта — значи осем. Тя пъхна пистолета отпред под колана на дънките си. После го прикри с черния блейзер.

Излезе вън в коридора и изтича до малката стаичка, където хвърли куфарчето в отвора за боклука. След това се озърна, сложила ръка на пистолета под блейзера, и се върна в апартамента, заключвайки вратата след себе си. В същия момент телефонът иззвъня. Стресна я така, че извика. „Спокойно — каза си тя. — Успокой се, по дяволите! Използвай страха и адреналина като двигател.“

Остави телефона да звъни, докато се включи телефонният секретар, и се заслуша в дълбокия непознат глас:

„Никол Бас, името ми е Джак Кърби. Аз съм детектив от Разузнавателна секция на Нюйоркското полицейско

управление. Ако сте си у вас, вдигнете телефона. (Дълга пауза.) Трябва веднага да говоря с вас. Животът ви е в опасност и в момента аз съм най-добрият ви шанс да оцелеете. Госпожице Бас? Чувате ли ме? (Отново пауза.) Тъкмо излизам от Каролин Чеймбърс. Знам в каква ситуация сте изпаднали и искам да ви помогна. Щом чуете това съобщение, обадете ми се веднага на 981-6630. Това е клетъчният ми телефон. Няма никакво време за губене, госпожице Бас. В момента идвам към вас. Ако сте там, изчакайте ме.“

Бас застана над телефона, протегнала ръка да вдигне слушалката. „Не — каза си. — Не го познаваш. Може да е кой ли не.“ Тя чу затварянето и след като касетата се превъртя, отново прослуша съобщението на Кърби, записа си номера на клетъчния му телефон и се запита дали да не му се обади. Реши да не го прави, напъха листчето с телефона в джоба си и изтри и двете съобщения. Усложнения засега не й трябваша — имаше нужда да се измъкне някъде, където на спокойствие да обмисли следващите си действия.

Първо трябваше да излезе от блока и да се промъкне покрай ония, дето я чакаха, ако изобщо я чакаха. И къде щеше да отиде? После ще мисли. Най-напред трябваше да се омете оттук, където всеки можеше да я намери. Тъкмо бе тръгнала да излиза, когато телефонът отново иззвъня. Тя пак го остави да звъни, докато се включи телефонният секретар, и при първия звук от гласа на Каролин Чеймбърс вдигна и каза:

— Всичко е наред, Каролин. Разбирам те и ти прощавам. Знам какво е. Сега трябва да тръгвам. Ще ти се обадя, когато всичко свърши.

Без да й даде възможност за отговор, Бас затвори, облече шлифера си от гардероба в коридора, грабна пътническата и по-малката си чанта и напусна апартамента.

18.

Нино Тотани отново се бе обадил на Кармине Молино, за да му докладва, че седят пред блока на Бас и я чакат да излезе. Единственият отговор на Молино бе:

— На шефа хич не му е приятно. Да я няма! Веднага!

— А така. Че да мога да хапна нещо най-сетне — каза Джони Чорапа, докато Тотани затваряше.

Бе станал още по-раздразнителен от глад. Седеше отпуснат на седалката и гледаше към входа на блока, когато от вратата му излезе висока и хубава жена с къса руса коса, прекоси алеята и се спря на тротоара. Той внимателно я огледа, докато тя стоеше до бордюра с пътническа чанта в ръка, махайки на минаващото покрай нея такси. Бе нервна и погледът ѝ непрекъснато шареше нагоре-надолу по улицата. После тя се извърна гърбом и се загледа по посока на Лексингтън Авеню. Той се наведе напред.

— Хей, Нино. Женската иска да спре някое такси.

Нино също я бе видял, но я бе отхвърлил.

— Е, и?

— Краката ѝ започват от гърлото. Това е тя. Да, сложила си е перука и очила, но ти казвам, че е тя. Не виждаш ли чантата? Мъчи се да избяга. Главата си залагам!

С тези думи Джони Чорапа изскочи от колата и тръгна да пресича улицата, без да отделя поглед от Бас, която тъкмо бе тръгнала към Лексингтън Авеню, за да си хване такси.

Никол погледна през рамо и видя мъжа, излизащ от колата. Огромен. С черно кожено яке. А после излезе и другият мъж — висок, с двуреден масленозелен костюм. Тя спря, рязко се извърна назад и хукна обратно към блока си.

Изненадан, че вижда любимата си наемателка да се връща веднага, Чарли се приближи до нея, докато тя гледаше навън към улицата, дишайки тежко.

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице Бас?

Тя се извърна стреснато. Не го бе видяла.

— Да, Чарли. Би ли отишъл до ъгъла да ми хванеш такси и да го накараш да спре пред входа?

— Дадено, госпожице Бас. Ще пътувате ли някъде?

— Наблизо. На гости на едни приятели — каза тя разсеяно, приковала цялото си внимание към алеята.

Двамата мъже не се виждаха.

— Харесва ми перуката ви. Изглеждате по-различно.

Малко преди това, докато Бас забързано излизаше навън, той я бе познал едва след няколко секунди и си спомни, че я бе виждал с тази перука и преди.

Никол се усмихна насила.

— Понякога ми писва да гледам една и съща физиономия в огледалото.

— На никой друг обаче не му писва.

— Благодаря, Чарли. Голям сладур си.

Обезпокоен от широко разтворените ѝ очи и тревожното ѝ държане, той я попита:

— Добре ли сте?

— Добре съм, Чарли. Само съм малко нервна, че трябва да пътувам. Никак не обичам да летя.

— Знам какво имате предвид — отвърна Чарли и тичешком се запъти към ъгъла на Трето Авеню да хване такси.

Бас седна на един от диваните във фойето, откъдето улицата се виждаше много добре. На двадесет метра по-нататък видя едрия мъж с коженото яке да минава отпред, без да откъсва поглед от входа. После към него се присъедини високият, двамата се огледаха за последно и се прибраха в колата.

Пет минути по-късно пристигна таксито. Бас разкопча шлифера и блейзера. Сложила ръка върху ръкохватката на пистолета, тя бързо излезе, хвърли чантата в таксито, благодари на Чарли, подавайки му двадесет доларова банкнота, и се вмъкна на задната седалка.

Шофьорът се извърна към нея и я озари с белозъбата си усмивка. На главата си имаше някакво оранжево кепе, дръзко килнато настрана, а около врата си бе окачил гердан шарени топчета. От радиото се разнасяше, както се стори на Бас, музика от цитри.

— Накъде, моля?

— Просто тръгвайте бързо оттук. Ще ви кажа накъде, докато карате.

— И къде е това?

— Карайте. Просто карайте.

— Източен край?

Страхотно, помисли си тя. Поредният нюйоркски таксиметров шофьор, който говореше на някакъв неизвестен език.

— Просто карайте. Да се махнем оттук.

Шофьорът сви рамене, промърмори нещо неразбрано и подкара бавно по алеята. Излезе на Източна 69 улица само за да спре веднага зад две коли на пресечката с Лексингтън Авеню, чакащи на червен светофар.

Никол се извърна и погледна през задното стъкло.

— Ох, мамка му!

Джони Чорапа тъкмо излизаше от колата от другата страна на улицата, впери тежък поглед в Бас. От ъгъла към Трето Авеню излезе кола и спря зад таксито, препречвайки гледката на Джони Чорапа към задното му стъкло. Никол го видя как заобикаля колата и бавно се приближава към тях. После забеляза ръката му да се плъзва под якето и да измъква огромен пистолет със заглушител.

— Карай! Мамка му! — викна Бас на шофьора и сниши глава на задната седалка.

— Не кара — вдигна ръце шофьорът към светофара.

Бас надигна глава и видя, че отляво, на около тридесет метра до пресечката, няма спрени никакви коли.

— Заобиколи ги! Мини през тротоара! — викна отново тя и се просна на седалката.

— О, не! Тротоар не. — Той извърна поглед назад и я видя легнала на седалката. — Защо вие така? На вас лошо? Не повръща в такси, моля.

В този момент се чу гръмко тряс, задното стъкло се превърна мигом в паяжина и куршумът с тъп звук се заби в страничната колонка точно зад шофьора.

— О, виж, мамката! — викна шофьорът, впери поглед в съсипаното стъкло. — Какво направи така?

— Стрелят по мен! — ревна Бас. — Веднага ни измъкни оттук!

— Стреля мой прозорец? Сега смачка глупави мутри!

— Те имат пистолети бе, тъпанар! Давай по тротоара!

Тя отново надигна глава и в същото време през задното стъкло връхлетя втори куршум, отчупвайки няколко стъкълца по пътя си, и се заби в жабката.

Бас вдигна поглед към светофара. Все още бе червено. Шофьорът от колата зад тях изхвъркна като опарен и хукна диво по улицата, крещейки колкото му глас държи за полиция. Джони Чорапа вече стоеше в средата на улицата и точно зад таксито — пистолетът в протегнатата му напред ръка се виждаше много ясно, насочен към разбитото задно стъкло. Хората по тротоара се пръснаха на всички страни: някои от тях се скриха зад боклукчийски казани и коли, а други изтичаха зад ъгъла.

Никол отвори задната врата, блъсна я и с едно-единствено плавно движение се претърколи навън, измъквайки пистолета, и рязко закова на място, отпуснала се на коляно и протегнала двете ръце напред за стрелба. После бързо изстреля два куршума към Джони Чорапа, който за секунда остана неподвижен, с отворена от изумление уста. Единият от куршумите разкъса ръкава на якето му, минавайки на косъм от ръката му, а другият се заби в паркираната зад него кола. Излизайки от вцепенението си, той се претърколи през капака на колата до тротоара и се стовари от другата ѝ страна, където бе се скрил Тотани. После веднага скочи и отговори на стрелбата, без да се цели.

Незаглушените изстрели на Бас бяха отекнали гръмко по улицата, предизвиквайки още по-голяма паника.

Тотани, снишил се зад колата, паркирана до бордюра, притича превит одве до съседната кола, мъчейки се да потърси по-удобно за стрелба място. Бе побеснял от яд, задето Джони бе избързал с акцията, преди той да се подготви, и сериозно се замисли дали да не го застреля.

Бас мярна надигналата се иззад колата фигура на Тотани с периферното си зрение и като автомат се завъртя натам, отново изстрелвайки бързо два куршума над покрива на таксито, които рикошираха от стената зад него, минавайки на сантиметри от главата му. Тотани моментално се срина обратно, без да успее да стреля.

— Пичката пука добре за женска, а? — изръмжа Джони Чорапа, бъркайки с пръст в дупката на ръкава си.

— Млъквай, идиот такъв! — изсъска Тотани и отново надигна глава над покрива на колата да огледа обстановката. После бавно се надигна в цял ръст и обиколи района пред себе си с насочения напред пистолет. Обаче пак не можа да стреля. Видя Бас да се надига иззад задния калник на таксито с насочен към него пистолет. Този път тя стреля само веднъж и куршумът се заби в дясната колонка на колата. Тотани отново се скри.

Никол усети таксито да дава назад. Шофьорът бе лежал досега на предната седалка, примрял от страх. Сега, с рязко прекъснато от стрелбата бездействие, той даваше назад, за да заобиколи спрелите пред него коли. Бас се метна на задната седалка тъкмо когато таксито се хвърли напред, направи рязък завой наляво и скочи на тротоара, остъргвайки се от фара до стопа в предната кола и охлузвайки дясната страна на първата в редицата кола. Воят на сирените зад тях откъм Трето Авеню вече се чуваше и непрекъснато нарастваше и по сила, и по брой.

Бас се извърна и видя Тотани и Джони Чорапа да се оттеглят към колата си, припряно прибирайки пистолетите под палтата си. Полицейските коли още не бяха излезли иззад ъгъла откъм Трето Авеню и безнадеждно задръстеното кръстовище щеше допълнително да ги забави.

Испадналият в истерия шофьор, вкопчил схванати пръсти във волана, изхвърча пред светофарите и с люшна се встрани задница и със свирещи гуми пое с бясна скорост по Лексингтън Авеню. Огромен камион, насочил се на юг по широкия еднопосочен булевард, рязко изви встрани, за да не се забие в тях, шофьорът му изтърва контрола и с ужасен трясък и сред дъжд от стъкла камионът хлътна до половината в една витрина. Четири коли зад камиона моментално се нанизаха една в друга, след като първата от тях наби здраво спирачки, за да не се блъсне в таксито. Минувачите наоколо се пръснаха на всички страни.

Шофьорът на таксито караше с главоломна скорост по Лексингтън Авеню, люшкайки се ту наляво, ту надясно, за да заобикаля колите пред него. Мина като вихър през следващите светофари, пропускайки на косъм челен удар с една лимузина. Гласът му вече се бе превърнал в постоянен писък и той крещеше колкото му глас държи на някакъв непонятен за Бас език. После със скърцащи гуми закова до тротоара и насочи крясъците към пътничката си:

— Вън таксито! Вън! Вън!

Никол се вираше назад през дупката в стъклото и поемайки бавни и дълбоки глътки въздух, се мъчеше да се отърси от шока, заплашващ да парализира движенията ѝ. Извърна се и насочи пистолета към шофьора.

— Карай, по дяволите! И не пускай волана, защото ще ти пръсна тиквата!

— Не стреля! Не стреля! Аз кара. Само шегува. Виж, вече кара.

С тези думи той отново даде газ, включи се в движението и поднови зигзагообразното си пътуване на юг по Лексингтън Авеню.

Бас погледна назад и далеч зад себе си видя зеления понтиак да излиза иззад ъгъла и веднага да спира, тъй като не можеше да продължи. Задръстването, причинено от катастрофата на пресечката, не им позволи да направят левия завой и да подновят преследването. Видя ги как завиват обратно и поемат бързо по Шестдесет и девета улица.

Шофьорът на таксито мина четири поредни светофара и на Шестдесет и четвърта улица Бас му каза да завие наляво. Минаха три пресечки и на четвъртата тя го накара да завие отново наляво по Първо Авеню.

— Можеш да намалиш вече — каза на все още потресения шофьор. — Изгубиха ни.

Когато стигнаха до Осемдесет и втора улица, Никол му каза да спре. Отвори малката си чанта и извади пет пачки стодоларови банкноти, по хиляда долара всяка — почти всичко, което ѝ бе останало от сутрешното пазаруване. Подаде парите на шофьора, който впери изумен поглед в тях.

— За притесненията, за стъклото и за калника. А също и за уроци по английски.

Бас излезе от таксито и пое по Осемдесет и втора улица към Второ Авеню, а зад нея шофьорът не спираше възторжено да изразява благодарностите си. После се качи в таксито, тръгна и на минаване край нея размаха ръка за довиждане.

А сега накъде? Нямаше при кого да отиде. Не че бе имало и до този момент, след като баща ѝ почина. „Трябва да се стегнеш. Помисли си хубавичко. Не можеш да бягаш така сляпо, защото ще допуснеш грешки. Никога не се паникьосвай. Паниката ще те съсипе, ако ѝ

позволиш да те обземе. Бори се с нея. Използвай всичко, на което са те научили — единственото хубаво нещо от миналото.“

Бас вървеше бързо и излизайки на Лексингтън и поемайки към Медисън, си наложи да върви по-бавно. И тогава се сети какво ще направи. Поне за момента. Хотел „Карлайл“. Само на шест пресечки оттук. Щеше да се скрие там, да се отпусне и да подреди мислите си. Ще се регистрира под друго име. Ще плати в брой. Да. Малък. Луксозен. Превъзходна охрана. Страхотен рум сървис. Малко да се поотпусне в лукс. В банята — джакузи. Тъкмо това й трябваше, за да се успокои и да премисли нещата основно. Едно дълго киснене в гореща вана.

19.

Джак Кърби на три пъти използва сирената си, за да се промъкне през движението, отбито от Пето Авеню заради Деня на Колумб. Петте пресечки разстояние между къщата на Чеймбърс преодоля за цели двадесет и пет минути. Не се бе сетил, че заради парада ще отбиват движението и поел по обиколния маршрут, по едно време му дойде наум, че ако бе оставил колата на Седемдесет и четвърта улица, щеше да пробяга същото разстояние за по-малко от десет минути.

Беше почти два и половина, когато стремглаво пое по Трето Авеню и профуча през пресечката му с Шестдесет и осма улица. Радиото му бе настроено на честотата на Разузнавателна секция и не бе чул обаждането от централата за „произведени изстрели“ в 19 участък. Сърцето му се преобърна, като видя проблясващите светлини на двете полицейски коли, преграждащи улицата към блока на Бас.

Приготвяйки се за най-лошото, той тресна с юмрук по волана.

— Пипнали са я! Проклетите копелета са я пипнали!

Очакваше да види Бас мъртва на улицата или затворена в чувал на път за моргата.

Спря рязко до полицейските коли, блокиращи алеята, и изскочи от автомобила, показвайки картата си на полицаия, канещ се да му каже да се маха оттам. Улицата бе блокирана и от двата края и според Кърби около блока сновяха около двадесет-тридесет полицаи.

19 участък, включващ Ъпър Ийст Сайд, беше най-отговорният в града и бе нормално броят на личния състав да е толкова голям. Малко по-нататък от двете полицейски коли бе спрял микробус на Службата за бързо реагиране и наскочалите от него тежковъоръжени мъже щяха да претърсят околността, за да се уверят, че участниците в престрелката вече ги няма там. Детективи от 19 участък бяха плъзнали наоколо в търсене на свидетели и обхождаха близките сгради, за да разберат дали някой случайно не е гледал навън по време на инцидента.

Някъде по средата на уличката Кърби видя група детективи, събрани около дежурния капитан и лейтенанта, ръководещ операцията. Един от детективите се отдели от групата. Кърби отвори картата си, натика едната ѝ страница в колана си така, че другата да увисне отпред и да се вижда, и се приближи.

— Кърби, от Разузнавателна секция — каза той. — Какво е станало?

— „Престрелка в ранчо ОК^[1]“ — отвърна детективът. — Най-вероятно две банди наркотрафикантчета са се сбили. Странно място обаче са избрали. Между другото, какво общо има Разузнаването с това? Знаете ли нещо, което аз не знам?

— Просто минавах оттук и чух обаждането. Има ли убити? — Кърби затаи дъх.

— Ами! Няма трупове, няма кръв, значи няма даже и ранени.

— А колко са били?

— Стреляли са трима. Една руса жена и двама мъже. Единият от тях грамаден и груб, другият висок и строен, латиноамерикански тип. Един от тях стреля в задницата на някакво такси. Оттам излиза жена и отвърща на огъня. Той стреля. Тя стреля. Другият тип стреля. Нещо от този род. Свидетелите разправят, че им дала да разберат и ги заковала към земята. Скача обратно в таксито, она подкарва по тротоара, минава на червено и поемайки на юг по Лексингтън Авеню, го превръща в гробница за автомобили. Двамата типа поемат подир тях в зелен, син, черен или сив понтиак, буик, форд или олдсмобил. Край на историята.

— Жената била руса?

Детективът хвърли поглед на бележките си.

— Висока. Руса. Един от свидетелите каза, че имала страхотни крака. Хубава.

— Хванахте ли шофьора на таксито?

— Аха. Таксито му било надупчено, затова се върнал и се обадил на диспечера. Двама униформени отишли да го разпитат. Оставил русата някъде около Осемдесет и втора и твърди, че няма да я познае, ако я види.

— А откъде я е взел?

— Ченгетата не са го питали. По-късно ще го разпитаме основно.

— А на някакъв адрес ли я е оставил?

— Не. На ъгъла на Осемдесет и втора с Първо. Казва, че поела на запад по Осемдесет и втора.

— Как е била облечена?

Детективът отново сведе поглед към бележките си.

— Сребристосив шлифер. Под него черен блейзер. Дънки. Масленозелена блуза. Маратонки. — Очите му внезапно се свиха и се насочиха към Кърби. — Значи само минавате, а?

— Да. Знаете как е.

— От кой отдел на Разузнавателна секция сте?

— Организирана престъпност.

— Това е било гангстерска престрелка, нали?

— Не знам.

— Свидетелите разправят, че двамата типа имали заглушители. И сега, след като го споменахте, почна да ми прилича на гангстерска престрелка.

— Не съм го споменавал и много от лошите батковци напоследък слагат заглушители.

— Малко помощ ще ми е от полза, Кърби. Тая русата да не би случайно да е някоя от тайните ви агенти?

— Твърдо не.

— Значи нямаш нищо за мен?

— Всичко, което знам, го научих от теб. Благодаря.

Кърби се извърна и се насочи към алеята пред входа на блока, в който живееше Бас.

— Точно така — подвикна детективът. — И аз благодаря за неоценимата помощ.

Докато Кърби влизаше във фоайето на блока, ченгетата отвън започнаха бавно да се пръскат. Тъй като нямаше убити или ранени, остатъкът от следователската работа щеше да бъде предоставен на местния полицейски участък.

Портиерът Чарли стоеше до големия от пода до тавана прозорец и наблюдаваше дейността вън. Обърна се към Кърби и веднага видя висящата на колана му карта.

— С какво мога да ви помогна, детектив?

— Да е идвал някой да разговаря с вас и другия портиер?

— Още не.

— Вие видяхте ли какво стана?

— Само част от него.

— Знаете ли кой е участвал?

Чарли се поколеба, огледа се, после попита:

— Вие от Едно — Девет ли сте?

Кърби се усмихна. Пред него стоеше почитател на ченгетата — щеше да го обработи без никакъв проблем. Портиерът обичаше да говори на техния жаргон, макар че го бъркаше. Участьци като 24 се изговаряха Две — Четири или например 70 — Седем — Нула, обаче всички с номера до деветнадесет се изричаха като една дума — Деветнадесети, Седемнадесети. Доколкото Кърби знаеше, никой не бе писал нищо по въпроса, но всяко ченге бе наясно.

— Не. Аз съм от Разузнаването.

— Без майтап?

— Без майтап. Детектив Кърби. — Джак протегна ръка и портиерът я стисна.

— Чарли Адамсън — представи се и той.

„Първо го поласкай“, каза си Кърби.

— Вие май сте работили като ченге, а?

— Не! Не! Но опитах. Не можах да взема един от изпитите за академията. До миналата година работех в частна охранителна фирма. Харесваше ми, но тук е по-добре заплатено, добри бакшиши.

Частна охрана. Идеално.

— Ама ви липсва екшънът, нали?

— Да. Вярно е. И така, какво мога да направя за вас, детектив?

Кърби прегърна портиера през рамо и го поведе към един от ъглите на фойето.

— Наричай ме Джак.

Лицето на Чарли просия.

— Добре, Джак.

— Виж какво, Чарли, започнал съм една работа тук и наистина имам нужда от помощта ти. Но всичко трябва да си остане само между нас. Разбираш какво искам да кажа, нали?

— И още как. Мога да си държа устата затворена. Това упражнение го знам. Разузнаването, а?

— Аха. Организирана престъпност.

— Брей! Категория тежка.

— По някой път наистина става тежко. — Кърби се наведе по-близо до него. — Така, да поговорим за русокосата дама, взела участие в престрелката. Знаеш ли коя е?

— Няма проблеми с полицията, нали Джак?

— Абсолютно никакви. Опитвам се да ѝ помогна.

Чарли отново се огледа наоколо и сниши глас до затворнически шепот:

— Да. Познавам я. Но тя не е русокоса.

— Свидетелите казват, че е.

Чарли се усмихна.

— Беше с перука.

— Виж ти! А как се казва?

— Никол Бас. Страхотна дама. Жена трепач. Била е модел.

— Амиии? И по кое време излезе оттук?

— Малко след два, някъде към два и пет. Щяла да пътува нанякъде. Носеше пътническа чанта. От тъмна материя. — Тук Чарли намигна. — Имам набито око за детайлите. Излиза навън да си хване такси и докато разбере какво става, ето че се връща запъхтяна и разстроена. Помоли ме да отида на ъгъла на Трето и да ѝ хвана такси. Така и направих. Тя тръгна, и минута след това започна стрелбата.

— Видя ли я да стреля по ония двамата?

— Нея не я видях. Тя беше по-нататък. Но видях типовете, дето стреляха по нея. Бяха съвсем близо до алеята. И допуснах, че може да стрелят по нея, но не съм видял тя да им отвърща.

— Добре. Свидетелите казват, че жената, която излязла от таксито, била висока и руса красавица. Облечена в сребристосив шлифер, черен блейзер и дънки.

— Да. Точно така беше облечена госпожица Бас. Значи сигурно е била тя.

— Да имаш някаква представа накъде е тръгнала?

— Не. Тя е доста затворен човек. Не я търсите да я арестувате, нали?

— Не, вече ти казах. Тя не е заподозряна, а жертва. За да ѝ спася живота, трябва първо да я намеря, Чарли.

— Много ще ми е неприятно, ако ѝ се случи нещо. Тя е от онзи тип хора, дето като ги видиш, и на душата ти става по-светло, ако ме разбираш какво искам да кажа.

— Чух вече това описание. Води ли някого в апартамента си? Мъже, жени, приятелки, приятели?

— Знаете ли, откакто живее тук — от година и половина, не си спомням да съм я видял изобщо с когото и да било. Нито мъже, нито жени. Странно, а?

— Нали каза, че била затворена. Слушай! Наистина трябва да разбере по някакъв начин къде е отишла и да я намеря преди лошите.

— Кой мислиш, че се опитва да я убие?

— Още не знам. Но ако успея да огледам апартамента ѝ, може би ще намеря нещо, което да ми подсказва къде е отишла. Ти как мислиш?

— Не знам. Може да си изгубя работата. Нямах разрешение, нали?

— Нямам. Нищо официално. Както ти казах, тя не е заподозряна. Това ще си остане само между нас, като наша лична, тайна операция. Ще ми помогнеш много, Чарли, а също и на госпожица Бас. — Кърби знаеше, че стъпва по много тънък лед, но все отнякъде трябваше да продължи.

Лицето на Чарли се сгърчи и той заби поглед в пода, искайки да помогне, но страхувайки се от риска.

— Тя е наистина добър човек и много я харесвам.

— Понякога човек просто трябва да направи правилния избор, Чарли. Дори ако това означава да получиш някоя и друга драскотина. Така, че как мислиш? Можем ли да го направим? Няма да обръщам апартамента наопаки. Просто искам набързо да го огледам.

Чарли подъвка малко долната си устна, после погледна през рамото на Кърби към своя колега Пит, портиера на рецепцията.

— Измисли някак да разсееш Пит, другия портиер, докато взема резервните ключове за апартамента.

— Нямах проблем. Браво, че се сети!

— После се качи горе на двадесетия етаж и след две минути ще дойда. Апартаментът е 20-В. Ще измисля някакво извинение, все едно че съм дошъл да видя какво правиш.

— Звучи ми като добре измислен план.

Кърби прекоси фоайето и махна на Пит да излезе иззад рецепцията. Заведе го в същия ъгъл, където бяха разговаряли с Чарли, разпитвайки го за събитията тук, и същевременно с едно око гледаше как Чарли взема ключовете от апартамента на Бас. Едва се удържа да

не се разсмее, когато Чарли вдигна със светнала физиономия палец и триумфално показа ключовете. Кърби благодари на Пит за информацията и му каза, че ще се качи нагоре да поразпита някой от наемателите дали не е видял нещо повече.

Едва бе излязъл от асансьора на двадесетия етаж, когато вратите на съседния асансьор се отвориха и оттам излезе Чарли с победоносна усмивка, подрънквайки ключовете.

— Готово, Джак.

— Браво! Защо не ми ги дадеш? Ще вляза и ще огледам сам и няма да те набърквам в тази работа, ако някой случайно ни види и се оплаче.

Чарли помръкна.

— Добре. Но мога да стоя в коридора на пост.

— Не. Така все едно да покажеш, че има нещо нередно.

— Да. Тогава ще те чакам долу във фойето, става ли?

— Идеално.

Кърби го потупа приятелски по рамото, изчака вратите на асансьора да се затворят и чак тогава влезе в апартамента.

Холът светеше от чистота и не бе разхвърлян — всичко си бе на мястото. На кафе масичката между дивана и двете кресла с дебели възглавници бяха подредени списанията — „Тайм“, „Нюзик“, „Ю Ес Нюз“ — и сутрешните вестници — „Ню Йорк Таймс“ и „Уолстрийт Джърнъл“. В единия ъгъл на стаята имаше уред за упражнения, а в другия — стелаж с тежести, на пода до него се виждаше щанга с прикрепени на нея, както се стори на Кърби, тридесет и пет килограмови тежести.

Вниманието на Джак бе привлечено от стената срещу дивана. На нея той преброи седем сложени в рамки корици от модни списания — бяха от периода между 1989-а и 1991 година и на всички бе Никол Бас, застинала в професионални пози. На секцията зад дивана имаше внушителна по размери колекция от различни дреболии — вази, малки бронзови статуетки, животни от керамика. По-надолу по лавиците имаше книги на най-различна тематика. Повечето бе публицистика — история, философия, финанси и инвестиране — и други, чиито заглавия се сториха на Кърби на испански. Едно от тях, както той грубо си го преведе, беше история на Боливия и нейния народ.

В центъра на средната лавица, точно на равнището на погледа, оградена от два керамични коня, се виждаше сложена в рамка черно-бяла снимка на — както се стори на Кърби — четиринадесет-петнадесетгодишната Никол Бас. Широко усмихната и щастлива, по тениска и избелели дънки, пъхнала палец в гайката на колана и леко отпуснала левия крак, тя стоеше в средата на поляна, обградена от ниски гористи възвишения. Със свободната си ръка обгръщаше кръста на висок и строен по-възрастен мъж, чиито възлести ръце създаваха впечатлението, че сякаш е направен от вита стоманена тел. Лицето му бе като издялано от брулена от ветровете скала, което говореше за дълги часове напрегната и често неособено резултатна работа. Приликата между тях си личеше най-вече в очите — мъжът имаше същия прям и непогръдващ поглед, както дъщерята. Главата на Бас лежеше на гърдите на гордия баща, гушнал любимата си щерка през раменете, и острите черти на лицето му бяха смекчени от полуусмивка на такава нежност и любов, каквато никой не би очаквал от такъв отруден и брулен от живота човек.

На заден план се виждаше кон, проточил шия над ниската ограда, обхващаща малък корал, както и обрулен от ветровете хамбар с кърпки отстрани и предвидливо поставени подпори. Точно зад мястото, където бяха застанали бащата и дъщерята, имаше едноетажно бунгало от трупи с провиснала в единия край веранда, а зад нея, вече в самия край на снимката, се виждаше къща. Кърби впери поглед в образа на младата Бас. Дори и на тази възраст, без грим, сложни козметични еквилибристики и скъпи дрехи, макар и слабичка, тя беше също така красива, както и на кориците на списанията.

Кърби огледа и другите лавици, но не откри снимки на майката. След това мина през кухнята към гостната, спирайки само за миг да натисне копчето на телефонния секретар, за да разбере дали няма някакво съобщение. Нямаше. Значи е чула съобщението на Чеймбърс и неговото и после ги е изтрила. Ако се вярва на преценката за време на портиера, тя трябва да си е била вкъщи, когато той се обади. Сигурно го е слушала, докато ѝ е оставял съобщението. Но не бе отговорила. Лош знак.

Може би след стрелбата с ония гангстери е избягала и след като премисли ситуацията на спокойствие, ще разбере, че той е единственият ѝ шанс да остане жива. Но Джак се съмняваше в това.

Детективът от 19 участък му каза, че дала на Тотани и Чорапа да разберат. А доколкото Кърби знаеше, и двамата бяха добри стрелци, поддържащи уменията си няколко пъти месечно в едно частно стрелбище в Ню Джърси. Фактът, че Бас бе отвърнала на огъня хладнокръвно и без паника, говореше, че някъде по жизнения си път е получила солидно обучение и вероятно дори е участвала в истински ситуации на живот и смърт.

Той отвори чекмеджето на масата, където бяха телефонът и телефонният секретар, но в него нямаше никакъв бележник с адреси и номера — само менюто на магазина за полуфабрикати, откъдето идваха доставките.

След повърхностен преглед на гостната Кърби с изненада установи, че освен снимката, книгите и гимнастическите принадлежности, в апартамента няма нищо от личен характер. Никакви брошури от любими ресторанти или предпочитани места за прекарване на уикенда с приятели. Нито една снимка на друг мъж, освен на баща ѝ. Сякаш нямаше никакъв личен живот извън професията си.

Главната спалня не добави нищо съществено. Единственото изключение бе голямата картина на стената над огромното легло. Тя отново разкри малко от нейния предишен живот — нарисуваната с маслени бои картина показваше утринна мъглица, влачеща се между дърветата на пламнала в есенни цветове гора. На заден план между дърветата се гънеха плавните извивки на ниски хълмове, а в края, изникваща измежду хълмовете и едва пробиваща мъглата, се изправяше църковна камбанария. Селска идилия, каза си Кърби.

Единият от гардеробите на Бас в главната спалня бе пълен със скъпи и модни дрехи от известни дизайнери, както Кърби се увери, гледайки етикетите. Всичко бе прилежно подредено по сезони и случаи. В шкафчето, вградено в единия край на гардероба, имаше петнадесетина чифта обувки с различна височина на токовете. Второто шкафче, по-малко и не така добре подредено, бе претъпкано с всекидневни дрехи, а на дъното му се валяха поне шест чифта маратонки. Пълно разделение между работно и извънработно време, помисли си Кърби, питайки се дали прилага успешно същия принцип и другаде, освен в гардероба си.

Издърпа едно след друго чекмеджетата на нощните шкафчета от двете страни на леглото, без да намери нищо друго, освен дебела книга с твърди корици, чието заглавие обещавахе на читателите, че ще ги научи как да инвестират парите си мъдро. На две трети от дебелината на книгата бе пъхната закладка. Бързият оглед на големия шкаф до отсрещната стена не добави нищо ново. Огромната кутия за бижута върху шкафа съдържаше относително скъпи огърлици и гривни от злато и полускъпоценни камъни. Диаманти, рубини и смарагди нямаше.

Кърби се върна в хола и се огледа да не е пропуснал нещо. Разбра, че освен бегъл поглед към предишния ѝ живот и факта, че е подредена личност, обичаща да знае какво става по света и инвестираща парите си умно, не знаеше нищо повече, отколкото преди да влезе в апартамента ѝ. И най-вече нищо, което би му помогнало да разбере къде е.

Помисли си за една възможност, вдигна телефона и набра номера на Каролин Чеймбърс. Попита я къде е израсла Никол Бас и дали има адреса. Чеймбърс му каза, че доколкото си спомня, била родом от Джонсън Сити, Тенеси, но нямала вече роднини по пряка линия, след като и баща ѝ починал преди няколко години.

Привършил с това, Кърби изрови визитката на детектив Джо Ърли от 17 участък. Бе време да го постави в течение, да му разкаже за престрелката и за това, което е научил досега, и да го хване да помага в намирането на Бас. В гласа на Ърли се долови гневна нотка, когато попита Кърби откога знае за съществуването на свидетел, но Джак поуталожи яда му, като обеща да сътрудничи по-плътно и да дава информация веднага. Освен това увери Ърли, че на път за Разузнавателна секция ще мине през участъка и ще му остави снимка на Бас, за да организират общоградско издирване.

Джак се взираше в снимката на малката Никол и баща ѝ, когато изведнъж му хрумна нещо. В бързината да я намери и да я постави под закрилата на закона напълно бе забравил да се обади и да помоли някой да провери в Програмата за сигурност на свидетелите, позната на широката общественост под името Програма за защита на свидетелите. Защо е била включена в нея? Трябваша му отговори, и то бързо.

Връзката на Разузнавателно управление със Службата за сигурност, занимаваща се с Програмата, бе Том Куин, с когото Кърби се познаваше много добре и с когото понякога сядаше да пийнат бира. Използвайки клетъчния си телефон, той се обади на Куин от колата на път за центъра. Завари го в офиса му на Сейнт Марк Плаза и му заръча да пусне името на Бас.

Кърби тъкмо спираше пред 17 участък, когато Куин му се обади.

— Била е включена в Програмата шест месеца — каза Том. — Напуснала я преди осемнадесет месеца по собствено желание. Върнала се в Ню Йорк и отново започнала да използва истинското си име.

— А под какво име е била включена в Програмата? — попита Кърби, мислейки, че като бяга от Дженеро, Бас може да реши отново да го използва.

— Марта Джонсън.

— Откъде са я включили в Програмата?

— От Отдела за борба с наркотиците.

— Чакай да позная, хванали са я с наркотици и тя е сключила сделка с тях да свидетелства срещу някого, а?

— Във файла не пише нищо друго — каза Куин. — ОБН са го засекретили и трябва да търсиш подробностите от тях.

Кърби благодари на Куин и затвори, после веднага набра номера на връзката на Разузнавателна секция с Отдела за борба с наркотиците — Чарли Кастанза. Двамата с него бяха добри приятели, след като няколко пъти се наложи да работят заедно по една от наркооперациите на мафията. Кастанза си бе в офиса в центъра на Манхатън и Кърби му изложи молбата си.

— Ще видя какво мога да направя. Знаеш ли къде е „Мръсния Бил“?

— Помиярското свърталище на ченгетата в Уест Вилидж, само на няколко пресечки от офиса на ОБН, нали?

— Точно така. Дай ми около час и ще се видим там.

[1] Нашумял уестърн от петдесетте години. — Б.пр. ↑

20.

Юмрукът на Винсънт Дженеро се стовари с трясък върху стъкления плот на масичката от ковано желязо на верандата в къщата му на Лонг Айленд. Вазата от венецианско стъкло, пълна със свежи хризантеми от градината на жена му, подскочи и се разби на плочите.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш, че в тях няма нищо?

Кармине Молино бавно поклати глава — това не бяха новини, които обичаше да казва на Дженеро.

— Две сметки на Кайманите, една на Бахамите, една в Холандските Антили и една в Лихтенщайн. Баланс — нула. Изчистил ги е.

— Изчистил е петнайсет до осемнайсет милиона? И къде бе, мамка му, ги е скрил?

— Счетоводителят каза, че може да ги е прехвърлил на други сметки.

— И какво сега... какви са тия други сметки? Къде са парите бе, мамка му?

— Няма начин да разберем.

— Искаш да ми кажеш, че сме изгубили петнайсет до осемнайсет... и кажи най-накрая, дяволите да го вземат, колко са? Петнайсет или осемнайсет?

— Още не сме сигурни. Онорати наистина се е постарал много добре.

— Тоя скапаняк! Тоя шибан скапаняк!

Гърдите на Дженеро тежко се повдигаха, лицето му бе почервенияло — навлизаше в един от пристъпите си на заслепяващ гняв.

Молино в никакъв случай не трябваше да споменава, че Дженеро сам се бе прекарал. Да убие единствения човек, който би могъл да върне парите... А освен това сега трябваше да обясни загубата им и на другите фамилии: почти половината от парите бяха техни и ги бяха доверили на Дженеро, за да ги инвестира и пази.

Затова само сви рамене и каза:

— Сигурно ги е преместил в подобни тайни кодирани сметки в други банки, а може и в същите да са. Без кодовете за достъп обаче не можем да направим нищо. Парите са били в партидите на дискетата, която ти е дал, преди да ги премести в новите сметки.

— Тоя гаден шибляк! Мислеше си, че няма да го убия. И ще го оставя да му се размине заради старите времена. Накара ме да си помисля, че ми е върнал всичко. И веднага след това е щял да си ги цуне и да се покрие някъде. Тоя скапан плужек!

Юмрукът на Дженеро изгърмя върху стъкления плот на масичката и по стъклото мигновено плъзнаха пукнатини.

Молино дискретно поотдръпна стола си.

— Новите сметки сигурно ги е прехвърлил на друга дискета и я е скрил някъде.

— Така ли? И къде, по дяволите, я е скрил?

— Тази сутрин Нино е ходил в офиса му, но не намерил нищо, освен номера, отвел го при оная женска. Секретарката му казала, че Онорати изпразнил сейфа — пари, лични документи, няколко дискети. Натъпкал всичко в куфарчето и духнал. Може да е останало някъде из апартамента му.

— Сега обаче не можем да припарим там. Шибаните ченгета сигурно са го запечатали.

— Може да се свържем с някой от портиерите от дневната смяна и да го убедим да провери, когато ченгетата ги няма.

Дженеро не го слушаше — той се бе втренчил някъде в пространството, явно мъчейки се да се съсредоточи върху нещо.

— Какво каза преди малко?

— Това за портиерите ли?

— Не, не, преди това. Нещо за куфарчето.

— Секретарката на Онорати казала, че той изпразнил всичко от сейфа в куфарчето и духнал.

— Женската е взела куфарчето.

— Коя женска?

— Оная шибана женска, дето ме видя как го пречувам. Ей тая шибана женска.

— Откъде знаеш?

— Джони Чорапа каза, че я видял да го носи, когато избягала от апартамента.

— Мислиш ли, че знае какво държи в ръцете си?

— Откъде да знам бе, мамка му! Тая шибана курва просто е решила да го задигне. Може и да е знаела, че в него има пари. А тия тъпанари не правят нищо да я намерят. Шибаният Нино! Мислех си, че той поне има малко мозък. Тая курва замалко да го утрепе! Можеш ли да си представиш?

— Мъчат се да я намерят... но има и един друг проблем.

— Амиии? И какъв е той?

— Ченгетата знаят за нея.

Молино се стегна в очакване на поредния изблик, който настъпи без всякакво забавяне. Двата юмука на Дженеро се стовариха върху масичката и този път стъклото се разхвърча на всички страни. Молино скочи и се отдръпна, а Дженеро ядно изрита парчето стъкло, паднало върху обувката му от крокодилска кожа, после бавно се надигна и тръгна през моравата. Молино тръгна заедно с него и мълча, докато Дженеро не проговори:

— Сигурен ли си, че знаят?

Беше вече абсолютно сдържан. Хладното и пресметливо спокойствие се бе завърнало.

— Да. По дирите ѝ е тръгнал някой си детектив Кърби от отдела за организираната престъпност. Но там си имаме човек и винаги знаем какво са научили.

— Мамка им мръсна! Как са успели да научат? Никой друг не знаеше, освен нас!

— Вероятно от женската, дето върти агенцията за компаньонки. Оставили са я да умре, а пък тя не пукнала.

— Тъпанари шибани! — Дженеро помълча малко, после изведнъж се закова на място и се обърна към Молино: — А може би и ченгетата си имат някой сред нас, а?

— Единственият човек, на когото съм казал, е Нино. Освен теб, мен, Големия Поли и Джони Чорапа, никой друг не знае за нея.

— Искам да се убедиш в това. Просто за всеки случай. Може да е някой от екипа на Нино. Кажи му, огледайте се двамата.

— Да, добре.

Молино знаеше, че е по-добре да не спори, когато шефът му бе обхващан от пристъпите на параноята, диктуваща много от постъпките му.

— Ченгетата повече от нас ли знаят?

— Още не. Вероятно знаят по-малко. Нино и Чорапа са на една крачка пред тях.

— Намери я, Кармине. И кажи на Нино да не я убива, че ще му скъсам задника. Искам я жива и здрава, докато не разберем какво знае за парите. Закарайте я в онзи склад в Бруклин. Ще дойда лично да я разпитам.

— Ще се погрижа.

— И виж там да сложиш някой да следи оня детектив от Организираната престъпност... Кърби. Шибаните ченгета може сами да ни заведат до нея. — Дженеро отново бе забил поглед в пространството. — Това име ми прозвуча познато още като го чух от теб.

— Помниш ли онова дело за убийство преди около две години? Той беше оня, дето застана пред теб на стълбите на съда и каза, че ще те вкара в затвора за цял живот, без значение колко дълго щял да се бори за това.

— Да, да. Нарече ме „лайно“. А нямаше ли нещо друго във вестниците за него? Не беше ли застрелял дъщеря си или нещо подобно?

— Същият.

— Тъпак шибан!

Молино подхвана следващия въпрос с особена предпазливост:

— Мислиш ли да казваме на другите фамилии какво е станало с парите? Знаеш, да сме на чисто с тях. И да им обещаем, че ще уредим въпроса.

— Майната им! Задници. Ще започнат да мрънкат като вдовици. Имам си достатъчно проблеми с оная женска, та сега и с тях да се занимавам. С парите ще се оправяме после. Ако са у нея, няма да има нужда да им казваме каквото и да било. Все едно никога не се е случвало.

Молино се извърна да върви, но Дженеро го сграбчи за ръката. Гласът му бе ниско ръмжене.

— За дискетата и парите няма да казваш на никого. Ама абсолютно на никого! Дори на Нино. Търсим тая женска, защото е свидетелка — и това е всичко.

— Ясно. На никого няма да казвам.

Дженеро пусна ръката му.

— И набий на ония тъпаци в тиквите, че тя ми трябва жива и да може да говори. Няма да я докосвате с пръст, докато не свърша с нея.

Молино вече бе на вратата, водеща за алеята отпред, когато Дженеро подвижна подире му:

— И, Кармине... повече лоши новини не искам да чувам.

21.

Влизайки в слабо осветеното барче в Уест Вилидж, Кърби бе посрещнат от миризмата на изветряла бира и застоен цигарен дим. Изчаквайки няколко секунди, докато очите му се адаптират към сумрака вътре, той видя, че барът е празен, с изключение на барманката и Чарли Кастанза, който бе седнал в едно закътано сепаре и си пийваше бира от дългошиеста бутилка.

Барманката бе с тупирана коса и носеше къса кожена поличка с мрежести чорапи. Тя погледна през Кърби, сякаш бе прозрачен, когато той си поръча сода. След това Джак прекоси залата, вмъкна се в сепарето и стисна ръката на Кастанза — месеста лапа, напълно съответстваща на сто и десет килограмовата грамада мускули на тялото му.

— С тая работа май си докоснал оголен нерв, а, Джак?

— Какво разбра?

— Пуснах името Никол Бас на компютъра. Излезе, че досието е със строго ограничен достъп. Никой не може да се добере до него, с изключение на много големите шефове. Обаче забелязах, че едно от имената, свързани със случая, е на Клиф Махеънс.

— Познавам ли го?

— Той е групов наблюдател тук, в нюйоркската полиция. Един от добрите. Като го питах защо досието на Бас е запечатано, той ме попита защо искам да знам. Наложих се да му призная, че ти я търсиш.

— И какво ти каза?

— Чакай сега, едно по едно. Ти не си чул това от мен или от когото и да е от ОБН. Този разговор даже не се е състоял, нали?

— Точно така.

— И още нещо. Ако Никол Бас е изпаднала в беда и можем да направим нещо за нея, ще го направим.

— От начина, по който говориш, човек може да си помисли, че тя навремето е била агент.

— Ти мислеше, че е била наркоманка, която сме спипали и накарали да работи срещу приятелчетата си, и след това сме я включили в Програмата, нали?

— Да, нещо такова.

— Ако някой друг ме питаше, щях да му кажа точно това и да приключа въпроса. Но двамата с теб се знаем отдавна, Джак, и те познавам достатъчно, за да съм сигурен, че ще постъпиш правилно. Затова ще ти предам нещата така, както ми ги поднесе Махеънс.

Кастанза отпи дълга глътка и започна:

— Преди около четири години, когато Бас е била манекенка, работела в Рим за някакъв моден дизайнер. Била още зелено хлапе от някакъв затънтен край на Тенеси и за първи път вкусвала от големия живот. Двадесет и четири-пет годишна, новачка, ама печелеща около двеста хиляди годишно, стъпила на бързата лента по пътя към това да стане супер модел. Обаче още гледала на света с широко отворени очи, била наивна и доверлива. Тогава в живота ѝ влиза едно истинско лайно, наречено Ернесто Калдерон.

— Не съм го чувал.

— Боливийски наркотрафикант. По онова време цялата управляваща върхушка в боливийското правителство не била нищо друго, освен голям наркокартел, в сравнение с който колумбийските изглеждат като детска градина. Калдерон бил мозъкът на техните операции.

— Спомням си, че май съм чел нещо за това. ЦРУ си затваряло очите, само и само десните да се задържат на власт.

— Да. Поне за известно време. После тяхното уютно съглашение започнало да им припарва. Пресата научила за него и започнала да ги пече на бавен огън, така че с наркоцентъра на ЦРУ проведохме съвместна операция за разбиването на картела.

— Как се вписва Бас във всичко това?

— Ще стигнем и дотам. Представител на ОБН в Италия по онова време беше Бил Крофърд. Истински булдог, нямаше шест-пет при него, бе готов на всичко, само и само да сдъвче тоя, с когото се е захванал. От неговите каскадьорски изпълнения, замислени сякаш от заешки мозък, от време на време падаха и жертви.

— С една дума, истинско лайно, с което никой не иска да работи.

— Точно така. Да, ама баровците от Вашингтон го смятаха за дар Божи, пратен им за борба с наркотрафикантите. Направи няколко големи дела и ги представи в благоприятна светлина. Както и да е. Ернесто Калдерон отива в Италия, за да се срещне с водачите на сицилианската мафия и да обсъдят споразумение за разпределянето на хероина, внасян от тях от Близкия изток. Много си падал по дами. Особено пък модели. Започнал да се навърта около Бас, качвал се зад кулисите, поднасял ѝ цветя. Тя обаче не искала да си има нищо общо с дебелия му и мазен задник. Крофърд обаче държал Калдерон под наблюдение денонощно. Стаята му в хотела била бъкана с микрофони. От три години се опитвал да внедри някой в боливийската операция и като видял как Калдерон се увърта около Бас, рекъл си, че именно тя е шансът му да го закове. Такааа. Свързва се той с нея, моли я да си поиграе с Калдерон и да види какво може да научи. Удря го на патриотизъм и тям подобни. Тя казва: „Благодаря, но не.“ Праща го на майната му, без да ѝ мигне окото. Да, ама на нашето славно момче Крофърд това никак не му харесало. Затова решил да използва алтернативен вариант.

— Направил ѝ клопка, нали?

— Бинго! Слиза си тя от самолета Рим — Милано и какво мислиш? На летището я чака представителят на ОБН в Милано заедно с две приятелчета на Крофърд от италианския отдел за борба с наркотиците. Ужким реагирали на информация, подхвърлена им от достоверен източник. И к'во мислиш, че намират в багажа на Бас? Един килограм чист хероин.

— А италианците знаели ли са, че е клонка?

— През цялото време. И така, Бас естествено казва, че не знае нищо за това. Правели грешка. Затварят я те, предявяват ѝ обвинение в наркотрафикантство и ѝ казват, че тъй като са я хванали да носи такова количество, следващите тридесет години ще ги прекара из италианските затвори. Оставили са я в тая шибана килия цяла седмица, после при нея идва нашият герой Крофърд и ѝ казва, че може да ѝ помогне, ако и тя му помогне.

— Не е ли поискала помощ от посолството?

— Разбира се, че е поискала. Приятелите ѝ изобщо не повярвали и на дума от това и отишли в посолството от нейно име. Да, но дебелогъзите тъпанари от посолството се обърнали направо към

Крофърд да им каже какъв е случаят. Той, разбира се, ги лъже и им съобщава, че Бас била под наблюдение вече няколко седмици и е грешна като Юда. Те приемат версията му и се оттеглят. Приятелите ѝ си помислили, че щом Държавният департамент твърди, че е грешна, значи сигурно е вярно. Освен това Крофърд им казал да си затварят устите за ареста ѝ или щели да съжаляват, че са се родили. Бас била абсолютно чиста, но някои от колежките ѝ си посмръквали пращец, за да изглеждат по-мургави, така че накрая всички се оттеглили. И за капак агенцията за модели, работила с Бас до този момент, я изхвърля като използван презерватив. И така, ето ти го нашето момиче, затворено в Италия за наркотици, заплашват я тридесет години, приятелите и агенцията я изоставят. Тя знае, че е невинна, но никой не иска да я чуе. После някакъв мошеник адвокат одира от нея сто бона — почти всичките ѝ спестявания, за да ѝ каже накрая, че нищо не може да се направи. И това ѝ било скроено от Крофърд. Искал е да я намери съсипана и отчаяна. Така че най-после Бас се насочва към единствения останал ѝ изход.

— И Крофърд я изпратил да му събира поверителна информация.

— О, той отишъл много по-далеч от това. Нямамо никакво официално оформление на ареста и Крофърд се погрижил пресата да не научи. Така че Калдерон нищо не знаел и изобщо не подозирал, че размахват Бас под носа му като стръв. След това Крофърд урежда Бас да отиде на едно място, където предварително знаел, че Калдерон ще бъде. Дватамата се срещат „случайно“, той си мисли, че това е щастливо предзнаменование, прави хода си, Бас се съгласява да излезе с него, както била инструктирана, и цялата операция се задвижва. После Крофърд отива при колежката си от ЦРУ в Рим и му разправя какво е постигнал. ЦРУ проявява интерес, вижда шанса да внедри свой човек в боливийския наркокартел, предлага да я изпратят на обучение и разработва цялата операция. И знаеш ли какво име са ѝ дали аrogантните копелета? Операция „Армани“.

— Добър подход.

— Фаза номер две. Крофърд инструктира Бас да каже на Калдерон, че ѝ се налага да се върне в Щатите за около месец, след което щяла да приеме поканата да му гостува в ранчото му в Боливия, което заема почти половината площ от страната. Лайното е на върха на

щастieto. Праща ѝ цветя всеки ден, предлага ѝ да я закара в Боливия с частния си самолет. Гадината е влюбена. От това, което ми разправи Махеънс, Бас била страхотна хубавица.

— Че и отгоре.

— Както и да е, ЦРУ я откъва в Кемп Пири — секретния им център за обучение във Вирджиния, и я подлага на интензивни едномесечни курсове по близък бой с пистолет, бягство и измъкване, мигновени срещи, проследяване, самоотбрана, както и цял куп други неща, включително и кратък курс по испански. Махеънс казва, че била естествена, неумолима и умна, затова всичко ѝ се удавало с лекота.

Кърби кимна, разбирайки най-сетне откъде идва умението, с което се е справила при престрелката с Тотани и Джони Чорапа.

— С две думи, тя прекара осемнадесет-двадесет месеца с Калдерон и ни направи такова дело, каквото никога не си виждал. Поемаше много рискове, измъкваше се от такива лайна, от каквито опитните агенти не биха могли. И така, готови сме да ударим картела, затова ЦРУ скроява план да събере всичките боливийски босове в Маями, така че да ги заловим тук, в Щатите. Работата заспива. Бас е трябвало да не се намесва в това, за да може да се измъкне жива и здрава след успешния край на операцията. Да, ама един заместник-прокурор в Маями, пълен лайнар и некадърник, иска да е абсолютно сигурен, че ще спечели делото и след като обещава на Бас да не я вади на открито, оповестява на всеослушание, че тя е внедрен агент, работещ за нас, и я кара да свидетелства в съда. По този начин едва не я уби. На два пъти. Първия път застреляла двамата убийци на картела на един паркинг. Втория път се опитали да я очистят заедно с двамата агенти, придружаващи я до съда. Някаква кола се изравнила с тяхната, четирима души извадили автомати и ги запукали. Не направили кой знае какво и не гледали много-много в насрещното движение, затова някакъв тир минал отгоре им със сто километра в час. Красива картинка, както ми казаха.

— И значи затова са я включили в Програмата за сигурност на свидетелите.

— Точно така. Обаче шест месеца след това Калдерон го убиват в затвора и картелът Кали очиства останалите си боливийски приятелчета за това, че се опитвали да работят на тяхна територия. Така че вече няма нито един жив, на когото да му пука дали Бас ще

свидетелства или не. Тя иска да си върне предишния живот, казва ни, че иска да я извадим от Програмата и се маха. Това е станало преди осемнадесет месеца и оттогава Махеънс не е чул нищо за нея до днес, когато ти се обади.

— А твоето славно момче Крофърд излетя нагоре и започна да прави по-големи и по-хубави неща, нали?

Кастанза се усмихна.

— О, не. Това е единствената хубава част от историята. И твърдо доказателство, че Бог наистина съществува. Два месеца след това алчното копеле било хванато в кражба на три милиона долара в брой, заловени при обиск. За това и за още някакви лайна, забъркани от него, копелето в момента е в „Левънуърт“ с двадесет и пет годишна присъда. Както разправят, бил в много близки отношения с някакъв тип на име Лерой, който имал дващест и пет сантиметрова патка. Когато на Лерой му омръзнало, той го отстъпвал на приятелчетата си за пакет цигари. И както чувам, списъкът му за танци винаги бил пълен.

Кърби се засмя, пресегна се през масата и потупа Кастанза по ръката.

— Благодаря ти, Чарли. Много съм ти задължен.

— Искам само да ти кажа, че никой от нас не се гордее със стореното от оня въшльо. Бас била много точно хлапе, както казва Махеънс, а Крофърд я прецакал изцяло. Съсипал ѝ живота, кариерата и я принудил да стане държанка на онази мазна и отвратителна свиня Калдерон.

— Сега разбирам защо досието ѝ е запечатано.

— Аха. Не е нещо, с което да се гордеем. В твоята работа ти си се сблъсквал с големи лайнари, ние също. Крофърд обаче беше един от най-лошите. — Кастанза допи бирата си и се наведе през масата. — Махеънс ме помоли да те питам с какво се занимава Бас сега и защо я търсиш.

Кърби му разказа всичко. Накрая Кастанза поклати глава:

— Много лошо, Джак. Не може дъх да си поеме момичето.

— Особено напоследък.

По обратния път за Бруклин Кърби непрекъснато мислеше за онова, което се бе случило на Бас, как е била предадена и буквално изнасилена от собственото си правителство, и то от хора, на които би трябвало да вярва, към които би се обърнала за помощ. Ако и когато я

намери, можеше никак да не му е лесно да я накара да свидетелства срещу Дженеро. Трябваше най-напред да я убеди, че макар на този свят да има много крофърдовци, все още има и хора, заслужаващи доверието ѝ, хора, които не използват останалите като пионки за постигане на целите си.

Страшно много му се искаше да намери Бас и да я скрие — в края на краищата това му бе работата — и ако не постигнеше нищо друго като полицай, желаше поне да тикне Дженеро в затвора за цял живот. Сега обаче си обеща, че в преследването на тази цел няма да използва Бас така, както бяха сторили другите. Щеше да направи всичко възможно тя да не пострада в резултат на каквито и да е действия от негова страна.

22.

Никол бе твърде напрегната и разтревожена, за да кисне дълго във ваната. Вместо това взе горещ душ, оставяйки силните струи да масажират гърба и врата ѝ, успокоявайки обтегнатите ѝ нерви. Последните тласъци адреналин бавно напускаха кръвоносната ѝ система. Увила с кърпа глава и с хавлия, тя седна на бюрото и отвори преносимия си компютър.

Пъхна дискетата, намерена в куфарчето на Онорати, и я отвори. В нея имаше само един файл — ACCOUNTS.MO^[1]. После даде команда на компютъра да прехвърли файла в текстовия ѝ редактор на твърдия диск, отвори го и изпълни екрана със съдържанието му.

Бас впери поглед в петте реда, подредени в три колонки. В първата колонка под всеки ред имаше цяла редица цифри, разделени от тирета, и тя разбра, че това са чуждестранни телефонни номера, предшествани от кода за съответната страна. Два от тях бяха кодовете на Холандските Антили (599) и на Лихтенщайн (41). Сред многобройните курсове, които бе посещавала, Никол бе минала курс по компютри и един по управление на парите и международни финанси. С помощ и съвет от Питър Бечъл — заможен banker по инвестиции, с когото се бе запознала чрез агенцията за компаньонки, тя бе внесла всичките си пари в две чуждестранни банки. Едната бе в Лихтенщайн, а другата — в Холандските Антили, измъквайки по този начин огромните за обяснение суми, които печелеше, извън обсега на данъчните служби, като в същото време ги инвестираше в неособено рискови инвестиции с умерен прираст.

В компютъра си имаше програма — нещо като указател, — която съдържаше телефонните кодове на всички страни по света. Тя я отвори и видя, че един от кодовете на екрана, използван на две места, е на Каймановите острови, а последният — на Бахамите. Веднага ѝ стана ясно, че цифрите след кодовете са вероятно телефонни номера на офшорни банки, но номерата за Лихтенщайн и Холандските Антили не съвпадаха с телефонните номера на нейните банки в тези страни.

Разсъждавайки, че системата на нейните банки се придържа стриктно към принципа „тук въпроси не се задават“ при откриване на кодирани сметки, тя предположи, че тези телефонни номера няма да отговорят на гласов сигнал, а само на електронно повикване от модем, и служат единствено за достъп до главния банков компютър. А ако не се лъжеше, вторият набор от цифри в колонките бяха кодове за извършване на банкови преводи, които се въвеждаха веднага след установяване на връзката. Третият набор от цифри, продължи да разсъждава тя, сигурно са кодове за достъп до тайните кодирани сметки.

Бас затвори очи и се помъчи да си спомни откъслеците от разговора, който бе дочула между Дженеро и Онорати, особено онази част от него, когато Майкъл бе включил компютъра си. Бе чула само отделни фрази и думички: „Щях да ги върна.“ „Обираш каймака пет години.“ „Петнайсет до осемнайсет милиона.“ „Всичко е тук.“ „Мога да ги върна още сутринта.“

Да, но нали видя Онорати да дава дискетата, която извади от компютъра, на Дженеро. Абсолютно сигурна бе в това. Ами ако не я е върнал? И това в ръцете ѝ е единственият начин за достъп до кодираните сметки? Може би бе намерила начин за излизане от този кошмар. Нещо, което може да предложи в замяна. Добре, но дали Дженеро няма да я убие въпреки това? Защото тя все още бе единственият свидетел на убийството на Онорати и щеше да си остане заплаха за него, докато е жива. Е, ако види, че тя играе с него точно и му връща милионите... Може пък да се увери, че е искрена, ако му каже, че никога няма да свидетелства срещу него.

Дори още по-добре — щеше да му каже, че тя всъщност не е видяла абсолютно нищо. Забелязала е само, че Майкъл лежи мъртъв, докато е бягала от апартамента. И че няма представа кой го е убил и защо. Струваше си да опита — не че имаше кой знае какъв друг избор, освен ако, разбира се, не искаше да прекара остатъка от живота си в постоянно бягство и озъртане.

Тя отново се вгледа в цифрите на екрана и си помисли дали да не се опита да проникне в тях чрез модема на компютъра си и да провери балансите, за да е сигурна, че има какво да предложи на Дженеро, че има с какво да се пазари. Но се отказа и реши първо да поговори с Питър Бечъл, за да се увери дали и при тези банкови сметки се прилага

същата процедура, както при нейните. И най-малката грешка, и най-малкото отклонение от установената процедура можеше да задейства някаква защитна система, която да блокира компютъра и да алармира банката, че защитата на сметките е пробита. Тогава достъпът до сметките щеше да бъде блокиран, докато банката не се увери, че този, който се е опитал да влезе в тях, наистина има право да го стори. Тъкмо към такава процедура се придържаха нейните банки, както я бяха уверили.

Отново извика телефонния указател и намери номера на Бечъл. Завари го в офиса му.

— Каква приятна изненада! Значи има такива неща като телепатията, защото тъкмо си мислех за теб.

— Трябва да те видя, Питър. Имам нужда от съвет.

— Винаги съм на твое разположение, Ники. Знаеш това.

Наистина го знаеше. Бечъл, разведен с втората си жена, беше я молил да се омъжи за него поне четири пъти за четиринадесетте месеца, откакто се познаваха.

— Можем ли всъщност да се видим веднага? Извини ме, че те притеснявам така, но няма да те бавя.

Бечъл дори не си даде труда да погледне графика си. Секретарката му сигурно щеше да отложи всичко, само и само да се види с Бас, независимо колко кратка щеше да бъде срещата.

— Къде и кога?

— В бар „Бемелман“ на хотел „Карлайл“. За колкото време успееш да стигнеш.

Бечъл усети напрегнатата нотка в гласа ѝ.

— Добре ли си?

— Добре съм, Питър. Просто имам нужда от съвет.

Бечъл погледна часовника си. Беше три и десет.

— Мога да бъда там след двадесет минути.

— Страхотен си! Ще се видим след двадесет минути.

Бас затвори и дълго и усилено мисли, преди да пристъпи към следващата фаза на току-що оформилния се в главата ѝ план. Спомни си статията за убийството на Майкъл Онорати — в нея се казваше, че Дженеро живеел на Лонг Айлънд, близо до Остър Бей. Тя се обади на „Справки“ и помоли да ѝ дадат номера му, абсолютно сигурна, че не е включен в телефонния указател. За нейна изненада обаче той беше

включен и тя го набра. Отговори ѝ груб, безцеремонен мъжки глас. Никол едва не изгуби присъствие на духа.

— Да? — каза само гласът.

— Може ли да говоря с господин Дженеро, моля?

— Кой го търси?

— Никол Бас.

Кратка тишина, последвана от:

— Добре, не затваряйте. Сега ще го викна. Веднага.

Големия Пол остави стенния телефон в кухнята отворен и хукна по коридора към другия край на къщата. Рязко спря пред отворената врата към облицования с тъмна ламперия кабинет и почука по касата. Дженеро, седнал зад масивното си, красиво инкрустирано бюро, вдигна поглед над очилата, кацнали в края на носа му. Тъкмо преглеждаше финансовия отчет от лихварската дейност на един от екипите. Махна на шофьора си да влезе.

— Няма да ми повярваш, шефе, но ако някой не си прави тъпи майтапи, оная женска те търси по телефона.

— Коя женска?

— Ами оная, Бас. Сещаш ли се?

Дженеро вторачи в него смаян поглед.

— Бъзикаш ме!

— Не, шефе. Вика, че е тя.

Дженеро махна на Големия Поли да излезе, после погледна към светещата червена лампичка на линията, включена в телефонния указател. Вдигна слушалката и натисна копчето.

— Говорите с Винсънт Дженеро. Какво мога да направя за вас?

Въпреки че бе сигурен, че двете му телефонни линии не се подслушват, той не рискуваше: този от другата страна можеше да му готви клопка.

— Знаете ли коя съм, господин Дженеро?

— Да. Казахте, че името ви е Никол Бас.

— Да. Но знаете ли коя съм?

— Чувал съм за вас. Какво искате?

— Бих искала да се срещнем. Мисля, че имам нещо важно за вас.

— Така ли? И какво е то?

— Не мисля, че ще ви е приятно да го чуете по телефона, но ако настоявате, ще го направя.

— Не. Няма нужда. Става въпрос за бизнес, нали?

— Да. Нещо, което е принадлежало на ваш бивш служител. Мисля, че работата между нас може да се уреди. Давам ви каквото имам и след това се махам. Повече никога няма да ви дам причина да се безпокоите за мен, нито пък аз да се безпокоя за вас. Това възможно ли е, господин Дженеро?

— Всичко е възможно. Но по принцип сте права. Трябва да се срещнем. Ще изпратя някой да ви вземе и да ви доведе у дома, където можем да приказваме насаме. Къде се намирате?

— Моля ви, господин Дженеро. Не съм глупава и ако продължавате да обиждате интелигентността ми, ще затворя.

— Няма проблеми. Какво имате предвид?

Никол се поколеба, вперила поглед навън от десетия етаж на ъгловата стая. На една пресечка по-нататък се виждаше кръстовището между Седемдесет и шеста улица и Пето Авеню, както и простираният се зад него Сентръл Парк. Главното ядро на шествието по случай Деня на Колумб вече бе стигнало Тъпър Ийст Сайд и до ушите ѝ стигнаха приглушените звуци на веселата музика. От едната страна на кръстовището, по Седемдесет и шеста, имаше нещо като трибуна и тротоарът от двете страни бе затрупан от зяпачи, а полицията спираше колите, отклонявайки ги по заобиколен маршрут. Бас искаше да се види с него някъде на открито, пред погледите на всички, и паркът бе идеалното място за целта: докато той дойдеше, шествието щеше да е поотминало и хората щяха да се пръснат из парка, а полицията бе съвсем наблизко — ако извикаше, щяха да я чуят.

— Ще се срещнем в Сентръл Парк. На Консървътъри Уотър.

— Къде е това?

— Между Източна седемдесет и трета и Седемдесет и пета улица. Езерото, в което пускат модели на кораби.

— А, да. Веднъж водих сина си там. В колко часа?

Бас помисли малко. Срещата ѝ с Бечъл сигурно нямаше да ѝ отнеме повече от половин час.

— След един час.

— Ще бъда там.

— Очаквам с нетърпение разговора ни, господин Дженеро.

Винсънт затвори и се замисли. После леко се усмихна. „Значи дискетата наистина е у тая женска. Ще ѝ дам един разговор аз. Ще ми

се прави на умница. Няма изобщо да се доближавам до нея. Може да е клопка. Ченгетата може вече да са я пипнали. И ако се срещна с нея, само ще увеличи тежестта на онова, което вече сигурно им е казала. Имам си хора за такива работи. За какво им плащам.“ Той вдигна телефона и повика Кармине Молино.

Бас гледаше от прозореца с невиждащи очи, питайки се дали това, което се канеше да направи, има някакъв шанс за успех. Вече знаеше, че дискетата наистина е ценна за Дженеро — той разбра прекрасно за какво става въпрос. Но колко ценна? Ще провери сметките, след като говори с Питър.

Погледна часовника си. Три и петнадесет. Вдигна слушалката и се обади на рецепцията да попита в колко часа ще свърши шествието. Администраторът ѝ каза, че по разписание трябвало да свърши в пет, но докато минат последните, докато тълпата се разпръсне и движението се възстанови, вероятно щяло да стане пет и половина. Което означаваше, че по време на срещата ѝ с Дженеро тълпите и полицията щяха да бъдат още там.

От куфарчето на компютъра тя взе празна дискета, извади дискетата на Онорати от компютъра и мушна на нейно място празната. После взе хотелска бланка и записа всички цифри така, както ги виждаше на екрана, затвори файла, записа цялото му съдържание на празната дискета и го изтри от твърдия диск на компютъра. След това пхна оригиналната дискета в чантата си заедно с хотелската бланка със записаните на ръка числа, а откопираната дискета тикна в едно странично джобче на голямата пътническа чанта.

Решила, че перуката повече няма да ѝ трябва, тя я хвърли в пътническата чанта, изсуши косата си със сешоара и я среса. Бе облечена със същите дрехи, които носеше сутринта, и преди да излезе от стаята, се сети да вземе резервния пълнител от малката чанта и да замени с него полупразния. Отново имаше на разположение седем патрона.

На излизане се спря пред огледалото в коридора. Въпреки борбата вътре в нея, изглеждаше спокойна и самоуверена.

— Дано да знаеш какво правиш — каза тя на отражението си, после тикна пистолета в колана на дънките, закопча блейзера, за да го

скрие, и излезе.

[\[1\] Сметки \(англ.\)](#). — Б.пр. ↑

23.

Нино Тотани се бе върнал в клуба на фамилията Гамбино в Бенсън хърст, Бруклин, за да организира и надзирава издирването на Никол Бас. Най-напред изпрати човек от фамилията да обиколи авиокомпаниите и да види дали Бас не си е направила резервация за някъде. След като получи одобрението на Кармине Молино да хвърли още хора в издирването, той изпрати двама от своя екип да следят на автогара Порт Оторити, а двама други при гишетата за продажба на билети на Централна гара и гара Пен. Това бе всичко, за което можа да се сети, и казвайки го на Молино, добави:

— Шансът да я открием е много малък, а ако има скрита кола някъде или пък си наеме, ще го духаме.

Тотани таеше надежда, че полицията може да го отведе до Бас, но засега двамата мъже, които бе изпратил да следят Джак Кърби, седяха в една кола и гледаха входа към щаба на Разузнавателно управление — информаторът им бе казал, че детективът е в ОНОП.

Използвайки обществен телефон, в три и двадесет Кармине Молино се обади в клуба в Бенсън хърст и каза на Тотани да му позвъни от друг обществен телефон. Облекчението на Тотани от новината, че Бас се е обадила на Дженеро, се усещаше ясно в гласа му, когато каза на Молино да не се безпокои — този път щели да я очистят.

— Не. Вيني я иска жива. Така че няма да ѝ правите нищо, освен да я грабнете и да я хвърлите в багажника. А след това я докарвате в склада.

— Може би ще е трудно да я завлечем от парка до колата.

— Няма да я залавяте в парка. Изобщо няма да се доближавате до нея. Само ще я наблюдавате. Вижете дали няма полиция с нея. Изчаквате я, докато си помисли, че никой няма да дойде, след това я проследявате, като си тръгне, и я залавяте на улицата.

— Да, ама там в момента има шествие. Може да паркираме от западната страна на парка, а тя да си тръгне през източната.

— Хей, Нино! Ами че измисли го някак си бе, мамка му! Сложи по една кола и от двете страни. Да те вземат мътните, все трябва да ти казвам ли? И това са инструкции лично от Вини. Той иска така. Направи, както ти казах. И този път гледай да не осереш нещата.

Молино му събщи времето и мястото на срещата и Тотани се върна в клуба. Събра петима от екипа си в задната стаичка — Джони Чорапа и Томи Фалконети бяха между тях.

— Отиваме в града. Жената, дето я търсим, се обадила преди малко на шефа и си уредила среща с него след един час.

— На тая пък к'во ѝ става? Да няма някакво предсмъртно желание?

— Откъде да знам? — отвърна Тотани. — Може да го моли да не я убива. Тъй или иначе, шефът няма намерение да ходи на срещата, така че ние трябва да отидем, да я отмъкнем и да я закараме в склада.

— Къде е срещата? — Въпросът дойде от Томи Фалконети.

Тотани го изгледа яростно.

— Не е нужно да знаеш в момента. Това, което трябва да направиш, е да вземеш Джими и Сами в колата си. С мен ще дойдат Джони и Тони. Ще карате зад нас. Докато отидем до града, ще съставя някакъв план на действие.

— Колата съм я спрял пред къщи, на четири пресечки оттук — каза Фалконети. — Ще отида да я докарам.

— Вземи Джими и Сами с теб. Ние ще ви изчакаме отпред.

Фалконети излезе, последван от Джими Ди Амато и Сами Касела. На две пресечки от клуба Томи спря пред една италианска бакалница, в която знаеше, че има обществен телефон. Каза на двамата къде е спряна колата му и ги помоли да го изчакат там.

— Искам да си купя цигари и веднага идвам.

Фалконети отиде до щанда и си купи два пакета „Уинстън“, после се приближи до прозореца и видя, че Ди Амато и Касела тъкмо завиват зад ъгъла. Бързо се приближи към телефона в задната страна на магазина и се обади на пейджъра на Джак Кърби, трескаво натраквайки номера на телефона, от който звънеше.

Детектив Джо Ърли от 17 участък веднага пристъпи към действие, след като Джак Кърби мина и остави снимката на Никол Бас.

Бързо я отнесе във фотолабораторията на Полис Плаза №1 и тъй като шефът на детективите бе обявил издирването на Никол Бас за първостепенна задача, само след половин час вече имаше двеста копия. После накара униформените от 17 участък да раздадат снимки на патрулиращите ченгета из автогара Порт Оторити, както и на Лонгайлъндската транспортна полиция, в чиито сфери на действие влизаха Централна гара и гара Пен.

След като проверката показва, че на името на Никол Бас няма регистрирана кола, снимките бяха пуснати в обръщение и из всички компании за коли под наем, работещи в Манхатън.

Ърли и неговият партньор О'Брайън, подпомогнати от още шестима детективи от общинската полиция, обикаляха по-големите хотели в Манхатън, разчитайки на шанса Никол Бас да е решила да се скрие в някой от тях и да се смеси с туристите, вместо да бяга от града. Сигурни, че няма да се регистрира под истинското си име и по съвет на Кърби, детективите питаха навсякъде за Марта Джонсън, но без успех, затова сега вече проверяваха всеки хотел, показвайки снимката на Бас на рецепцията и на охраната. Обясняваха, че може би е с руса перука, питаха дали някоя приличаща на нея се е регистрирала тук и ако не, да гледат дали няма да го направи.

Кърби се бе върнал в ОНОП, където хвана Джанет Морис, административната цивилна служителка, да му помага. Провериха авиокомпаниите, отново без успех. Вместо да си седи на задника и да чака другите да му донесат информацията, Кърби реши сам да провери някои от малките хотели в Тъпър Ийст Сайд, особено онези, в чиято околност таксиметровият шофьор бе оставил Бас. Бе слязла на Осемдесет и втора улица и мъжът я бе видял да се отправя на запад. Ако е стигнала до Парк или Медисън Авеню и щом е свикнала на удобства в живота, разсъждаваше Джек, значи ще отседне в някой малък, но луксозен хотел в околността, хотел със сигурна охрана, недопускаща вътре никой, освен гостите. В този район имаше четири такива хотела. Два от тях се намираха на Медисън Авеню, само на петшест пресечки от Осемдесет и втора. „Марк“ и „Карлайл“. Първо щеше да провери другите два на Парк Авеню.

Тъкмо прекосяваше Бруклинския мост на път за Манхатън, когато пейджърът му иззвъня. Двубуквеният код му подсказа, че го търси Томи Фалконети. Джек веднага вдигна клетъчния си телефон и

завивайки по „Рузвелт“, набра изписания на пейджъра телефон, който бе вдигнат, още на първото позвъняване.

— Джак? — Гласът на Фалконети бе напрегнат.

— Да. Какво има?

— Давай по-бързичко. Свидетелката се обади на Дженеро, за да си уреди среща.

— Какво? — Кърби не повярва на ушите си.

— Много добре ме чу.

— Къде е срещата? И кога?

— След около час. Някъде в Манхатън. Не знам къде точно. Нино изведнъж реши да си държи устата затворена. Аз и още двама трябва да караме след него. Той щял да ни отведе на мястото. Там щял да ни каже какво да правим.

— Но това е лудост! От къде на къде ще се среща с Дженеро? Той не е толкова прост, че да отиде на срещата. Просто ще нареди да я пречукат на място.

— Не. Нино заповяда да я отвлечем жива и да я закараме в склада в Бруклин.

— Защо?

— И това не знам.

— Кой склад?

— Знаеш ли от кой склад Дженеро върти търговията си със зехтин?

— Да.

— Е, тоя. Слушай, трябва да свършвам. Нино ще започне да се чуди какво ме е забавило. Ако имам възможност, пак ще ти се обадя.

— Слушай, Томи. Ако не можеш да се свържеш с мен, искам ти да я отвлечеш и да ми я доведеш.

— Ако опитам да го направя, гарантирам ти здраво пукане. Сигурно ще се наложи да убия някои от тях, а свидетелката може да пострада в суматохата.

— Ти прецени. Ако ти се открие възможност, отвлечи я. Не се безпокой, ако трябва да очистиш някой от онази измет. Ще потвърдим, че е било самоотбрана.

— Добре. Но ще се опитам да го направя чисто.

— Ако пък изпуснеш възможността да я отвлечеш, не се притеснявай. Много преди да стигнат до склада, аз вече ще съм го

блокирал отвсякъде. Но каквото и да стане, Томи, теб те изтеглям. Дните ти като таен агент свършиха.

— Както вече ти казах, скрием ли свидетелката, изчезвам оттук, няма какво да говорим. Мисля си, че Нино и без това ме смята за славейче.

— Залагай само на сигурно, Томи. Без рамбовски изпълнения. Свидетелката наистина ми трябва, но не на всяка цена. Така че помни! Ако не можеш да им я измъкнеш под носа, не припирай. Оня склад ще го запечатам по-здраво от на комар задника.

— Няма проблем. Между другото как е името ѝ и как изглежда? Нино има нейна снимка, но още не съм я виждал.

— Висока, тъмнокестенява коса, но може да е с руса перука. Дълги крака. И е убийствено красива. Прилича на модел и точно такава е била до неотдавна. Името ѝ е Никол Бас, приятелите ѝ я наричат Ники.

— Добре. Довиждане — отвърна Томи и затвори.

Кърби се запита дали да не се върне в ОНОП и да организира блокирането на склада, но ако Фалконети звънеше отново с информация за мястото на срещата, искаше му се да е в Манхатън, за да може да реагира по-бързо. Докато караше по „Рузвелт“, той позвъни на Ризо в ОНОП и го постави в течение, молейки го да изпрати Отряда за бързо реагиране в склада колкото е възможно по-скоро.

Кърби сви от „Рузвелт“ и подкара на запад, а след това на север по Парк Авеню, насочил се към единия от хотелите. Защо, по дяволите, искаше да се среща с Дженеро? Нямаше никакъв смисъл. Те вече се опитаха да я убият, а тя какво, да не би да си мисли, че ще ги убеди да не го правят? Нещо тук не се връзваше. Той настрои радиото си на честотата на 19 участък, предполагайки, че след като Бас е била видяна за последен път в района, може да реши да проведе срещата на същата територия. А ако на Фалконети се наложи да очисти някой от дебеловратите, тревогата за „произведени изстрели“ щеше да прозвучи на тази честота.

Кърби пресметна, че в момента има четири неща, работещи за него, което го накара да се почувства далеч по-сигурен в успеха, отколкото след престрелката на Източна шестдесет и девета улица. Първо. Винаги съществуваше шансът да намери Бас в един от хотелите, преди да е отишла на срещата с Дженеро. Ако това не

станеше, Томи Фалконети можеше да се обади и да му каже мястото на срещата. Кърби щеше да отцепи района и да повика подкрепления. Или пък ако и това не станеше, Фалконети щеше да се опита сам да я отвлече и да я доведе. Ако пък нищо от изброеното не свършеше работа, то в склада в Бруклин щяха със сигурност да успеят. Ето че и това нейно тъпо решение да се срещне с Дженеро си имаше положителни страни.

Да, но законът на Мърфи като нищо можеше да влезе в сила в най-неподходящия момент, каза си той, давайки мигач и правейки обратен завой, след като видя първия от набелязаните хотели.

Томи Фалконети се вмъкна зад волана на черния си шевролет камаро и запали двигателя. Сами Касела, седнал на задната седалка, се наведе напред.

— Дай една цигара. Моите свършиха.

Фалконети изстина. Бързайки да се върне, бе забравил двата пакета „Уинстън“ на полицата под телефона. Той се потупа по джобовете на якето и преструвайки се на силно изненадан, вдигна отчаяно ръце:

— Можеш ли да повярваш на тая тъпотия? Забравил съм ги на тезгяха, мамка му!

— А стига бе! — каза Касела.

— Да. Сигурно откачам.

— Май нещо те налягат старческите болести, а?

— Нещо такова.

Касела се облегна назад.

— Ами вземи се прегледай тогава. Казват, че от такива болести се умирало.

Фалконети се изсмя принудено и хвърли поглед в огледалото за обратно виждане. Касела седеше, скръстил огромните си ръце пред гърдите, и се взираше с немигащ поглед в него. Не се усмихваше.

24.

Питър Бечъл — висок, елегантно облечен в скъп костюм „Търнбул и Ашър“, с ръчно направено английско куфарче в ръка — бе олицетворение на аристократичен банкер, застанал на входа към тихия и меко осветен бар в хотел „Карлайл“. Той забеляза Никол Бас в ъгъла и с усмивка прекося залата, наведе се да я целуне по бузата и седна срещу нея.

— Много се радвам да те видя, Ники.

— Аз също се радвам да те видя, Питър. И пак ме извини, че те притеснявам по такъв начин.

— Не ме притесняваш. — Той се пресегна и я стисна окуражително по ръката. — Прозвуча ми малко разстроена по телефона. Нищо лошо не е станало, нали?

— Нищо, с което да не мога да се справя.

— Каквото и да е то, знай, че съм готов да ти помогна.

До тях се приближи сервитьор и Бечъл си поръча същото, което пиеше Бас — чаша сухо бяло вино. Когато сервитьорът се оттегли, Никол извади хотелската бланка от малката чанта, разгъна я, подаде я на Бечъл и му каза какви според нея са тези цифри.

— Има ли начин да провериш дали цифрите след кодовете са за компютри в банки в тези страни?

— Разбира се.

Бечъл отвори куфарчето, извади оттам телефон и набра офиса си. Продиктува националните телефонни кодове и номерата на секретарката си и ѝ каза да му се обади веднага щом събере информацията.

Известно време гледа списъка, после го върна на Бас.

— Ако трябва да отгатвам, бих казал, че другите цифри представляват кодове за достъп и сметки.

— И аз така си помислих.

Преди четиринадесет месеца, когато Бас научи за първи път за офшорното банково дело и поверителните кодирани сметки, бе

очарована от лупингите и сложните машинации на процеса. Бе чувала за кинозвезди и супер модели, които укриваха голяма част от богатството си от данъчните служби, но преди Питър Бечъл да я научи на предимствата и недостатъците в потайния свят на международната финансова система, тя никога не би могла да си представи, че ще върши нещата, които сега вече смяташе за даденост.

Под негово ръководство и с негова помощ, в Лихтенщайн тя бе създала корпорация и поверителна кодирана сметка, а след това друга подобна сметка в тръстова компания в Холандските Антили. Веднъж в месеца Никол летеше до Торонто и внасяше парите си в един от канадските клонове на лихтенщайнската банка. А след това вече контролираше новосъздадената корпорация чрез тръстовата компания в Холандските Антили, като самоличността ѝ се пазеше от непробиваемите закони на банковата тайна. После карибският клон на лихтенщайнската банка ѝ отпускате „заем“ от нейните собствени пари и ако някой някога ѝ зададеше въпрос за източника на нейните доходи, тя невъзмутимо би посочила заема от уважавана международна банка. Тъй като банките ѝ нямаха клонове в Съединените щати, данъчните закони на Щатите не ги засягаха и по този начин Бас успешно отрязваше пътя на всепроникващите данъчни служби към финансите и.

Банките малко или почти никак не се интересуваха от източника на доходите ѝ и тези на останалите си клиенти, стигайки дотам да приемат пари от незаконни източници, които бяха крещящо очевидни и мръсни до такава степен, че ако се разкриеха и станеха публично достояние, това щеше да е краят на банката. Милиардите наркодолари, движещи се из финансовия свят, бяха нещо повече от добре дошли, ако, разбира се, преди да стигнат до банката, са били надлежно изпрани. Всичко това бе ново и посвоему очарователно за Бас и за него трябваше да благодари на неограничената помощ на Питър Бечъл.

Сервитьорът се върна с питието на Бечъл. Той отпи, после погледна Бас в очите, свил загрижено вежди, и попита:

— Чии са тези сметки, Ники?

— Не съм сигурна — опита да се измъкне тя. — Искам само да знам дали мога да вляза в тях и да видя балансите им.

Бечъл се поколеба.

— Ако сметките не са твои, тук става въпрос за нещо незаконно. Не искам да бъда съдник на хората, но не мога да ти дам правилен съвет, докато не знам с какво точно работя.

Бас му се усмихна насърчително.

— Не съм сторила нищо незаконно.

Телефонът на Бечъл изчурулика мелодично и той го вдигна. После взе бележник и химикалка и бързо записа дадената му информация.

— Права си — каза той, след като затвори. — Цифрите са за компютри в две банки на Каймановите острови, по една в Лихтенщайн, Бахамите и Холандските Антили. — Даде ѝ имената. — Всички са специализирани в същия вид сметки, които ти препоръчах миналата година.

— А знаеш ли дали работят на същия принцип като моите банки?

— В какъв смисъл?

— Ако с помощта на моя компютър получа достъп до банковия компютър, ще мога ли да дам инструкции за преводи в други сметки? И в други банки?

— Да. Почти всички офшорни кодирани сметки работят по същия начин. Банките изобщо не се интересуват. За тях законен собственик на сметката е онзи, който има кодовете за достъп към нея. И това става по същия начин, по който аз ти препоръчах.

— Значи като използвам кодовете на тези сметки тук, аз мога да получа достъп до тях и да правя каквото си искам, така ли?

— Само с една малка уговорка. Ако в сметките е включена някаква допълнителна парола — може да е някаква дума, — тя трябва да се въведе след кода и непосредствено преди компютърът да даде разрешение за достъп до сметката.

— Значи ако случаят е такъв и аз се опитам да проникна в сметката без паролата, какво ще стане?

— Точно на този етап компютърът ще блокира достъпа ти до него. При повечето охранителни системи имаш право на три последователни опита. Ако и на третия път не успееш да въведеш кодовете и паролата, достъпът ти до компютъра отново ще бъде блокиран и банковият компютър ще уведоми охраната, че някой, различен от оторизираната личност, се опитва да проникне в сметките.

И нещо, което не бива да забравяш: всички банки от този списък имат охранителни системи, които са достатъчно мощни и напреднали, за да проследят откъде идва обаждането.

— Но ако предположим, че кодовете и паролите се въведат правилно и аз наредя на банковия компютър да прехвърли балансите в други сметки, тези сделки ще оставят ли някаква следа, която би могла да се проследи от някой друг, освен от банката?

— Ники, насоката на разговора ни започва да не ми харесва.

— Моля те, Питър! Имам нужда от тази информация.

— Трябва да разбереш, че ако сметките не са твои и ти по някакъв начин си се сдобила с нечии чужди кодове, това, за което става въпрос в момента, е абсолютно незаконно и нарушава поне шест международни закона, които мога да ти изброя, без да се замисля. А да не споменаваме законите на страната, в която са банките.

— Без да навлизам в подробности, които едва ли би желал да научиш, мога да те уверя, че никой няма да хукне да уведомява властите за опита ми да проникна в тези сметки. И ти давам дума да не те замесвам по никакъв начин. Изобщо не сме разговаряли с теб за това.

— Не вземай загрижеността ми за укор, Ники. Безпокоя се единствено за теб.

— Знам, Питър. И ти благодаря за загрижеността. Но, моля те, кажи ми дали някой друг може да проследи операцията, освен банката.

— Не. Поверителността, която банката гарантира за сметките, важи и за всички сделки, извършени с тези сметки. Цялата информация за дейността на сметката се дава само на клиента и на никой друг. Ако поради някаква причина този клиент си е загубил кодовете, той или тя трябва да се представи лично, показвайки съответните документи за самоличност на някой от банковите служители.

— И си сигурен, че щом притежаваш кодовете, банките от този списък те смятат за законен собственик, така ли?

— Да. Много добре съм запознат с дейността им. Работя с тях всяка седмица. И също както банките, които аз ти препоръчах, те строго предупреждават клиентите си да пазят кодовете на сигурно място, защото притежанието им е ключов признак за собственост за

тези банки. Това е единственият риск, който поемаш, щом искаш поверителност и достъп до електронни банкови операции.

— Благодаря ти, Питър. Много ми помогна.

— Обещай ми, че ще внимаваш какво правиш.

— Обещавам!

Бечъл се облегна назад и отново отпи от виното. Гледаше Бас с открито обожание. Беше хубав мъж с аристократични черти, с леко посребрена коса и тъмносини очи с приятни, дружелюбни бръчици в ъгълчетата им. Двадесет години по-възрастен от нея, поддържащ се в отлична физическа форма, той намаляваше възрастовата разлика помежду им наполовина. Любезен и внимателен човек, с онази самоувереност и оптимистични възгледи, които само огромното богатство можеше да осигури, Бас го намираше за приятен събеседник, с когото бе удоволствие да се работи. Без уговорки, бе любимият ѝ клиент.

— Истинско съвпадение бе, че се обади. Тъкмо се канех да позвъня на Каролин и да си уредя среща с теб. Имам чудесна идея. Седем дни с яхтата ми из Карибите. В петък вземаме частния самолет на корпорацията и летим до Сейнт Мартин. Капитанът ми ще ни посрещне там, отиваме на Сейнт Бартс с яхтата или пък до Антигуа и изобщо докъдето си избереш.

Миналата зима Бас бе гостувала на двадесет и пет метровата му луксозна яхта и много ѝ хареса. Нямаше обаче намерение да го дърпа в ямата на проблемите, в която бе затънала.

— Звучи ми прекрасно, Питър, но точно сега не мога. Може ли да си запазя правото за другия месец?

— Разбира се.

— И това пътешествие няма да бъде чрез агенцията. Ще приема поканата ти като приятел.

— Много мило от твоя страна, Ники, но не е необходимо.

— Необходимо е. Бил си винаги добър с мен и аз високо го ценя.

— Тогава ще чакам с нетърпение. Всъщност ще броя и минутите.

Бас се изправи и Бечъл последва примера ѝ. Тя го прегърна и го целуна по бузата.

— Благодаря ти много, Питър. Ще ти се обадя.

— Ако мога да направя още нещо за теб...

— Знам — прекъсна го Никол. — Трябва само да ти звънна.

Бечъл сниши глас и продължи:

— Ако някой иска да проникне в тези сметки незаконно, не бива да го прави от телефон, който би довел Интерпол или ФБР до прага му.

Бас се усмихна и стисна ръката му, след което я пусна и тръгна. Възхитеният поглед на Бечъл я проследи чак докато излезе от бара и сви към фойето на хотела.

Никол се върна в стаята, веднага включи компютъра и пъхна дискетата на Майкъл Оморати в него. После включи модема му към жака на стената зад бюрото и отвори комуникационната програма. Тъй като бе регистрирана под фалшиво име в хотела, тя не се безпокоеше, че може да проследят разговора до стаята.

Введе номера за външна линия, кода на първата страна и телефонния номер, после щракна с мишката върху DIAL^[1]. Петнадесет секунди след това компютърът в банката на Бахамските острови отговори, отправяйки заповед за въвеждане на кода. Бас натрака кода и зачака. Тъмносиният екран се изпразни, с изключение на червеното кръгче, пулсиращо в средата му.

Пет секунди по-късно тя вече бе минала първия етап на предохранителните мерки и компютърът я попита какво да прави. Никол написа кода на сметката и затаи дъх. Ако имаше парола или нещо друго от този род, точно тук щеше да се натъкне на проблем. Минаха още пет секунди и тя си отдъхна с облекчение. Беше вътре. Екранът изписа менюто и два от изборите бяха „Покажи текущия баланс“ и „Преведи фондове“.

Бас избра първото и то веднага се показва в малка иконка в дъното на екрана. Тя преписа цифрата на лист хартия и прекъсна връзката с банковия компютър. След това повтори процедурата и с останалите три банки и четири сметки, записвайки на листа баланса на всяка от тях. Когато свърши, безмълвно се взря в общата сума от петте сметки, надраскана на листа пред нея — 18 586 000 долара.

Вече не изпитваше никакво съмнение защо Винсънт Дженеро толкова много иска да сложи ръка на тези кодове. Тя определено разполагаше с нещо, с което да се пазари.

Върна дискетата обратно в малката чанта и погледна часовника си. Беше четири и десет. Имаше на разположение двадесет минути, за

да стигне до Консървътъри Уотър в Сентръл Парк, а то се намираше само на десет минути спокойно ходене от хотела.

Бас излезе от хотела през изхода на Медисън Авеню и прекоси късото разстояние до Седемдесет и шеста улица, където се спря на оживеното кръстовище и зачака зелена светлина. Погледнала на запад към Пето Авеню по цялото източно протежение на Сентръл Парк, тя видя тълпите, събрали се по тротоарите, и шествието, шумно напредващо на север. Стомахът ѝ се стегна на възел, като се сети за предстоящата среща с Дженеро. Веселият латиноамерикански ритъм на музиката не допринасяше с нищо за отслабване на напрежението в опънатите ѝ до крайност нерви.

Светна зелено и докато пресичаше кръстовището, Никол не можа да види необозначената полицейска кола, която свърна от Медисън по Седемдесет и шеста и се вмъкна в паркинга пред главния вход на хотел „Карлайл“. Джак Кърби също не я забеляза от по-малко от двадесетте метра разстояние, където показва картата си на портиера, тъкмо накарал се да му каже да си махне колата оттам, бутна въртящата се врата и влезе във фойето.

[1] Набери (англ.). — Б.пр. ↑

25.

Строени по протежение на Пето Авеню и Сентръл Парк Уест докъдето поглед стига, небостъргачите на Манхатън се издигаха стремглаво над дърветата срещу парка — смайващ оазис на мира и спокойствието. Обграден от задъхания ритъм на града и стегнат в яката му бетонна прегръдка, 3372-декаровият парк бе тихо и навяващо пасторално спокойствие убежище за изтерзаната градска душа със своите километрични пътечки през гъсто залесени площи, обширни зелени ливади, огледални езера и гъсти шубраци. Оттук бе най-добрата точка за наблюдение на Ню Йорк, но веднъж навлязъл дълбоко в парка, човек добиваше усещането, че градът е изчезнал навеки: звуците на движението долитаха като далечен шепот, нарушаван само от време на време от равномерните стъпки на някой самотен бегач.

Прелестите на парка не правеха никакво впечатление на Нино Тотани, който го считаше, ако изобщо си дадеше труда да се замисли за това, за огромна обществена тоалетна за всички бездомни боклуци, и рай за крадци, изнасилвачи и всякаква друга измет от този род, която задъханият град не спираше да бълва нито за миг.

Той остави колата си на източния край и заповяда на Томи Фалконети да паркира своята на западния. После шестимата се срещнаха близо до Консървътъри Уотър, където Тотани разпредели всеки от тях да наблюдава по един участък, включващ езерцето за корабомоделизъм и пътеките, водещи към него.

Пейките и тревата около района на езерото бяха пълни с хора, дошли тук да се порадват на приятната топлина на последните дни от циганското лято. Според Тотани имаше някъде около двеста души, че и повече. Мъже и жени с децата си, уморени от шествието, някои от тях облекли живописни фланелки с всякакви цветове и надписи, гордо провъзгласяващи националността им, или пък стиснали в ръце флагчета с целия спектър от национални флагове на испаноезичния етнос, се разхождаха около водата и малкото кафене на брега. Някои си

купуваха сладолед и се настаняваха да гледат флотилията дистанционно управлявани от собствениците им модели.

Томи Фалконети седеше на обрасъл с трева склон в югоизточния край на езерото. Очите му непрекъснато сновяха по хората, седнали или разхождащи се наоколо, или към онези, идващи по пътеките към района. Тъй като не бе имал възможност да съобщи на Джак Кърби мястото на срещата, мислите му непрекъснато обработваха и отхвърляха варианти как сам да изведе Никол Бас от парка. Изучаваше лицата на самотните жени, сравнявайки ги мислено със снимката, показана най-сетне от Тотани на онези, които още не бяха я виждали.

Никол стоеше на ъгъла на Седемдесет и шеста улица и Пето Авеню и изчакваше удобен момент, за да пресече нескончаемото шествие от оркестри и живописно облечени танцьори. Запробива си път през тълпата зяпачи, пляскащи и кълчещи се в ритъма на живата бразилска мелодия на минаващия оркестър, стигна до бордюра, видя празнината в колоната и бързо прекоси булеварда, за да потъне в парка.

Лабиринтът от пътечки и алеи объркваше чувството за посока, но тази част от парка бе позната на Бас — трите километра около каптажа и петте километра по пътеките под него бяха част от сутрешния ѝ маршрут. Един ден бягане из улиците, на другия ден — в парка.

Тя се насочи на юг по пътека сред дървета, пламнали от есенни багри на танцуващото в тях следобедно слънце. Заобикаляйки скалистия и гъст шубрак на Рамбъл, стигна до Консървътъри Уотър и седна на пейка близо до статуята на Ханс Кристиан Андерсен, точно срещу корабомоделистите и кафенето. До срещата оставаха още десет минути и погледът ѝ ту отскачаше към околните пътеки, очаквайки да види Винсънт Дженеро, ту към малките корабни модели, които ѝ напомниха за поканата на Питър Бечъл.

С усилие си налагаше да запази самообладание, прехвърляйки възможните варианти на разговора в главата си и избирайки онзи, който нямаше да прозвучи така, сякаш го заплашва — нещо, което тя бе сигурна, че мафиотският дон допуска. Щеше да направи чисто бизнес предложение. Неговите пари срещу живота ѝ и обещанието, че

никога няма да свидетелства срещу него. И настоявайки, че не е видяла кой е убил Майкъл Онорати.

Реши да му каже още една лъжа: че ако не се върне жива и здрава един час след срещата, оставила е инструкции на неин приятел да прехвърли всичките пари от сметките на Онорати в други банки, където Дженеро никога няма да може да ги намери. Това бе мярка, към която би прибегнала и бездруго, ако имаше човек, на когото да се довери. Вярваше, че този блъф ще окаже нужния ефект. Нито един човек, който е с ума си, не би си позволил шанса да изгуби осемнадесет милиона долара. Въпреки това обаче, вътрешният глас на набрания опит ѝ подшушваше, че Дженеро като нищо ще го направи, ако трябва да избира между парите и това да прекара останалата част от живота си в затвора. Пари той винаги би могъл да си набави. Бе човек, който убиваше или даваше нареждане да се убиват хора само за да се разреши някой проблем. А причината да я убие бе съвсем основателна.

Волята и решителността ѝ започнаха да намаляват с всеки изминал момент и колкото по-дълго седеше на пейката, шарейки с очи нагоре-надолу, толкова по-неспокойна ставаше. И докато времето за срещата приближаваше, инстинктът ѝ крещеше с пълно гърло да става и да се маха оттук по възможно най-бързия начин. Да се маха веднага от града. Да бяга, да бяга колкото е възможно по-далече и да не се обръща назад. Тя обаче бе бягала достатъчно в живота си, бе се крила и се бе преструвала на друг човек. И се бе заклела никога повече да не изпада в такова положение. Каквото и да станеше.

Първата мисъл, минала през главата на Томи Фалконети, като видя Никол Бас да влиза в района и да заобикаля езерото, беше, че снимката дава само бегла представа за нея. И Джак Кърби се бе изразил много меко — с определението „убийствено красива“ описанието за нея можеше само да започне.

Бе дошла към Консървътъри Уотър от изток и Фалконети си каза, че тъй като Пето Авеню е само на крачка, вместо да прекосява целия парк, тя ще излезе от него по същия път, по който бе пристигнала. Той веднага провери разположението на останалите петима, с които би влязъл в конфликт, ако решеше да отвлече жената. На около двадесет и

пет метра вляво от него, облегнат на едно дърво до езерото, непосредствено зад мястото, където Бас седеше, се намираше Джими Ди Амато. Задачата му бе да проследи жената, ако решише да излезе през западната страна на парка. Отдясно, на около тридесет метра разстояние, до пейка на кръстопътя на две алеи, стоеше Джони Чорапа с вид на превъртял убиец, чакащ следващата си жертва. Вдясно от него, седнал на пейка, обърната към езерото, бе Тони Дамяно. Фалконети го видя как се наведе към седналата до него опърпана жена и ѝ прошепна нещо. Жената скочи като ужилена и избяга.

Нино Тотани бе от другата страна на езерото, близо до статуята на Алиса в Страната на чудесата. Бе далеч и ако Фалконети успееше да стигне до Бас веднага щом тя се надигнеше да си ходи, нямаше да му се наложи да се разправя с него. Ако пък се стигнеше до престрелка, от всички членове на екипа наоколо Фалконети предпочиташе да избегне най-много Тотани. С изключение на Чорапа, другите бяха само грамада от мускули, които не биха могли да уцелят широката стена на хамбара, ако ги затвореха в него, камо ли пък движеща се цел. Можеше да се оправи и с Джони Чорапа, който реагираше бавно на всякаква ситуация, но Тотани бе съвсем друг проблем.

Как не е могъл да убие Бас пред нейния блок — Фалконети не знаеше, но подозираше, че Джони Чорапа сигурно е оплескал нещо. За едно обаче бе сигурен: Тотани не би се поколебал и за секунда да го убие, ако преценеше, че той помага на Бас да избяга. И това никак не помагаше за отслабването на възела в стомаха му, докато седеше и съсредоточаваше вниманието си върху Бас.

Фалконети реши, че най-добрата тактика би била да направи хода си веднага щом тя се надигне да си ходи. Тук обаче имаше нещо, което куцаше: разполагаше само с няколко секунди да я убеди, че не представлява заплаха за нея, и да я накара да го последва доброволно. Това беше пречка, която още не бе измислил как да отстрани.

Гледаше как Бас нервно поглежда часовника си, оглежда се, после изведнъж става и се приближава към мястото, където бе седнал.

Джак Кърби смътно се надяваше да завари Никол в стаята ѝ в хотел „Карлайл“. След като се представи на дежурния администратор на рецепцията и му показа снимката на Бас, той разбра, че тя е

регистрирана тук под името Катрин Адамс и е в стая 1009. Служителят позвъни в стаята, но никой не отговори и в момента Кърби бе в асансьора на път за там, придружен от човек от охраната — бивше ченге, което се бе пенсионирано преди пет години след тридесетгодишен стаж в полицията.

Човекът отключи стаята ѝ с резервния ключ и влезе заедно с Кърби, както му бе наредил администраторът. Бързият оглед на апартамента даде на Кърби да разбере, че е пристигнал твърде късно. Каквото имаше да става оттук нататък, то беше в ръцете на Фалконети или Отряда за бързо реагиране в склада в Бруклин. Повече нищо не можеше да направи, освен основно да претърси личните ѝ вещи, което без разрешение не смееше да стори пред охраната.

— Имаш ли нещо против да ме изчакаш отвън?

Бившето ченге се усмихна, прекрасно разбирайки какво иска да направи Кърби.

— Искаш да използваш тоалетната, нали?

— Точно така. Няма да се бавя.

— Не е нужно да бързаш. Срецу майката природа никой не може да върви.

26.

Никол Бас седеше на пейката срещу езерцето с моделите вече половин час. Бе си уредила среща с Винсънт Дженеро преди двадесет минути. Безпокойството ѝ постепенно преминаваше в разяждащ мислите страх, защото с всеки изминал миг се убеждаваше, че са ѝ заложили капан. Но тя бе предположила това още от самото начало, а досега не бе видяла никакви признаци на такова нещо. Престана да съсредоточава вниманието си само върху приближаващите към нея и го насочи към околността в непосредствена близост до езерото и към пътеките, водещи до него. Внимателно оглеждаше хората, насядали по тревата още преди тя да дойде, после премести поглед малко по-вдясно и по-надалеч — към склона, зад който започваше гората.

И тогава го видя. Застанал на около петдесетина метра от нея под огромния бряст на върха на склона, където се пресичаха две пътеки, вдигнал крак на пейката. Същата безврата мутра, която бе стреляла по таксито. Бе се вторачил в млада жена в пуловер и шорти, седнала на тревата недалеч от него. Бас бързо извърна поглед, преди оня да разбере, че го е видяла и познала.

Обля я студена пот. Сърцето ѝ лудо заблъска в гърдите и дишането ѝ се учести. Изруга се за това, че не е послушала инстинкта си и не е хукнала да се спасява. Дженеро изобщо не е имал намерение да идва на срещата — вместо това, е изпратил хората си. Вероятно да я отвлекат и да му я заведат. Как е могла изобщо да допусне, че той ще сключва сделки с нея? После разбра как — на нея просто ѝ се бе искало изходът да е точно такъв, затова си бе позволила да допусне невъзможното.

Продължавайки да води вътрешен диалог със самата себе си, тя се опита да се успокои и да мисли трезво.

„Ясно и решително помисли как да се измъкнеш оттук. Никаква паника. Изпаднеш ли в паника, това ще е краят ти. На тях ти си им нужна жива, за да се доберат до дискетата. Това е шансът ти. Ако искаха да те убият, вече щеше да си мъртва. Да, да, тук, пред очите на

всички, без да им мигне окото. Както се бяха опитали да го направят пред дома ти.“

Бас успя да си върне самообладанието донякъде и започна внимателно да оглежда района, този път преценявайки всеки и разглеждайки го в съвсем друга светлина. Уроците по водене на наблюдение, които бе взимала сякаш в друга епоха, бавно се върнаха в съзнанието ѝ. Трябваше да гледа за незначителни грешки, издаващи невнимателния или необучен наблюдател.

И тогава видя още един. Седнал на пейка под дърво до пътека, водеща към базата на корабомоделистите. Бързо извърна глава още щом усети, че погледът ѝ пада върху него. Това бе най-тъпият начин да се издадеш. След него видя още един, седнал на тревата вдясно от нея — оня с черното кожено яке и оранжевата копринена риза. Малко по-рано го бе видяла да се придвижва към нея, но не бе допуснала нищо лошо — човек, излязъл да се порадва на слънчевия октомврийски ден в парка. Сега обаче този човек бе втренчил поглед право в нея.

Без да дава признаци, че ги е усетила, Бас стана и погледна часовника си, поклащайки глава, сякаш ядосана, че Дженеро го няма. После бавно тръгна по брега на езерото към базата на корабомоделистите и кафенето. Със спокойна крачка се приближи към кафенето, купи си фуния сладолед — ход, който, както се надяваше, би оправдал идването ѝ от тази страна на езерцето и същевременно я приближаваше до пътеката, излизаща към източната страна на парка. Пето Авеню, шествието, охраняващите го полицаи и шансът да потъне в тълпата вече бе само на няколко крачки разстояние. Не повече от стотина метра спринт през гората.

Тя стоеше на терасата пред кафенето, преструвайки се, че все още очаква Дженеро, като през цялото време следеше за местоположението на тримата, които бе открила и дали няма и други. Оглеждайки се неспокойно, все едно че чака Дженеро всеки момент да се появи, тя внимателно претегляше хората наоколо, но не откри други. Бе почти сигурна, че тези тримата пазят тази страна на езерото. От другата му страна вероятно имаше още трима и ако хукнеше натам, бягайки от близките преследвачи, просто щеше да даде време на далечните да се подготвят и да я хванат.

Най-удачният маршрут за нея, каза си тя, бе между безвратата грамада и мъжа на пейката. Една от пътеките, пресичаща гората, бе на

почти еднакво разстояние между двамата. Много често бе тичала по нея и знаеше, че излиза право на Пето Авеню и Седемдесет и втора улица.

Забеляза, че Безвратия все още не отделяше вниманието си от младата жена и не бе мръднал от мястото си. Мъжът на пейката също седеше на старото си място, преструвайки се, че нищо наоколо не го интересува. Обаче младият мъж, който бе седял на тревата и бе се придвижил към нея, сега се бе приближил още повече, макар че тя вече бе на друго място. И пак я гледаше втренчено. Беше или много глупав, или много неопитен, а може би пък и по-умен от останалите — разбира какво си е наумила и не му пука дали тя знае или не.

Да изтича към първото ченге, изпречило се пред погледа ѝ, бе някакво решение, но тя веднага го отхвърли, представяйки си какво означава това. Задържане под закрила на полицията. Съдебен процес, при който щеше да е главната героиня. И когато това свършеше, те щяха да продължат да си гледат работата, а тя щеше да прекара остатъка от живота си, непрекъснато оглеждайки се назад и питайки се кога мафията ще ѝ плати за това, че е свидетелствала срещу техен човек. Не. Това бе пътят, по който никога не би тръгнала повторно.

Ако решеше да изчезне без чужда помощ, крайният резултат щеше да е същият, но поне без скуката и досадата да седиш заключен в хотелска стая месеци наред в очакване на процеса, оградена отвсякъде от ченгетата, които може би щяха да успеят да запазят живота ѝ. А може и да не успееш. Първо трябваше да се измъкне от тази ситуация, а след това да взема трудните решения, които до този момент бе избягвала.

Тя слезе от терасата на кафенето и бавно се заразхожда покрай водата, докато дойде точно срещу пътеката, която си бе избрала. След това за последен път провери местоположението на тримата мъже: все още стояха по местата си, с изключение на онзи с оранжевата риза, който бавно се приближаваше към нея.

Никол се извърна и тръгна бавно към пътеката, после се спря, пое дълбоко дъх и затвори очи, подготвяйки се психически за това, което ѝ предстоеше да направи. Притискайки праметнатата през рамо чанта към себе си и пускайки сладоледа на земята, тя се втурна към пътеката без повече преструвки.

Хукна по нея с всички сили, отскачайки и рязко гмуркайки се встрани, за да не се блъска в хората, притичвайки по тревата, избягвайки инвалида в количката срещу нея и накрая поглеждайки през рамо зад себе си.

Мъжът в оранжевата риза бе хукнал направо през гората с бързи и широки крачки и я достигаше, защото тичаше направо. Но със скоростта, с която тя бягаше, нямаше да я достигне преди края на парка.

Премести поглед встрани и видя Безвратия да пуфти и да се носи като локомотив по пътеката, разблъсквайки безцеремонно хората пред себе си. Поне на четиридесетина метра зад нея, той бе твърде бавен, за да представлява непосредствена заплаха.

Краката на Бас бяха силни, дишането — дълбоко и равномерно. Всяка сутрин завършваше осемкилометровия си крос със сто метра спринт и бе много далеч от границата на издръжливостта си, а пътеката вече се надигаше към входа в стената на парка и шумът от шествието и тълпата вече се чуваше съвсем ясно.

Томи Фалконети изгуби Никол Бас от поглед за съвсем кратко време, когато тя изтича от входа на парка и се озова на тротоара на Пето Авеню. С трясък прекосил изпречилия му се хрусталак и литнал над оградата, без да забавя крачка, той я видя отново секунда по-късно.

Тичаше като вятър през булеварда, разбутвайки група от живописно облечени танцьори на самба, кълчеци се подир камион с открита каросерия, където свиреше латиноамериканска банда, издула усилвателите докрай и удавяйки всички шумове наоколо. Пред камиона пък крачеше друга банда и с всички сили се мъчеше да надсвири групата в камиона, засилвайки какофонията до невъобразимо ниво.

На пресечката със Седемдесет и трета улица нямаше ченгета. Неколцина от тях стояха пред заграждението на следващата пресечка на север, а на половин пресечка по-назад друга групичка се бе събрала около спряла полицейска кола. Никой от тях не бе забелязал гонитбата.

Фалконети видя как Бас с трескав поглед огледа обстановката зад себе си. Погледите им се срещнаха за част от секундата, когато тя стигна отсрещния тротоар и всред сърдити физиономии и викове,

нечути заради музиката, си запробива път през зяпачите, поемайки на пълна скорост по Седемдесет и трета улица.

Точно в този момент Фалконети видя Тони Дамяно да изхвърква от парка на около двадесет метра вляво от него и да се втурва всред бандата пред камиона. Бе видял Бас и след като за секунда стигна отсрещния тротоар, се спусна подир нея.

Фалконети светкавично прекоси улицата и се вряза в танцьорите зад камиона, които в момента танцуваха на място, тъй като някъде напред имаше забавяне и цялото шествие бе спряло. Разблъсквайки ги грубо, бутайки дори двама от тях на земята, той излезе на другия тротоар и се спусна да стигне Бас преди Дамяно.

Тотани, Касела и Ди Амато, разположени далеч от мястото, откъдето Бас се впусна в бяг, не се виждаха никакви. А Джони Чорапа, който тъкмо излизаше в момента от парка, бе толкова задъхан, че едва можеше да ходи.

Никол бе изминала около триста метра, тичайки с всички сили, и вече усещаше първите признаци на умора в краката си. Бедрените ѝ мускули започнаха да парят. Дъхът ѝ се учести и накъса. Не би могла да продължи със същото темпо. Трябваше да се скрие някъде. В тази част на улицата нямаше магазини или ресторанти, а да вика за помощ бе безполезно: гърмящата съвсем наблизо музика и склонността на нюйоркчани да избягват всеки човек, изпаднал в беда, не работеха в нейна полза. Тълпата в тази странична уличка се бе поразредила, с изключение на няколко амбулантни търговци, събиращи сергиите си, и двама-трима зяпачи, бавно тръгнали към домовете си.

Ако успееше да се добере до Медисън Авеню, преди да я настигнат, там имаше безброй магазини и ресторанчета, в които безпрепятствено да хлътне. Какво обаче щеше да ги спре да не я измъкнат оттам, без да се церемонят, или пък просто да я убият, ако видят, че нямат друг избор?

Бас отново погледна през рамо и мярна за миг мъжа, който бе седял на пейката, следван плътно от другия с оранжевата риза. Двамата тъкмо излизаха иззад ъгъла от Седемдесет и трета улица и още не бяха я видели.

Тя бе точно по средата на уличката, когато погледна вляво и забеляза желязната врата, леко отворена към алеята между два блока. Без да му мисли много, бързо се вмъкна вътре и веднага разбра грешката си. Алеята нямаше изход и опираше в гърба на друг блок на не повече от двадесетина метра от нея. Тя се спря по средата на сумрачната алея и дишайки тежко, се огледа. Имаше само един изход, а вече се бе забавила твърде много, за да се връща обратно през него на улицата. Сърцето ѝ се сви и духът ѝ се приготви да приеме поражението.

И тогава изведнъж — ни в клин, ни в ръкав — мислите ѝ за секунда се върнаха далеч назад, когато една вечер в сгъстяващата се тъма бе изгървала контрол над коня и той като див бе влетял в малко дърво без изход и с отвесни стени в планините на Източен Тенеси. Конят я бе хвърлил, докато се мъчеше да обърне, и след това бе избягал, оставяйки я с изкълчен глезен и на километри от къщи, през труднопроходима и насечена местност. Но тя се бе измъкнала. Изплашена и умираща от болка, бе докуцала до дома в черната като мастило нощ.

Никол разтърси глава да прогони ненавременния спомен, хвърли поглед към края и забеляза входа към левия блок. До стената имаше наредени боклукчийски казани и тя се спусна покрай тях към входа. Хвана бравата и дръпна с все сила. Вратата не помръдна.

Дамяно бе намалил крачката до нормален крос, тъй като бе изгубил Бас от поглед. Оглеждаше и двата тротоара на улицата, когато стигна до входа между двата блока и я видя как се бори с вратата. Усмихна се, после влезе бавно вътре и се спря на около пет метра от нея. Бас още се мъчеше да отвори вратата и не го усети. Той извади пистолета от раменния си кобур.

Никол изведнъж като че ли подуши присъствието му и се озърна. Очите ѝ бавно се сведоха надолу и се впиха в пистолета. После вдигна поглед и примирено въздъхна. Все още бе застанала срещу вратата и Дамяно не видя дясната ѝ ръка, която се плъзна надолу към колана на дънките и улови ръкохватката на затъкнатия там пистолет.

— Край на майтапа — каза Дамяно задъхано, едва изговаряйки думите. — Дойде време да се откажеш и да тръгнеш с нас като добро момиче. Шефът просто иска да разговаря с теб на негов терен. Нищо повече. Така че — хайде!

Бас, все още под ъгъл към него и с разкопчан блейзер, скриващ ръката ѝ, извади пистолета и отпусна ръка покрай бедрото си. Нищо не каза, само вдигна поглед над рамото на Дамяно към току-що влизания в алеята Томи Фалконети.

— Е, сега какво! Ще се опъваш ли? — попита я Дамяно. — Мога да те приспя за миг. И после да те мъкна така, сякаш ти е лошо. Никой няма да ме спре.

Фалконети се приближи зад него, принуждавайки го рязко да се завърти, изненадан. В краткия миг, докато насочи вниманието си отново към Бас, тя вече се бе извърнала право към него и здраво стиснала пистолета с две ръце, го бе насочила към главата му. Бе като изсечена от скала, не помръдваше и в очите ѝ не потрепваше нито искрица от страха, разтърсващ тялото ѝ вътрешно.

— Назад! — викна тя. — И двамата. Застанете до стената с ръце зад главата.

Дамяно се ухили.

— Няма да стане, маце. — Пистолетът бе в ръката му с насочена към земята цев.

Фалконети пристъпи напред, бързо заставайки между Бас и Дамяно. Тя рязко насочи пистолета към него.

— Иди да доведеш Нино — каза Фалконети на Дамяно. — Аз ще я задържа тук, докато докарате колата.

— Ти иди да го доведеш. Аз ще пазя женската.

Бас продължаваше да насочва пистолета към Фалконети.

— Махайте се от пътя ми! — извика отново тя с нетърпящ възражение глас. — Застанете до стената, докато мина покрай вас.

Никой от двамата не помръдна.

— Не си пробвайте късмета. Ще ви застрелям и двамата, ако трябва.

Фалконети пречеше на Бас да вижда Дамяно добре и той реши да се възползва от това предимство, да направи крачка встрани и да вдигне пистолета към жената. Това обаче не му се удаде.

Никол стреля без никакво колебание още щом видя ръката на Дамяно да помръдва. Куршумът го удари два сантиметра над лявото око. Тялото му потрепери за миг, очите му се разшириха от учудване, угаснаха веднага след това и той се строполи по лице, мъртъв още

преди да е паднал на земята. Бас мигновено насочи пистолета към Фалконети, който вдигна ръце като ужилен.

Изстрелът бе проехтял силно в тясното пространство на алеята, но звукът от него се задържа вътре и отскочи нагоре между стените на двете високи сгради. Не привлече никакво внимание на улицата, където доминираше още шумът от шествието.

Фалконети пристъпи напред.

— Моля ви да ме изслушате. Нямаме никакво време. Аз съм ченге и трябва да ви изведа оттук, преди другите да са дошли.

— А пък аз съм Майка Тереза. — С рязко движение на цевта тя му подсказа да се дръпне. — Повече няма да повтарям. Махай се от пътя ми!

— Слушай, ама аз наистина съм ченге. И ще ти помогна. Ще те задържим под охрана. Но сега наистина трябва да побързаме.

Бас, разтърсена и шокирана, след като се наложи да застреля човек от упор, и с опънати до крайност нерви, помисли, че вижда нещо в очите на Фалконети.

— Покажи някакъв документ.

— Аз съм таен агент. Не нося подобни работи.

— Браво. А сега марш от пътя ми! Веднага!

Тя тръгна да го заобикаля, без да отклонява пистолета от главата му.

Фалконети изобщо не направи опит да я спре, сигурен, че ще го застреля, без да се замисли — точно както бе направила с Дамяно.

— Хей, Никол! Ники! Кълна се, наистина съм ченге. Моля те, остави ме да те заведа някъде на безопасно място! Тия няма да спрат да те гонят, докато не те хванат. А ние можем да те защитим.

Той пристъпи към нея, но веднага забеляза, че пръстът около спусъка се свива. Ударникът вече бе запънат, така че и най-малкото усилие щеше да накара пистолета да гръмне. Фалконети моментално се отдръпна назад.

— Дай си пистолета! — каза Бас. — Извади го с два пръста!

Очите ѝ непрекъснато отскачаха към изхода на тротоара, очаквайки всеки момент да зърнат някой от останалите в парка.

— Ники, кълна се...

— Действай! Веднага!

Фалконети се подчини, измъквайки деветмилиметровия си полуавтоматик от раменния кобур под мишницата на лявата ръка и слагайки го в краката на Бас. После се отдръпна.

Без да отклонява цевта от Фалконети, Никол се отпусна на коляно, взе пистолета и с обиграно движение освободи пълнителя, пъкна го в джоба си, след което захвърли пистолета зад боклукчийските казани. После вдигна пистолета на Дамяно, извади пълнителя, прибра го и ритна пистолета, който се плъзна, дрънчейки, по бетона към другия край на алеята.

— А сега се махни от пътя ми, преди да си свършил като приятеля си.

— Добре, добре. Не мога да те накарам да ми повярваш. Но като ти писне да бягаш, обади се на Джак Кърби от Разузнавателна секция. Той ще ти помогне.

Бас веднага се сети за името, чуто от телефонния секретар, но не каза нищо.

Фалконети погледна към изхода.

— Гледай да се измъкнеш по-бързичко. Има още четирима преследвачи.

Никол го заобиколи, побягна по алеята, захвърляйки пълнителите зад себе си, и изчезна зад ъгъла. Фалконети прибра пистолета си и хукна подир нея, мъчейки се да не я изтърве от поглед. Тъкмо стигна до тротоара, когато отгоре му налетяха Нино Тотани и Джони Чорапа, плътно следвани от Касела и Ди Амато.

На излизане от парка тримата се бяха присъединили към Джони Чорапа. После, докато се опитваха да прекосят Пето Авеню, ги задържа полицаи, карайки ги да изчакат преминаването на дузина аржентински гаучоси, яхнали гордо пристъпващи коне, следвани от бавно движещ се екип боклукчии и като че ли безкрайна колона деца с пуерторикански флагчета в ръце.

— Къде е тя? — попита Тотани. Погледна зад Фалконети в алеята, видя проснатия в локва кръв Дамяно и смаяно вдигна поглед към лицето му. — Какво, по дяволите, е станало тук?

— Тони я стигна пръв. И тя го застреля тъкмо когато дойдох и аз.

— И ти си я пуснал?

— Хей, Нино! Та тя бе насочила пистолет към главата ми!

— Накъде тръгна?

Фалконети посочи на изток към Медисън Авеню. Бас не се виждаше никаква.

— Скапаняк такъв! — викна Тотани. Бяха я изтървали и той го знаеше. — Оная никаквица е блъфирала и ти си я пуснал.

Фалконети обаче не се предаваше. Посочи към трупа на Дамяно и каза:

— Това там на блъф ли ти прилича? А? Опитай се тогава да го събудиш. И като че ли днес сутринта ти се справи по-добре с нея, а?

Погледът на Тотани се вледени. Лицето му се превърна в каменна маска.

— Понякога стават и изгъзици — добави примирително Фалконети.

— Да, Томи. Особено ако ти се навърташ наоколо.

— Не се опитвай да стовариш всичко върху мен, Нино. Това не беше мой план. Не беше и моя грешка. Ако искаш да прехвърлиш вината върху някого, стовари я върху ей оная шибалник — посочи с палец през рамо към Джони Чорапа.

— Мамка ти, Томи, нищо не съм направил!

— Ти я изплаши. Тъпанар такъв! Виснал пред погледите на всички, само и само да види гащите на оная женска на тревата. Оная ти видя дебелия задник и те позна, тъпак такъв!

— Млъквай бе, мамка ти...

— Млъквайте и двамата! — кресна Тотани. — Трябва да се омитаме оттук. Ако ченгетата ни видят около Тони, ще кажат, че ние сме го пречукали. Докарайте колите и ще се видим в клуба. Нямам търпение да чуя какво ще каже Кармине за това групово прецакване.

27.

Администраторът в хотел „Карлайл“ подаде на Джек Кърби информацията, за която го бе помолил — разпечатка от телефонните обаждания от стаята на Бас. Кърби позна номера на домашния телефон на Дженеро и тъкмо се чудеше какви са тия пет международни разговора, когато пейджърът му изчурулика. Погледна екранчето му, но не можа да познае номера. Мислейки, че може да е Томи Фалконети, той веднага излезе от фоайето, за да се обади.

Никол Бас стоеше пред обществените телефони до дамската тоалетна на един от големите магазини по Медисън Авеню. Беше силно разтърсена — след шокския ефект от убийството на Дамяно и измъкването на косъм два пъти този ден оказваше влиянието си. Треперенето бе започнало от ръцете, после се разпространи по цялото ѝ тяло — зъбите ѝ затракаха като кастанети, раменете се разтресоха. Кожата ѝ бе студена на пипане, а челото ѝ бе мокро от пот.

Знаеше, че това е резултат от стреса. Не можеше да продължава да бяга без никакъв план и да чака следващия кризисен момент, за да решава какво да предприеме по-нататък. Съмняваше се дали би оцеляла от още една такава конфронтация. Трябваше ѝ време. Да си почине от непрекъснатото оглеждане назад, да прецени нещата както трябва и да се раздели поне за известно време с постоянното напрежение.

В желанието си да се махне по възможно най-бързия начин от апартамента тя бе оставила много неща — неща от миналото, от които щеше да има нужда, ако искаше да се махне, без да остави зад себе си никаква следа. Не желаейки да рискува и да се върне за тях, почти сигурна, че апартаментът ѝ е под наблюдение, Никол с неохота прие, че полицията е единственият ѝ шанс да оцелее — поне докато не измислеше някакъв план за бъдещето. Съвместните действия с полицията за момента бяха доста добро решение. Щеше да ги използва, както други като тях бяха използвали нея. И да им го върне — това според нея бе честна игра, а пък и бездруго засега само те

можеха да осигурят почивката и сигурността, от които толкова се нуждаеше.

Бас дръпна телефонната слушалка още при първото извъняване. Опита да се успокои и да прозвучи като човек, все още пазещ самообладание, но не се получи много убедително.

— Джак Кърби?

— Да. Кой се обажда?

— Никол Бас. Ти ли си детективът, който ми позвъни тази сутрин и остави съобщение на телефонния ми секретар?

— Да, аз съм.

— Имам нужда от помощ. Едни хора се опитват да ме убият.

— Е, аз ти казах, че това рано или късно ще стане. Добре ли си?

— Била съм и по-добре.

Кърби се нареди да я попита дали Томи е с нея, после обаче се сети, че щом Фалконети не ѝ се е представил, да споменава името му пред нея означаваше да направи сериозна грешка, в случай че хората на Дженеро се доберат до нея преди него.

— Къде си? Идвам и те вземам веднага.

Бас се поколеба. Гласът му звучеше дружелюбно и самоуверено. Окуражаващо. Но не искаше да рискува.

— Не. Засега ти за мен си само име и глас по телефона. Може да си техен човек, откъде да знам! Ще се срещнем някъде.

— Добре. Ти налагаш правилата. Само ми кажи къде и кога.

Тя помисли малко.

— Знаеш ли къде е алеята за разходки на Бруклин Хайт?

— Да, познавам мястото. — Намираще се на три пресечки от щаба на Разузнавателната секция. Кърби се качваше понякога дотам, за да си изяде сандвича на спокойствие и да се полюбува на прекрасния изглед към Манхатън от другата страна на реката. Но не каза това на Бас, за да не я накара да се откаже от идеята и да развали прекрасната възможност да покрие мястото за нула време. — Искаш да се срещнем там ли?

— Да. Близо до парка на Пиърпонт Плейс.

— Кога?

— Мога да бъда там след четиридесет и пет минути.

— Аз също. И ако се притесняваш относно това кой съм, обади се на Разузнавателна секция към ОНОП. Помоли да те свържат с Тони

Ризо. Той ми е шеф и знае всичко по случая. Става ли?

— Може и да го направя.

Никол бе имала намерение да го направи веднага щом затвори, но след като Кърби сам настоя за това, стори ѝ се, че не е необходимо. Помисли дали да не промени мястото на срещата и да го накара просто да дойде да я вземе от „Барнис“, но не знаеше как изглежда и предпочиташе, преди да се видят, да го понаблюдава отстрани.

— Няма нужда да ти казвам колко настойчиви са хората, които те преследват, така че не ме бързай. Бъди там.

— Ще бъда.

Пуснал сирената, Кърби подкара колата през Ъпър Ийст Сайд към „Рузвелт“ с включени светлини, промъквайки се с труд през пиковото движение. Вдигна клетъчния си телефон и се свърза с Тони Ризо.

— Къде си?

— На път за Бруклин. Бас ми се обади. Уредихме си среща на алеята за разходки.

— За кога?

— За след... — Кърби погледна часовника на таблото. — ... тридесет и пет минути. В момента и тя вероятно пътува натам. Сигурно с такси.

— Ще пратя хора да подсигурят района.

— И аз така си помислих, че ще направиш. Кажи им да се маскират много добре. Тя не е сигурна в мен, така че всичко би могло да я изплаши.

— Няма проблеми.

— Тя обади ли ти се да ме провери?

— Не. Фалконети не е ли с нея?

— Не попитах, но не вярвам. Щеше да ми се обади.

— Веднага щом поставим свидетелката под закрила, ще пратя няколко души да го измъкнат от там.

— Казах му, че ще го изтеглим, като свърши това. Така, че той го очаква.

— Браво, Джак! А сега дай да приберем госпожица Бас на топло и да бутнем оня кучи син зад решетките, докато му окапят зъбите.

— От твоите уста в божиите уши — отвърна Кърби, поемайки по отбивката за „Рузвелт“.

В слушалката чу как Ризо се обърна към някого, току-що влязъл в офиса му.

— Джак?

— Да, Лу?

— Току-що ни се обадиха от Деветнадесети участък. Някой е пречукал Тони Дамяно. Намерили го да лежи в някакъв вход на Седемдесет и трета улица. Половината му глава я няма.

Кърби помисли малко, после каза:

— Може да е Томи, докато е помагал на Бас да се измъкне. Ще научим, като я приберем.

— Да. Но оня детектив нали ти каза, че им дала да разберат на Нино Тотани и Джони Чорапа в престрелката? Може тя да е пречукала Дамяно.

— Може.

— Внимавай с нея, Джак. Искам да кажа, освен че е курва от висока класа и ОБН са я прецакали, какво друго знаем за нея? Нищо. И освен това доказва, че не се колебае да използва оръжие.

— Добре. Ще го имам предвид.

В същия момент огледалото за обратно виждане на Кърби се изпълни с масивната муцуна на черния кадилак, който Джак бе забелязал преди малко да прескача от лента в лента, докато застане зад него.

Шофьорът, не разбрал, че Кърби отбива в бавната лента, защото говори по телефона, а мислейки, че го прави, за да се отклони от „Рузвелт“, се залепи зад него. Разбрал грешката си, той се опита да я прикрие и веднага изостана, но не и преди Кърби да разпознае двамата пътници на предната седалка — бяха от копоите на Тотани.

— Хей, Лу. Ще трябва май да позаобиколя.

— Защо, какво има?

— Тотани ми е пратил опашка. Не ми се ще да ги вода до Бруклин. Слизам от „Рузвелт“ на Петдесет и трета. Някъде на Второ Авеню ще отбия до тротоара. Обади се на централата и кажи да изпратят някоя кола от Седемнадесети да спре тия типове и да ги махне от задника ми.

— Опиши ги.

— Черен кадилак севиля, модел деветдесет и шеста. Шофьорът е Тути Томисело, пътник — Джои Арина.

— Ще се погрижа. Не затваряй.

Томисело паркира до тротоара на Петдесет и трета улица, само на стотина метра от мястото, където Кърби бе спрял на Второ Авеню. Свали стъклото и проточи шия през него да види дали Кърби слиза от колата. Видя го със слушалка, долепена до ухото, и се облегна да го изчака, докато тръгне.

Три минути след това пред тях, малко под ъгъл, спря синьо-бяла полицейска кола и препречи пътя на кадилака. Томисело изпсува, разбирайки, че са му скроили номер. В същия момент Кърби тръгна, поемайки на юг по Второ Авеню, а двамата униформени полицаи излязоха от колата и махнаха на Томисело и Арина да слязат от кадилака.

Томи Фалконети седеше на една маса в предната стая на клуба в Бенсън Хърст, пиеше еспreso и прелистваше стари списания. На два пъти вече бе измислял причини да излезе, за да се обади на Кърби и да го информира какво е станало с Бас, но Джони Чорапа му бе казал да стои тук. Нино Тотани искал да говори с него. Вратата към задната стая се отвори — той вдигна глава и видя Джони Чорапа да го вика с пръст.

— Хей, Томи. Нино иска веднага да те види.

Фалконети стана и влезе в стаята, която Тотани използваше като офис. Джони Чорапа затвори вратата и Томи се запъти към очуканото бюро, зад което седеше Тотани, подпрял брадичката на свитите си в юмрук ръце, чиито лакти почиваха на страничните облегалки на стола.

— Да, какво има?

— Просто исках да изясня някои неща.

— Какви например?

— Ами например това. Сами ми каза, че си спирал пред магазина на стария Ауджели да си купиш цигари, но като си се върнал, не си носил никакви цигари.

— Е, та? Забравих ги.

— Така ли? Забравил си ги, а това е било единственото нещо, за което си влязъл в магазина, нали?

— Точно така. Бързах да се върна в колата. Ти ни чакаше.

— Това е доста странно, защото питах стария Ауджели. Очилата му може да са като лупи, но не пропуска нищо, знаеш ли?

Фалконети се размърда небрежно на стола и с крайчеца на окото си видя, че Джони Чорапа е застанал между него и вратата.

— Е, и какво от това?

— Ами това, че старецът ми каза как си отишъл към задната страна на магазина, обадил си се по телефона и веднага си затворил. Минута по-късно някой те е потърсил. С кого говори?

Фалконети мислеше бързо, надявайки се страхът, свил стомаха му на топка, да не личи.

— Ами... след като искаш толкова да знаеш, Нино, обадох се на приятелката ми. Трябваше следобед да излизаме с нея, но ти каза, че имаме работа в града. Затова ѝ се обадох. Да ѝ кажа, че няма да мога да отида. В момента говореше с някого, затова ме помоли да затворя. Щяла веднага да ми се обади.

— Така ли? Ето на кого значи си се обаждал. На Анджела.

— Да, на Анджи. За всичко ли трябва да ти докладвам?

— Къде ѝ позвъни? У тях ли?

— Да, у тях.

Изразът на лицето на Тотани подсказа на Фалконети, че е направил ужасна грешка. Нино знаеше, че той лъже. Беше му скроил перфектен капан. Тотани се усмихна и кимна:

— Ти си един лъжлив скапаняк, Томи. Днес следобед Анджела е била на работа в козметичния салон. И каза, че не си ѝ се обаждал. Сетих се, че може да отговориш или така, или да кажеш, че си звъннал на Пит от банката да му кажеш да ти заложи на някой кон, затова проверих и на двете места.

— Хей, Нино. Я ми обясни какво става тук?

Но вече знаеше какво ще последва и изражението на Тотани му подсказа, че никакви номера няма да минат.

— Става това, че си тропач, Томи. Изтропа онази сладка работа с крадените коли на ченгетата. А днес се опита да прецакаш срещата с оная женска. Обаче този път оплеска нещата.

Фалконети не видя движението на Джони Чорапа зад него. Но чу запъването на ударника и усети хладния допир на цевта в тила си.

Тотани се надигна иззад бюрото, отметна пешовете на якето на Фалконети и измъкна пистолета му от раменния кобур. Тъй като умът на Нино бе затворен за всякакви възможности за измъкване и жалване, Фалконети не виждаше смисъл да отрича повече.

— Имаш обаче проблем, Нино.

— Не, Томи, ти си единственият човек с проблем тук.

— Аз съм ченге. Или това още не ви беше хрумвало?

— Да, хрумна ни. Е, и какво от това?

— Какво от това ли? Ще убиеш ченге?

— Хей, Томи. Ти ме познаваш добре. Знаеш, че бих убил всекиго. Особено пък миризливо ченге като теб.

Фалконети видя как Тотани кимна кратко на Джони Чорапа, който все още бе зад него и притискаше заглушителя на пистолета в тила му. Затвори очи в очакване на изстрела, който знаеше, че няма нито да чуе, нито да усети.

— Отвори си очите, Томи. Още не е свършило. Мислеше си, че ще накарам Джони да ти направи дупка в главата, нали?

Фалконети отвори очи, готов да повярва, че в последната секунда смъртната присъда ще бъде отменена.

— Сбъркал си. Много леко искаш да минеш. Чак толкова не те обичам.

Пред очите на Фалконети проблесна тънка жица и рязко се впи в шията му. Джони Чорапа бе хванал двата края на гаротата и дърпаше с всичката сила на огромното си тяло.

Фалконети задраска с нокти по гърлото си, отчаяно мъчейки се да промуши пръсти под гаротата, но тя вече се бе впила дълбоко в кожата му. Джони Чорапа го ритна в сгъвката зад коляното и го събори, използвайки тежестта на падащото тяло, за да затегне примката още повече и да изцеди и последната глътка живот от Фалконети.

Очите на Томи изхвъркнаха от орбитите. Лицето му почервения. Краката му отчаяно заритаха във въздуха, мъчейки се да върнат равновесието му. Но Джони Чорапа бе много силен и на това отгоре специалист в тази работа. Всичко свърши с ужасяващо гърлено клокочене и Фалконети се отпусна. Джони охлаби хватката си и остави безжизненото тяло да падне на земята.

— Изхвърли тази полицейска мърша в реката — каза Тотани, прекрачвайки трупа, и излезе от стаята.

28.

Отделен от тълпите и трескавия ритъм на Манхатън и въпреки това само на няколко минути път с метрото от Уолстрийт, историческият квартал Бруклин Хайт — с елегантните си стари къщи, с живописните врати от ковано желязо и витражите по прозорците — изглеждаше по същия начин, както и в началото на века. Никол Бас познаваше квартала, тъй като много пъти бе посещавала Питър Бечъл в градското му убежище, намиращо се само на три пресечки от мястото, където тя слезе от таксито и тръгна по тиха, оброчена с дървета улица.

Докато стигне до Пиърпонт Стрийт и малката градинка, от която започваше алеята, тя успя да възвърне самообладанието си донякъде. Не обърна внимание на двамата влюбени, държащи, се за ръцете, седнали на пейка, откъдето тротоарът се разширяваше в обширна алея, вървяща по брега на Ийст Ривър. Не обърна особено внимание и на младежа, профучал покрай нея на ролери, който чу с помощта на слушалките в ушите си гласа на жената от пейката, предупредил го, че обектът току-що е пристигнал.

Последните проблясъци на късното следобедно слънце изчезнаха зад хоризонта и Бас за миг поспря да се полюбува на панорамния изглед пред нея. Отдясно се издигаше величествената грамада на Бруклинския мост, а точно отсреща, на другия бряг на реката, озарени от оранжевото небе зад тях, блестяха небостъргачите на Манхатън. Само след около час, когато нощта се спуснеше напълно над града, най-живописната гледка в света щеше да блесне в цялото си великолепиe.

Приказната картина обаче не задържа вниманието на Никол, която се разхождаше покрай парапета, съсредоточено наблюдавайки десетината души, насядали по пейките или разхождащи се по алеята. Отвърна на усмивката на един мъж, разхождащ примерния си доберман, без да види нито миниатюрната слушалка в ухото му, нито тънката като косъм жичка, излизаща от яката на сакото.

Видяла още една двойка влюбени, вкопчени в прегръдка и зареяли погледи над реката, Бас си спомни за липсващите неща в живота си и се усмихна кратко и тъжно. Не забеляза косия поглед, който ѝ хвърли жената, надигайки се в същото време на пръсти, за да целуне партньора си по челото, нито пък я видя как прошепва няколко думи в микрофона, скрит в ревера на якето ѝ, докато с преднамерено отнесен поглед наблюдаваше как Бас се обръща и отново тръгва към градинката.

Никол погледна часовника си за пети път през последните три минути. Нямаше още петнадесет минути, откакто бе пристигнала на алеята, а нервното ѝ напрежение непрекъснато се покачваше и тя неспокойно крачеше напред-назад покрай парапета. Нервите ѝ бяха опънати докрай, вътрешната ѝ сила и решителност бяха на изчерпване, а сетивата ѝ — изострени до такава степен, че я бе страх да не припадне. Вдигна очи да огледа хората още веднъж и точно в този момент го видя.

Той излезе от градинката и тръгна към парапета — хладните му сиво-сини очи живо оглеждаха обстановката и не пропускаха нищо. Облечен в каки панталони, маратонки и черен пуловер под коженото яке, тя не би познала, че е ченге: на пръв поглед ѝ заприлича на излязъл в отпуск актьор. Гъстата му несресана коса, нахакано дълга, се спускаше над ушите му и се бе завила леко над яката.

Бас прецени, че е малко под метър и осемдесет. Раменете му бяха широки, полегато надигащи се към врата. Бе стегнат, спортно сложен мъж, някъде около четиридесетте, а може и по-малко. Походката му навяваше асоциация за леопард, излязъл на лов — гъвкава и убийствено уверена.

Стигнал до парапета, той спря и се загледа отвъд реката. Излъчваше чувство за мъртвешка неподвижност, някаква вътрешна пружина в него като че ли бе натегната докрай — единственото движение се долавяше във внимателно оглеждащите наоколо очи. Всичко в него говореше за човек, свикнал с опасност и насилие и чувстващ се свободно в подобни ситуации. Бас бе виждала такива мъже и преди. Мъже, категоризирани от нея като опасно добре изглеждащи и докарващи само неприятности на всяка жена, проявила глупостта да си има работа с тях.

Кърби забеляза Бас още като стъпи на алеята, както и детективите от Разузнавателна секция, държащи под наблюдение района наоколо. Реши първо да понаблюдава жената, както го бе посъветвал Ризо. Стоеше до парапета и я гледаше с крайчеца на окото. Тя мина покрай него към градинката, после се обърна и пак се приближи от другата страна.

Докато минаваше отново покрай него, Джак ѝ кимна леко и едва забележимо ѝ се усмихна, мислейки си, че в действителност тя е още по-хубава, ако изобщо бе възможно. И отново му направиха силно впечатление очите ѝ — тъмнокафяви, почти черни, предизвикателни, но без откровения цинизъм на улична проститутка. Прямият и самоуверен поглед, който бе видял на снимката, дадена му от Чеймбърс, си беше там, но в него имаше още нещо — неудържимо привлекателно, едва ли не опасно мамещо.

Не съвсем сигурна дали това е човекът, когото очаква, Никол плъзна ръка в средното отделение на чантата, където отново бе пъхнала пистолета, след като го бе извадила от колана на дънките. Специално пригодената за тази цел чанта даваше възможност да се стреля през нея, без дори да се вади оръжието отвътре.

Кърби видя изчезващата в чантата ръка и се стегна. Бавно дръпна ципа на якето си и го отвори, за да улесни бързото изваждане на пистолета от раменния кобур.

Чак сега забеляза у нея някаква крехкост, уязвимост, каквато не бе очаквал. Тя се мъчеше да изглежда спокойна и трезва, но някак си не ѝ се удаваше. Под повърхността, точно зад неподвижния ѝ поглед, бе тревожна и напрегната — като заек, попаднал в сянката на ястреба, готов да се хвърли напред, мъчейки да се спаси от неизбежния край.

Той направи няколко крачки покрай парапета и застана до нея.

— Е? Ще продължаваме ли да се преструваме, че не се познаваме, или ще се представим един на друг?

Когато чу гласа му, жената видимо се отпусна.

— Никол Бас.

— Детектив Кърби.

Дясната ръка на Бас се измъкна от чантата и тя я протегна към него.

— Какво странно малко име — Детектив.

Кърби се усмихна и стисна ръката ѝ.

— Джак. А ти? Как предпочиташ — Никол или Ники?

— Приятелите ми ме наричат Ники.

— Тогава да опитаме с Ники и да видим дали ще станем приятели.

— Както ти казах вече по телефона, имам нужда от помощта ти.

— И аз имам нужда от твоята помощ. Мислиш ли, че на тази основа можем да се договорим?

— Не разбирам. С какво мога да ти помогна?

— Ти какво, майтап ли си правиш? Видяла си Дженеро да убива Майкъл Онорати, нали?

Бас се поколеба.

— Не съм много сигурна.

Кърби задържа погледа ѝ.

— Казала си на твоята приятелка Чеймбърс, че си била свидетелка на убийството. А сега казваш, че не си.

Никол отвърна поглед встрани, зарея го отвъд реката и не каза нищо.

— Тогава може би ще ми кажеш защо Дженеро те гони из целия град.

— Мисли си, че съм видяла нещо.

— И от къде на къде ще си мисли такива работи?

— Нямам представа. Ти си ченгето, ти си отговори на въпроса. Знам само, че имам нужда от закрилата ви.

— Хей! Стъпили сме на двупосочна улица. Ти ми помагаш. Аз ти помагам.

— Трябва ли да ти напомням какви са задълженията ти, детектив! Да закриляш и да служиш. Нали това правиш всеки ден?

— Не и аз. Моята работа е да тикам лошите зад решетките, а ти в момента си пропускаш ми към едно от най-лошите животни в този град.

— Не за това дойдох тук. Ти остави съобщение на телефонния ми секретар, че можеш да ми помогнеш. Дойдох да приема предложението ти.

— Добре. Ако искаш да се измъкнеш от лайната, кажи ми какво става.

— Ти вече знаеш. Днес на два пъти се опитаха да ме убият. Искам да ги спреш.

— Мога да ги спра, като бутна кучия син, виновен за това, зад решетките и го настаня там за цял живот. Но за да го направя, ми трябва твоята помощ.

— Затварянето на Дженеро няма да ги спре. Само ще ги накара да се опитват още по-настървено.

— Няма значение. Все още съм единствената ти надежда да оцелееш. Дженеро знае, че си заплаха за него, така че хората му ще продължат да те търсят. И когато те намерят, а те *непременно* ще те намерят, ще извадиш късмет, ако само те убият!

— Ти какво, Кърби? Опитваш се да ме изплашиш още повече ли?

— Опитвам се да ти покажа с какви хора си имаш работа. Знаеш ли какво направиха тия животни на твоята приятелка Чеймбърс?

— Не.

— Обработвали са я с газова горелка.

Бас трепна и отново отклони поглед встрани.

— Ако ми сътрудничиш, обещавам ти, че това няма да ти се случи и дори ще си върнеш предишния живот.

Тя се изсмя кратко и подигравателно:

— Карай направо, Кърби, не съм девственица.

Кърби вдигна вежди.

— А стига бе, наистина?

Никол се усмихна, осъзнавайки внезапно какво е казала.

— Неправилно се изразих.

Джак не може да се сдържи и отвърна на обезоръжаващата усмивка, разчупвайки леда помежду им.

— Обясни тогава още веднъж.

— Това, което исках да кажа, беше, че знам как работи системата, а то не е в моя полза. Ти ще ми кажеш, че задачата ми ще се състои в това да идентифицирам Дженеро от редицата подобни на него мъже, а ти ще го арестуваш и ще го обвиниш в убийство, следователно няма да го пуснат под гаранция, което, както и двамата много добре знаем, нищо не означава, тъй като няма да спре хората му да ме гонят. После ти или областният прокурор ще ми обещаете, че няма никога да ми се наложи да свидетелствам в съда. Че няма да имаш никаква нужда от мен дори при предварителното гледане на делото, защото ще накараш ония двамата, които са били с Дженеро, да свидетелстват срещу него. Така ужким ме откачаш от куката. Да, но всичко това за

мен са празни приказки: показанията на съучастник с навярно дълго криминално досие, който вероятно е направил сделка с полицията, за да си спаси задника, са фактически без всякаква стойност за теб, затова ето ни пак на изходно положение — аз отново си оставам единствената ти надежда да осъдиш Дженеро... И още. Ако областният прокурор, водещ делото, е истински мазник, ще ми каже, че дори и да не хване някой от ония да свидетелства срещу Дженеро, ще подготви комбинирани свидетелски показания за пред съда, назовавайки ме като достоверен източник, пожелал да остане анонимен. Което пък е много глупаво, защото, като се има предвид с кого си има работа, никога няма да получи подобни показания, а дори и да получи, с това измислено „анонимен източник“ той не променя абсолютно нищо, защото те вече знаят коя съм. Дотук как ти се струва, Кърби?

— Дай да се върнем две-три изречения назад. Видяла си още двама мъже с Дженеро, когато е убил Онорати, така ли?

Бас се поколеба.

— Не съм казала това. Говорех... хипотетично.

Нервите на Кърби не издържаха.

— Дай да ти светна лампичката как стават тия работи, Бас.

— Какво стана с „Ники“?

— Още не сме приятели. Слушай сега. Искаш твърда игра? Като начало мога да те затворя за четиридесет и осем часа в качеството ти на основен свидетел.

— И какво ще спечелиш?

— Време да си помислиш. А ако и то не даде резултат, областният прокурор ще ти лепне обвинение за възпрепятстване на правосъдието, за което се полагат две-три години.

— Единственият начин, по който мога да попреча на правосъдието е, ако съм видяла нещо и отказвам да свидетелствам. Да, но как ще го докажеш?

— Виж какво, знам, че си минала през всичко това с ОБН. Нали?

Кърби мигновено разбра грешката и нетактичността си.

Бас настръхна.

— Ти си ме проверявал?

Той реши да не й съобщава всичко, каквото знаеше.

— Каролин Чеймбърс ми каза, че си била в Програмата за сигурност на свидетелите. Проверих и се оказа, че си помагала на ОБН

в някакво голямо дело, затова са те включили.

— А от ОБН какво ти казаха?

— Нищо. Досието ти било запечатано. Имаш ли нещо против да ми кажеш защо?

— Не ти влиза в проклетата работа! И ако искаш разговорът ни да продължи, повече да не съм чула нито дума за това!

Кърби отклони поглед, клатейки бавно глава. Сърдеше се на себе си, защото се бе зарекъл да не прави такива неща, а се получаваше точно обратното — искаше да използва Бас по същия начин, както и ОБН. Тя бе изплашена и уязвима, а той искаше да се възползва от това. Джак отново се извърна към нея. Гласът му бе тих и в него се промъкна нотка на съжаление.

— Това е ненормално. Не бива да проявяваме враждебност един към друг. Ти не искаш да умреш и — вярвай ми — аз също не искам. Тогава нека започнем отново, а?

Никол затвори очи и кимна в знак на съгласие. Беше уморена. Уморена да бяга. Уморена от страх и отчаяно нуждаеща се от почивка от непрестанното напрежение. Прошепна примирено:

— Снощи видях как Винсът Джанеро уби Майкъл Онорати.

— Ето на това аз викам страхотно начало.

— За теб може би.

— Този път номерът ще стане, Бас. Обещавам ти.

— Обещаваш, а?

— Абсолютно! Я ми кажи, какво искаше да постигнеш с тази среща с Джанеро?

— Ами... май не го обмислих достатъчно.

— Какво има да мислиш толкова? Ти можеш да го тикнеш в затвора за цял живот. Или може би си искала да си спасиш кожата, като му обещаеш, че няма да свидетелстваш срещу него?

— Бях побъркана от ужас. Не успях да измисля нищо друго, освен да бягам, а не ми се иска да прекарам целия си живот така. Мислех си, че ще можем да стигнем до споразумение.

— Типове като Джанеро не знаят значението на тази дума.

— Вече го разбрах.

Кърби дълго мълча: такава глупава постъпка като срещата с Джанеро никак не съвпаднаше с описанието на Кастанза за Бас, но той реши да го подмине засега.

— Има няколко въпроса, които трябва да ти задам. Не се обиждай, но те се отнасят до надеждността ти като свидетел. Ала дори да не е на висота, областният прокурор ще измисли начин да я заобиколи.

— Ако кое не е на висота?

— Като пусна името ти в компютъра, дали няма да ми изкара някоя нова Бони^[1]?

— Нямам криминално досие и в живота си не съм извършила нито едно престъпление.

Кърби повдигна вежди.

— Не знам как да ти го кажа, но проституцията все още е престъпление в Ню Йорк.

Бас се поусмихна лекичко.

— Поправи ме, ако греша, детектив Кърби, но доколкото разбирам от тези работи, за да има престъпление, трябва да има и жертва. А аз мога да те уверя, че само ще си загубиш времето да търсиш някой измежду приятелите ми, който би казал, че е жертва.

Очите им се срещнаха и Джак се усмихна.

— Да. Разбирам.

— Освен това, какво те кара да мислиш, че съм проститутка?

— Права си. Нямам доказателства, нито пък някой друг има. Мога обаче да се обзаложа, че адвокатите на Дженеро ще изкопаят всичко възможно, само и само да те дискредитират като свидетел.

— Навлизаш в несигурен терен, Кърби. Ти би трябвало да ме убеждаваш да го сторя, а не да ме обезсърчаваш.

— Не, просто си слагам ламарина на задника. И още нещо. Носиш ли си?

— Какво?

— Пистолет.

— Да. В чантата ми е. Лицензиран е и имам разрешение да нося скрито оръжие.

— Ти ли уби Тони Дамяно?

— Кого?

— Една мутра, намерен е мъртъв във вход на Седемдесет и трета улица. Някой го е застрелял по същото време, когато е трябвало да се срещнеш с Дженеро.

Никол сви рамене:

— Не казвам, че съм го направила аз, но по принцип да убиеш някого в самоотбрана не е престъпление. Защо тогава да размътваме водата с нещо, което в края на краищата няма да има никакво значение?

Кърби кимна. Лично той смяташе смъртта на Дамяно за услуга на обществото. Реши да измъкне информацията, която му трябваше, по друг начин.

— Нека тогава ти задам въпроса така. Имало ли е някой друг наоколо, когато Дамяно се е сблъскал с ненавременната си кончина?

— Имаше още един мъж, който беше заедно с тях в парка. Каза, че е ченге. Знаеше името ти.

— И какво стана?

— Не му повярвах и не му дадох да мръдне, докато не избягах.

— И никой друг ли нямаше?

— Само оня, когото нарече Дамяно. Другият наистина ли е ченге?

Кърби не виждаше причина да крие. И бездруго само след няколко часа щяха да го изтеглят.

— Да, един от тайните ни агенти.

Бас кимна рефлексивно:

— Значи инстинктът не ме е подвел. Бях обаче твърде напласена, за да му повярвам.

— Добре, а наркотици?

— Какви наркотици?

— Ползваш ли?

— Не. И никога не съм употребявала.

— Добре. Още един въпрос.

— Ти май имаш доста въпроси, а Кърби?

— Просто не искам никакви неприятни изненади, като те изправим пред съда като свидетел номер едно.

— Какъв е въпросът ти?

— Откъде имаш ония петдесет хиляди долара в чантата в хотел „Карлайл“?

Никол бе изненадана.

— Как си ме проследил до хотела?

Кърби мръдна с вежди и се ухили.

— Това ми е работата. Парите. Откъде ги имаш?

— Спечелих ги, като събирах кутии покрай магистралата и миех стъкла на коли по светофарите. Теб какво ти влиза в работата?

— Трябва да знам дали няма да отскочи по нас.

— Няма да има никакви последствия. Това ли е всичко засега?

— Да. Горедолу.

— Трябва да си взема нещата от хотела.

— За тях ще се погрижим после.

— Къде отиваме в такъв случай оттук?

— Право в щаба на Разузнавателна секция, за да поразгледаме малко снимки. Ако на тях разпознаеш Дженеро заедно с другите двама, ще ги арестуваме веднага.

— Не съм сигурна дали мога да идентифицирам и двамата. Видях добре само единия от тях. Същия, дето стреля по мен днес пред блока, където живея.

— Щом можеш да посочиш Дженеро, останалите малко ме интересуват.

— И после какво?

— Детективите от Седемнадесети участък ще го арестуват, ще го изправят в редица заедно с петима-шестима други мъже и ще видят дали ще го познаеш. Ако го познаеш, тикаме задника зад решетките и те закриляме, докато стане време да се явиш на предварителното гледане пред съдебните заседатели, за да го осъдим.

— И след това си ме гледкате, докато стане време за процеса, после ме прехвърляте на Програмата, а оттам ми дават нова самоличност и отново ме включват в нея.

— Точно така. Но има още едно нещо. Трябва да съм абсолютно сигурен, преди да задвижим нещата. Никакви игрички. Никакви задни мисли. Участваш ли или не?

— Сякаш имам кой знае какъв избор. — Бас го погледна право в очите. — Една малка услуга.

— Стига да мога.

— Не ме лъжи. Мога да преглътна истината, каквато и да е тя. Но не мога да понасям да ме мамят хора, които са ме помолили да им вярвам.

— Имаш думата ми. От мен лъжа няма да чуеш.

Джак се извърна и направи знак на шестимата детективи, осигуряващи зоната, да се приближат.

Изненадата на Никол бе неподправена.

— Всички ли са ченгета?

— Е, как? Не исках да рискуваме.

— Впечатлена съм.

— Нямахте да си толкова впечатлена, ако ги познаваше — усмихна се широко той. — Шегувам се. Всички са ми приятели.

Детективите буквално заобиколиха Бас и Кърби, докато двамата напуснаха алеята и се отправяха на север към щаба на Разузнавателна секция на няколко пресечки оттук.

Двойката детективи на пейката, държали се за ръцете, беше пред тях, а другите „влюбени“ — отзад. Оня с кучето вървеше по отсрещния тротоар, а младежът с ролерите правеше бавни зигзаги до тях. Откъм игралната площадка за деца излезе жена с бебешка количка и кукла в нея — под одеялото имаше скрит автомат — и се включи в ариергарда на процесията. От един вход отпред излезе мъж и застана начело.

— С тая охрана се чувствам като президента — каза Бас.

Кърби сниши глас и се наведе към нея.

— Ти... такава... не го ли познаваш? Ъъ... искам да кажа... ъъ... така... професионално?

Бас го погледна развеселена.

— Искам да кажа... чух, че бизнесът ти бил изключително по върховете и... ъъ... само с високопоставени клиенти. С една дума, политици тежка категория.

Тя продължаваше да го гледа с едва забележима усмивка.

— Това не е официално запитване. И ако съм минал някаква граница, просто...

— Ооо, я млъквай, Кърби!

— Млъквам!

[1] Бони и Клайд — двойка престъпници от трийсетте години. — Б.пр. ↑

29.

От петнайсетте снимки, пръснати на масата пред нея, Бас без никакво колебание показва тази на Дженеро. Седнала след това зад бюрото на Кърби, прегледа всички снимки на членовете на фамилията Гамбино. Идентифицира Джони Чорапа като мъжа, който е стрелял по нея на улицата същия ден, и като един от двамата, придружавали Дженеро, когато той е убил Майкъл Оморати. Не бе съвсем сигурна за Големия Поли и Нино Тотани и не успя да ги разпознае.

Вратата се отвори и в стаята влезе Тони Ризо, следван плътно от Кендъл Тейлър, манхатънския районен помощник-прокурор, когото Кърби никак не обичаше и често наричаше „оня зализан пикльо“ заради некадърността му и многократните му откази да възбужда дела, които Кърби смяташе за вързани в кърпа и за които ОНОП бе положил къртовски труд чрез наблюдение и събиране на информация от поверителни източници.

Тейлър, облечен в тъмносин костюм с жилетка и вратовръзка, застанал в средата на стаята, изглеждаше така, сякаш току-що бе слязъл от витрината на „Брукс Брадърс“. Тъй като Ризо и заместникът му го бяха въвели в ситуацията, очите му се спряха на Бас. Оправи си вратовръзката, издърпа ръкавите на ризата и се приближи към бюрото на Кърби, зад което тя бе седнала — детективът стоеше прав до нея.

— Това ли е свидетелката?

Кърби кимна:

— Никол Бас, това е районният помощник-прокурор Кендъл Тейлър.

Тейлър протегна ръка и Бас я стисна, без да става.

— Госпожице Бас, високо ценя помощта ви. Вършите голяма услуга на този град.

Гласът му бе носов и патетичен и на Никол веднага ѝ стана противен.

— Сега да започнем от самото начало. Нека ви обясня каква ще бъде процедурата. След като идентифицирате Винсънт Дженеро от

редицата, веднага ще ви заведем в някой хотел в града, където ще бъдете денонощно охранявана, докато не ви изправим пред съдебните заседатели на предварителното гледане, което ще стане след не повече от шест дни. Вие ще свидетелствате пред тях и ще им кажете какво сте видели, въз основа на което ние ще издадем заповед за задържането на Винсънт Дженеро. След това на него ще му бъде отказано пускане под гаранция и ще го отведат в затвора, а вас ще ви заведем на по-удобно място, докато стане време за процеса. Там също ще ви охраняват денонощно и ще положат всички усилия да се чувствате добре.

Вродената арогантност на помощник-прокурора и покровителственият му тон задействаха в Бас някакъв механизъм, скрит дълбоко у нея. Изразът на лицето ѝ се промени и от него сякаш падна маска. Тейлър ѝ напомняше на Крофърд — агента от ОБН, който бе говорил със същия подигравателен тон и я бе принуждавал да върши неща, които тя не бе искала да прави.

„Италия. Преди четири години. Тя слиза от самолета Рим — Милано на път за поредното модно ревю. Минава през митницата, там я арестуват и я тикват в единична килия, където се сблъсква с човек, когото много скоро намразва.“

Всичко това отново мина пред очите ѝ и задействайки някаква вътрешна реакция, я постави на съвсем друг емоционален курс, върху който нямаше почти никакъв контрол. Представяйки си картината от онази вечер в Милано, тя се изправи, заобиколи бюрото и се изправи пред Тейлър в недвусмислено нападателна стойка.

— Свършихте ли?

— Да. Забравих само да ви уверя, че напълно разбирам колко изплашена и объркана се чувствате в този важен момент. Обясниха ми, че отначало сте проявили нежелание да свидетелствате. Затова искам да знаете, че в края на краищата може да не се наложи да давате показания в съда. След като се настаните и си починете, след като се възстановите от потресаващите преживявания през тези дни, аз ще ви обясня точно какво трябва да извършите. Засега се чувствайте сигурна, че сте направили правилния избор.

Бас погледна към Кърби, застанал недалеч от нея. Направи физиономия в смисъл „нали ти казвах“ и след това се обърна към Тейлър:

— Свърши ли този път?

— Да.

— Е, господин Кендъл Тейлър, зализано тузарче, позволи ми сега аз да ти кажа как ще стане номерът.

Кърби разбра какво ще стане, извика на помощ всичката си воля, за да не се засмее, но не успя, гледайки как Бас впива нокти в Тейлър.

— Ще стоя в собствения си апартамент, а този човек — рязко посочи с палец през рамо към Кърби — ще ми бъде лична охрана двадесет и четири часа в денонощието.

Усмивката на Кърби угасна.

— Ей, ей! Чакай малко.

— Ти ми обеща закрила, детектив.

— Но не съм имал предвид лична.

— Аз обаче имах точно това предвид. Имаш ли жена и деца?

— Не. Но си имам частен живот, както и много друга работа.

— Настоявам да си удържиш на думата. — Без да чака отговор, Бас се обърна към Тейлър и продължи: — Забрави, че ще ме завреш в някаква миризлива хотелска стая като къртица, пазена от хора, които не познавам. Хора, до които Дженеро може да се добере като едното нищо. И недей да ми дрънкаш, че такова нещо досега не се е случвало. Всички в тази стая знаят, че е ставало. Ченгетата нямат имунитет срещу подкупи или насилие.

Тейлър се смая. Бе очаквал да види хрисима и изплашена свидетелка, готова да се съгласи на всичко. Опита се отново да поеме нещата в свои ръце, но впила поглед в очите му, Бас продължи да го върти на шиш:

— Детектив Кърби ще стои с мен в апартамента ми. Ще спи в гостната, ако се притеснявате, че ще покваря едно от най-добрите ви нюйоркски ченгета. И за безопасността ми ще отговаря единствено той. Не искам да виждам никой друг. Обичам да работя с един човек.

— И аз така разбрах.

Никол би подминала язвителната забележка, но надигачият се гняв и подтекстът, който Тейлър бе вложил в нея, не ѝ позволиха да го направи.

— Не се отчитам пред никого за живота си, Тейлър! Така че можеш спокойно да се сгънеш одве и да ме цунеш отзад.

— Отзад? Май сменяме посоките, а госпожице Бас? — Съжали за подмятането в момента, в който го изрече. Разбрал, че може да изгуби свидетелката, той вдигна ръце, обръщайки нещата на шега. — Моля за извинение. Не трябваше да се изпускам.

Бас обаче нямаше намерение да му позволи да се измъкне току-така.

— Детектив Кърби го интересува само едно нещо: да тикне един убиец зад решетките. Това го разбирам и уважавам. Вашето брато обаче сте от един и същи калъп — службаша, чийто интерес се състои в политическата ви кариера, и сте готови да използвате и изтракате всеки, който би ви помогнал за това. И тъй като ме обвинихте в смяна на посоките, нека ви отговоря следното: независимо как изтраквам някого, той си отива усмихнат.

Един от детективите се засмя дискретно в шепа, друг направо избухна в откровен смях, но Ризо ги смрази с поглед.

Кърби се стресна от горчивината и злобата в тона на Бас. Стори му се, че възможността да закове Дженеро се изпарява пред очите му.

Тейлър се опита да си възвърне малко от авторитета.

— Разбира се, можем да направим някои промени — омекна той. — Обаче трябва все пак да се придържаме към добре проверената процедура.

— Изобщо не ми пука за вашата добре проверена процедура. Не съм арестувана. Дошла съм тук доброволно и аз решавам какво да правя, как и с кого да го правя.

— Съгласно вашите предложения, според правилата, при вас трябва да се намира жена полицаи.

— Това не са предложения, Тейлър. Това са условия. Или си съгласен с тях, или не. Но все пак ще ти направя едно предложение: приеми ги, ако не искаш паметта да ми изневери в сублимния момент.

Тейлър се наежи.

— Мислех, че ще постигнем доброволно сътрудничество на приятелски начала. Ако обаче си мислите, че можете да налагате волята си на районния прокурор чрез заплахата за отказ от свидетелстване, няма да се посвеним да ви принудим да се изправите

пред съдебните заседатели, ако нямаме друг избор. И вярвайте, госпожице Бас, никак няма да ви хареса да се карате с нас.

— Спри, Тейлър, преди да си стигнал много далеч! Била съм лъгана, заплашвана и премятана от хора, много по-големи специалисти от теб в тази област. Така, че недей повече да обиждаш интелигентността ми.

Лицето на Тейлър почервения от гняв, но той с усилие потисна желанието си да отвърне по същия начин. Ако исканията на Бас бѣдеха удовлетворени, каза си той, тя ще си остане свидетелка, а това бе най-важното. Не му се щеше да докладва на районния прокурор, че заради избухливостта и самолюбието му са изгубили единствената си свидетелка по това дело.

— Трябва да го обсъдя с районния прокурор. А дотогава...

— А дотогава гледай да не ми се мяркаш пред очите, двуличен кучи син такъв!

— Исках да кажа, че дотогава ще се съобразяваме с вашите изисквания.

Бас се извърна към Кърби.

— Детектив Кърби? — Гласът ѝ вече бе изгубил остротата си и гневът ѝ утихна. — Ще спазите ли вашите задължения по сделката или да си тръгвам още сега и да се опитам да се оправя сама?

— Нека поговоря с лейтенанта.

Джак дръпна Тони Ризо настрана и двамата влязоха в офиса му. Никол седна отново зад бюрото на Кърби, завъртя се на стола и демонстративно обърна грѣб на Тейлър, вперила поглед в прозореца.

Кърби затвори вратата на офиса.

— Хей, Лу. Трябва да ме измъкнеш от тази ситуация. С всичките законови маневри адвокатите на Дженеро може да проточат случая цяла година. За бога, не мога да я дундуркам месеци наред като бебе!

— От колко време се мъчиш да пипнеш Дженеро?

— Знам! Знам. От шест години. Не е необходимо да ми напомняш.

— Ако загубим Бас, може би ще минат още шест години, преди да ни се удаде подобна възможност. А може и никога повече да нямаме такъв удобен случай. Щом тя е жива и готова да свидетелства, имаме го в кърпа вързан за убийство. Това означава от двадесет и пет години до доживотен затвор, Джак. И ти искаш да изпуснеш такъв шанс?

— Откри ли нещо, като пусна името ѝ в компютъра?

— Нищо. Нищичко! Както ти е казала, чиста е като пресен сняг.

— Има нещо, което не ни казва.

— И какво е то?

— Не знам. Просто имам такова усещане. — Кърби махна по посока на външната стая, където през стъклените панели на малкия офис се виждаше как Бас бе вперила безучастен поглед в прозореца. — Тя е твърде умна, за да помисли, че може да сключи споразумение с Дженеро, като му се закълне, че няма да свидетелства срещу него. Обаче твърди, че точно така е направила.

— Доста хора не знаят какво вършат, когато са отчаяни, Джак.

— Отчаяни — да. Но до такава степен, че да направят подобна глупост? Не, тя не е от тях. Освен това почти си призна, че е пречукала Тони Дамяно. Вероятно от упор.

— Това не ни интересува. И ако го е направила, било е самоотбрана. Така, че няма никакво значение.

— Лу, хайде стига! Искам само малко помощ. Намери някакъв начин да ме измъкнеш от това.

— Няма да стане, Джак. Тейлър не би рискувал да изтърве Дженеро. Той вече сигурно мислено си преравя гардероба за пресконференциите пред стълбите на съда. Ще склони районния прокурор да осигури на Бас всичко, което тя поиска, а в момента това си ти. Така че, опасявам се, нищо не мога да направя.

— Но аз не мога да я закрилям сам, Лу. Знаеш много добре.

— Ще говоря с шефа. Той пък ще говори с шефа на детективите да съгласуваме действията си със Седемнадесети участък. Ще дръпнем някой човек от тях, някой от нашите, а и от Бързото реагиране, ако се наложи. Ще подсигурием целия блок и улицата отпред. Бас изобщо няма да знае, че са там.

— Ааах, мамка му!

— Засега ѝ даваме това, което поиска. Нека видим как ще потръгне. Може да ѝ писне да те гледа цял ден около себе си. Лично на мен би ми писнало.

Кърби се усмихна, неохотно приемайки неизбежното. Ризо бе прав: районният прокурор имаше власт да го назначи за личен телохранител на Бас и никакви извинения или възражения нямаше да свършат работа.

— Освен това — добави Ризо, — погледни и откъм добрата страна. Момичето наистина радва окото.

— Е, тук си прав.

— Което ни подсказва и друг вариант. Никакви лични истории.

Кърби отхвърли предположението с енергично поклащане на главата.

— В крайна сметка тя е курва, Лу. Няма значение дали го прави на улицата или из скъпите апартаменти — те всички са изкривени по един или друг начин. Не можеш да им имаш доверие и за пет цента.

— Можеш ли да я обвиниш след всичко, сторено ѝ от ОБН?

— Не, не мога. Съчувствам ѝ и я разбирам, но да пукна, ако ѝ вярвам. И ти гарантирам, че и тя ни отвръща със същото.

— Добре, не ѝ вярвай. Просто гледай да е жива, докато обърнем Дженеро. След това тя става проблем на някой друг.

Откакто двамата с Бас бяха тръгнали от щаба на Разузнавателна секция, Кърби не бе проговорил и една дума. Докато слизаха от моста и поемаха към центъра на Манхатън по „Рузвелт“, Бас наруши тишината:

— Бих искала да си взема нещата от хотела.

— Първо ще отидем до Седемнадесети за разпознаването, после ще минем през къщи да си взема някои неща. Ще се отбием в хотела на път за апартамента ти.

— А ти къде живееш? — Никол просто поддържаше разговора, за да отпусне малко напрежението.

— В Уест Сайд, до Кълъмбъс Авеню, на Осемдесет и втора.

— Доста скъпичък квартал за ченге.

— Това е дупка, преотстъпена ми под наем от един приятел.

Кърби погледна огледалото за обратно виждане и три коли по-назад видя необозначения полицейски автомобил с двамата детективи на предната седалка. Знаеше, че много преди да стигнат до блока на Бас, Източна шестдесет и девета улица щеше да бъде блокирана от още две коли — по една от двете страни на блока, а във фойето щеше да има още двама детективи.

Джак гледаше право пред себе си, промъквайки се през вечерното пиково движение и ругаейки мислено късмета си за

смазващата скука, която го очакваше. И демонстрацията на воля и характер, показани от Бас в ОНОП, му подсказваше, че тази работа едва ли би била приятен пикник.

Никол отново се опита да разведри настроението:

— Горе главата, Кърби! Може да ти е трудно да повярваш, но има хора, които наистина биха се радвали на компанията ми.

— Нямам толкова пари.

Заболя я не от забележката, а от грубостта, с която бе хвърлена в лицето ѝ.

— Няма защо да проявяваш дребнавост. Не съм искала нищо подобно да се случва, но след като вече е станало, нямам никакъв избор, освен да го направя по-малко неприятно. И ти можеш да сториш същото или да спреш веднага и да се разделим по живо, по здраво. Както кажеш, но нямам намерение да седя тук и да ти позволя да си го изкарваш на мен.

Кърби сви рамене:

— Да, права си. Мир, а?

— Мир.

30.

Винсънт Дженеро стоеше пред сложеното в позлатена рамка огледало във фоайето на дома си в Лонг Айлънд, завързвайки безукорен възел на копринената си вратовръзка, допълваща тъмносивия костюм Бриони, който бе избрал по случай ареста си. Адвокатът му от осем години насам — Дейвид Казаноф, облечен също така елегантно, стоеше встрани заедно с Кармине Молино, който в смачкания си, торбест и изпъстрен с потни петна костюм изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да протегне ръка за милостиня.

Десет минути след като Бас бе пристигнала в щаба на Разузнавателна секция, Молино бе научил от информаторите си, че тя е вече под полицейска закрила. Знаейки, че в такъв случай арестът на дона е неизбежен, той се бе обадил най-напред на Дженеро, после на Казаноф, когото веднага след това бе взел от дома му и докарал на Лонг Айлънд, за да изпревари идването на полицията. Казаноф също се бе обаждал по телефона и бе научил, че за Джони Чорапа също е издадена заповед за арест.

Двамата мъже чакаха търпеливо, докато придирчивият Дженеро остане доволен от външния си вид, страхувайки се да не го ядосат. Донът бе побеснял, когато Молино, говорейки завоалирано за „онази работа днес следобед“, му каза колко лошо са се развили нещата в Сентръл Парк и че Бас вече е при ченгетата. Дженеро изригна поредица мръсотии, и то с такъв глас, че Кармине трябваше да отдръпне слушалката от ухото си — мина му през ума, че ако в момента беше пред шефа си, оня щеше да го застреля на място. Докато дойде на Лонг Айлънд с Казаноф, Дженеро вече се бе поуспокоил и сега като че ли единствената му грижа бе външният му вид.

Винсънт се отдръпна назад, за да се увери, че дължината на вратовръзката е точно колкото трябва — връхчето и едва докосваше катарамата на колана му. После се обърна към Казаноф:

— Преди да дойдат ченгетата, искам да поговоря насаме с Кармине. За неща, които няма да искаш да чуеш.

Казаноф отиде в хола и си сипа питие, а Дженеро и Молино доближиха глави в ъгъла на фойето.

— Искам да свършиш някои неща.

— Дадено. Каквото кажеш.

— Вече си се обадил на Джони Чорапа да се покрие някъде, дето ченгетата не могат да го намерят, нали?

— Да. Погрижих се за това.

— Добре. Знаеш, че не обичам висящи работи. Затова кажи на Нино да се погрижи Джони никога да не излезе от онова място, където се крие. После по същия начин да се погрижи и за Големия Поли. Разбрано?

Молино кимна. Беше го очаквал. Но не бе очаквал следващото.

— И когато приключи с това, ти лично ще се погрижиш за Нино.

— За Нино? Сигурен ли си? Него го е нямало, когато си пречукал Онорати.

— Той е единственият, на когото лично си казал да намери курвата, нали?

— Да, но...

— А той и Джони Чорапа са пукали по нея на улицата и са обработвали оная женска от агенцията за компаньонки. Нино може да ми прикачи и това. Оня шибалник, районният прокурор, може да извади паралелни показания или кой знае какво...

— Да. Но Нино е солиден тип, Вини. Знаеш го. Изобщо не бих се притеснявал за него.

— Така ли? Същото си е мислел и Готи за Сами Бичето. И сега Джонко прекарва двайсет и три часа в денонощието в една подземна килия в Колорадо. Нито лъч светлинка — седи по цял ден и гледа как косата му пада, а Сами продължава да снася на федерите всичко, което знае, и си изсмуква от пръстите онова, което не знае. Ще направиш така, както ти казах.

— Добре. Исках само да...

Самообладанието на Дженеро се пропука. Той се наведе напред, носът му почти докосна лицето на Молино, а показалецът му се заби в слепоочието му.

— И ще почнеш да изпълняваш в момента, в който ченгетата ми щракнат белезниците, ясно ли е?

— Разбира се, Вини. Дадено. Няма проблем!

Дженеро отстъпи назад — самообладанието му бързо се върна.

— Нино погрижи ли се за онзи проблем в неговия екип?

— Да.

— И Фалконети наистина е бил ченге, а?

— Признал си го е точно преди Джони да го удуши.

— И какво? Пет-шест години в екипа на Нино. Брей, човек да няма доверие никому, а?

Молино кимна в знак на съгласие:

— Опитвам се да разбера кой го е препоръчал.

— Добре. Слушай сега внимателно. След като се погрижиш за тези неща, ето какво искам още да направиш. Ще се обадиш на Джои Теранова от Филадельфия. Той ми дължи голяма услуга. Ако не бях аз, сега нямаше да е глава на собствената си фамилия там.

— Какво да му кажа?

— Кажу му, че ми трябва четирима-петима от неговите най-добри момчета. Момчета, чиито лица полицията тук не познава. Не говоря за мускулести мутри. Искам такива, които да мислят сами.

Молино помисли, после каза:

— Ще направя каквото ми наредиш, Вини, знаеш това, но няма да е лесно да я отмъкнем — дори и с момчета, които ченгетата не познават. Мястото, дето я държат, е запечатано по-здраво и от банков трезор.

— Майната му на отмъкването! Искам тая скапана курва мъртва. Когато се погрижиш за тия работи, тя ще им остане единственото нещо, с което разполагат. Без нея аз просто си тръгвам от пандиза.

— Да... но парите, Вини. Тя е единствената, която знае къде са.

— Майната им на парите! Ще му мислим после. Ако ме тикнат за двацет и пет години в панделата, как ще ги намерим, а? Оправяме тази работа, а пък аз ще се разбирам после с останалите фамилии.

— Ако искаш да я пречукаме, може би трябва да викнем Кубинеца.

— Защо не? И друг път сме го използвали, нали? Как му беше името?

— Антонио Замора.

— Добре. Какво предлагаш?

— Забрави за ония пичове от Филадельфия. Нека Кубинеца го направи.

— Знаеш ли къде е тоя тип?

— Маями. Да ти кажа защо се сетих за него. Той се погрижи за една много тънка работа за Ричи Олива миналата година. Оня федерален съдия, на когото Ричи платил, помниш ли? Взе парите и после го прецака. Кубинеца свърши бърза и наистина чиста работа. Мога да го доведа тук още тази вечер.

— И какво? Мислиш ли, че е толкова добър?

— Запознах се с него преди около две години. Може да ти настръхне козината, като го видиш. Погледнах го в очите и се попиках от страх. Сякаш нямаше душа.

— Какво те кара да мислиш, че е по-добър за това от нашите хора?

— Първо, той е външен човек и не могат да го свържат с фамилията. И второ — работи сам. Истински специалист.

— Специалист в какво?

— Бил е наемен убиец на служба при Кастро. Обучен от руснаците. Може да се промъкне до теб и да ти пререже гърлото тихомълком или да ти види сметката със снайпер от две хиляди метра разстояние. Дошъл е в Щатите преди десетина години. Вършил някаква работа за колумбийците и си спечелил прилична репутация. Тарифата му е половин милион долара. Половината в предплата, а другата половина — като свърши работата. Изобщо не му пука кой е обектът. Гарантирано оставаш доволен. И се говори, че никога не му се е налагало да връща пари.

Дженеро помисли, забил поглед в пода.

— Добре! Да! Действай. Доведи го. И продължавай да цедиш информатора си от Разузнавателна секция. Разбери къде държат оная курва и кажи на Кубинеца да се погрижи да няма възможност да застане пред никакви съдебни заседатели или той не ще си остане на краката. Точка!

Дженеро чу шума от спираца пред входа кола.

— Май идват. — Извърна се и се огледа. — Как изглеждат?

— Страхотно, Вини. Както винаги.

— Ако е както последния път, щом курвата ме разпознае в редицата, ченгетата ще ме замъкнат в „Сентръл Букинг“, после ще ме натикат в „Тумс“, докато сутринта ми предявят обвинението, а след това в „Райкърс“ до предварителното гледане. — Той кимна към хола,

където Казаноф си пиеше питието и не ги слушаше. — Тоя мошеник там ще се погрижи да получиш разрешение за свиждане. А ти гледай да си там всеки шибан ден.

— Хей, Вини! Не съм ли бил винаги?

Дженеро прегърна заместника си и го целуна по двете бузи.

— Нищо лично, Кармине. Малко съм нервен. Знаеш как мразя да ме заключват.

— Ще задвижа нещата бързо и ще те измъкнем за нула време.

Дженеро отвори предната врата и видя как детектив Джо Ърли и партньорът му Томи О'Брайън излизат от необозначената полицейска кола. Зад нея спряха още две синьо-бели коли. От тях слязоха униформени полицаи и се присъединиха към двамата детективи. Докато Ърли и О'Брайън приближаваха, ни най-малко учудени от факта, че мафиотът вече знае за предстоящия арест, от къщата излезе Казаноф и застана до Дженеро.

— Винсънт Дженеро, вие сте арестуван за убийството на Майкъл Онорати — заяви Ърли. — Имате право да мълчите. Всичко, което кажете, може и ще бъде...

— Моят клиент добре знае правата си, детектив.

— Е, ако нямате нищо против, господин съветник, ще му ги прочета въпреки това.

Ърли продължи с правата, а О'Брайън щракна белезниците около китките на Дженеро и го поведе към задната седалка на необозначената кола, намествайки се до него.

— Отивате право в Седемнадесети участък за разпознаването, предполагам? — попита Казаноф.

— Правилно предполагате, господин съветник — отвърна му Ърли и седна зад волана.

— Няма да започвате, докато не дойда.

— Дори не си и помисляме.

С тези думи Ърли подкара, следван плътно от двете полицейски коли. Големия Поли изкара черния мерцедес от гаража и Казаноф се намести на задната седалка.

— Не ги изпускай от поглед — нареди адвокатът.

Джак Кърби стоеше до прозореца на втория етаж и гледаше към навалищата журналисти пред входа на 17 участък. В момента, в който Дженеро се показа от колата, репортерите се струпаха около него. Докато Ърли и О'Брайън, прихванали го отстрани за лактите, го водеха през тълпата, Дженеро се усмихваше и подхвърляше остроумия на журналистите, натикали цяла гора от микрофони и камери в лицето му.

Никол Бас се намираше в малка стаичка, затворена отвсякъде, за да не види Дженеро, докато не застане в редицата. Тъкмо бе приключила разказа си пред О'Брайън, когато вратата се отвори и влезе Ърли.

— Готова ли сте, госпожице Бас?

Тя кимна и се изправи. Ърли и О'Брайън прекосиха голямата стая и влязоха в друга малка стая, където Кърби ги чакаше заедно с адвоката на Дженеро и Кендъл Тейлър.

Бас се изправи пред еднопосочното стъкло и погледна в по-голямата стая отвъд него, където от една странична врата влязоха осем души и застанаха под номерата, залепени за стената над главите им.

Ризо лично бе избирал мъжете за редицата. Всички бяха облечени в костюми, имаха вид на италианци и с приблизително същия ръст и телосложение като на Дженеро. Петима от тях бяха детективи от Разузнавателна секция, а останалите двама — начумерени доброволци от италианския ресторант на една пресечка отгук, често посещаван от детективите на 17 участък. Всичко бе честно и точно балансирано и всеки адвокат на защитата би се съгласил с това.

Очите на Бас бавно обходиха редицата, рязко спирайки върху мъжа под номер шест. Подигравателно усмихнат, той гледаше право към нея, сякаш я виждаше през еднопосочното стъкло. Обзе я внезапен хлад и стомахът ѝ се сви. Тя отмести очи и погледна назад.

— Не бързайте — каза Тейлър разтревожено.

— Няма какво да се бавя. Мъжът, когото видях да убива Майкъл Онорати, е номер шест.

— И не изпитвате никакви съмнения?

— Абсолютно никакви. Номер шест е.

Тейлър се усмихна широко на Дейвид Казаноф.

— Сигурен съм, че вече си опекал работата, Дейв.

Казаноф му върна усмивката.

— Ще се видим в съда, Кендъл.

— Нямам търпение.

Кърби изведе Никол в голямата стая, където издърпа стол до бюрото на Търли и я покани да седне.

— А не може ли да си тръгваме вече?

— След няколко минути детективите Търли и О'Брайън ще тръгнат оттук, за да заведат Дженеро в „Сентръл Букинг“. Пресата ще хукне подир тях и ние спокойно ще се измъкнем.

Джак донесе по чаша кафе и за двамата и седна на бюрото на Търли срещу Никол. Промяната в нея след разпознаването ясно се забелязваше. Път назад вече нямаше и тя го знаеше. Затова я бе страх. И има защо, помисли си той.

31.

Джони Чорапа и Големия Поли седяха отпуснати на предните седалки в черния линкълн континентал, спрян до запуснат склад в рядко използван район на Бруклинското пристанище. Бяха постъпили така, както им бе наредил Тотани: колата не се виждаше, скрита зад огромни празни контейнери, оставени тук да ръждясват от някой отдавна отплавал кораб. Страничните стъкла бяха свалени, от тях бавно се точеше цигарен дим и бързо се стопяваше в нощния въздух. Двамата седяха и гледаха светлините на Манхатън, отразени от водите на Ийст Ривър.

Големия Поли запали цигара от угарката на предишната.

— Нино каза ли к'во ще правим тая вечер?

— Каза само да го чакаме тука в осем. На скрито място.

— Може да е намерил женската и ние да я пречукаме.

— Аха. Може. — Джони Чорапа погледна часовника си. Беше осем и няколко минути. — Всеки момент ще дойде.

Още не бе довършил, когато Нино Тотани спря зад тях, оставяйки фаровете да светят, и без да гаси двигателя, слезе от колата.

Двамата се извърнаха и присвиха очи срещу ослепителната светлина, а през това време Тотани застана до вратата на шофьора. Без да каже дума, той стреля в главата на Големия Поли, след това се наведе да стори същото и с Джони Чорапа. Огромният мъж, смаян от току-що станалото пред очите му, бе загубил ума и дума и с опулен поглед се взираше в заглушителя, насочен към главата му. Тотани завърши задачата си с по още два изстрела във всяка глава, после се върна в колата си и потегли.

Тридесет и пет минути по-късно Тотани влезе през широко отворената врата в телената ограда около строителната фирма на Кармине Молино в Куинс. Мина през покрития с чакъл паркинг и спря

пред панелната едноетажна сграда, служеща на Молино за офис. Отвътре излезе Кармине, заобиколи колата и спря отзад.

— Хей, Нино. Отвори багажника. Искам да сложа вътре едно нещо.

Тотани излезе от колата и се приближи да отключи.

— Свърши ли оная работа, дето ти казах?

— Готова е.

Нино бе с гръб към Молино и докато багажникът се отваряше, Кармине стреля два пъти в тила му. Тотани се килна напред, той го грабна за краката и го стовари в багажника. След това го заключи, заобиколи със спокойна крачка, седна зад волана и подкара.

Самолетът на Антонио Замора от Маями се приземи на летище „Ла Гуардия“ в единадесет и половина същата вечер. Той взе такси до града и никога не отказващ си какъвто и да било лукс, се регистрира в хотел „Плаза“ четиридесет минути по-късно.

Високият и хубав кубинец, добре облечен и с изискани маниери, нямаше никакви проблеми хората да го вземат за преуспяващ бизнесмен в сферата на вноса и износа, за какъвто всъщност се представяше. Телескопичният оптически мерник за нощно виждане, разглобеният и изработен по поръчка снайпер и полуавтоматичният 9-милиметров пистолет (и двете оръжия бяха снабдени със заглушители), скрити в двата куфара до него, помагаха на лъжливата му роля.

Двадесет минути след полунощ Замора се обади на пейджъра на Кармине Молино, въвеждайки номера на хотел „Плаза“ и стаята, в която бе отседнал. Молино позвъни след пет минути.

— Получи ли снимката на женската и парите?

От факса на строителната си фирма в Куинс Молино му бе изпратил снимката на Бас, която Тотани бе взел от агенцията за компаньонки. Един час след обаждането до Ричи Олива в Маями, на специално указано от Замора място, бяха доставени две големи чанти, съдържащи 250 000 долара.

— Да. Получих и двете. Факсът на снимката е практически безполезен. Прати оригинала по куриерска служба и ги накарай да го оставят на рецепцията в плик с моето име отгоре. Не го носи лично.

— Дадено.

— Успя ли да разбереш адреса, където полицията държи обекта?

— Да — отвърна Молино. Два часа преди това бе говорил с информатора си от Разузнавателна секция. — Източна 69 улица №150. Между Лексингтън и Трето. Висока сграда. Апартамент 20-В. Гледа към улицата и има балкон.

— Колко души я пазят?

— Един стои през цялото време заедно с нея. Още двама са вътре в блока. Информаторът ми не е сигурен точно къде. Вероятно са във фойето. И по една необозначена кола от двете страни на блока. Във всяка от тях — по двама детективи.

— И кога трябва да свидетелства на предварителното гледане?

— Още не знаем. Адвокатът на шефа обаче каза, че трябва да му предявят обвинение до шест дни, в противен случай ще се наложи да го пуснат.

— Искам да знам кога и къде ще се проведе предварителното гледане. Щом узнаете, веднага ми се обадете.

Очите на Молино се свиха. Копелето му даваше заповеди!

— От нещо друго да имаш нужда?

— В момента не.

— Значи да ти позвъня в хотела и да ти оставя съобщение, когато трябва да се свържа с теб, така ли?

— Не. Ще звъниш на клетъчния ми телефон. И няма да се обаждаш, освен ако не разполагаш с информация за движението на обекта. Аз ще се обаждам на пейджъра ти, ако и когато имам нужда от още информация. Разбрано ли е?

— Да. Ясно.

Молино отдръпна слушалката от ухото си и ѝ се изплези. Абе тоя за какъв се мисли? Но не каза нищо, припомняйки си единствената им среща и мъртвите, студени очи на Кубинеца. Тъкмо се нахрани да попита кога ще проведе удара, когато чу изщракването от другия край на линията.

— Тоя шибалник ми затвори телефона — промърмори Кармине.

Антонио Замора излезе от хотел „Плаза“ в дванадесет и половина. Тръгна на север по Пето Авеню покрай Сентръл Парк,

докато накрая стигна до Шестдесет и девета улица. После пресече широкия булевард и се насочи на изток, през Медисън и Парк Авеню към Лексингтън, където застана на ъгъла срещу улицата на Бас. Бързо откри двете необозначени коли от двете страни на улицата. Четиримата детективи в тях изглежда, бяха отегчени до такава степен, че не внимаваха. Загора закрачи бавно по срещуположния тротоар и също така бързо установи мъртвата зона между двете коли. Застана под застъпващите се корони на два бряста и започна да изучава фасадата на блока, броейки етажите, докато очите му стигнаха до двадесетия. След това огледа района наоколо на това ниво.

Обърна се и огледа сградите зад него — тези с директен изглед към блока на Бас, оценявайки дали са подходящи за снайперски изстрел. Нито една не беше. Повечето от тях бяха къщи, а на най-високите не им достигаха най-малко десет етажа. Всеки изстрел от покривите им би трябвало да бъде произведен под почти невъзможен ъгъл. В най-добрия случай би могъл да се надява да удари някого само ако е застанал на балкона — нещо, което бе много далеч от оптималните условия.

Загора продължи на изток към Трето Авеню, после кривна по една уличка на север, а след това сви на запад по Източна седемнадесета улица, която бе успоредна на улицата на Бас. Търсеше сграда, достатъчно висока, за да му даде възможност за чист изстрел по балкона или стъклото на плъзгащата се врата към него. Като гледаше на око, разстоянието дотам не бе повече от двеста метра и изобщо не би го затруднило, ако намереше удобна сграда. Но отново не откри нищо подходящо.

Тогава реши да помисли върху единствения път, когато бе сигурен, че обектът ще е навън — когато щяха да я закарат на предварителното гледане на делото. Щеше да разполага с две възможности за стрелба: когато излизаше от блока и когато влизаше в сградата, определена за делото. Ако не се случеше нещо непредвидено и не му се удадеше друга възможност преди това, щеше да я убие тогава.

Той продължи по Източна седемнадесета улица и вървя на запад, докато стигна до Сентръл Парк. Радваше се на чистия нощен въздух, изпълнен с есенни аромати — съвсем навременна промяна от необичайно горещата и влажна седмица в Маями. Прииска му се да се

разходи още малко, навлезе в парка и пое по една от пътеките, водещи обратно към хотела.

Навлизайки навътре в почти пустия парк, той усети някакво движение вляво от него — на следващата пресечка с друга пътека бяха застанали двама мъже и се криеха под сянката на голямо дърво. Най-близката улична лампа не работеше, но на ялната лунна светлина Замора видя назъбените краища на счупеното й стъкло и моментално схвана ситуацията. Приближавайки се към мястото, стана му ясно, че двамата са обикновени тийнейджъри. Облегнали гърбове на ствола на дървото, хлапетата не помръдваха и не сваляха котешките си очи от него, внимателно наблюдавайки всяка негова стъпка.

На шестнадесет години, и двамата бяха изявени крадци с тригодишен стаж зад гърба си. Обикновено подбираха жертвите си по-близо до родните си места — на Морнингсайд Найтс и Кълъмбия Юнивърсити — и рядко се осмеляваха да слизат под Западна 106 улица. Тази нощ обаче бяха решили да поразширят малко територията и хоризонтите си. Ако бяха видели едва забележимата усмивка, набръчкала леко устните на избраната от тях жертва, инстинктът и уличното недоверие, помагало им да оцеляват толкова пъти, щяха да им подсказат, че са на път да направят най-ужасната грешка в младия си живот.

Очите на Замора се заковаха на по-високия от двамата. Пониският стоеше малко зад него, признавайки го по този начин за водач. Ръцете на по-високото хлапе бяха мушнати дълбоко в джобовете на огромно яке, увиснало силно на една страна — пистолетът явно бе там, помисли Замора. Готов винаги да изпита и тренира изкуството си в реална ситуация, наслаждавайки се на истинското спортно усещане, Замора реши да даде допълнителен тласък на решимостта на двете хлапета. Дръпна ръкава на палтото си и осемнайсеткаратовият „Ролекс Президент“, с обрамчен с диаманти циферблат, блесна на лунната светлина.

По-високото хлапе тръгна към него в момента, в който Замора стигна до пресечката между двете пътеки. Ухилено, наперено, сигурно в леката плячка, представяйки си разкошния часовник на мургавата си китка, то излезе от сянката на дървото и понечи да извади пистолета от джоба на якето.

Пистолетът на Замора цъфна в ръката му сякаш от нищото и за секунда целта вече бе на мушката. Първият изстрел уцели високото хлапе точно между очите. Вторият удари приятеля му сантиметър по-ляво. Между изстрелите нямаше и секунда. И двете цели на Замора бяха мъртви още преди да паднат на тревата край пътеката: 9-милиметровите куршуми бяха отнесли тиловете им.

Замора свали ударника на пистолета си, пъкна го обратно в раменния кобур и продължи през парка към хотела. Изобщо не спря. Дори не забави крачка. Ако имаше кой да провери кръвното налягане и пулса му, нямаше да установи никакви отклонения. Сякаш просто бе смачкал две мухи.

32.

Беше следобедът на третия ден, след като Бас бе посочила Дженеро в редицата на Седемнадесети участък. Двамата с Кърби не бяха излизали от апартамента, ако се изключат всекидневните бързи слизания до фойето, за да вземат пощата ѝ — малка отстъпка, която Джак бе направил, след като Никол настоя да ѝ осигурят поне някаква прилика на нормален живот.

Храната им бе доставяна от близкия ресторант и те сядаха да се хранят в кухнята — столова в апартамента ѝ.

Това, което най-много липсваше на Бас, бе ежедневието и сутрешен крос. Не успя да склони Кърби да тича с нея, и макар че се опитваше непрекъснато да го убеди колко е трудно да се улучи движеща се мишена, той отговаряше невъзмутимо, че лоши момчета с автоматично оръжие могат спокойно да стрелят от кола и да повалят всичко живо по тротоара, било то движещо се или не.

Кърби седеше на дивана и се опитваше да се съсредоточи върху статията в списанието, което бе разгърнал. Вдигна поглед и го спря върху Бас, която, облечена в горнище на анцуг и къс панталон, непрекъснато шареше напред-назад из стаята. После хвърли списанието настрана с недоволен вид. Ако трябваше да бъде честен пред себе си, това недоволство произлизаше от факта, че трябваше да споделя жизненото си пространство с толкова привлекателна и желана, а в същото време толкова недостъпна жена. Но предпочете да го отдаде на това, че тя му действа на нервите с непрекъснатото разхождане напред-назад.

— Би ли имала нещо против да седнеш, по дяволите? Ще ме побъркаш. Ако не чукаш като откачен кълвач по оня компютър или не тракаш със скапаните тежести, мотаеш се напред-назад като затворен в клетка лъв.

— Точно така се чувствам. Като затворен в клетка лъв.

— Добре, стига тогава! Как, по дяволите, да чета?

— Опитай да си мърдаш устните.

— Много смешно.

— И теб трудно може да те изтрае човек, Кърби. По цели часове седиш и си редиш пасианси, местейки картите като робот. Ръмжиш и пъшкаш като куче, когато вдигаш тежестите, а стаята ти изглежда така, сякаш някой е хвърлил граната — в нея като че ли живее горила.

— Хей! Цялата тая постановка е твоя идея, не моя. Ако искаш, махам се. Веднага мога да ти пратя заместник.

Никол не обърна внимание на подмятането и продължи с тирадата си, без да спира да крачи:

— Освен това по подбора на предпочитаните от теб телевизионни програми има също много да се желае. Ако пак ме накараш да гледам някой от футболните ти мачове или тъпите ти сериали, сигурно ще повърна. А, тъкмо се сетих — имаш вкус на прасе. Ядеш всичко, каквото ти падне. И стига вече с тая паста!

— Какво против имаш пастата? Освен това ти я поръчваш.

— Да, аз я поръчвам. За да не слушам сърбането ти, като донесат супа.

Бас спря да крачи, впери поглед в Кърби и изведнъж избухна в смях. Неспособен да се сдържи, той също се разсмя. Тя се тръшна на дивана до него, премятайки единия крак в скута му.

Веднага, задействан като от подсъзнателен рефлекс, Джак започна да масажира прасеца, но се усети и отдръпна ръцете си като опарен.

— Извинявай, не трябваше да го правя.

— Защо? Страхотно е.

— Като се има предвид ситуацията, това е непрофесионално. Едно ченге не бива да върши подобни неща.

Бас се усмихна и свали крака си.

— Ти си някакъв анахронизъм, Кърби. Още една от многото ти чаровни черти.

— Точно така. Аз съм чаровник. Принц сред мъжете.

— Можеш, когато поискаш. — Тя задържа за миг погледа му, после смени темата: — Ако скоро не излезем от този апартамент, няма защо да се притесняваш, че Дженеро ще ме убие. Ние ще се избием взаимно.

— До предварителното гледане остават само три дни. После ще се махнем оттук и ще отидем някъде в провинцията, където ще можеш

да излизаш, може би дори да яздиш. Ще се чувстваш така, все едно си у дома из хълмовете на Тенеси.

— Какво знае градско момче като теб за хълмовете на Тенеси?

— Знам, че хората там считат смазано от кола животно за деликатес, женят се за първите си братовчеди и поддържат емоционална връзка с добитъка си.

Бас се засмя, побутвайки го закачливо по ръката.

— Тази вечер ще излезем навън. Вечеря с танци. Аз черпя. Знам едно място точно за целта.

— Няма начин.

— Не те питам дали има начин, или няма. Излизаме. Не съм арестувана. Мога да ходя, където искам.

Беше права и Кърби знаеше, че ако в този момент пожелаеше да излезе навън, нямаше никакво законно право да я спира.

— Не мога сам да гарантирам сигурността ти.

Тя се усмихна с разбиране.

— Ти пък! Мислиш, че не съм видяла двете дивизии ченгета долу във фойето, като слизаме за пощата? А още колко ли има и на улицата!

— Как позна, че са ченгета?

— Те са чернокожи, Кърби. В целия блок няма нито един чернокож наемател. Изпъкват като хлебарки на сватбена торта. А колко имаш навън?

Джак не виждаше смисъл да отрича онова, което тя вече подозираше.

— По една кола на улицата от двете страни на блока. Всяка с по двама детективи.

— Което означава, че досега да са разбрали, ако хората на Дженеро наблюдават сградата. Оттам следва, че вероятно не ни следят, след като наоколо има толкова ченгета. Така че хората ти могат да ни ескортират.

— Много е опасно и за да се подсигури мястото, ще отиде сума ти време.

— Ние с теб можем да качим двамата детективи от фойето при нас, а колите отвън ще застанат отпред и отзад. Ще си изберем маршрут и ще вземем мерки никой да не ни проследи. Това мога и

сама да го направя. И освен това никой няма да очаква да отидем на това място, което имам предвид.

— Ти май вече всичко си измислила, а?

— Че за какво друго да мисля?

— Защо просто не излезем на една дълга разходка. След мръкване. Ще те облечем в бронезилетка и ще те оградим с ченгета.

— Бронезилетка?

— Да, бронезилетка.

— Лелее, ужас! Сигурно ще изглеждам страхотно в нея.

— Тя е направена да спира куршуми, а не да изглеждаш красива в нея. Освен това ти си страхотна всякак.

— Я виж ти! Детектив Кърби, вие май току-що ми направихте комплимент.

— Обичам да послъгвам. Какво ще кажеш? Една дълга разходка след мръкване?

— Не става. Тази вечер аз излизам, с теб или без теб. Трябва да направя нещо, което да ме накара да се почувствам нормален човек. Куршум в главата започва да ми се струва по-приемлива идея, отколкото да седя заключена тук. И така, идваш ли с мен или не?

— Като че ли имам избор. Къде искаш да ходим?

— В един нощен клуб в Сохо. „Златното какаду“. Готвят прекрасно бразилски ястия. И имат страхотен салца оркестър, който започва да свири от девет часа. Ако успеем да стигнем там до седем, ще си хапнем спокойно и с наслада, а след това ще потанцуваме.

— Не мога да танцувам.

— Ще те науча.

— И други са се опитвали. Загубена кауза, повярвай. — Той впери поглед в нея. — Мислех, че салцата е нещо, което човек си маже на хляба.

— Доста затворено си живял, Кърби.

— И между другото, като ям супа, не сърбам.

Никол му намигна и се усмихна.

— Сърбаш, и то как.

— Добре, но в претъпкана с хора зала ще е кошмар да те опази човек.

— Както добре знаете, детектив, много по-трудно е да ви забележат в тълпа. И ако не ни проследят, никой няма да знае къде сме.

Уверявам ви, това не е свърталище на мафията. Хората са предимно от латиноамерикански произход.

— Ходила ли си там и друг път?

— Само веднъж. Миналата година един клиент ме заведе. Не е заведение, което бих посещавала редовно, но е много забавно и атмосферата е страхотна. Шумно, весело. Гарантирам ти, че ще забравиш проблемите си, и то главно защото, като започне да гърми музиката, не можеш да чуеш и собствените си мисли.

— Страхотна препоръка.

— В момента се нуждая отчаяно точно от това.

— Къде се намира?

— Оттатък Спринт, на Мърсър Стрийт.

— Трябва да поискам разрешение от лейтенанта. Необходимо е да подсигурят мястото, преди да стигнем там.

Кърби взе слушалката на безжичния телефон и излезе на балкона, плътно затваряйки плъзгащата се врата зад себе си.

— Тъкмо се канех да ти се обаждам.

— Защо, какво има?

— Дженеро системно елиминира всеки, който може да го свърже с убийството на Онорати.

— Големия Поли и Джони Чорапа?

— Намерили са ги тази сутрин на Бруклинското пристанище с мозъци, пръснати из цялото купе на един линкълн континентал. Нино Тотани пък отнесъл два куршума в тила. Намериха тялото му в един боклукчийски казан в Йонкърс.

Лицето на Томи Фалконети проблесна в съзнанието на Кърби.

— Измъкнахте ли Фалконети?

Ризо помълча малко.

— Не можем да го намерим, Кърби.

— Какво значи „не можем да го намерим“?

— Накарах хората да търсят навсякъде. Не се е връщал в апартамента си от три дни и никой не го е виждал.

— Мамка му, Лу!

— Знам, знам. Но нека не мислим най-лошото. Разпитваме всичките си информатори, свързани по някакъв начин с екипите на Дженеро. Може нарочно да се е скрил някъде. Дал господ причини за това.

Но Кърби знаеше най-вероятната — късметът на Фалконети е свършил. С усилие изхвърли мисълта от главата си.

— Да има някакви признаци, че се опитват да разберат къде сме?

— Това е другото нещо, което ме безпокои. Поставили сме под наблюдение всички екипи. Дори всеки човек поотделно. Висят по цял ден в техния клуб или се занимават с обичайните си тъпотии. Групата пред блока на Бас не е виждала физиономиите им наоколо. Държат се така, сякаш са се отказали да я търсят.

— Можеш да си заложиш задника, че Дженеро не се е отказал. Тя е единственият останал жив човек, който може да го свърже с убийството на Онорати.

— Възможно е адвокатът му да го е посъветвал да се отдръпне. Може да е научил нещо за нея, което ние не знаем, и се надява да я дискредитира като свидетел.

— Или пък Дженеро е докарал нови звезди отнякъде — я от Филадельфия, я от Чикаго. Звезди, които не познаваме.

— И за това помислих. Влязох във връзка с органите за борба с организираната престъпност там, а също и на други места, с които Дженеро поддържа тесни връзки, и им казах да проверят дали някой от техните хора не е напуснал внезапно града.

— Пригответил съм ти още едно главоболие. Страшно ще ти хареса. Бас иска да излиза тази вечер.

— Къде да излиза?

— Иска да ходи в някакво нощно заведение — „Златното какаду“. В Сохо било. Ще ми трябва повече помощ, отколкото имам в момента.

— Не можеш ли да я разубедиш?

— Опитах се, но мисля, че зад желанието ѝ да излезе има нещо повече. Останах с впечатлението, че да се намира отново под полицейска закрила ѝ напомня много неща от миналото, за които не иска да си спомня. Понякога изглежда така, сякаш ще избухне.

— В колко часа иска да излиза?

— Вечеря в седем часа, а след това да се помотае, докато оркестърът започне да свири.

— Никак не ми харесва, но рискът ще е минимален, ако внимаваш адски някой да не ви проследи. Ще изпратя няколко души да

подсигурят заведението отвън. А ти с твоите хора ще го подсигурите отвътре. В кой участък е то?

Кърби помисли малко.

— Май в Пети.

— Ще проверя и ще помоля дежурния сержант да накара патрулните радиоколи да пообиколят района и да видят дали някой, когото по-рано не са виждали, не се навърта наоколо. Преди да тръгнете, ми се обади, за да разбереш какво съм направил.

— А защо не сложим някой от нашите отпред още преди ония да са отворили?

— Добра идея.

— И, Лу? Веднага ми се обади, ако научиш нещо ново за Томи.

— Разбира се. На момента.

Кърби влезе вътре и завари Бас да се рови в един от гардеробите си.

— За това заведение трябва ли да се обличам?

— Само спортно сако и дънки.

Настроението ѝ се бе променило. Толкова весела и жизнена не я бе виждал досега.

Тя прекрати тършуването и се приближи към него.

— Винаги когато някоя муха ми влезе в главата и се мъча да се измъкна напълно от това, в което съм се превърнала, се опитвам да се върна към онова, което някога съм била. — Никол го изненада, като го прегърна бързо и го целуна по бузата. — Нямах представа колко много, означава това за мен.

Кърби се закова на място като парализиран. Уханието на Никол, топлината на кожата ѝ, усещането на допрялото се за миг до него гъвкаво тяло...

— Мисля, че имам.

Бас го погледна изненадано, после се върна към гардероба, избра две рокли и ги вдигна пред него.

— Черната или червената? Какво мислиш?

— Мисля, че си откачена.

За миг се изкуши да ѝ каже за смъртта на Джони Чорапа, Големия Поли и Нино Тотани, за възможността да са докарали непознати за тях хора и може би по този начин да я откаже. Но реши да не го прави, защото от последните ѝ думи бе усетил, че тя ще го

направи въпреки всичко, а също и за това, че ако разбереше за убийствата, можеше да ѝ минат някои мисли, които да я откажат да свидетелства.

— Избери една — каза тя, вдигнала двете рокли пред себе си.

— Черната.

— Така да бъде. Усмихни се, Кърби. Обещавам ти, че ще се забавляваш въпреки всичко.

— Горя от нетърпение.

Джанет Морис излезе от щаба на Разузнавателна секция малко след обяда и се запъти към близкия магазин със списък на петима колеги, дали ѝ пари за сандвичи. След като напазарува, тя спря пред един обществен телефон и набра номера на друг, който знаеше, наизуст. Не можеше да се понася за това, което бе принудена да върши от шест месеца насам, но го бе приела, защото нямаше избор. Последниците от отказа да прави това, което искаха, щяха да бъдат убийствени.

Почти година преди този ден мъжът ѝ успя да реализира мечтата на своя живот и да отвори ресторант в Манхатън. Само три месеца по-късно оптимистичните му очаквания бяха бързо попарени от жестоката действителност в ресторантския бизнес. Трябваша му веднага нови петдесет хиляди долара, и то само за да държи ресторанта отворен. Банката, от която бе взел парите за ремонт и за посрещане на разходите първия месец, не пожела повече да жертва парите си и тъй като нямаше към кого друго да се обърне, Дейвид Морис, отчаяно вкопчил се в мечтата си, направи непростимата грешка да поиска назаем от лихварите на фамилията Гамбино при лихва 5 процента на месец.

Сделката бе станала с личното одобрение на Кармине Молино, който бе открил, че Джанет Морис работи към Разузнавателна секция на НИПУ. Заемът осигури оперативния капитал, от който имаха нужда, и скоро ресторантът стъпи на крака — клиентелата му се увеличаваше с всеки изминал ден. Точно тогава Молино задейства добре обмисления план, според който ресторантът трябваше да бъде обречен на неуспех.

Доставките не идваха навреме. Главният готвач напусна, без да дава никакви обяснения. Неговият заместник не можа да изкара и две седмици, когато един ден се обади и каза, че повече няма да идва, защото си счупил крака. Две съботи поред, когато ресторантът бе претъпкан с клиенти, някакви тъмни личности, заставащи на бара, започваха побой, който бързо се превръщаше във всеобщ търкал, изискващ намесата на полицията. Проблемите на ресторанта се разчуха и биха камбаната на мечтата на Дейвид.

След като Морис пропусна три поредни вноски, Молино приложи директен физически натиск. Най-напред Джони Чорапа му счупи десния палец, а два месеца по-късно, след още две пропуснати вноски, му счупи и дясната ръка. Морис излъга жена си, че счупеният палец е резултат от злополука в ресторанта, но треперливото му обяснение за счупената ръка, съпоставено със съпътстващите я по лицето и ребрата синини, доведе до излизането на цялата истина на бял свят.

Кармине Молино предложи да реши проблемите им веднъж завинаги. Докато Джанет Морис ги снабдява от време на време с информация за дейността на ОНОП, няма да ги притесняват с никакви вноски и Молино лично ще се нагърби проблемите на ресторанта да изчезнат за една нощ. Отначало Джанет твърдо отказа и се опита — безуспешно — да намери пари и да им ги върне. После, когато една вечер се върна от работа, намери в пощенската си кутия плик. В него имаше снимка на шестгодишното им синче, люлеещо се на една люлка. Човекът, който го люлееше, беше Джони Чорапа. Посланието бе съвсем ясно: можем да се доберем до него, когато поискаме. От този ден нататък, без да задава въпроси и без никакво колебание, Джанет Морис даваше на Молино каквато информация поиска.

Разговорът, който се канеше да проведе в момента, бе четвъртият за тази седмица. Страхуваше се, както никога досега в живота си. Знаеше, че най-накрая от ОНОП ще се досетят, че източникът на информация е в самото управление.

— Ти за това не се безпокой — каза ѝ Молино, когато сподели загрижеността си с него. — Не си единствената, която работи там. Всеки може да е. Дръж си устата затворена и те никога няма да разберат.

— Да, но ако се сетят, че информацията излиза отвътре, ще наблюдават всички нас.

— Вече говорихме за това преди два месеца, Джанет. Ти само продължавай с информацията, а след като разрешим малкия си проблем, за теб ще има специална премия.

— Каква премия?

— Никаква лихва. Никаква главница. Изтриваме всичко. Мъжът ти не ни дължи нищо.

— Обещавах ли?

— Абсолютно! Шефът ще бъде много благодарен. Вече говорих с него — излъга Молино. — Значи си сигурна за това заведение. „Златното какаду“, в седем часа, така ли?

— Да. Лейтенант Ризо свали шестима детективи от пряката им работа и ги прати да подсигурят мястото.

— Добре. Погледни от добрата страна на въпроса, Джанет. Може би тази вечер всичко ще свърши и ще забравиш за нас веднъж завинаги.

От факта, че някой ще бъде убит, за да свърши всичко това, на Джанет ѝ прилоша. Не можеше да спи добре от деня, в който Кърби доведе онази хубава жена, защото разбра, че ще бъде косвено отговорна за смъртта ѝ. А и заради Кърби. Харесваше го и го уважаваше. Дали щяха да убият и него, ако им се изпречеше на пътя? Нямахше защо да си задава този въпрос: знаеше отговора.

33.

Навремето загубен квартал с опърпаните си, строени миналия век сгради и разпадащи се складове покрай неравния, паваж, на който след мръкване можеше да стъпи само глупак или престъпник, Сохо, претърпял внезапна трансформация през седемдесетте години, се превърна в Мека за художниците. Високите тавани и огромните прозорци на изоставените складове бяха идеални за ателиета, а долните им етажи — за галерии.

Стана модно да живееш в някой склад в Сохо, а с това дойде и комфортното обзавеждане. Старите сгради бяха превърнати в скъпи апартаменти, чиито цени се доближаваха до тези в Гринуич Вилидж и Тъпър Ийст Сайд. Улиците на модния квартал се напълниха с шикозни ресторанти, обзаведени по последна дума на техниката художествени галерии, блестящи бутици. Обикновено претъпкан с туристи от околностите и от други градове, магазините му предлагаха всичко — от банкокски костюми до боливийски сандали, а разнообразието на нощния живот тук съперничеше на която и да е друга част от града.

Точно срещу „Златното какаду“ имаше кафене, предлагащо петдесет различни марки кафета, и в него в момента бе седнал Антонио Замора. Масата му бе до прозореца и той с интерес гледаше непрестанно растящата тълпа желаещи да влязат, редящи се на опашка пред ремонтирания склад, в който се помещаваше популярното заведение, и шумно спорещи с двамата биячи пред входа му, които решаваха кого да пуснат и кого — не.

Критерият за свободен достъп явно беше, че само онези с най-малки обици по ушите, клепачите, носовете и устните и онези с най-малко черна кожа получаваха одобрителното кимване. Повечето от хората, на които бе разрешено да влязат, бяха облечени в ярки и живописни цветове, скъпи дрехи и, изглежда, чуваха музика, звучаща само в собствените им умове, защото пристъпваха навътре с поклащащи и люлеещи се глави.

Малко по-рано същия следобед, след като му се обади Кармине Молино, Замора огледа района за пътища за отстъпление и забеляза двата странични и задния изход на заведението. Помисли и след това отхвърли идеята да застане на някой покрив със снайпера: слизането после щеше да е трудно, особено ако полицията пристигнеше бързо и разбереше веднага откъде е стреляно. Решението му се затвърди, като видя тълпата, събираща се пред входа. При толкова много народ можеше да не му се удаде удобен случай да стреля.

Преди да влезе в кафенето, Замора бе забелязал двете ченгета, играещи ролята на скитници, подслонили се във входовете от двете страни на улицата. После засече още едно ченге, този път жена, която мина по улицата няколко пъти повече, отколкото би трябвало, след което се вмъкна в малкото ресторантче отсреща и зае маса до прозореца, откъдето държеше под око главния вход и единия от страничните.

Замора отпиваше от специална смес еквадорско кафе и гледаше как четирима мъже, облечени в спортни сака и панталони, слизат от тъмносинята, спряла пред входа на заведението кола. Двама от тях се връзаха в опашката, отворили картите пред себе си, и застанаха от двете страни да наблюдават тълпата. Другите двама влязоха вътре и след петнадесетина минути отново излязоха и се присъединиха към останалите. После пред входа бавно мина патрулираща полицейска кола, а след нея — необозначена кола, в която имаше две млади ченгета. От местните, каза си Замора. Силното полицейско присъствие обаче не го притесни ни най-малко: то беше нещо, което винаги слагаше в сметката.

Пет минути след като видя единия от детективите да говори в уоки-токите си, пред входа на клуба спря още една кола. От задната седалка слязоха Джак Кърби и Никол Бас и около тях моментално се струпяха четирима мъже, слезли от двете коли, паркирали зад тях. Замора забеляза, че шофьорът и човекът от предната седалка на колата, от която слязоха Кърби и Бас, останаха по местата си, в случай че се наложи внезапно да потеглят.

Очите на наемния убиец се спряха на Бас. Бе облечена в прилепнала по тялото рокля, стигаща докъм средата на бедрото, която подчертаваше убийствената ѝ фигура. Нямахше да има проблеми да я открие вътре, независимо от тълпата. Поизносеното сиво сако на

Кърби и кафявата блуза под него, в комплект с дънки и маратонки, предизвикаха неодобрителните погледи на биячите отпред. Единият от тях сложи ръка на рамото му да го спре, но това бе само за миг, защото детективът я отхвърли и тикна картата си под носа му. Биячът се отдръпна, вдигна извинително длани и отвори вратата пред Кърби, Бас и четиримата мъже с тях.

Вътре бившият склад, в който сега се помещаваше „Златното Какаду“, бе огромен като промишлено хале и обзаведен с всички атрибути на модния дизайн. Под тавана, окачено на двойно Т-образни стоманени греди, висеше огромно осветително тяло, обсипано с безброй цветни лампи във всички отсенки на червеното, зеленото и синьото, и хвърляше призрачна светлина върху полутъмния интериор. Масивни бетонни колони, окичени с неонов светлини, съответстващи по цвят на онези от тавана и разпределени на симетрични разстояния из цялата зала, поддържаха полукръглия балкон, който, надвесен над половината пространство на партерното помещение, го обхващаше от три страни. Покрай перилата на балкона бяха разположени маси, а малко по-нататък зад тях се виждаха очертанията на горния бар. По открита спираловидна стълба се слизаше към долното ниво, където се намираше приличният на футболно игрище дансинг, разположен пред оркестъра и оброчен отвсякъде от маси, наблъскани плътно една до друга. Част от местата около масите до стената, опиращи в нея, представляваха богато тапицирани с кожа дивани.

Кърби избра една подобна маса с диван, разположена в далечния ъгъл на залата, откъдето по-голямата част от долното ниво се виждаше много добре. Никой не можеше да се доближи към тях изотзад или отляво и му оставаше да наблюдава само района отпред и отдясно. На всеки от страничните изходи сложи по един човек. На задния — също. На главния вход постът бе отвътре. Четиримата детективи в заведението, както и онези, разположени отвън, имаха богат опит в осигуряване сигурността на гостуващи известни личности и политици — още една от дейностите, задължение на Разузнавателна секция.

Очите на Кърби непрекъснато пресяваха претърпаните маси. Според преценката му, в клуба имаше не по-малко от четиристотин души, като непрекъснато пристигаха нови хора. И Бас бе права — тук тълпата бе предимно латиноамериканска. Имаше само около двадесетина двойки, малко на брой хомосексуалисти и лесбийки, както

и няколко по-възрастни двойки, попаднали случайно във водовъртежа на нюйоркския нощен живот. Масите се огласяха от оживени разговори и звън на чаши. Поздравления, тостове и извинения изпълваха въздуха, докато мъжете, излезли тази вечер сами, правеха обходни маневри към групичките привлекателни жени, дошли тук точно по тази причина.

Кърби посягаше от време на време към вечерята си, чийто избор бе предоставил на Бас. Тя бе провела дълъг и обстоятелствен разговор със сервитьора на безупречен испански и явно познанията ѝ по този език не бяха просто повърхностни. Изкиснатият в марината стек бе твърде пикантен за вкуса му, но на нея като че ли ѝ бе много приятно да си хапва от нейното блюдо — риба, плуваща в някакъв червен сос, който според Кърби съперничеше по разяждащи свойства на акумулаторна киселина, както сам се увери, поддал се на молбите ѝ да го опита. След като ѝ го каза, той продължи да оглежда тълпата. Откакто бяха седнали, бяха разменили само няколко думи.

— Какво ще кажеш, Кърби? Харесва ли ти мястото?

— Бива го. Отдавна не съм идвал насам, но си спомням, че преди разните му там цапачи да дойдат, оттук можеше да се измъкнеш само с пистолет в ръка.

— Доста се е променило оттогава.

Никол седеше и гледаше как очите му непрестанно шарят по масите. Твърде добре бе запозната с тайнствените сили, движещи действията на мъжете, разбираше двойствеността на емоциите им, както и разнообразието на незначителните фактори, определящи начина, по който реагират на различните ситуации, но знаеше твърде малко за човека, на когото бе поверила живота си, с изключение може би на няколко неща: че има сложен характер, умее спокойно да се владее и понякога придобива странно насмешливо, но приятно успокояващо изражение. Бе виждала гнева да напират в очите му, но самообладанието никога не го напускаше, а и притежаваше измамно предразполагаща усмивка и чар. Искаше ѝ се да научи нещо повече за него, затова се наведе напред и го погледна в очите.

— Какво е станало с брака ти?

Кърби дълго я гледа, стреснат от строго личния въпрос.

— Прецаках го. И толкоз.

— И в живота ти в момента няма друга, значима личност?

Той се усмихна на определението.

— Последната „значима личност“ в моя живот ми каза, че съм неспособен да поддържам пълноценни отношения или разговор с някой, който не носи пищов или не го насочва срещу мен.

— Права ли бе?

— Вероятно.

— Какви са плановете ти... след като всичко това свърши?

— Нямам никакви планове.

— Всеки си има планове или мечти къде иска да отиде, или пък цел, която преследва. Неща, за които полага някакви усилия.

— Аз нямам. Имах едно време. Работих здраво, за да получа златната значка. Хубав дом и добър живот за жена ми и за... с една дума, за всичко останало. Но то отиде по дяволите и дай да променим темата.

Кърби отново потъна в мълчание. Избягваше да поглежда Бас. Не само чувството за професионална отговорност го караше да гледа към тълпата. С ясно очертаващата семпла рокля фигура, със съвсем малко грим и без бижута, освен часовника на ръката ѝ, Никол пак изглеждаше смайваща. Никоя жена досега не го бе привличала толкова силно физически и се страхуваше да гледа към нея, за да не се разсее дотолкова, че да забрави работата си.

Тя отново наруши тишината.

— Какво има, Кърби?

— Нищо.

— По лицето ти личи, че има нещо.

— Тук съм по работа, Бас. Нямам време за леки и приятни разговори. Опитвам се да запазя живота ти.

Никол посегна през масата, доля чашата му с вода и след това наля в своята още малко вино. И взела липсата на внимание от Кърби към нея за нещо съвсем друго, попита:

— Ти не ме одобряваш, нали?

Той не ѝ отговори веднага. Помълча, после каза:

— Аз съм последният човек на този свят, който да съди теб или когото и да било. Баща ми — в редките моменти, когато беше трезвен — казваше, че всеки е дошъл на земята поради някаква причина. И всеки си носи багаж. В моя случай той се състои само от един-два куфара.

— Да, но не одобряваш начина, по който си изкарвам хляба.

— Просто не разбирам защо го правиш. Искам да кажа... погледни се. Ти си хубава, интелигентна и имаш чар да отнемеш последния зальк хляб от умиращ от глад човек. Вероятно би успяла във всичко, с което се захванеш.

— И въпросът ти е защо съм проститутка.

— Не съм ти задавал никакъв въпрос. Не е моя работа. Ти го подхвана. Аз просто не разбирам защо, след като очевидно имаш толкова голям избор.

По лицето на Бас премина сянка.

— Мога да те уверя, че никак не се гордея с това, Кърби. Имам намерение да зарежа тази работа, но не и преди да спестя толкова пари, че никога повече да не ми се налага да говоря с някого, когото не харесвам, камо ли пък да правя каквото ми каже.

— Дано да постигнеш това, което искаш. Пожелавам ти го. И ако го постигнеш, дано у теб е останало нещо от човека, който си била преди, за да му се радваш. А сега, ако си свършила с вечерята, давай да се омитаме оттук.

— Казах ти, че искам да потанцувам.

— Аз пък ти казах, че не мога да танцувам. И нямам намерение да излизам на този дансинг, за да се правя на маймуна заради теб или когото и да било.

— Прекрасно. Нека бъде по твоему. Сигурна съм, че няма да имам проблеми, ако си потърся някой.

Кърби не се хвана на въдицата.

— Добре, Бас, щом си почнала да задаваш въпроси, нека и аз ти задам един, а?

— Давай.

— Казаха ми, че взимаш по хиляда долара на час, като минимумът е два часа. Дума да няма, не е за нищо, разбира се, но за подобно нещо нито съм лъгал, нито съм се бил, а още по-малко пък плащал. Но съм любопитен — какво чак толкова правиш, по дяволите, та ония типове са готови да ти плащат по два бона?

Тя не устоя на изкушението.

— Ами ако имаш две хиляди, Кърби, аз пък имам време — отвърна му с прелъстителна усмивка и намигване.

— Извинявай, че те попитах.

„Макар че ако имах пари за пилеене — каза си той, — щях адски да се изкуша да проверя.“

Бас се усмихна.

— Шегувам се. Какво правя за хиляда долара ли? Осигурявам приятно прекарване на времето на самотни и нещастни мъже. И въпросът не опира само до секса. Говорим си, изслушвам ги с разбиране, карам ги да се чувстват център на внимание, ловя всяка тяхна дума, опитвам се да не ги поучавам, старая се да ги убедя, че са желани, и изобщо правя всички онези дребни неща, които карат човек да се чувства добре.

— Амиии? — Кърби се престори на дълбоко замислен, после попита: — Ами ако река да прескоча приказките, разбирането и центъра на внимание и мина направо на секса? Мислиш ли, че стотина-двеста долара ще стигнат? — Той също се подсмихна и ѝ намигна.

Никол се засмя, пресегна се през масата и го докосна по ръката.

— Нещо обаче ми казва, че имаш повече нужда от внимание и разбиране, отколкото от секс.

— Може, но едва ли ще бъде така добре.

Вниманието на Кърби бързо се насочи към близката маса, където един от сервитьорите тъкмо събираше чиниите. И по-рано го бе видял да гледа към Бас, но го бе елиминирал като потенциална заплаха, заедно с много други, които бе класифицирал като обикновени бройкаджии, зяпащи я с открито възхищение. Но сервитьорът отново я гледаше и този път ръката му бе пъхната под бялото сако. Кърби се стегна, но оня извади ръката си оттам със сметката на клиентите.

Джак отпусна ръкохватката на пистолета и погледна към другия край на залата. Оркестърът тъкмо заемаше местата си на подиума. Той се обърна към Бас:

— Не мога да те пусна да танцуваш с непознати хора. Нека направим един компромис.

— Какво предлагаш?

— Няма да танцуваме, само ще седим и ще слушаме музиката.

Тя се усмихна.

— Ако се съгласиш да изиграем само един бавен танц, обещавам ти през останалото време да седим и да слушаме.

— Е, дотолкова мога да се справя, стига пръстите ти да го понесат.

Антонио Замора стоеше до перилата на балкона, застанал така, че да вижда и под дъгата му, и цялата останала част от огромното хале. Облегна се на една колона и продължи да наблюдава Бас и Кърби.

Малко преди това бе обиколил целия ресторант и бе забелязал ченгетата до изходите и до входа. Помисли дали да не убие Бас и Кърби, докато вечерят, а след това да очисти и ченгето от задния изход. Кърби обаче го накара да помисли още веднъж. Прецени го като добър и способен полицай, когото никак не биваше да подценява. Реши да изчака, докато си тръгнат, и да ги ликвидира, когато си пробиват път през претъпкания тансинг към изхода.

Но видя, че след като платиха сметката, двамата се настаниха удобно, а жената си поръча още една чаша червено вино. Седяха и гледаха как оркестрантите вадят инструментите, включват усилватели и явно се канят да засвирят. Кърби и Бас, изглежда, чакаха именно това.

Замора знаеше, че веднага след като музиката засвири, тансингът ще се претъпче с хора до такава степен, че цялата тълпа ще изглежда като хомогенна маса, движеща се ритмично насам-натам — идеално прикритие за работата, с която се бе заел.

34.

Атмосферата в „Златното какаду“ се промени коренно, когато музиката засвири. Светлините на висящото от тавана осветително тяло намалиха блясъка си, а по претъпкания до невъзможност дансинг заиграха разноцветни прожектори. Шестимата певци в черни панталони и бели копиринени ризи, отворени до пъпа, танцуваха и се въртяха около микрофоните, подвиквайки фразите на бързата испанска песен. Духовата част на оркестъра се дръпна назад и последната звукова експлозия от тях отстъпи място на оглушителния грохот на ударните инструменти — барабанистът въртеше шеметно палките в цял букет от разкъсващи тъпанчетата звуци.

На дансинга в бесния ритъм на музиката подскачаха и се кълчеха стотици тела, без да имат почти никакво пространство помежду си. Завладени от ритъма и от енергията на тълпата, хората танцуваха, сами или по двойки, на дансинга, по стълбите, между масите, на горния и долния бар и изобщо навсякъде, където успееха да намерят свободно място.

Воденето на нормален разговор бе невъзможно: усилвателите бяха надути докрай и музиката изпълваше всяко кътче от огромното вътрешно пространство. За Кърби това беше кошмар. Всякакво подобие на ред или що-годе предсказуемост бе изчезнало — заведението се бе превърнало в абсолютна лудница. Главата му се въртеше на всички страни, погледът му шареше по танцуващите, за миг преценяваше, отхвърляше, отново преценяваше...

Бас седеше срещу него усмихната, клатеше глава и въртеше рамене, танцувайки на място, отправила поглед към играещите на дансинга.

Кърби също ги гледаше, но интересът му бе от съвсем друго естество. Дали няма да зърне някое намръщено лице? Някоя глава, врътнала се внезапно към тях? Пъхнат в кобура пистолет, надничащ иззад леко открехнало се сако? Някой движи ли се не в ритъм,

търсейки по-удобен ъгъл за стрелба? Не идва ли към тях, скрил ръце зад гърба си? Очите му неспирно обикаляха тълпата.

Той се наведе през масата и викна в ухото ѝ:

— Значи това е салца, а?

— Първите две — да. Следващите бяха сока — извика тя в отговор.

— За първи път я чувам.

— Карибска е. Малко калипсо, малко американски соул. Страхотна е за танци. Харесва ли ти?

Кърби завъртя очи към тавана.

— Страшна е.

Бандата изпълни пет парчета и след кратка пауза, през която никой не напусна дансинга, засвири романтична балада, а прожекторите преминаха на мека синя светлина. Към микрофона пристъпи един бъдещ Хулио Иглесиас със сънливи очи и пъхнал ръце под блузата си, запя, поглаждайки гърдите си.

Никол се измъкна от мястото си веднага щом баладата започна. Хвана Джак за ръката и го поведе към дансинга през плътната маса двойки, които сякаш не правеха нищо друго, освен да се натискат и леко да се клатят в ритъма на музиката. Дърпайки Кърби след себе си, тя успя да се промъкне до средата.

Джак се напреди, усетил невъзможността на ситуацията, но се отпусна веднага след като му мина мисълта, че дори и собствената му майка не би го открила сред тази маса полюшващи се тела. Бас се обърна към него и предизвикателно се усмихна.

— Време е да действаш, Кърби.

С лекота потъна в прегръдките му. Бе подвижна и гъвкава, така че той не изпитваше никакви затруднения да се върти бавно в малкото пространство, извоювано от него. Никол бе обула обувки с петсантиметров ток и на него му мина през ума, че тя е единствената жена, била в прегръдките му, чиито очи са на едно ниво с неговите.

Отначало я задържа на прилично разстояние, но на нея такива не ѝ минаваха и тя се притисна към него. Бузата ѝ леко докосваше неговата. Дъхът ѝ пареше шията му.

Никол плъзна ръка нагоре и я пъхна под косата му. По гърба на Джак пролазиха тръпки.

— Какво ченге си с тази холивудска коса?

Думите бяха изговорени в ухото му с тих и нисък глас.

— Това е маскировка. Трябва да се сливаме с околната среда.
Няма да приличам на ченге я!

— Ти ме излъга.

— За кое?

— Добре танцуваш.

— Това се дължи по-скоро на теб, отколкото на мен.

— Не, движенията ти са плавни, когато се отпуснеш.

Ръката ѝ продължаваше да стои на тила му и от време на време, съвсем несъзнателно, леко и нежно го масажираше с връхчетата на пръстите.

Въпреки желанието си, почти подсъзнателно той се отдаде на момента. Бяха минали осем месеца от кратката му връзка след развода и докосването на Бас извика чувства, на които оттогава не си бе позволявал да се поддава и държеше на разстояние с алкохол и много работа. Реагира, като плъзна ръката си надолу по гърба ѝ и я притисна към себе си, а другата склучи около нейната длан, долепяйки я плътно до гърдите си.

Оркестърът засвири втора балада и Никол не усети никакви възражения, когато продължи да танцува. Чувстваше се уютно в прегръдката му. У него имаше някаква небрежна прелъстителност, която много ѝ харесваше и ѝ напомни за минали времена, за любими мъже по неин собствен избор, за искрена и извираща направо от сърцето страст — неща, които според нея вече никога нямаше да изпита. Толкова дълго бе държала собственото си „аз“ затворено в бутилка, че почти бе забравила какво значи просто да се оставиш на чувствата, да потънеш и да се отдадеш цялата на искрени емоции. Тя сложи глава в извивката на рамото му, притисна тяло плътно до неговото и двамата се залюляха като един, склучени в чувствена прегръдка.

Кърби вдъхваше дълбоко аромата ѝ, заплепен от омаята на физическото ѝ присъствие, наслаждавайки се на движенията на тялото ѝ срещу неговото.

После се случи нещо, което рязко го извади от унеса. Периферното му зрение бе засякло някакво движение, съвсем леко помръдване, не в ритъма на бавно люшкащата се маса около тях. Очите му бавно обходиха близките двойки, после се прехвърлиха по-

нататък в тълпата. Въртейки Бас около себе си в плътен кръг, той се помъчи да открие какво е привлякло вниманието му.

И тогава отново го видя. Съвсем бегъл и мигновен поглед. Уловен в моментния проблясък на един от сините прожектори, шарещи из дансинга. Висок тъмнокос мъж, танцуващ с привлекателна блондинка от дясната им страна. С очи, фиксирани в Бас и него твърде дълго за незаинтересован поглед. И след това вече го нямаше, потънал в плътната маса тела и в сянката, останала след мръдналия по-нататък прожектор.

Бас усети как тялото на Кърби се напрегна — вече не се движеше така леко и плавно, както допреди малко.

— Какво има?

— Мисля, че имаме проблем.

Тя вдигна глава от рамото му. Видя как очите му блеснаха студено, а погледът му стана неотстъпчив. Бе го насочил някъде вдясно от тях.

— Какъв проблем?

Джак отново го видя. На десетина метра от тях, през морето клатещи се равномерно тела. Очите им се срещнаха само за част от секундата, но това бе достатъчно да подсказе на Кърби, че високият, приличащ на латиноамериканец тип знае кои са и се стареа да си пробие път до тях.

Той стисна Никол в прегръдките си още по-здраво. Трябваше да я изведе оттук по най-бързия начин, за да избегне ситуация, поставяща живота ѝ в опасност.

— Ще продължим да танцуваме, но постепенно ще се придвижваме към края на дансинга. — Гласът му бе нисък, внезапно станал делови. — Излезем ли, ще трябва на бегом да стигнем до изхода. Няма да пускаш ръката ми каквото и да става. Разбра ли?

— Да. — Нейният глас също бе напрегнат. — Какво има, Кърби?

— Някакъв тип току-що ни откри. Не знам кой е, но той знае кои сме ние.

Бас извърна глава да погледне в посоката, в която гледаше Кърби, но не видя нищо необичайно.

— Някой от хората на Дженеро ли?

— Ако е от тях, никога не съм го виждал.

— Може да се окаже никой.

— Някой е.

Плътно притисната до него, Бас продължаваше да танцува и когато ръката му се махна от гърба ѝ, тя усети да се плъзва по корема ѝ и да се пъха под сакото му. Сведе поглед и видя как разкопчава ремъчето на кобура, вади пистолета от него и го пъха в колана на дънките отпред.

— Страх ме е, Кърби.

— Е, значи сме двама.

От вътрешния си джоб той извади малко уоки-токи и зашепна в него, предупреждавайки останалите постове по входа и изходите, без да спира да танцува и да оглежда тълпата:

— Говори Кърби. Имаме възможен нападател. На дансинга. Обектът е висок, със сресана назад тъмна коса, може би латиноамериканец. Тъмносиньо или черно спортно сако. Бяла риза, разкопчана на врата. Насочвам се към страничния изход откъм северната страна на сградата. Външно подсигуряване, отидете там и се подгответе да ни прикривате, като излезем. Всички останали да останат по местата си.

Той доближи уоки-токите до ухото си и чу потвържденията на хората си. Бас непрекъснато оглеждаше дансинга, а Кърби започна да танцува към изхода. С рамене и гръб той си запробива бавно път нататък, понякога с леко побутване, а когато се налагаше — и по-грубо.

Замора видя Кърби да говори в уоки-токите и разбра, че той вече е наясно със заплахата, надвиснала над свидетелката. Започна да побутва русата си партньорка в същата посока, в която се движеше Бас, като никак не му бе трудно да я държи под око: тя стърчеше почти с цяла глава над всички останали жени на дансинга. Промърморил нещо неразбрано за сбогуване, той рязко се измъкна от прегръдките на блондинката, внезапно разбрал, че Бас се придвижва към изхода право пред него. Тръгна по периферията на дансинга, разблъсквайки хората по пътя си, поддържайки успореден курс с този на Бас. На някакъв дебел пуерториканец със замъглени от шампанското очи блъскането никак не хареса и той сграбчи нахалника за рамото.

Реакцията на Замора бе бърза и решителна: със светкавична бързина и точност дясната му ръка изсвистя във въздуха и дланта ѝ се стовари върху шията на шишкото. Изпадналият в шок мъж рухна на

колене, ловейки въздуха с широко отворена уста. Замора продължи, без да се обръща, приковал вниманието си в Бас.

Според Кърби до изхода оставаха около двадесет метра, като почти петнадесет от тях се падаха на плътно претъпкания дансинг. Напредването им бе болезнено бавно. Той огледа тълпата пред тях и отляво, мъчейки се да открие високия и блондинката. Един от прожекторите блесна право в очите му и го заслепи. Джак затвори очи, изчака малко, отново ги отвори и видя блондинката да стои сама с възмутено изражение, взирайки се след някого в тълпата. Проследи погледа ѝ и забеляза високия, опитващ се да ги изпревари по периферията на дансинга.

Погледът на Замора отново срещна този на Кърби, после се насочи към изхода и видя там ченгето, опъващо шия над околните глави, за да открие Бас и Кърби. Замора реши да действа, преди двамата да са стигнали до сравнително откритото пространство между дансинга и изхода, където щеше да се наложи да се съобразява и с другото ченге.

Той отново се вряза в тълпата, грубо разбутвайки хората по пътя си. Очите му непрекъснато шареха из танцуващите в кръг двойки. Зърна за миг как ръката на Кърби се спуска към колана на дънките. Замора също измъкна оръжието си — 9-милиметровия пистолет със заглушител — от колана на кръста си и го скри под пеша на сакото. После продължи по права линия към Бас.

Кърби го видя какво прави. Пусна Никол от прегръдката си и я стисна за лявата ръка. Тя най-накрая бе видяла мъжа, в когото детективът вече открито се взираше. Бе по средата на разстоянието между тях и края на дансинга и очите му не слизаха от нея.

С дясната си ръка Бас щракна закопчалката на малката си чантичка, висяща на тънко ремъче от рамото ѝ, която бе тикнала под мишницата си. Без Кърби да я забележи, тя измъкна пистолета оттам, свали предпазителя и отпусна ръка покрай бедрото си.

Джак провери местоположението на нападателя — приближаваше се бързо.

— Ще трябва веднага да побегнем към изхода. Дръж се за мен.

Изоставил всякакви преструвки, той задърпа Бас енергично през тълпата, разбутвайки безцеремонно двойките и спечелвайки си няколко псувни и лакти в ребрата.

Замора бе вече на около три-четири метра от тях, почти стигнал до място за удобен изстрел, когато един от мъжете, блъснати от него, реагира по-енергично ѝ го сграбчи за сакото, откривайки оръжието в ръката му. Замора се извъртя към него, тресна го силно с пистолета по главата и го свали на пода. Жената, танцуваща с мъжа, се разпищя:

— Има пистолет! Има пистолет! Ще го убие!

Реакцията бе светкавична. Хората наоколо се пръснаха във всички посоки и непосредствено около него се образува празен кръг. Паниката плъпна подобно вълна, предизвикана от хвърлен във вода камък — от дансинга тя се прехвърли и върху останалите извън него. Страхуващи се да не попаднат под ударите на кръстосан огън, ако избухнеше престрелка, мъже и жени, опитвайки се да излязат от клуба по възможно най-бързия начин, се блъскаха и катереха един върху друг — някои даже бяха повалени и стъпкани от по-силните и енергични личности. Огромната зала се изпълни с писъци и викове, усилен от добрата акустика, които заглушиха музиката. Оркестрантите спряха да свирят и смаяно се взираха в разкрилия се пред очите им хаос.

Паниката стигна до хората на горното ниво, които не бяха чули първия писък за пистолета. Убедени, че има пожар, те се хвърлиха в масовата истерия, мигновено задръствайки спираловидната стълба. Онези, които се опитваха да въдворят ред, бяха бързо погълнати от изпадналата в ужас навалица.

Кърби и Бас се намираха на пет-шест метра от северния изход, когато бяха спрени от тълпата, полагаща всички усилия да излезе от сградата през същия изход. Джак се огледа за начин да ги заобиколи или да намери пътя на най-малкото съпротивление до най-близкия друг изход. Ситуацията изглеждаше неконтролируема — отзад напираха още ужасени хора. Той огледа тълпата зад тях да открие Замора и го видя точно в момента, в който вдигаше пистолета към Бас.

Никол също го видя. На не повече от четири метра зад нея и с почти чисто поле за стрелба, защото хората бягаха от него като от чумав. Тъкмо се намери да извади пистолета и да стреля, когато Кърби реагира част от секундата преди изстрела на нападателя.

Замора се бе прицелил много добре. Дръпна спусъка, сигурен, че ще улучи мишената отстрани в главата, малко над ухото. Единствено бързата реакция на Кърби спаси Бас от сигурна смърт. Той я дръпна рязко към себе си, подхвана я да не падне, после се наведе над нея и

без да се изправя, стараяйки се да я предпази от всички страни, я скри от полезрението на убиеца, пробивайки си път през гъстата маса тела, насочили се към изхода.

Куршумът повали мъжа, застанал пред Бас, попадайки точно в тила му и убивайки го на място. Никой не чу заглушения изстрел, нито пък забеляза падналия човек.

Жената до него внезапно вдигна ръка към шията си и я отдръпна — цялата бе в кръв, плиснала от разкъсаната каротидна артерия на мъжа и опръскала лицето ѝ. Писькът ѝ се издигна над останалите, продължителен и несекващ — въздухът ѝ свърши, но тя пое отново и поднови пищенето, убедена, че е простреляна или намушкана.

Сплотена като един в усилието си да стигне до изхода, тълпата отвърна с нов напън и хората се понесоха напред, без дори да стъпват по пода, повлечени от инерцията. Двукрилата врата на изхода рязко се отвори и уличните лампи хвърлиха светлина върху разкривените от ужас физиономии, втурнали се на тротоара като внезапно отприщан порой.

Тълпата отвътре отново напъна — движението напред вече бе неспирно, — помитайки със себе си и ченгето, оставено на пост пред вратата. Замора се спусна покрай множеството, мъчейки се да открие Бас. Видя я, но този път бе пред Кърби, който я бе хванал за раменете — тялото му я закриваше почти изцяло — и я тласкаше напред към отворената врата.

Замора видя, че няма никакви възможности за чист изстрел по нея. Ако продължеше да я преследва, само щеше да се натъкне на ченгетата отвън, които, съдейки по пронизителните звуци на сирените откъм отворената врата, бяха повикали подкрепление. Бе пропуснал шанса си и реши стратегически да се оттегли, за да има възможност да повтори опита друг път. Хвърли поглед вляво от себе си и забеляза, че тълпата, изнизваща се през задния изход, вече пооредява. Погледна за последен път през рамо, видя как Кърби и Бас излизат през страничния изход, после сам побягна към задния.

Двамата детективи, докарали Кърби и Бас в ресторанта, бяха спрели колата точно срещу изхода от другата страна на улицата. Стояха на отсрещния тротоар заедно с останалата група по външното подсигуряване, на разстояние от разлялата се на улицата тълпа. Видяха как Кърби води Бас към колата и веднага се спуснаха към тях с

извадени пистолети, заобикаляйки ги от всички страни. Никол пъхна пистолета обратно в чантичката си, а в това време Джак каза на двамата детективи, че ще я откара в апартамента ѝ, нареждайки им да ги последват.

Хората, измъкнали се от клуба, се пръснаха във всички посоки и Кърби бързо изведе колата на Мърсър Стрийт, плътно следван от още една необозначена кола. Бас бе видимо разтърсена — както от изпадналата в паника тълпа, така и от тъмнокосия мъж, който искаше да я убие.

— Откъде са разбрали, че сме в клуба?

— Не знам. Лицето ми е непознато и ако е бил сам, може да не сме го видели да ни проследява. Или...

— Или какво?

— Местният участък бе информиран, че ще бъдем тук, и бе помолен да ни помогне при подсигурияването на сградата.

— Искаш да кажеш, че някое ченге може да им е казало?

— Може би...

Бас сведе поглед и видя изцапания си с кръв десен крак.

— Тече ми кръв.

— Не е от теб. От оня мъж до теб е. Когато застреляха.

— Застреляли са човек?

— Искаха теб да убият.

— Когато ме дръпна и ме блъсна в тълпата ли?

— Да. Точно преди да стреля.

— Видях пистолета в ръката му, но не чух изстрела.

— Никой не го чу. Имаше заглушител.

— Боже господи, Кърби! Ужасно съжалявам! Аз съм виновна за всичко.

Никол впери празен поглед навън към бързо летящия назад градски пейзаж, а Джак сложи въртящата се червена лампа на таблото, за да разчисти движението от светофарите напред.

— Знаеш ли, струва ми се, че тази работа така няма да стане — продължи тя. — Не искам да прекарам остатъка от живота си, заключена в апартамента и обградена отвсякъде с ченгета. Вие не бихте могли да ме опазите по-добре, отколкото аз самата бих го направила. Поне ще бъда сигурна, че на никого не съм казала къде ще бъда.

— Ще направя така, че това да не се повтори. И ако през следващите няколко дни вършиш точно това, което ти кажа, всичко ще мине добре.

— Ще мине добре ли? Да се крия цял живот под чуждо име? И непрекъснато да се питам дали няма да ме намерят? Да ставам всяка сутрин с мисълта, че този ден може да ми е последен? На това ли му викаш ти *добре*?

— Трябва да разбереш начина на мислене на тия боклуци. Веднъж тикнат зад решетките за цял живот, Дженеро е въвн от играта. След около два месеца, когато молбите му за обжалване не дадат резултат, той няма да има на какво да се опре. Шепата жадни за мястото му хиени ще се сдавят, лоялността ще се промени и когато всичко това свърши, някой друг вече ще е глава на фамилията. И който и да е той, изобщо няма да си дава зор да преследва онзи, който е пратил Дженеро зад решетките. В известен смисъл ти ще си му направила голяма услуга.

— Можеш ли да гарантираш това?

— Не мога да гарантирам нищо, но сега не е като едно време. Тия отрепки нямат капка чест. За тях старите традиции на мафията са смешни. Пет пари не дават за друго, освен пари и власт. След като не представляваш никаква заплаха за тях, няма за какво да се притесняваш.

Бас не отговори. Твърдението на Кърби бе вярно дотолкова, доколкото даването на показания срещу Дженеро бе единствената причина, поради която щяха да я търсят. Грешката му обаче се състоеше в това, че не знаеше нищо за дискетата. Тази дискета бе за нея единственият чип за залагане, който ѝ бе останал, и тя нямаше намерение да се откаже от него, докато не се убедеше, че е осигурил безопасността ѝ.

Двамата мълчаха през целия остатък от пътя, докато накрая Кърби спря колата на алеята пред блока ѝ. Преди да излезе, той се извърна към Никол с дяволита усмивка и каза:

— Както и да е, благодаря ти за танца. Оказа се права. Беше ми много приятно, въпреки че не исках.

Тя му върна усмивката и бавно поклати глава:

— Ама и ти си един, Кърби.

35.

След като взе душ и се уви в халата си, Никол отнесе чаша вино в хола, седна на дивана, подвила крака под себе си, и включи телевизора да чуе новините в единадесет часа.

Кърби бе на балкона и докладваше на Тони Ризо, който бе включил същата програма и бе намалил звука докрай.

— Как е тя?

— Ще се оправи. Поне се стресна дотолкова, че да не вдига пушилка отново да излиза.

— Значи нямаш представа кой е стрелял в клуба?

— Никога не съм го виждал. Определено не е от хората на Дженеро или пък от другите фамилии, освен ако не са си попълнили бройката с някои свежи таланти, за които още не знаем.

— Мислиш ли, че те е проследил от апартамента?

— Възможно е, но не вярвам. По-вероятно е знаел къде ще бъдем още преди да отидем там.

— Дано не си прав.

— Е, така или иначе, ще я държим здраво опакована до предварителното гледане.

— Трябва да я махнем от апартамента, Джак. Пак ще се опитат да го направят, когато я караме за съда.

— Тук навлизам в несигурен терен, Лу. Няма да се навие.

— Тогава утре първата ми работа ще е да добавя още двама на стълбището на нейния етаж и още двама на площадката.

Лейтенантът замълча и Кърби го чу как увеличава звука на телевизора.

— Чакай малко, Джак.

Ризо гледаше как екранът се изпълва с кадри от околността пред „Златното какаду“. Изслуша репортера, излагащ същността на историята накратко, после натисна копчето за изключване на звука.

— Двама души премазани, осемнадесет — в болница, а простреляният е мъртъв. Районният прокурор ще умре от радост.

— Какво казват медиите?

— В момента мислят, че е нещо, свързано с наркобизнеса.

— И с малко късмет, с него ще си останат.

— Не бих разчитал на това. Рано или късно ще разберат, че провеждаме операция по закриляне на свидетел. Утре сутринта ще ти се обадя за подсилването на охраната.

Кърби влезе вътре и завари Бас потънала в сълзи. Погледна към телевизора, видя репортера пред „Златното какаду“ и веднага разбра какво я е разстроило.

Тя впери поглед в него — изглеждаше толкова самотна и беззащитна с обляното си в сълзи лице.

— Трима души мъртви, Кърби, и то само защото поисках да изляза.

— Ти не си виновна.

— Виновна съм.

Долната ѝ устна потрепери, а ръцете ѝ се разтрепериха до такава степен, че чашата с виното падна на пода. Кърби седна до нея, прегърна я, притисна главата ѝ към гърдите си и я погали по косата.

— Всичко ще се оправи. Обещавам ти!

— Нищо не може да оправи тази бъркотия.

— Ако някой е виновен за случката тази вечер, то това съм аз. Трябваше да направя всичко възможно, за да те убедя да не излизаме.

— Нищо нямаше да постигнеш. Всичко стана заради това мое тъпо решение.

Той изключи телевизора и я държа в прегръдките си, докато треперенето престана и сълзите спряха.

— Защо не се опиташ да поспиш?

Бас се изправи и Кърби я изпрати до коридора, водещ към спалнята ѝ. Там тя се спря, обърна се към него, пое лицето му в дланите си и го целуна леко по устните — мимолетен контакт, изпълнен с нежност.

— Благодаря ти, че спаси живота ми.

Той я погледна в очите, сбърчил вежди и с леко почервеноло от приятното изживяване лице, усетил едва доловимия ѝ вкус — по тялото му премина гореща вълна.

— Такава ми е работата — каза най-накрая в неловък опит да се пошегува.

— Ти застана между мен и оня човек. Можеше да те убие. Никой не е правил подобно нещо за мен.

— Работата ми е да те закрилям.

— Това, което направи тази вечер, няма нищо общо с факта, че си ченге. Тук става въпрос за характер, почтеност и себеотрицание. Именно затова го направи, защото си такъв човек, а не защото си ченге.

Никол отново го целуна, този път със страст, плъзгайки език между устните му. Отначало той реагира неохотно, колебливо, но после ръцете му я обгърнаха. Тя се притисна до него, усещайки надигащата се твърдина срещу корема ѝ.

Палецът на Кърби лекичко пробяга по очертанията на устните ѝ, любувайки се на съвършената им форма. После той я целуна с нежен натиск. Езикът му се промъкна между устните ѝ и тя лекичко го всмука. По тялото му премина тръпка и Бас чу ниския дълбок стон, изтръгнал се от гърлото му. Тя развърза халата си, хвана ръцете на Джак и ги постави върху гърдите си. Той ги обхвана с длани, а устните му бавно тръгнаха по шията към тях. Ръцете ѝ посегнаха да разкопчечат колана на дънките му, когато Кърби изведнъж рязко се дръпна назад.

— Не бива да го правим.

— Но аз те искам, Кърби.

— Но не заради това, за което трябва. Ти си изплашена и уязвима и се чувстваш задължена към мен заради случилото се тази вечер.

Бас обаче отново го прегърна и положи глава на рамото му.

— Не. Искам те тъкмо заради това, за което трябва — прошепна тя.

Джак отново се отдръпна и я задържа на ръка разстояние.

— Просто не бива да го правим. Не сега. Не в такава ситуация. Повярвай ми, това е едно от най-трудните неща, които се е налагало да казвам през целия си живот. И не мога да повярвам, че го казвам.

— Добре, Кърби. Ще уважава молбата ти. — Тя завърза халата около кръста си и се усмихна. — Мисля си обаче, че трябва да знаеш. Имаш изключителната чест да си единственият мъж, който ми е отказал.

Устните на Джак се изкривиха безрадостно.

— А заедно с това получавам и наградата за глупак на месеца.

Никол се засмя, целуна го леко по бузата, после се обърна и тръгна към спалнята си. Кърби я проследи, докато затвори вратата, и впери поглед в тънката сребърна ивица светлина, процеждаща се под нея. Мислеше си как цялото ѝ държане се бе променило днес. По време на вечерята тя бе игрива и чаровна, почти щастлива — вечното присъствие на тъгата и цинизма, надничачи винаги зад очите ѝ, го нямаше. Каквото и да е имала вътре в себе си, преди ОБН да я използва и да разбие живота ѝ, то си бе пак там, скрито дълбоко у нея, недосегаемо за онези, които биха я наранили, но въпреки това там — бронирано, защитено и поддържано в непрестанна готовност за действие от един неукротим дух.

Силният и натрапчив спомен от целувката и прегръдката отново се върна — усещаше аромата ѝ, топлината на кожата, твърдите ѝ едри гърди, плътно притиснатото ѝ към него тяло. Горещата вълна желание отново го плисна и трябваше да извика на помощ цялата си воля, за да не я последва в спалнята, да я поеме в прегръдките си и да познае всепоглъщащото удоволствие, очакващо го там.

Каза си да се стегне и отиде в кухнята, където отвори хладилника, посегна за бутилка бира, но се отказа и си взе безалкохолно. После провери всички врати и прозорци и седна на дивана да догледа новините.

Бас, все още облечена в халата, се бе подпряла на възглавниците и слушаше станция със стари, но златни парчета, намалила звука и вгледана в зелените цифри от дисплея на радиото — единствената светлина в стаята.

Тази вечер бе вихър на емоциите в целия им диапазон, като се започне от ужас и паника и се стигне до гняв, съжаление, а след това страст и разочарование. Всичко това бе нарушило душевното ѝ равновесие до степен, до каквато никога не бе стигала в живота си. И още не се бе възстановила напълно.

Мислите ѝ се върнаха към момента, когато Кърби седна до нея на дивана и без да каже дума, я притегли в прегръдката си, успокои я и не я пусна, докато самообладанието ѝ не се върна. Бе изпълнен с доброта, състрадание и нежност, каквито не бе очаквала от него, и наистина бе искала да се люби с него така, както не бе желала никой мъж преди.

С усилие прогони мисълта за него от главата си. Сама знаеше какво я е накарало да направи това, което бе извършила тази вечер. Изкривени фрагменти от болезнени спомени за онова, което ОБН я бе накарало да прави, понякога дълбоко заровени в съзнанието ѝ, понякога дори забравени — те я бяха завладели до такава степен, че я тласнаха към това неразумно поведение. И друг път ѝ се бе случвало, но днес то бе струвало живота на трима души и бе поставило в опасност един добър и почтен човек, който бе проявил готовност да се жертва заради нея.

Тя взе решение и погледна часовника на радиото. Беше три и петнадесет сутринта. Тъй като нямаше време за губене, стана и започна да събира багажа си в голямата пътническа чанта, като слагаше само неща от първа необходимост, правейки си сметка, че всичко, от което има нужда, ще си го купи от мястото, закъдето е тръгнала.

Отново провери дали е сложила всичко, което ѝ трябваше: малката кожена папка с паспорта, държана скрита осемнадесет месеца в бюрото; прилежно подредените пачки банкноти, възлизащи на петдесет хиляди долара, от куфарчето на Майкъл Онорати; оригинала и копие на дискетата с банковата информация и резервния пълнител за пистолета.

Бе чула Кърби да си ляга преди няколко часа, но просто за да е сигурна, откряна вратата и отново се послуша. Тъй като не чу нищо, Никол бързо навлече дрехите, които си бе приготвила: сиви габардинени панталони и кремава копринена блуза под черния блейзер. След това отиде в банята, светна лампата и застана пред огледалото, за да си нагласи русата перука. Връщайки се в стаята, тикна пистолета в кобур отзад на колана, навлече си шлифера и грабна чантата.

Спря да се послуша отново, после отиде в хола, пъкна лаптопа в чантата и праметна ремъка ѝ през рамо. На пръсти отиде до вратата и отключи безшумно. Излязла навън, тя я затвори предпазливо, после бързо изтича по стълбите двадесет етажа по-надолу, където бе вратата на стълбището към фойето. Леко я откряна и впери поглед в рецепцията. Единият от портиерите седеше зад бюрото и разглеждаше списание. Срещу него, на фотьойл във фойето, тя видя и единия

детектив, седнал с гръб към нея. Помъчи се да открие и другия детектив, но той никакъв не се виждаше.

Вляво от вратата и зад ъгъла, вече във фоайето, имаше още една врата, от която се влизаше в мазетата и помощните помещения. Вратата от мазетата излизаше навън и бе заключена отвътре. Всеки, който успееше да се промъкне оттук, пак трябваше да излезе във фоайето, за да стигне до асансьорите или до входа за стълбището. При своите слизания да си вземе пощата, Никол бе забелязала, че ченгетата, явно разбрали, че който и да се опита да влезе по този път, трябва да мине през фоайето, за да стигне до нея, не бяха си дали труда да сложат човек при вратата към мазетата.

Фоайето бе тихо и сдържайки дъха си, Бас отвори вратата на стълбището само колкото да се промуши, после тихичко я затвори. След това бързо заобиколи ъгъла, мина по същия начин през вратата към стълбите за мазетата, спря и се послуша дали не са я усетили. Чуваха се само нормалните нощни звуци на сградата. Бързо се спусна към външната врата, отключи я и след това я заключи след себе си. Прескачайки стъпалата през едно, тя излезе отстрани на блока, скрита зад редица храсти и дървета. Притича до тротоара, после изведнъж забави крачка и спокойно пое към Трето Авеню.

Видя колата с двамата детективи, спряна към източния край на улицата до срещуположния тротоар, обърната към нея. Главата на мъжа на дясната седалка непрекъснато клюмаше, но този на волана я видя и погледът му я проследи, докато се приближаваше и бавно минаваше покрай тях по отсрещния тротоар.

Никол скоро разбра, че той не я подозира в нищо и просто му е скучно, а тя бе единственият жив човек на улицата в този ранен час. Както правилно бе предположила, радарите му щяха да се включат на пълна мощ, ако тя се приближаваше, а не се отдалечаваше от блока.

Стигнала до Трето Авеню, тя пое на север, мина шест пресечки и чула издрънчаването на чугунената решетка зад себе си, се извърна и видя таксито. Махна му, качи се и започна заобиколния маршрут, включващ три смени на таксита, преди да поеме към първата си междинна спирка.

36.

В шест и половина Кърби вече бе станал и правеше сутрешната си гимнастика. След коремните преси и няколкото вдигания на тежести той си сипа малко кафе, очаквайки Бас всеки момент да се появи от спалнята, облечена във всекидневните си дрехи, и да започне с нейните упражнения. Изяде купа попара и един банан, гледайки „Добро утро, Америка“ и прехвърляйки наум речта, която ѝ бе подготвил.

Когато стана осем и тя още не се бе появила, Кърби стана, отиде до вратата на спалнята ѝ и почука. Не получил отговор, той я откряна и подвижна. Тъй като пак не получи отговор, надникна вътре и веднага забеляза, че в леглото не е спано. Нахлу стремително и след като провери празната баня, със сигурност разбра какво е станало.

Бързо се върна в кухнята и се свърза по домофона с рецепцията, където портиерът извика единия детектив от фоайето, който го информира, че Бас не е там и нито нощната смяна на портиерите, нито тази на детективите я е виждала. Обаждането до Разузнавателна секция, която на свой ред го прехвърли към колите, спрени от двете страни на улицата, даде резултат при втория разговор. Единият от детективите в колата, паркирана от източната страна на блока, си спомни, че около три и четиридесет и пет видял висока блондинка да върви по посока на Трето Авеню.

След като заби ритник на шкафчето и едно кроше на стената, от което две от кокалчетата му се подуха, Кърби се успокои и се върна в хола да докладва на Тони Ризо, хващайки го тъкмо да влиза в офиса си.

Първокласния билет за полета на „Америкън Еърлайнс“ от нюйоркското летище „Кенеди“ до карибския остров Сейнт Мартин Бас плати в брой. Самолетът излиташе в девет часа сутринта и кацаше на острова в два следобед. Поканата на Питър Бечъл да му гостува на

яхтата ѝ бе дала идеята за крайната ѝ спирка — място, от което имаше приятни спомени, съвсем близо до Сейнт Мартин.

Преди да влезе в летището, тя премести пистолета в голямата чанта, набута го в несесера с гримове и го пусна на багаж. Компютъра взе със себе си. Чувстваше се уязвима и безпомощна без оръжието си, но не можеше да разчита само на късмета да попадне на невнимателен служител на рентгеновия апарат, за да мине благополучно през проверката. Уличаването ѝ в опит за незаконно внасяне на оръжие на борда щеше да доведе до незабавното ѝ арестуване и тогава щяха да я върнат отново на изходна позиция, и то с много повече проблеми, отколкото преди. Минаването през митницата на мястото на пристигане с пистолет в чантата също бе проблем, но тя се бе справяла с него и при други обстоятелства и смяташе, че ще се оправи сега, като му дойде времето.

Тъй като до излитането на самолета оставаха четиридесет минути, Никол се разходи из летището, внимателно търсейки из тълпата лица, които да е виждала и преди, хлътвайки в това или онова магазинче и променяйки внезапно посоките. Спря се пред един вестникарски щанд, за да си купи снощния брой на *Ню Йорк Дейли Нюз* и видя тлъстото черно заглавие със снимка на трупове, изнасяни от „Златното какаду“.

Когато се убеди, че никой не я следи, Бас се отправи директно към тоалетните, разположени съвсем близо до изхода към нейния терминал. Заклучи се в една кабинка и седна да прочете вестника. Вниманието ѝ бе привлечено от статията на втора страница, където бе описано продължение по случая за ареста на Винсънт Дженеро — „ТАЙНСТВЕНА СВИДЕТЕЛКА ПО СЛУЧАЯ ДЖЕНЕРО“. Нямаше поместена нейна снимка и ако знаеха името ѝ, не го казваха — просто споменаваха, че е високоплатена компаньонка, която била свидетелка на убийството и в момента се намирала под полицейска закрила.

Никол седя в тоалетната, докато не чу да обявяват полета ѝ, после изтича навън, мина през ръкава и се качи в самолета. Огромният лайнер с рев се засили по пистата, излетя и стремглаво започна да набира височина, поемайки на юг. Бас помоли стюардесата да не я безпокои, после наклони седалката си назад и затвори очи. Помисли си за Кърби — вероятно вече бе открил, че е изчезнала. Бе се питала дали да му остави бележка, но нямаше какво толкова да му казва.

Внезапното ѝ тръгване бе затворило тази страница от живота ѝ — за добро или лошо.

Остров Райкърс, познат на затворниците там под името Скалата, е 1660-декарово парче земя посред Ййст Ривър, само на няколкостотин метра от Астория и на тридесетина метра от края на писта 22 на летище „Ла Гуардия“. Достъпен само през двулентовия мост, той не е голям и компактен затвор — по-скоро е комплекс от десет отделни затвора, които заедно образуват най-големия изправителен градски център в света. Затворническото население, превишаващо цифрата шестнадесет хиляди, е настанено в смесица от старомодни килии, модерни панелни сгради, един шлеп с осемстотин легла, два преустроени ферибота, закотвени в северния край на острова, и шест съоръжения от алуминий и стъкло, напомнящи похлупаци. Двете категории затворници са разпределени отделно и правилата, съобразно с които живеят, са различни: задържани, които още не са осъдени и не могат да платят или им е било отказано пускане под гаранция, и затворници, осъдени до една година. Затворниците с по-големи присъди се изпращаха в щатските затвори.

Винсънт Дженеро бе настанен в трети пояс — затвор с повишени мерки за сигурност, предназначен за видни задържани, а в едно отделно крило — за затворници със СПИН. Килията, заемана само от него, бе един и осемдесет на два и седемдесет метра и в нея имаше легло, тоалетна и мивка. Шумът в килийното отделение бе постоянен и през деня, и през нощта — коридорите ехтяха от безсмислени разговори, фалшиво пеене, телевизори с увеличен почти докрай звук и към всичко това се прибавяше непрестанният грохот на излитащите от „Ла Гуардия“ самолети.

В девет и петнадесет сутринта в деня, когато Бас изчезна, вратата към килията на Дженеро се отвори с гръмко дрънчене и появилият се пазач махна на обитателя ѝ да го придружи до стаята за свиждане. Като задържан, за разлика от осъдените вече затворници, Дженеро имаше право да носи цивилни дрехи, но преди да се озове в стаята за свиждане, трябваше да се съблече и да облече сив затворнически гащеризон — мярка, предвидена от охраната, за да могат пазачите да различават от пръв поглед посетителите от задържаните.

Дженеро влезе в стаята за свиждане — голяма зала, пълна с маси и пластмасови столове — и видя Кармине Молино да се изправя до една от масите. Двамата мъже се прегърнаха, седнаха един срещу друг в средата на залата, далеч от слуха на охраната.

Молино веднага забеляза промяната у Дженеро, независимо че бяха минали само три дни от задържането му. Бе нервен, погледът му непрекъснато сновеше наляво-надясно, задържайки се на едно място за не повече от секунда. Лицето му бе изпито, а кръговете под очите — тъмни и големи. Молино си спомни предния път, когато го бяха задържали за няколко дни, преди адвокатите му да го измъкнат под гаранция. Ужасно мразеше да стои затворен, при каквито и да е обстоятелства, страхуваше се от това и независимо от краткостта на престоя, вгорчаваше живота на подчинените си.

— За какво ми цъфна толкова рано?

— Имаме проблем, Вини. Но не чак толкова голям, колкото може да ти се стори на пръв поглед. Може да се обърне в наша полза, ако нещата се развият както трябва. Всъщност направо може да се каже...

— Майната ти, Кармине, какво ми дрънкаш като развалена латерна? Карай направо на шибания въпрос!

— Снощи Кубинеца се опита да свърши оная работа.

— Опита се?!

— Нещата са излезли извън контрол. Не улучил обекта, застрелял друг по погрешка, хората се паникьосали и един-двама били стъпкани от тълпата.

— Говориш за оная работа, за която чух по новините тази сутрин? За она нощен клуб в Сохо?

— Да. Същата.

— Чакай да видя сега дали съм разбрал правилно. Оня дрисльо, дето си го цанил за половин милион долара и който бил супер професионалист, подгонва курвата, застрелва, без да иска, някакъв друг тъпанар и предизвиква масова паника в нощен клуб. Налучках ли горе-долу?

— Всичко е наред, Вини. Той ще оправи нещата. Тоя тип никога не се отказва, докато не си свърши работата.

— Тоя тип с четвърт милион мои пари в джоба хубавичко да си помисли как да я свърши!

Молино поседя известно време с поглед, забит в ръцете си, чудейки се как да предаде положителен нюанс на следващото, което се канеше да съобщи.

Очите на Дженеро се свиха.

— Още нещо ли има?

Молино се подготви за реакцията, която неминуемо щеше да последва, успокоявайки се, че при толкова пазачи наоколо Дженеро вероятно няма да посмее да избухне и да се нахвърли отгоре му.

— Женската се чупила.

Дженеро стисна юмруци и се надвеси над масата с внезапно почервеняло като домати лице, но успя да запази самообладание.

— Чупила? Какво означава чупила? Ченгетата са я преместили и не можете да я намерите, така ли?

— Изчезнала е. И ченгетата не знаят къде е. И те я търсят. Но това е добре, Вини. Намерят ли я, и ние ще я намерим. Никакъв проблем. Информаторът ми е стабилен. Обаче ако ченгетата не я открият, тогава става още по-добре. След два дни е предварителното гледане и ако нея я няма, за да свидетелства срещу теб, ще трябва да ти отвържат каишката, нали така? Стане ли това, отново ще можеш да дишаш на свобода и тогава вече ще имаме време да се доберем до нея.

Дженеро кимна, окончателно превъзмогнал гнева и отчаянието си. Единственото, което искаше, бе да се махне оттук, независимо как щеше да стане това. Той подръпна широкия гащеризон отпред, придаващ му вид на женско кенгуру.

— Това шибано място е пълно с тъпи и откачени животни. Някакъв брикет отдолу цял ден ми надува главата с рап и ме подлудява. Викам му като на човек да престане и да не пречи на другите. А шибаният патладжан ми вика да го духам. Представяш ли си?

— Ще гледам да пратя някого да поговори с него.

— Кажи на тоя, дето ще го пращаш, да го смачка на пюре.

— Получи ли нещата, които ти изпратих? Колбасите, кашкавала и хляба?

— Да. Един от пазачите ми ги сурна снощи. Каза ми още, че ако искаш да ми пратиш нещо истинско, като вечеря например, той можел да ми я притопли. Така че погрижи се за него добре и ми донеси малко телешко с пипер от Розели. Още тази вечер. И повече италиански хляб.

— Очите на Дженеро пак обиколиха залата трескаво и гневът му отново се надигна. — Знаеш ли, че тук има боклуци със СПИН? Представяш ли си? Та тия лайна могат да минат през вентилацията или кой знае през къде, по дяволите!

— Още един-два дни, Вини, не повече. Това е.

— Колкото по-дълго оная курва се разкарва на свобода, толкова по-дълго ще съм вътре, Кармине. Разчитам на теб да се погрижиш да не се появи на предварителното гледане. Появи ли се, първата ти работа ще бъде да пречукаш Кубинеца. А след това ще видим.

Малко след десет часа сутринта Кърби влезе в офиса на Тони Ризо. Лейтенантът говореше по телефона, кимайки от време на време и пускайки по едно: „Да, сър“, след което другата страна рязко затвори.

— Това беше нашето приятелче, районният помощник-прокурор Кендъл Тейлър. Можеш да си представиш какво ни надума по повод изчезването на Бас. Разбра ли нещо?

— Не. Накарах Джанет Морис да провери всички авиокомпани за резервации, направени от Никол Бас, Марта Джонсън или Катрин Адамс — името, под което се бе записала в „Карлайл“. Разпратили сме хора да наблюдават автогарите, гарите, да проверят отново хотелите, агенциите за даване на коли под наем, но преднината, която има, ми подсказва, че вече е извън града, ако не и извън страната.

— Има ли валиден паспорт?

— Да. Проверих.

— А ОБН?

— Какво ОБН?

— Има ли някаква фалшива самоличност, дадена ѝ от тях, когато е била техен човек?

— Не знам. Мога да питам Чарли Кастанза.

— Питай го.

Кърби се върна на бюрото си да проведе разговора. Кастанза му каза, че ще провери при груповия си началник — Клиф Махеънс, човека, работил по операцията, в която е била включена Бас, и ще му се обади веднага. Телефонът иззвъня след петнадесет минути.

— Махеънс казва, че ЦРУ са ѝ дали паспорт под друго име, в случай че я разкрият в Боливия и се наложи веднага да се омиа.

- Валиден ли е още?
- Ами чакай да видим. Получила го е... кога? Преди три години и половина. Значи важи за още шест години и половина.
- Знаеш ли кое име е вписано в паспорта?
- Нанси Магуайър.
- Благодаря ти, Чарли. Следващата бира е от мен.
- Следващата бира, ама друг път! Следващите две вечери.
- Няма проблеми.
- Я ми кажи нещо, Джак. Говори се, че онази каша в Сохо снощи е била операция по закрила на свидетел. Да не би твоите хора и Бас случайно да са замесени?
- Да. Но не си го чул от мен.
- Изобщо не съм го чул.

37.

Качвайки се по стълбите през две, Кърби рязко нахълта в офиса на Джанет Морис и я стресна.

— Искам разпечатки от списъка на пътниците за всички полети от „Кенеди“, „Ла Гуардия“ и „Нюарк“ от шест часа тази сутрин насам.

Морис събра дебелата пачка разпечатки от бюрото си и му ги подаде.

— Мога ли с нещо да ти помогна, Кърби?

— Не, благодаря. Мисля, че открихме пукнатина. Май вече знам под какво име се представя Бас.

— О, чудесно! Ако искаш, ще ти помогна да прегледаме списъците.

— Всичко е наред. Ще я потърся сам.

Джанет се загледа в отдалечаващия се мъж и се запита дали отказът му да сподели с нея не е някаква индикация за възникнало подозрение. После реши, че не е: Кърби бе по-предпазлив и затворен от повечето детективи в отдела и предпочиташе сам да си върши работата.

Джак отнесе разпечатките на бюрото си и бързо ги запрелиства. На шеста страница откри, че някоя си Нанси Магуайър е излетяла в девет часа тази сутрин от „Кенеди“ — полет на „Америкън Еърлайнс“ до карибския остров Сейнт Мартин.

Залагайки на предположението, че всеки, който види Бас, няма лесно да я забрави, той се обади в гишето на „Америкън Еърлайнс“ на летището и се представи. След набързо проведения разговор с тримата служители Кърби намери човека, издал билета на Бас. Помолен да опише Нанси Магуайър, служителят го обсипа с толкова суперлативи, че у Джак не остана и капчица съмнение.

Кърби се втурна в офиса на Тони Ризо, разказа му за паспорта с името Нанси Магуайър и му показа списъка с пътниците на „Америкън Еърлайнс“.

— Искам да я намеря, Лу. Мисля, че мога да я убедя да се върне с мен и да свидетелства.

— Налага се да говоря с капитана, а той трябва да получи одобрението на шефа, но не мисля, че ще има проблеми. По дяволите, помощник-прокурорът сигурно даже ще предложи лично да ти заплати разходите и мога да ти гарантирам, че никак няма да му е приятно да обяснява на евентуална пресконференция защо е пуснал Дженеро, след като го е обвинил в убийство.

— Трябва да проверя за други полети до Сейнт Мартин и да видя кога мога да се добера дотам.

— Не забравяй, Джак, че полицейската ти значка там няма никаква тежест и дори не можеш да си вземеш пистолета.

— Ако успея да стигна до нея преди хората на Дженеро, няма да имам нужда от оръжие.

Кърби откри полет на „Континентъл Еърлайнс“, излитащ от „Нюарк“ в два и петнадесет, който пристигаше на Сейнт Мартин в седем вечерта след междинна спирка в Сан Хуан, Пуерто Рико. Обаче полетът до Сан Хуан бе препълнен и служителят по резервациите му каза, че най-доброто, което може да направи за него, е да го включи в списъка на резервите. Кърби отклони предложението, надявайки се хакерските умения на Джанет Морис да послужат за едно добро дело.

— Искам да влезеш в компютъра за резервациите на „Континентъл Еърлайнс“ и да ритнеш някой от полета им в два и петнадесет от „Нюарк“ до Сейнт Мартин. Можеш ли?

— Кого точно?

— Само да не е някой от първа класа. Най-евтиното място, което успееш да ми намериш.

Морис влезе в компютъра на авиокомпанията без усилие, прегледа списъка с пътниците и намери такъв, който нямаше предварително заявено място. Изтри името му оттам и написа това на Кърби.

— Резервацията ви е потвърдена, детектив — каза тя с усмивка.

— И това е всичко? Готово, така ли?

— Готово. Само гледай да си там по-раничко, за да си вземеш билета и бордната карта, за да не те изхвърлят, ако оня, когото изтрих, започне да крещи и да псува.

— Ти си гений, Джанет.

— Ако искаш, ще ти резервирам и хотел на Сейнт Мартин. Мога да намеря и къде е отседнала Бас, обаче ще ми трябва името, което използва.

— Не. Ще решавам на място. Не знам дори дали Сейнт Мартин е крайната ѝ спирка.

— Мога да проверя и да видя дали оттам има някаква връзка за по-нататък.

— Проверих вече. Няма. Но това не означава, че ще си направи резервация, преди да пристигне на място. Ще разбере, като отида там. — Кърби погледна часовника си. — Нейният полет пристига в Сейнт Мартин горе-долу по същото време, когато моят тръгва от „Нюарк“, което ѝ дава преднина от пет часа. Ако имам малко късмет, тя все още ще е на острова.

Морис реши да не рискува и да не настоява за името на Бас.

— Ако имаш още някаква работа, само ми се обади.

Кърби се върна в офиса на Ризо и го информира за полета до Сейнт Мартин.

— Трябва да тръгвам, Лу. Ще мина през къщи, ще стегна набързо една чанта и веднага отивам на „Нюарк“ да си взема билета. Не ми се ще да вися тук и да чакам одобрението на помощник-прокурора и да рискувам да изпусна самолета. Ще ти се обадя от летището да разбере дали всичко е наред.

Обаждането за разрешението бе само проформа: Кърби вече бе решил, че ще намери Бас със или без официална благословия. Това, че искаше да тикне Дженеро зад решетките за цял живот, бе само част от причината. Той бе дал дума на Бас. След като хората на Дженеро все още я преследваха, Джак нямаше намерение да я изостави, въпреки че решението да бяга бе само нейно.

Ризо стана и го изпрати до тротоара, стискайки ръката му.

— Помни едно. Дори и да не успееш да я намериш в рамките на два дни и Дженеро излезе на свобода, винаги можем пак да го арестуваме, когато я намериш, и помощник-прокурорът отново да възбуди делото срещу него. Затова не поемай излишни рискове. Имаме избор.

— Бас обаче няма. Ако Дженеро я намери преди мен.

След като отново проникна в компютъра на авиокомпанията, за да провери кой полет от района на Ню Йорк пристига в Сейнт Мартин около два следобед, Джанет Морис доброволно се нагърби да купи сандвичи за колегите си от близкия магазин. По пътя натам спря пред един телефон, за да се обади на Кармине Молино.

— Знаеш ли името?

— Не можах да го науча.

— Щом знаеш кой полет е, как така не знаеш коя от женските на борда е тя? По метода на елиминацията или нещо от този род?

— Проверих списъка на пътниците, след като детектив Кърби тръгна. В него има тридесет и две жени. Как да разбере коя от тях е Бас?

Гласът на Молино я смрази:

— Мамка му, веднага се връщай на работа и разбери какво е шибаното име!

— Не мога, господин Молино. Вече зададох твърде много въпроси. Ще ме заподозрат.

— Името ми трябва, Джанет. Искаш ли да напомня на мъжа ти какво го очаква, ако не правиш това, което ти кажа? Или може би на хлапето ти?

— Не-е! Моля ви!

— Тогава разбери името!

— Може би няма да ви е необходимо...

— Така ли? И защо?

— Бас пристига в Сейнт Мартин в два следобед. Ако изпратите някого там, който я познава, да изчака самолета ѝ, името няма да ви трябва.

Молино погледна часовника си. Беше дванадесет и десет.

— Докато наемем частен самолет, ще стане най-малко един — един и половина. Никой не може да стигне дотам за половин час, даже и на совалката да лети. — Все пак реши да не притиска повече Джанет, за да не я побърка от притеснение и да може да я използва и друг път. Хрумна му друга идея. — Добре. Ще опитаме така. Казваш, че тоя Кърби каца там в седем, а?

— Да.

— Тъй като той знае името, под което се представя Бас, ще пратим някой да го чака и ще го оставим сам да свърши черната работа

по издирването, така че да ни заведе право при нея. А междувременно, ако успееш да разбереш името, без да се набиваш на очи, обади ми се веднага.

— И когато я намерите, всичко свършва, нали? Мъжът ми не ви дължи нищо?

— Вече ти обещах.

Кърби току-що бе тръгнал от дома си на Тъпър Уест Сайд, когато клетъчният му телефон извънтя. Беше Тони Ризо.

— Помощник-прокурорът даде одобрението си. Разноските ще бъдат поети от Районната прокуратура.

— В момента съм на път за „Нюарк“.

В гласа на Ризо се промъкна тъжна нотка:

— Джак, страхувам се, че има и една лоша новина.

— Казвай.

— Обадиха се от пристанищната полиция. Тази сутрин от Ийст Ривър, при моста за Уилямсбърг, са извадили удавник. Томи Фалконети.

В бъркотията с изчезването на Бас и припрените действия за издирването й Кърби почти бе забравил за Томи. Лицето му изплува пред него — умно и сериозно двадесет и две годишно хлапе, което бе срещнал преди шест години. Готово да се хвърли в борбата за доброто, твърдо вярвайки в безсмъртието си.

Ризо се вслушваше в продължилата твърде дълго тишина от другия край, после обезпокоено попита:

— Джак? Чуваш ли ме?

Кърби примигна, за да изтрие младежкото лице на Фалконети от съзнанието си, преглътна с усилие и се прокашля:

— Къде е трупът?

— В моргата.

— Ще отида дотам, за да се уверя, че е той.

— Отпечатъците от пръстите са негови, Джак. Съжалявам.

— Знаех, че трябва да го измъкна оттам. — Гласът на Кърби пресека. — Знаех го, да пукна дано, знаех го и пак го оставих!

— Не се яж, Джак. Той искаше да остане, докато намерим Бас. Това бе негово решение.

— Да, но не трябваше да го слушам. Виждах признаците. Не трябваше да му позволявам! Тоя шибан Дженеро! Лично ще го убия тоя скапан лайнар!

— Ще го пипнем, Джак. По редовния начин. Да прекара остатъка от живота си в затвора е по-лошо от смърт.

След дълга пауза Кърби добави:

— Ще ти се обадя, щом разбере нещо за Бас, Лу.

После затвори.

В хладилното помещение на патологията в Манхатън един служител с каменно лице дръпна металното чекмедже и се оттегли встрани.

Не че Кърби се съмняваше, че трупът, изваден от пристанищната полиция, е на Томи Фалконети: пръстовите отпечатаци никога не лъжеха. Просто искаше да го види. Ако не за друго, то поне да му каже сбогом. „Част от вглъбяването е процесът на приемане на случилото се, след което продължаваш да живееш“, спомни си той думите на психиатъра на отдела след смъртта на дъщеря му.

Взираше се в подутото тяло на Фалконети и в изпъстрената със синьо-зелени петна кожа. Белезите по шията все още се виждаха и на Кърби му стана пределно ясно в какви мъки е умрял Фалконети, както и кой го е направил. Удушването бе предпочитан начин на убиване за Джони Чорапа. Не изпита никаква утеха от иронията, че мъжът, убил приятеля му, вече е мъртъв по заповед на същия човек, заповядал и смъртта на Фалконети.

Джак протегна ръка и докосна ръката на Фалконети. Бе студена й подпухнала.

— Съжалявам, Томи! Съжалявам, че те подведох. Почивай в мир, партньоре. За това кучият син ще си плати. Обещавам ти!

Кърби бутна чекмеджето обратно на мястото му, после бързо излезе от залата. Излязъл във на тротоара, той постоя малко, преди да се качи на колата, поемайки дълбоки глътки въздух, за да се отърве от леката, но сладникаво отвратителна миризма на смърт, с която бе просмукана цялата сграда.

Дълбоката мъка, която изпитваше от смъртта на Фалконети, извика в съзнанието му спомени за онази съдбоносна утрин преди

четирнадесет месеца. Дъщеря му Катлийн, паднала мъртва на пода в спалнята, с куршум в гърдите, пратен там от собствения му пистолет. Заради неговата небрежност, заради глупостта му. Отново преживя ужаса, погребението и празнотата, не напуснала го оттогава, отново заплаши да го завладее.

Бе намалил, без да се усети, погълнат от болезнените спомени, и когато на излизане от тунела „Холънд“ се сети да погледне часовника, до полета му оставаха само четиридесет минути. Той сложи червената лампа на таблото и включи сирената.

38.

Дванадесет минути след като Антонио Замора се качи на чартърния лиърджет на „Ла Гуардия“, стройният корпус на самолета набра необходимата височина и се насочи на юг над тъмносините води на Атлантика, разстлали се безбрежно на десет хиляди метра под него.

Замора погледна часовника си. Беше един и тридесет и пет. Пилотът му бе казал, че полетът ще трае около три часа и половина, което означаваше, че ще пристигне два часа преди Кърби. Седемнадесетте хиляди долара, които му бе струвало наемането на самолета за отиване и връщане, плюс хиляда и петстотинте за екипажа за трите дни престой там, предвидени от него за издирването на Бас, не се вместиха в рамките на обичайните оперативни разходи и той бе уведомил Кармине Молино, че очаква да му бъдат възстановени, щом приключи задачата.

Замора бе оставил куфарите със снайпера и с другите си вещи в хотел „Плаза“ на отговорно пазене в сейфа, докато се върне, вземайки само пистолета и дрехите, които щяха да му трябват там.

Сега отвори пътническата чанта, в която бе сложил багажа, и извади оттам нещо, прилично на видеокамера. После натисна някакво познато само нему копче и камерата се отвори на две, откривайки празнина, предназначена да побере пистолета и два пълнителя. Извади пистолета от куфарчето си, пъкна го в камерата, затвори я с щракане и отново я сложи в чантата. Безобидно изглеждащият уред, явно обикновена видеокамера, бе добре познат на митническите служители по цял свят и бе служил на Замора добре, откакто бе поръчал да му го направят, без нито веднъж да събуди нечие подозрение.

Отначало се бе ядосал, че Молино не успя да му даде името, използвано от Бас, тъй като не искаше да зависи от Кърби за издирването ѝ. Като се замисли обаче, разбра, че този начин си има и добри страни. Нямаше нужда да се разкарва с часове, та дори и дни, показвайки снимката на Бас на безброй хора, излагайки се по този

начин на показ пред всеки, който би го запомнил и би го описал на полицията, след като откриеха тялото на жената.

Той дръпна плътно завесите на прозорците, заливайки малкото салонче с приятна мека светлина, наклони седалката назад и затвори очи, припомняйки си събитията от миналата нощ в Сохо. Мразеше провалите и за първи път му се налагаше да прави повторен опит върху един и същи обект. „Кърби е виновен“, каза си той, затова реши да го убие, независимо че не влизаше в задълженията му по договора.

Слизайки от самолета и пресичайки пистата към терминала на международно летище „Юлиана“, Никол бе посрещната от мек ветрец, приятно галещ страните ѝ. Тя съблече блейзера си, праметна го през ръка и се нареди на бавно влачещата се опашка пред митницата. Подготвяйки се за планираното, бе си свалила сутиена в тоалетната малко преди самолетът да кацне и сега, придвижвайки се постепенно към дългия плот, където делови мъже със снежнобели униформи проверяваха багажа на пътниците, тя разкопча най-горното копче на копринената си блуза.

Когато стигна до плота, Никол се усмихна на безизразно гледащия митничар, свали компютъра от рамото си и го постави пред него. После се наведе напред, за да отвори ципа на чантата, престори се, че нещо заяжда и когато накрая я тикна към него, уж без да иска, я обърна. Нарочно сложените най-отгоре бикини и сутиени се разсипаха по лъскавата повърхност на плота.

— О, колко съм непохватна! Ужасно съжалявам.

С припрени движения и най-смутения израз на лицето, който можа да изобрази, тя заприбира белъто си.

Митничарят леко се усмихна, с удоволствие плъзгайки поглед по поднесената под носа му гръд, готов сякаш да скочи в дълбокото деколте на разкопчаната блуза. Не обърна внимание на компютъра, а търпеливо я изчака да си подреди чантата. Бас затаи дъх, молейки се да не открие пистолета в несесера ѝ или четиридесетте хиляди долара, напъхани в страничните отделения на чантата.

Да се прекарат пари през митница на остров, пълен с казина от всякакъв калибър, само по себе си нямаше да предизвика никакви подозрения, но ако заедно с тях вървеше и пистолет, играта можеше

доста да загрубее. Ала операцията за отвлечане на вниманието даде резултат — погледът на митничаря се отклони само за миг, колкото да опипа багажа на Бас отгоре-отгоре, след което отново се прикова в деколтето ѝ.

Никол излезе от летището под синьото карибско небе и към нея веднага се приближи усмихнат местен жител, който пое чантата ѝ, тоест почти я издърпа от ръката ѝ. Беше носач, сключил споразумение с братовчед си — шофьор на такси, да води по-богатите на вид пътници към неговото такси. Само един поглед по дрехите на Бас, кожената чанта, праметнатия през рамо компютър и ролекса на ръката ѝ му подсказа, че дамата вероятно дава добри бакшиши.

— Аз ще отнеса чантата ви, госпожице. Къде искате да отидете? Във френската част на острова или някъде тук, в холандската?

— Френската. Мариго Харбър.

Без да изпуска чантата от погледа си, Бас последва носача, който я отнесе до едно такси и ѝ отвори вратата. После посочи шофьора, който бе застанал до колата и се усмихваше приятно.

— Този човек е най-добрият шофьор на острова, госпожице.

— И сигурно ти е брат, нали?

— О, не, госпожице! Братовчед ми е.

Бас се усмихна на носача и му даде пет долара бакшиш. Той се поклони изискано и каза на братовчед си къде да я откара.

— Къде точно на Мариго искате да ви закарам, госпожице? — попита шофьорът, след като потеглиха от летището.

— Просто ме остави някъде около пазара.

Пред нея постепенно се откри прекрасната гледка на острова, докато шофьорът умело караше по тесните селски пътища. Ниските планини, издигащи се в центъра му и постепенно преминаващи в заоблени хълмове, слизайки към морето, бяха изпъстрени с вили и летни резиденции. Панорамният маршрут до френската част на острова започна да потапя Никол в обаятията на безметежното карибско настроение. Соленият въздух, яркото слънце и неописуемите тюркоазни води, лениво проблясващи с милиони огледалца, вече я обгръщаха в магията си и тя заизхвърля събитията от последната седмица от главата си, усещайки как напрегнатото ѝ тяло постепенно се отпуска.

Слезе от таксито в сърцето на Мариго, спирайки за миг на тротоара, за да поеме неповторимата красота и галски чар на старото пристанищно градче, построено по подобие на френската Ривиера с нейните пръснати по тротоарите кафенета, бистра и луксозни европейски бутици. Октомври бе мъртъв сезон и градчето бе далеч по-ненаселено от времето, когато за последен път бе тук през януари.

Бе се спряла на тротоара пред едно кафене и усети погледа на младия красив сервитьор върху себе си. Очите им се срещнаха, той ѝ се усмихна, после се приближи към нея и ѝ предложи маса с най-добър изглед към пазара. Тя учтиво отказа, прекоси улицата и се приближи към кея, забелязвайки нескритото възхищение, с което погледът му я изпроводи.

Някъде отдалеч се носеха звуците на карибска музика, а покрай брега пазарът работеше на пълни обороти. Местните рибари пристигаха на малки, живописно боядисани лодки и предлагаха улова си, а по брега сергиите се огъваха от тропически плодове, зеленчуци, подправки и ръчно изработените огърлици, плетени шапки и кошници на местното население.

В пристанището се полюляваха акостиралите край бетонните пилони луксозни яхти, от време на време се мяркаше и по някой по-голям туристически кораб. Бас вдъхна дълбоко соления морски въздух, примесен с екзотичния аромат на пазара, и се загледа отвъд пристанището към крайната точка на пътуването си.

Едва виждащ се от това разстояние, отвъд близо десет километра вода, не по-голям от двадесетминутна обиколка с моторница, се мержелееше Анжила — нисък коралов остров, само двадесет и пет километра дълъг и няколко километра широк, но с едни от най-хубавите плажове в Карибския басейн.

Никол бе ходила там само веднъж, миналата зима, но бе останала с незабравими впечатления. Далеч по-малко развит от Сейнт Мартин, Анжила бе запазил външния си вид и атмосферата на обикновен, недокоснат от цивилизацията остров — вид, който повечето от Карибските острови бяха изгубили. Без игрища за голф, джетове, парашути, казина и магазини, той бе рай за любителите на плажа, врата към времето, през което всички острови са изглеждали така.

Тогавя я придружаваше един английски дипломат към мисията на Обединените нации. Тъй като и той не беше секс клиент, за нея бе

запазена отделна стая и те прекараха цялата седмица в разходки до съседните островчета, по пикници из усамотени заливчета и слънчеви бани. Вечерите дълго се разхождаха по плажа и тя слушаше как той ѝ разказва за любовта, която все още изпитвал към починалата му предната година съпруга, за това какъв прекрасен живот имали двамата и за дълбокото му съжаление, че бракът им е бил без деца.

Връзките между летище „Юлиана“ и Анжила се осъществяваха от малките самолетчета на вътрешни междуостровни линии, но Бас не искаше да пристигне на острова по начин, по който всеки, проследил я до Сейнт Мартин, лесно може да се добере до крайната ѝ спирка. Фериботът, обслужващ Мариго и Анжила, се отлепяше от кея тъкмо когато тя слизаше от таксито, а следващият бе след половин час.

Близо до мястото, където спираше фериботът, Никол забеляза двете малки фирми за разходки из морето и се приближи към висок, строен мъж с безупречно гладка загоряла кожа, който пълнеше резервоара на шестметрова надуваема лодка, оборудвана с два извънбордови двигателя. На закованата на кея над главата му табела пишеше: НОБЪЛ САМЮЪЛС — РИБОЛОВ, РАЗХОДКИ, ВОДНИ СКИ, ПОДВОДЕН РИБОЛОВ И ГМУРКАНЕ.

Нобъл Самюълс напълни резервоара и вдигна глава към Бас, застанала горе на кея. Усмихна се широко не само защото се радваше да види възможен клиент, но и защото този клиент бе невероятно хубава жена.

— Нобъл Самюълс е на вашите услуги.

В говора му се чувстваше карибският акцент, а очите му бяха като на лисица.

— Можете ли да ме откарате до Анжила?

— Разбира се. Където пожелаете.

— Бих желала да ме оставите на плажа пред Кап Джулука.

— Може.

— Колко вземате?

— От красива жена като вас? Петдесет долара.

— А от останалите?

— Петдесет долара. — Самюълс ѝ се усмихна ослепително.

Никол се засмя и му подаде чантата и компютъра.

— Устройва ме.

Самюълс ѝ помогна да слезе в лодката и зае мястото си на щурвала. Даде бавно назад, отдалечи се от кея и двамата скоро се понесоха по леко поклацащите се води на залива Мариго, поели на север към Анжила.

С приближаването към островчето пред тях постепенно се откриваше невероятна гледка, като приказка от „Хиляда и една нощ“. Романтичният, супер луксозен курорт Кап Джулука бе сгушен по ослепително бялата плажна ивица на почти идеалния полукръг на залива, обрамчен от двете страни с високи скали. Разкошните вили в мавърски стил с техните бели арки, куполи, кулички и парапети, едва видими през пищната зеленина, проблясваха на следобедното слънце. Заобиколено от кристалночисти и фосфоресциращи тюркоазни води, простиращи се чак до прибоя далеч навътре, след което следваха кобалтовосините води на Карибско море, това бе място, където всеки смъртен би забравил грижите на досадния земен живот на континента.

Нобъл Самюълс загаси двигателя, вдигна витлата над водата и лодката премина по инерция през лекия прибой, насочила се към почти пустия плаж. Бас нави крачолите на панталоните си, събу си обувките и изпитвайки върховно удоволствие от милувката на пясъка под босите си пети, стъпи на дъното. Топлата вода стигаше малко над глезените ѝ. Самюълс ѝ подаде чантата и компютъра, тикайки и визитната си картичка.

— Знам най-добрите места за гмуркане под вода. Много близо са. Викате ме от хотела и аз веднага идвам. Половин час, не повече.

Тя му благодари и му помогна да избути лодката през прибоя, където той свали отново двигателите, направи около нея малък кръг и махайки ѝ, се понесе обратно към Сейнт Мартин.

Никол прекоси плажа и се приближи към главната приемна на курорта, поиска и получи същото място, където бе настанена през януари — вила на източния бряг на океана, с частен плувен басейн, оградена със стена. От абсолютно уединения двор през грациозно извита арка се излизаше на тясна пътечка, провираща се между пищните цветове на тропическия храсталак, и след около петнадесетина метра следваше плажът.

Бас хвърли чантата си на леглото, моментално се съблече и се пъкна в банския костюм. Взе си кърпа и тръгна да поплува в океана —

беше го очаквала с нетърпение още като се качи на самолета в Ню Йорк.

39.

Вслушвайки се в съвета на услужлив стюард, голям почитател на полицейските екшъни, с когото завърза разговор по време на полета от „Нюарк“ до Пуерто Рико, Джак Кърби успя да пристигне в Сейнт Мартин по-рано от предвиденото в разписанието, избягвайки едновременното висене на летището, като хвана полета на друга авиокомпания петнадесет минути след кацането на неговия самолет в Сан Хуан.

Беше първи на опашката пред митницата и излезе от летище „Юлиана“ малко след шест часа, все още схванат от дългите часове седене на тясната седалка в самолета. Вдигна ръце високо над главата си и се протегна, без да се стеснява, оглеждайки същевременно тълпата около входа, забелязвайки носачите и дългата редица таксита, очакващи потенциални пътници.

Топлият вечерен ветрец, подухващ от океана, му действаше добре — той си свали якето, напъха го през дръжките в чантата и запретна ръкави. Реши да започне с носачите. Показа снимката на Бас, направена на Файър Айлънд, на трима души поред и при четвъртия забеляза явните признаци на разпознаване, макар че човекът отрече, стискайки снимката в ръка и оглеждайки Кърби с подозрение — бе прекарал три години в Ню Йорк, преди отново да се върне на острова, и разпознаваше полицейското излъчване.

— Виждал си я, нали?

— Много хора пристигнаха днес. Не мога да помня всички.

— Обаче нея я помниш.

— Може би. А може би не.

Кърби извади картата си и я показа на носача.

— Аз съм ченге. Дошъл съм да ѝ помогна, а не да я арестувам, и много ще ти бъда благодарен, ако ми кажеш нещо.

Носачът се усмихна и кимна към картата:

— Ти си полицаи в Ню Йорк. Тук обаче не си.

Кърби измъкна банкнота от пачката дващсетачки и му я подаде.

Носачът ловко я прибра, пъхна я в джоба и рече:

— Днес следобед. Пристигна с полета в два.

— На такси ли се качи или взе автобус до някой от курортите?

— Не съм сигурен. Бях много зает. С другите пътници, нали разбираш?

Кърби му подаде още една банкнота, която изчезна по същия бърз начин в джоба му. Носачът му кимна да го последва и го заведе при братовчед си, който се бе облегал на капака на таксито в очакване на клиенти.

— Джонатан, нали не си забравил онази прекрасна дама, която ти доведох днес следобед. Случайно да помниш къде я остави?

Шофьорът сви рамене:

— Не си спомням със сигурност. Днес имах доста работа.

Кърби се изсмя:

— Абе, момчета, вие това всеки ден ли го разигравате?

Той измъкна още една банкнота от пачката в джоба си и я подаде на шофьора.

— О, да. Искаше да отиде във френската част на острова.

— Ама не си спомняш къде точно я остави, нали?

— Чакай да помисля малко.

Кърби му даде още една двайсетачка.

— Това е последната. Така, че да приключваме.

— Знаете ли, мога да ви откарам дотам.

— Колко?

— Таксата до Мариго е петдесет и пет долара. Точно там я оставих.

Към обичайната такса бе прибавил двадесет долара, които покъсно щеше да раздели с братовчед си.

Кърби хвърли чантата в колата през отворения прозорец на задната врата.

— Да тръгваме.

Чист късмет беше, че Антонио Замора успя да зърне Кърби, докато минаваше през митницата. Тъй като не го очакваше цял час порано, той седеше в кафенето на летището и разглеждаше списание,

когато случайно вдигна глава и го забеляза да излиза от митницата, да се протяга и да тръгва навън.

Замора не помръдна от мястото си и през стъклената врата на изхода видя как Кърби се качва на такси и потегля. Веднага излезе и се вмъкна в първото такси на опашката, протегнал стодоларова банкнота към шофьора.

— Твоя е и още една такава те очаква после, ако караш зад онова такси, но без да ни видят от него.

— Няма проблем — отвърна шофьорът и незабавно потегли.

Тъй като току-що бе пристигнал самолет, поредното такси, напускащо опашката и поемащо по пътя за Мариго, не би трябвало да възбуди подозрение, ако разбира се, спазваше известна дистанция, че Кърби и да се обърне случайно назад, да не го познае. Шофьорът я спазваше без усилие и даваше газ само в случаите, когато предното такси изчезваше зад някой остър завой.

Докато шофьорът на Замора прехвърляше стръмното хълмче и започваше спускане, таксито на Кърби се виждаше как навлиза вече в пристанищната зона на градчето. Шофьорът намали, за да не се набута в него, гледайки все пак да поддържа пряката видимост.

Съвсем близо до подножието на хълмчето, от една странична уличка, пред колата на Замора изскочи мотоциклет и след като покара двеста-триста метра с нормална скорост, изведнъж спря рязко, за да не се блъсне в двете кози, пресичащи невъзмутимо главния път. Шофьорът на колата едва успя да спре зад него, набивайки здраво спирачки в последния момент. Замора се наведе напред и видя таксито на Кърби да изчезва зад един завой.

— Заобиколи ги! — викна той на шофьора, който нетърпеливо чакаше мъжа с мотора да запали изгасналия си двигател.

Шофьорът свирна с клаксона, заобиколи мотоциклета и отново подкара бързо, колкото му позволяваше тясната улица, но веднага след това намали, навлизайки в сърцето на претъпканата с хора и коли пристанищна зона. Кърби бе в неизвестност вече цели две минути и погледът на Замора трескаво обикаляше района.

— Ето го там! — викна той, сочейки към бледосиньото такси, тъкмо излизащо от главната улица на Мариго.

— Виждам го — каза шофьорът и подкара подир таксито, завивайки по тесен път покрай брега, водещ към другия край на

острова.

Бяха твърде изостанали назад, за да забележат, че човекът в таксито вече не е Кърби. Един турист, пожелал да се върне в хотела си, се бе метнал в него веднага след като Кърби слезе в центъра на Мариго. Съсредоточил вниманието си изцяло върху колата напред, Замора изобщо не забеляза стоящия на тротоара детектив, когато таксито му мина на метър покрай него.

Шофьорът на таксито бе оставил Кърби точно на мястото, където същия този следобед бе слязла Бас — на тротоара пред кафенето. Отсреща бе кеят, където акостираше фериботът. Пазарът вече бе затворен, сергиите и масите бяха демонтирани и отнесени, а кафенетата по тротоарите бяха пълни с уморени от разходките из околните острови туристи и рибари, разтягащи локуми за огромната риба, която изтървали в последния момент. Над пристанището бавно се спускаше тъмновиолетов мрак и светлините от акостиралите наоколо яhti и корабчета започнаха да проблясват като скъпоценни камъни по тъмната вода. На кея се бяха събрали екипажи от околните морски съдове, клюкарстваха и си разменяха последните новини, а млади новобрачни, използващи мъртвия сезон за усамотение, се разхождаха по брега, хванати за ръце, без да обръщат внимание на пейзажа, заети единствено със себе си.

Следвайки полицейския си нюх, Кърби започна да обхожда района, започвайки от кафенето точно зад него, като показва снимката на Бас най-напред на бармана, който бе застъпил на работа само преди час. Той поклати глава, но късметът се усмихна на Кърби само минута след това. Младият сервитьор, който бе гледал Никол с такава възхита, се наведе през рамото на Кърби на минаване край него и видя снимката. Без колебание той каза, че е виждал дамата и посочи накъде е поела, кимайки към ферибота.

— А къде отива този ферибот?

— На Анжила и Сейнт Бартс — отговори сервитьорът със силен френски акцент.

— А видяхте ли я да се качва на него?

— Не. Той тръгна малко преди да я забележа. Следващият щеше да пристигне може би след около половин час. Тя тръгна към кея, но когато отново погледнах след няколко минути, вече я нямаше.

Кърби му благодари за помощта, после пресече улицата и застана на кея, където фериботът току-що бе акостирал, връщайки се от последния си за деня рейс. Показа снимката на жената, продаваща билети за ферибота, но без успех, после и на трима от екипажа, тъкмо слизачи от корабчето. Никой от тях не можеше да си спомни да е виждал Бас.

Прекъсна оживения разговор на група местни жители, събрали се на кея, но никой не позна Бас, после тръгна към малкото разклонение от главния кей, където бяха акостирали лодките на две фирми за морски разходки. Спря пред надписа на Нобъл Самюълс и сведе поглед към високия и строен местен жител, почистващ лодката си след неприятно слаб за бизнеса ден.

— Мога ли да поговоря с вас?

Мислейки, че може да получи заявка за следващия ден, вероятно гмуркане с акваланг, каза си Самюълс, съдейки по външния вид на мъжа, той скочи пъргаво на кея и му подаде ръка. Кърби я стисна и се представи.

— Нобъл Самюълс, господин Кърби. С какво мога да ви помогна?

Джак отново реши да използва полицейската си карта, надявайки се да спести някой и друг долар. Отвори коженото калъфче и го поднесе пред очите на Самюълс.

— Брей, НИПУ! — възкликна Нобъл. — Лейтенант Коломбо. Детективи Сипович, Саймън и Мартинес. И онази красива блондинка. Как се казваше? Абандандо?

Минаха няколко секунди, преди Кърби да разбере за какво става въпрос.

— Ааа, имате предвид телевизионния сериал?

— Любимия ми!

— Че хващате ли го тук?

— Разбира се. По сателита.

— Светът става все по-малък.

— Какво мога да направя за вас, детектив?

— Търся една жена.

Той извади снимката на Никол и я подаде на Самюълс, който я взе и я поднесе към светлината от стълба.

— Поредната красавица?

— Виждали ли сте я наоколо? Днес около два — два и половина следобед?

— Сигурен съм, че такава красива жена не може да бъде престъпница.

— Няма такава нещо. Позната ли ви изглежда?

Самюълс се взря в очите на Кърби за известно време, после отклони поглед встрани.

— Трудно е да се каже.

— Какво трудно има тук? Или сте я видели, или не.

Самюълс се поколеба.

— Не я търсите, за да я арестувате, нали?

— Съвсем не.

— Ааа, значи е някаква сърдечна история, както биха се изразили френските ми приятели.

— Тя е в опасност и аз се опитвам да спася живота ѝ.

Самюълс кимна:

— Може и да съм я виждал, но не съм сигурен. Кърби се изкиска тихо и поклати глава:

— Ама какво става тук? Всеки се чуди как да измъкне някой и друг долар срещу малко информация. Имам славейчета в Ню Йорк, които ми струват далеч по-евтино.

— Информацията е скъп артикул, така е.

Кърби му подаде двадесет долара.

— Знаете ли къде е отишла?

— Знам — отвърна Самюълс с усмивка.

Кърби му подаде още една двайсетачка.

— Добре. Да караме подред. Къде отиде?

— На Анжила.

— И къде е това?

Самюълс посочи към открито море.

— Това е малко островче на осем километра в тази посока. Само на двайсет минути път с моята лодка.

— В някой курорт ли си я закарал?

Самюълс кимна и се ухили:

— Тъй като много харесвам вашия тв сериал, ще ви заведа там на нормалната си цена.

— Която е?

Самюълс се замисли дълбоко.

— По това време на нощта? И след като вече съм си почистил лодката?

— Колко, Нобъл?

— Сто долара.

— А тия четиридесет, които току-що ти дадох?

— Те бяха за информация. А сега говорим за транспорт.

Кърби хвърли чантата в лодката.

— Вдигай котвата, проклет пират такъв!

Самюълс се засмя и скочи в лодката след Кърби. Излязъл от пристанището, той даде газ на двата двигателя и носът на лекия съд запори лениво надигащите се вълни с четиридесет възела в час, оставяйки дълга пенлива диря след себе си. Кърби седеше отпред, както му бе наредил Самюълс, за да не дава възможност на носа да се вдига много и да пръска лодката.

На хоризонта бавно започна да се издига леко трептящият полумесец, приближаващ се с всяка изминала минута. Вперил поглед в него, Кърби си мислеше какво ще каже на Бас и дали изобщо щеше да иска да го изслуша. И отново се сети за мъките, които тя бе изживяла. Не би могъл да я обвини в нищо, ако откажеше да си има каквато и да е работа с полицията или съда. Но дори и да откажеше да се върне с него и да свидетелства, Дженеро нямаше да я остави на мира, докато не я елиминираше, а Джак знаеше с абсолютна сигурност, че това е само въпрос на време. И бе твърдо решен да направи всичко възможно, за да не го допусне.

40.

Никол седеше на плажа пред вилата, в която бе отседнала, и гледаше как денят си отива и отстъпва на онова, което французите наричаха l'heure bleue — синия час — времето, когато и последните слънчеви лъчи изчезваха зад хоризонта. Залезът бе великолепен: небето пламтеше в розово и пурпурно, което непрекъснато се сгъстяваше в тъмночервено, а морето постепенно сменяше цвета си от блестящ тюркоаз към тъмносин оникс — здрачът бавно се оттегляше, отстъпвайки пред спускащата се нощ и оставяйки след себе си лек ветрец и безоблачно синьо-черно тропическо небе, обсипано с блещукащите диамантчета на безброй звезди.

Океанът леко надигаше гръд, лениво ближейки брега с тих съсък, подсилен от шепота на палмите и далечното ехо на прибоя. Никол се изправи и нагази във финия бял пясък, оставяйки топлата вода да гали глезените ѝ, тихичко бълбукайки около тях. Под влияние на царящата на острова първична атмосфера събитията от последните няколко дни бързо избледняваха, изместени от пълен душевен покой, изтласкал и сетните остатъци напрежение и тревога.

Усети глад и ѝ дойде наум, че от вечерята в „Златното какаду“, като се изключи кесийката печени бадеми в самолета, не бе яла нищо друго. Спомни си прекрасната храна, поднасяна в ресторанта тук, и греховните мисли за нея изпълниха изцяло съзнанието ѝ. Реши да поплува още малко, после да вземе душ и да се отдаде на спокойна вечеря под звездите.

Нобъл Самюълс загаси двигателите и ги вдигна над борда, пускайки лодката по инерция през прибоя. Излезе на брега близо до мястото, където бе оставил Бас — почти право пред плажа, зад който се виждаше главната административна сграда на курортния комплекс, само на стотина метра от вилата на Никол.

Самюълс посочи към главната сграда:

— Дамата тръгна в тази посока.

Кърби праметна чантата през рамо, прекрачи борда и нагази в пясъка. Благодарил на Самюълс за помощта му, той го загледа как обръща лодката и поема обратно в светлината на изгряващата луна. После се обърна и бавно закрачи през плажа, спирайки само за момент да се огледа и да се полюбува на приказния пейзаж наоколо. След това тръгна наляво, където от пясъка се подаваха скалите и където свършваше частният плаж на курортния комплекс. Сребърната повърхност на океана меко проблясваше под светлината на пълната луна и в далечината той видя самотен плувец, цепещ потрепващата коприна на водата с бавни отмерени движения. Продължи да го гледа, крачейки покрай палмите, откъдето започваше каменната алея, водеща към главната сграда.

Джак пое по алеята, а откъм малката вила вдясно долетяха звуци от реге и накъсана глъч. Нещо го накара да спре и отново да обърне поглед към океана. Плувецът се бе приближил към плажа и сега стоеше до кръста във вода. Кърби забеляза, че е жена. Тя прокара пръсти през мократа си коса, после бавно закрачи през водата към брега.

Чак когато излезе на плажа, облечена във високо изрязан цял бански костюм, с проблясваща на лунната светлина кожа и прекрасна фигура, открояваща се на фона на сребристите повърхности на морето, Кърби разбра, че това е Бас. Спря за миг на плажната ивица, загледа към него, но му стана ясно, че не може да го види, както бе застанал под палмите.

Той тръгна по края на плажа, внимавайки да се държи в сянка. Изравнил се с мястото, където тя си бе оставила кърпата, Джак спря, изчака я да се наведе и да я вземе и отново закрачи тихо след нея към ниската снежнобяла вила, блеснала на лунната светлина.

Никол не виждаше много добре на тъмно, но докато плуваше, бе дочула шума от лодката, спряла в другия край на плажа. И бе мярнала силуета на мъжката фигура, която за миг бе спряла, за да погледне към нея, след което бе потънала в сенките на палмите пред главната сграда. Каза си, че лодката сигурно е същата или някоя като онази, докарала я дотук, но не бе сигурна: бе видяла само неясните ѝ очертания.

Сърцето ѝ бързо заби, представяйки си най-лошото, но тя си наложи да остане спокойна — просто някой е дошъл на острова така,

както и тя. И дори ако го е докарал същият човек, в края на краищата това му бе работата. Не е задължително да е довел някой тук заради нея.

Но винаги бе получавала жестоки уроци, когато избягваше да се вслушва в инстинкта си. Запази самообладание, сякаш нищо необичайно не бе забелязала. Вдигна кърпата и прекоси плажа, за да излезне зад пищния тропически листак покрай алеята, водеща в заградения двор на вилата ѝ.

Кърби бързо претича през останалата част покрай края на плажа, докато стигна до началото на алеята, по която бе поела Бас. Продължавайки да се придържа към сенките, забави крачка, стигнал до арката, водеща към двора. Долепил гръб към стената, той се прокрадна напред, мина покрай малкия плувен басейн и спря на верандата пред меко осветен отвътре хол.

Плъзгащите се врати бяха отворени и нощният ветрец леко поклащаше прозрачните завеси. — Той предпазливо надникна вътре. Отвъд хола, през късия коридор се виждаше още една врата, вероятно спалня, помисли си той. Нямаше никой и не се чуваше абсолютно никакъв звук. Джак пристъпи безшумно напред и точно тогава тихият глас зад него го накара да подскочи и да посегне към кобура, преди да се досети чий е.

— Как ме намери?

Кърби пусна чантата си на терасата и се обърна, за да види полускритата в сянката ѝ Бас, тъкмо отпускаща насочения към главата му пистолет.

— Какво? Няма ли да чуя: „Здрасти, Джак, приятно ми е да те видя“?

— Как ме намери?

В гласа ѝ звучеше повече разочарование, отколкото гняв.

— Такава ми е работата.

— Моля те, Кърби, не се прави на супермен. Щом ти успя да ме намериш, значи и Дженеро може.

Тя излезе на светлината и вниманието на Джак моментално бе погълнато от банския ѝ костюм, оставящ съвсем малко на въображението. С усилие се съсредоточи на въпроса ѝ.

— Един приятел от ОБН ми каза за паспорта на името на Нанси Магуайър.

— Досието ми нали било ужким запечатано?

— Запечатано е. Просто имах късмета да попадна на човек, взел участие в операция „Армани“.

Тя го изгледа с любопитство и попита:

— Значи така са я нарекли?

— Аха.

Никол изпусна дълбока въздишка и като че ли изведнъж се смали, признавайки поражението си, сякаш всичката борбеност, която ѝ бе останала, бе я напуснала именно в този момент.

— Ти си като черен гологан, Кърби.

— Аха. И баща ми казваше същото.

— Няма да се върна с теб.

— Лош избор. Както сама каза, щом аз те намерих, значи и Дженеро може.

— Ти не можеш да ме защитиш по-добре, отколкото аз самата. Миналата нощ го доказа.

— А аз ти дадох думата си, че това повече няма да се случи.

Никол не отговори. Чувстваше се като попаднала в капан — по същия начин, както преди четири години в Милано, когато започнаха всичките ѝ проблеми. И докато стоеше на терасата, бе обхваната от чувството, че те всъщност никога не са свършвали и няма да свършат. Страхът, безсилието, изоставилите я приятели, времето, прекарано с човек, когото ненавиждаше — всичко това внезапно се стовари върху ѝ като непоносимо бремене, смазвайки духа, който ѝ бе останал.

След дълго проточилата се тишина тя вдигна глава и погледна умолително Кърби право в очите.

— Не съм била толкова силна, колкото си мислех. Повече не мога. Моля те, ако поне малко те е грижа за мен, просто си тръгни. Върни се в Ню Йорк и им кажи, че не си успял да ме откриеш.

Кърби видя болката и безсилието в очите ѝ.

— Вече не става въпрос само да пипнем Дженеро, Ники. Поне за мен това сега не е най-важното. Става въпрос да те измъкнем от цялата история жива. И изходът е само един. Да се съгласиш. Повярвай ми! Може да си затваряш очите, може да се опитваш да го заобиколиш, да се преструваш, че не го виждаш, но единственият изход е този.

— И какво означава това?

— Означава да приключиш веднъж завинаги. Върни се с мен. Помогни ми да тикна Дженеро зад решетките. Тогава всичко ще свърши. Обещавам ти!

Бас задържа погледа му за момент — лицето ѝ бе маска на мъката. Без да каже дума, тя прекоси терасата, мина покрай Кърби и влезе в хола. Той я последва до барчето, където тя остави пистолета си и извади бутилката шампанско от кофичката с лед, наливайки си пълна чаша. Пресуши я почти на един дъх.

После се извърна към него. Гласът ѝ бе тих и примирен:

— Уморих се, Кърби. Уморих се да бягам. Уморих се все да ме е страх. Уморих се от липсата на контрол върху собствения ми живот. Не съм молила за това. Не го желая. Искам просто да изчезна и да забравя, че въобще някога се е случвало.

— Знам. — Той се поколеба, вперил поглед в изпълнените ѝ с болка очи. — Знам за Боливия, за Калдерон и за онова, което са ти сторили от ОБН.

Никол отклони поглед към някаква далечна, известна само на нея точка.

— Не, не знаеш. Това са само думи.

— Съжалявам. Разбирам, че нищо не означава, че е тъпо дори да го казвам, но наистина съжалявам за това, което ти се е случило. Никой не бива да бъде използван по подобен начин.

Отвратителният образ на Калдерон, когато Кърби спомена името му, вълната емоции, потискани толкова дълго, сковаващият страх и почти непрестанното напрежение от последните няколко дни изведнъж ѝ дойдоха много. Тя обърна гръб на Кърби. След малко той видя как раменете ѝ потрепераха и чу тихия, едва доловим плач. Без никакво колебание я прегърна изотзад, обвивайки с една ръка раменете ѝ, а с другата — талията, и усетил топлината на голата ѝ кожа, притисна треперещото ѝ тяло към своето.

Стоеше така, без да помръдне, и я държа в прегръдките си, докато тя спря да трепери и плачът ѝ се уталожи.

Не я пусна и след като се обърна към него. Очите ѝ се бяха зачервили от плач и лицето ѝ бе мокро от сълзи. Опита се да измисли нещо, за да я утеши.

— Всичко ще бъде наред — прошепна той тихо. — Ще минем и през това. Няма да им позволя да те наранят. Няма да те подведа.

От години насам Никол не бе давала воля на чувствата си и сега се уплаши да не изпусне контрола съвсем. Вярваше, че Кърби наистина е загрижен за нея. Разбра го не толкова от думите, които бе казал, а от съчувствието в гласа му, от нежността на докосването му и от това как бе рискувал живота си заради нея миналата вечер. Тя вдигна ръце и го прегърна през врата, отчаяно притискайки се към него.

— Прегърни ме силно, Кърби! Моля те, прегърни ме!

Вдигна лице към него, погледите им се срещнаха, а след тях и устните им. Бе изненадан от силата и дълбочината на целувката ѝ — езикът ѝ бе като побеснял в устата му, дръпвайки се ту навън, ту втурвайки се обратно. Обхвана главата ѝ и отвърна със същата невъздържана страст, дишайки дъха ѝ, усещайки вкуса ѝ. Ръцете му се плъзнаха надолу да обхванат гърдите ѝ, тазът ѝ записва бавни кръгови движения, притиснат плътно към него с цялата сила на емоциите ѝ.

Бас изостави всякакво подобие на въздържаност, отдавайки се изцяло на момента. Нищо репетирано, упражнявано или механично, нищо от хладното и точно пресметнато отдаване или игра на страст и еротични усещания в отговор на нежелани милувки, на която се бе научила, за да направи времето, прекарано с Ернесто Калдерон поносимо — същите онези безчувствени реакции, които по-късно ѝ дадоха възможност да работи за Каролин Чеймбърс. Отдавайки само тялото и нито частица от душата.

Отвърщаше на милувките на Кърби с почти забравена свобода, с необузdana и нетърпелива страст. Тя изхлузи банския си костюм, после разкопча ризата на Кърби и без да прекъсват целувките, без да се отлепят един от друг, я съблече, след което се зае с дънките. Двата се отпуснаха на колене на мекия килим в средата на хола, тя сложи ръце на раменете му и бавно го повали по гръб, обкрачи го, долепила чело до неговото, неспирно възбуждайки го с език, после се пресегна назад и го насочи в себе си. Копринената топлина изтръгна от него неволен стон, тя завъртя бавно и ритмично таз, поемайки го целия, после се залюля напред-назад, измъквайки се до самия връх на ерекцията му, след което с мощен тласък отново я поемаше изцяло, карайки го сякаш да я пониже докрай.

Двамата свършиха заедно и внезапно — с бурно повдигащи се и спадащи гърди, с накъсан дъх, Никол замря за миг, за да го задържи дълбоко в себе си, последва финален тласък и с изпъната силно назад глава, тя потрепери в екстаз. Отново за миг замря, после съвсем бавно започна да се навежда напред, докато накрая той излезе от нея и Никол легна до него, тежко дишайки в ухото му.

Двамата останаха така, без да помръднат и да кажат дума — просто лежаха един до друг с блеснали от пот тела и с потрепващи от усилието мускули. Бас се обърна към Джак, прехвърли крак през бедрата му и записва бавни кръгове с пръст по гърдите му. Кърби извърна глава и я погледна в очите. Тя се засмя с топла и прекрасна усмивка, каквато не бе виждал у нея.

Лежеше на пода, усещайки се напълно изцеден, но с такова чувство на удовлетворение и пълноценно изживяване, каквото не бе изпитвал с никоя друга жена. Знаеше, че станалото между тях бе причинено от нещо повече от обикновено физическо привличане, от нещо по-дълбоко, от което и двамата се нуждаеха. Тя му се бе отдала изцяло, без никакви задръжки, чистосърдечно и той бе отвърнал по същия начин. Такова нещо никога не му се бе случвало преди.

Никол се надигна на лакът и се наведе да го целуне, лекичко захапвайки устната му, след това гола, без ни най-малко да се срамува, отиде до бара и донесе чаши за двамата. Кърби подпря гръб на дивана, а тя положи глава на гърдите му и двамата в пълно мълчание заотпихаха от леденостуденото шампанско.

Джак я целуна по челото и прокара пръсти през косата ѝ, нарушавайки мълчанието:

— Благодаря.

— С най-добри благопожелания от управата.

— Какво?

— Шампанското.

— Не. Нямам предвид него. Благодаря на теб. Искан да продължи безкрай.

Бас се усмихна и се сгуши по-удобно в него, слагайки глава в извивката на рамото му. След малко устните и езикът ѝ заиграха по ухото му и топлият ѝ дъх го накара да потрепери. Пръстите му лекичко се плъзнаха по очертанията на лицето ѝ, по устните и се спряха на брадичката. Тя хвана единия от тях и бавно го пое в устата си. Кърби

отново усети как се възбужда. Никол пак го зацелува, после устните ѝ заслизаха надолу през гърдите, през корема, докато се спряха над ерекцията му. Свела глава над нея, тя изви очи нагоре, закачливо се усмихна и без да откъсва поглед от него, пое глътка вино, задържа студената и щипеща течност в уста, после я остави да се излее върху него и веднага го пое докрай, плъзгайки стегнатите си устни отново и отново, със силни и дълги тласъци.

Внезапната хладина, последвана от топлината на плътно стегнатите ѝ устни, накара Кърби да се разтърси като ударен от ток. Това бе най-еротичното усещане, което някога бе изживявал, и той свърши почти веднага с мощни, експлозивни тласъци. За миг се отпусна неподвижен, после вдигна глава и с изпълнена с неѝ усмивка впери поглед в нея.

Тя продължи да го гали, поемайки го отново в уста, облизвайки го с връхчето на езика, и той с изненада усети, че пак се възбужда. Наведе се, целуна я силно, после се надигна на колене пред нея. Без да чака повторна покана, тя се обърна и се отпусна на четири крака. Той влезе в нея изотзад — новият ъгъл и поза правеха усещането съвсем различно.

По-късно двамата се къпаха голи в басейна, после, изтощени и заситени, вплетени един в друг, се отпуснаха на водния матрак.

41.

Антонио Замора загуби повече от час, мотаейки се из курортния център във френската част на Сейнт Мартин, преди да разбере, че човекът, оставен от таксито, проследено от него, не е Кърби. Той се върна на летището, намери същото бледосиньо такси и след кратък разговор, по време на който петдесетдоларова банкнота смени притежателя си, разбра най-сетне къде е слязъл детективът.

Първата му мисъл бе, че Кърби сигурно е хванал ферибота, но след като разбра, че последният му курс е приключил, преди полицаят да се добере дотам, Замора направи същото, каквото стори и Джак: започна да разпитва наоколо дали не са виждали Бас, показвайки снимката ѝ, взета от офиса на Каролин Чеймбърс.

Нобъл Самюълс бе приключил работния ден, но неговият конкурент и приятел Джоно Томас, който имаше фирма за морски разходки на същия кей, бе още там. Беше се върнал късно от курс до едно от съседните островчета и тъкмо почистваше корпуса на шестметровия си „Бостън Уейлър“, когато Замора се приближи и му плати петдесет долара, за да научи, че малко след като Томас се е прибрал, Нобъл Самюълс е пристигнал в пристанището на Мариго, след като оставил някакъв мъж на Кап Джулука. Когато Замора му подаде още една петдесетачка и му показа снимката на Бас, Джоно му каза, че вероятно това е жената, която Самюълс превозил малко по-рано до същото място.

Замора се опита да убеди Томас да го закара до Анжила — отначало безуспешно, тъй като той бил приключил работния ден. Обаче петстотинте долара, които му предложи, моментално промениха решението му.

Половин час по-късно, след бързия курс до Анжила и обратно, Джоно завърза лодката си за кея в Мариго и подсвирквайки си и щракайки с пръсти, влезе в бара, често посещаван от местните жители.

Видя приятеля си Нобъл Самюълс на една маса в дъното, наведен над димяща купа със супа от козе месо. Томас седна срещу него, ухили се и извади портфейла от джоба си.

— Твоите туристи са доста популярни тук, слава богу — каза той, размахвайки шестстотинте долара, спечелени от Замора.

— Откъде си ги взел?

Томас му разказа за Замора и за интереса му към Бас и Кърби. Самюълс спря да се храни и замислено се вгледа в приятеля си.

— Детективът, когото откарах там, каза, че жената била в опасност. Че се опитвал да ѝ спаси живота. Твоят турист да не е бил американски полицай?

Джоно сви рамене:

— Може. Но не мисля. Накара ме да го сваля на плажа, където никой от Кап Джулука да не го види, че слиза на брега.

— И ти го направи?

— Отначало му предложих да го закарам до рибарския кей малко по-нататък, но той ме погледна така, че тръпки ме побиха. И направих това, което ми каза.

— И според теб какво смята да прави, Джоно? Сигурен съм, че не е нещо хубаво.

— Не съм го питал. Не знам. Няма проблеми.

Самюълс бутна купата настрана.

— Къде го остави?

— Защо? Ако наистина има нещо, то не е наш проблем.

— Може би не е твой проблем. Но мен детективът ме помоли да не казвам на никого. И какво е първото нещо, което направих? Отворих си голямата уста пред теб. А ти си казал на някого, който търси него и жената, и който те кара да го свалиш на място, където никой да не го види. — Самюълс допи бирата си на един дъх и стана от масата. — Не знам защо се забърквам в такива неща. Трябваше да се сетя, че нещо мирише. Лесни пари, Джоно, а? Ами после?

Томас отново сви рамене, без да споделя загрижеността на приятеля си.

— А сега ми кажи точно къде остави този човек.

— На Шоул Бей Уест, от другата страна на скалите при плажа на Кап Джулука.

Самюълс отиде до телефона в дъното на бара и се обади на рецепцията в Кап Джулука. Помоли да го свържат с Джек Кърби, но бе информиран, че човек с такова име не се е регистрирал в курортния комплекс. Не знаеше името на Бас и когато попита за млада и красива жена, пристигнала там около три часа следобед, описвайки как е била облечена, в гласа на човека от рецепцията се промъкна подозрение. Все пак учтиво осведоми Самюълс, че не дават информация за гостите на комплекса, след което веднага затвори.

— Ти си гръмоотвод на беди, Нобъл Самюълс, ето какво си — промърмори на себе си на излизане от бара. — Още майка ти го казваше и си е така.

42.

Главната зала на ресторанта към комплекса Кап Джулука — открит павилион, построен върху коралов риф само на два метра от водата — осигуряваше романтичен изглед към океана и осветените парапети, кулички и куполчета на вилите покрай извития като полумесец бряг. Гостите, пристигнали в този мъртъв сезон, с почервенели от слънцето лица, представляваха смесица от младоженци в меден месец, семейства с деца и възрастни двойки, чието най-голямо удоволствие в живота сякаш бе да се радват на присъствието на другия. Регето, което оркестърът свиреше, мамеше младите двойки на малкия дансинг пред бара, но по-голямата част от гостите в почти празния салон просто си почиваха, хранеха се и се любуваха на живописния изглед.

Бас и Кърби си бяха приказвали цяла вечер, когато настроението на Джек изведнъж се промени, той млъкна и отправи неவிждащ поглед към вълните.

— Давам пени за мислите ти.

— Мислех си за Катлийн, дъщеря ми.

— На колко години е?

— Преди пет дни щеше да стане на осем.

Никол видя болката, изписана на лицето му, пресегна се и го улови за ръката.

— Съжалявам. Какво се е случило?

Кърби се поколеба, после за първи път от ужасната трагедия открито заговори за смъртта на дъщеря си и за това как никога няма да си го прости.

— Тя беше като ония птички, които се стрелкат през деня над океана и се радват на света с насладата на истински природни създания. Бе най-красивото и най-щастливото нещо в живота ми. Обичах я толкова много, че ме болеше. И аз я унищожих. Не успях да свърша най-важната задача в живота си — да я опазя.

— Тогава ли се разпадна бракът ти?

— Смъртта на Катлийн бе последната капка. Работата бе тръгнала към развод далеч преди инцидента. При ченгетата това е професионален риск. Работиш цяла нощ и спиш цял ден. Забравяш за семейството, губиш представа за времето, за дните и седмиците, за жените, с които си лягаш, за лъжи, които си казал, и гориш мостове зад себе си, по които не можеш да се върнеш. И скоро единственото нещо, което те вълнува, е работата. — Той сви рамене и извърна поглед встрани. — И накрая май става така, че всеки получава онова, което е заслужил.

По устните на Бас пробяга тъжна усмивка.

— Не. Получаваме онова, което искаме.

Двамата помълчаха, всеки потънал в мислите си, после Никол разведри атмосферата, като промени темата и поръча бутилка шампанско. Засмя се, като видя изражението на Кърби, вперил поглед в ръцете на сервитьора, наливащ виното в чашата му — явно видът на искрящата течност му бе припомнил еротичното изживяване отпреди малко.

— Изтрий това глупаво изражение от лицето си, Кърби. Хилиш се като муле, напълнило устата си с моркови.

— Е, това не съм го чувал никога.

Тя заговори бързо и носово като планинец:

— Забравяш, че съм малко селяче от пущинаците на Тенеси. Още колко такива приказки знам!

— Никога не съм срещал такова селяче.

Никол чукна чашата си в неговата и му намигна.

— Видя ли колко много си изпуснал? — Погледът ѝ омекна, а гласът ѝ се сниши до шепот: — Ще останеш ли при мен тази нощ?

— Това покана ли е?

Тя се наведе през масата и го целуна леко по бузата.

— Да. Утре тръгваме обратно.

— *Тръгваме?*

— Да. *Тръгваме.* Размислих върху думите, които каза, и реших, че си прав. Трябва да мина през всичко това, иначе никога няма да намеря покой.

Антонио Замора бе намерил пътя от плажа към главния път на острова и по него стигна до входа към комплекса Кап Джулука. Забеляза, че вилите нямат номера на вратите и очевидно бяха отключени — видя няколко души да влизат и излизат, без да се бавят на прага. Прекара половин час само за да се ориентира, следвайки осветените и обрамчени с пищна тропическа растителност пътеки, докато накрая стигна до алеята, водеща към ресторанта. Излезе за миг на открито, но веднага се дръпна в сенките на палмите, когато зърна Кърби и Бас, седнали на маса на терасата. Скри се още по-дълбоко зад листака и ги гледа, докато накрая двамата излязоха от ресторанта, поеха по алеята и излязоха на плажа, където се заразхождаха ръка за ръка покрай водата, само на около двадесет метра от мястото, където се бе спотаил.

Лесно би могъл да ги застреля и никой нямаше да чуе изпукването на заглушения пистолет, още повече при далечния шум от прибоя и тихото шумолене на ветреца в палмите. Обаче точно тогава забеляза двете двойки малко пред тях, както и още една, току-що излязла от ресторанта за кратка разходка по плажа преди лягане. Реши да изчака, докато Кърби и Бас се върнат там, където са отседнали, и тогава да ги убие. Никой нямаше да ги намери до другия ден, което му даваше възможност спокойно да се измъкне от острова, преди да са открили труповете им.

Поел подире им по успоредна на плажа алея, Замора остана в сянката на палмите, бавно крачейки, без да отделя поглед от тях. Видя ги как спират и се целуват и се усмихна в тъмното. Цяла нощ щяха да се любят, бе сигурен в това. Щеше да ги убие в леглото. Може би щеше да ги погледа и после да сложи край на живота им в кулминационния момент — добър и чисто личен подход към работата, каза си той.

Бас и Кърби влязоха в заградения двор на вилата и видяха, че след като е оправила леглото, камериерката, придържайки се към романтичното излъчване на острова, бе изгасила лампите в спалнята и хола, запалвайки вместо тях малки газени лампи, чиито потрепващи пламъчета изпълваха стаите с игриви сенки.

Никол пресече верандата, влезе в хола и заразкопчава блузата си.

— Часът е едва десет. Много ми се ще да поплувам малко на лунна светлина. А на теб?

Кърби вдигна вежди:

— В океана?

— Разбира се. Прекрасен е през нощта.

— И именно нощем жителите му обичат да си похапват. Например акулите.

— Не е вярно.

— Така съм чувал.

— Ако ще мрънкаш сега за това, може да поплуваме в басейна.

— Е, там е чудесно.

Антонио Замора, мислейки, че арката към верандата е отделно от вилата, влезе смело, без да се крие, и чак тогава разбра грешката си. Бе застанал на открито, където можеха да го видят през остъклената врата към терасата, стига само да погледнеха в тази посока. Той реагира несъзнателно и в бързината допусна грешка, забравяйки онова, на което го бяха научили преди години: никога не прави резки движения, ако се намираш на фона на неподвижен пейзаж. Отстъпи или се сниши бавно, за да скриеш профила си, тъй като рязкото движение на фона на неподвижни предмети привлича периферното зрение, а бавното — не. А той инстинктивно бе отскочил вдясно, гмуркайки се в сянката на дворната стена.

Кърби тъкмо си сваляше ризата, когато с крайчеца на окото долови някакво движение в сянката точно пред арката. За миг си помисли, че е мръднало някое листо на сложените в огромни саксии палми от двете страни на арката, полюшнато от нощния бриз. Движението обаче не бе естествено, затова той сграбчи Бас за ръката и я дръпна на пода зад дивана.

Никол се засмя, мислейки, че той е решил да играе ролята на нетърпелив любовник.

— Май прелъстяването и предварителната игра не са силните ти страни, а, Кърби? — Тя вдигна глава да го целуне, но замря, видяла напрегнатия израз на лицето му. — Какво има?

— На терасата има някой.

Той надникна над ръба на дивана и очите му бързо претърсиха двора вляво от арката, но не откри нищо. Отново сниши глава зад дивана и седна до Бас.

— Стой тук и не мърдай! — прошепна той напрегнато.

— Пистолетът ми!

— Къде е?

— В чантичката, с която бях в ресторанта.

Тя посочи към масичката до стената срещу дивана. Кърби трябваше да прекоси два-три метра открито пространство, за да стигне до него. Претърколи се на лакти и допълзя до края на извития диван, после изведнъж се хвърли през откритото пространство и падайки на пода, грабна чантичката. В същото време се чу изпукване и куршумът свирна на сантиметър от главата му, забивайки се в стената над него.

Освен пукота се чу и изщракването на затворния механизъм, вкарващ следващия патрон в цевта, и Кърби мярна пламъчето, изхвъркнало от заглушителя, подсказало му къде точно се намира нападателят — до стената вляво от басейна. Той се изтърколи обратно зад дивана и извади пистолета от чантичката.

— Колко патрона имаш в пълнителя?

Никол помисли малко.

— Шест. И един в цевта. На предпазител е.

Джак свали предпазителя.

— Стой тук! Ще се опитам да го изкарам на открито.

Пропилял елемента изненада, Замора нямаше друг избор, освен да действа според създалите се обстоятелства. Промърмори под нос псувня на испански и придържайки се в сянката на стената, се запромъкна напред, мъчейки се да застане срещу отворената врата на верандата, откъдето да може да стреля по дивана.

Холът бе осветен само от мъждукащата светлина на газената лампа и танцуващите сенки по стените го накараха внезапно да се извие наляво и едва да не натисне спусъка, преди да е разбрал, че това, което вижда, е сянка. Секунда по-късно иззад дивана се надигна доста по-голяма сянка. Той стреля два пъти и куршумите разбиха вазата зад силуета, по чиито очертания разпозна Кърби, който изчезна незасегнат в коридора към спалнята.

На Замора му стана ясно какво иска да постигне Кърби. Правеше маневра, за да му излезе във фланг. Това, което обаче не му бе ясно, бе

дали и двамата са въоръжени. Съмняваше се Кърби, американски полицаи, да рискува да вкарва нелегално оръжие в чужда страна. Да, но Бас? И ако го е прекарала, у кого беше в момента? Според него бе у Кърби, защото го бе видял да грабва чантичката от масата, в която сигурно бе пистолетът. Напомни си, че макар Бас да е главният обект, той най-напред трябва да се погрижи за този, у когото явно е оръжието.

Кърби обаче бе разчитал Замора първо да се опита да елиминира Бас и затова бе тръгнал да заеме позиция, осигуряваща му изглед към верандата от хола. Скрит зад вратата на спалнята откъм верандата, той бързо подаде глава навън и веднага се дръпна обратно. Бе се надявал да види къде се намира нападателят, но не успя.

В момента, в който Кърби хлътна в коридора, Замора заобиколи басейна и се озова в срещуположния край на верандата. Намираше се точно зад Кърби, когато той подаде глава иззад вратата, скрит в тъмния ъгъл, образуван от оградата и стената на вилата. Накани се да стреля, но детективът бързо се отдръпна. Застана, без да помръдва, в ъгъла и стиснал насочения напред пистолет с две ръце, зачака Кърби да излезе.

Газената лампа в спалнята бе поставена на масата точно до мястото, където бе клекнал Джак. Той се пресегна, изгаси я и стаята потъна в тъмнина. Сனிшил ниско глава, излезе на верандата и се просна до стената на вилата в пространството между двете врати, водещи навън. Скрит отчасти зад огромната саксия, той погледна в посоката, където за последен път бе видял нападателя, но в сенките на стената и останалите палми не се забелязваше нищо.

Замора внимателно се прицели в тила на Кърби и бавно започна да обира луфта на спусъка. Тъкмо когато изстрелът щеше да прозвучи, от хола излезе Бас. Според Замора тя бе на не повече от метър и половина от мястото, където бе залегнал Кърби. Джак също я видя. В ръцете ѝ бе газената лампа от хола и цялото ѝ внимание бе насочено някъде зад него. Малко преди това тя бе надникнала иззад дивана и бе мярнала непознатия мъж да заобикаля отсрещния край на басейна. Без да разполага с никакво оръжие, Никол бе взела газената лампа от хола, бе отишла в началото на коридора и оттам през вратата към верандата бе видяла как нападателят се промъква зад Кърби. В момента, в който излезе на верандата и видя готовия за стрелба мъж, тя запокити лампата по него.

Кърби се изви като ужилен и видя как човекът се прикрива от летящата към него лампа с ръката, държаща пистолета. Шишето на лампата се счупи и по лицето му пръсна газ, изгаряйки кожата и заслепявайки го. Той изкрещя от болка и стреля бързо три пъти поред. Но вече бе нарушил мерника си и куршумите се забиха в стената високо над главата на Джак, който отвърна на огъня с два добре прицелени изстрела, които удариха мъжа право в гърдите.

38-калибровите куршуми нямаха достатъчно мощ да го убият бързо — Замора залитна назад и падна на колене. Ръката му отново се протегна напред за изстрел, но Кърби стреля първи, този път убивайки го моментално с два куршума, които се забиха малко над ухото му. Замора се повали на една страна и увисна на ръба на басейна, с потопена във водата глава.

Джак скочи на крака и веднага се обърна към Бас, за да види дали не е засегната от изстрелите. Тя стоеше като парализирана и се взираше в кръвта, стичаща се от главата и бавно разтваряща се във водата.

— Добре ли си?

Никол кимна, без да откъсва поглед от убийтия, и попита:

— Той ли беше в клуба снощи?

— Сигурно.

— А как ме е открил?

— Не е открил теб. Намерил е мен. Сигурно ме е проследил от Ню Йорк.

Бас вдигна поглед към Кърби и очите ѝ се разшириха от уплаха. По ризата и по лицето му имаше кръв.

— Рани ли те?

— Не. Негова е. От главата му. А, между другото благодаря. Този път ти ми спаси живота.

Тя сви рамене и направи физиономия, имитирайки го:

— Такава ми е работата.

Кърби не можа да не се засмее.

— Слушай, веднага трябва да се измитаме оттук. И то бързо. Мога да ти гарантирам, че четирите изстрела от пистолета ти са се чули из целия комплекс. Не можем да седим и да чакаме местните ченгета да дойдат. Представата им защо туристите се избиват един друг може да се окаже доста изкривена.

— Курортът е почти празен и откъм тази страна на плажа няма нито една наета вила. Може никой да не е чул.

— Повярвай ми, чули са. И някой скоро ще дойде да провери.

— Как смяташ да се измъкнем от острова посред нощ?

— Още не съм измислил. Но ако сме тук, когато ченгетата дойдат, ще ни затворят, докато нещата се изяснят, което означава поне няколко дни. А ако това приятелче, дето виси в басейна, е довело и някой друг със себе си, ти ще си като патица за примамка, затворена в местния участък. Така че събирай си багажа, а за план ще мислим после.

Бас изтича обратно във вилата и напъха малкото дрехи, които бе взела със себе си, в чантата. Преметна компютъра през рамо и изчака Кърби да измие кръвта от лицето си и да си сложи чиста риза.

— Как си регистрирана тук? Като Нанси Магуайър ли?

— Да. Задържаха ми паспорта няколко часа, но после ми го върнаха.

— Чудесно. Никъде не съм записан като посетител на острова, така че сме чисти. Като започнат да задават въпроси за Нанси Магуайър, ще се намерят в задънена улица, защото от Държавния департамент ще им кажат, че паспортът е фалшив. А досието на нашия приятел тук е доста дълго. Сигурно ще припишат убийството на свързана с наркотици афера и това ще е всичко.

— А сега къде ще ходим?

— Колкото е възможно по-далеч оттук. Ще отидем на плажа и ще се махнем от района. Няма да вървим по пътищата, където ченгетата могат да ни хванат.

Двамата бързо тръгнаха по алеята, водеща към плажа, и придържайки се отново в сенките на палмите, излязоха от периметъра, собственост на комплекса. Не видяха никого и Кърби заключи, че охраната на хотела, ако изобщо имаше такава, или не е разбрала откъде идват изстрелите, или просто се е обадила на полицията и сега стои и я чака.

Джак тъкмо се бе накарал да прехвърли Бас от другата страна на скалния масив в края на плажа, когато чу шума от извънбордови двигатели. Извърна глава и видя към брега да се носи с пълна газ надуваема лодка с твърд борд. Спря и я изчака да приближи. В ярката светлина на луната забеляза, че човекът на шурвала е Нобъл Самюълс.

Той продължи да се носи с пълна газ към плажа, после внезапно изгаси двигателя, вдигна витлата и лодката заора в пясъка на три метра от мястото, където бяха застанали.

Кърби и Бас изтичаха натам и хвърлиха чантите си в лодката.

— Натъкнахме се на малък проблем, Нобъл — каза му Джак. — Имаме нужда от помощта ти.

— Точно това си помислих и аз.

Никол пое протегнатата ръка на Самюълс и пъргаво скочи в лодката, а Кърби я избута от пясъка и последва примера ѝ.

Самюълс отново потопи витлата и даде пълна газ, от което Джак едва не падна във водата.

— Стори ми се, че чух изстрели — извиси глас Нобъл, мъчейки се да надвика шума от двигателите.

И наистина резкият звук от изстрелите, подсилен от водното пространство наоколо, бе стигнал до ушите му. Сториха му се като изгърмели тапи от шампанско.

— Правилно ти се е сторило.

Залитайки, Джак се хвана за централната конзола на управлението и застана до Самюълс. Бас седеше в самия нос на лодката, за да го държи потопен във водата.

— Съжалявам, че те поставих в опасност, детектив Кърби. Допуснах грешката да разкажа на един приятел за вас. Когато той ми съобщи, че е докарал оня, другия мъж, на острова, помислих си, че няма да е зле да видя как сте. — Нобъл отне леко газта, за да потопи носа на лодката още малко. — Има ли пострадали?

— Може да се каже.

— Този човек преследва ли ви?

— Вече не.

Самюълс изгледа Кърби втренчено, после кимна с разбиране.

— Надявам се да не те набутам в ситуация, от която да не можеш да се измъкнеш, но трябва да я върна в Ню Йорк. Невредима.

Нобъл се ухили и заговори с още по-силен островен акцент от преди:

— Ник'ви проблеми, сър. Не и на мой остров. Мен даже ме е нямало тук.

Кърби забеляза, че този път вълните са по-големи и падините между тях по-дълбоки, отколкото на идване.

Малката лодка се гмуркаше и изхвърчаше стремително над тях, което караше Никол да се усмихва щастливо, а Джак — да се чуди как да задържи вечерята си. Докато стигнат до кея в Мариго, вече бе на косъм да я избълва и бе първият, който скочи на земята, доволен, че отново чувства под краката си твърда повърхност. Няколкото дълбоки вдишвания успокоиха разбунтувания му стомах.

Той се огледа наоколо да открие някакво такси, но такова нямаше.

— Трябва да се доберем до летището, Нобъл.

— За тази вечер полети вече няма. Първият самолет излита утре сутринта в осем. Каца в Сан Хуан и оттам продължава за Ню Йорк.

— А знаеш ли някое спокойно място близо до летището, където бихме могли да преспим?

— Знам. Малко хотелче между хълмовете в холандската част. Собственикът му ми е приятел. Много закътано. Точно като за вас. И е само на няколко минути път от летището.

— Звучи чудесно. Как да стигнем дотам?

— Ще ви закарам. Колата ми е ей там отсреща.

— Не ми се иска да те разкарвам. Ако ни повикаш такси, ще бъде достатъчно.

— Не, не. Настоявам. Чувствам се виновен за проблемите, които ви създадох.

Четиридесет минути по-късно пристигнаха в хотела на приятеля му. Преди да слезе от колата, Никол се наведе напред от задната седалка и подаде на Самюълс десет пачки банкноти, възлизащи на общата сума от десет хиляди долара, които бе измъкнала от чантата си.

— Това е за теб, Нобъл. За това, че ни помогна.

Мъжът втренчи изумен поглед в парите.

— Но това са страшно много пари.

— Страшно много ни помогна.

Ухилен до уши от невероятния си късмет, Самюълс ги придружи вътре в хотела, където проведе поверителен разговор с приятеля си Нелсън, докато Кърби и Бас седяха във фойето и го чакаха.

След малко той дойде и седна срещу тях.

— Тази вечер други гости няма и няма да се регистрирате. Утре първата работа на Нелсън ще бъде да ви закара до летището.

Двамата отново му благодариха и го изпратиха до колата. Бяха имали намерение да се любят пак, но изтощени от дългия и изпълнен със събития ден, просто заспаха в прегръдките си, оставили вратата към малкото балконче отворена за подухващия между хълмовете ветреца.

43.

В два часа следобед на другия ден Кърби и Бас пристигнаха на нюйоркското летище „Кенеди“ с полет от Сан Хуан. На пистата ги очакваха Тони Ризо и още четирима детективи, които ги обградиха още щом излязоха от самолета и ги изведоха навън, където ги чакаха две необозначени полицейски коли и един микробус с тъмни стъкла. Чантите им бяха моментално отделени от останалия багаж и веднага донесени при тях, след което конвоят бързо потегли, воден от кола на летищната охрана.

Когато микробусът и двете необозначени коли напуснаха зоната на летището, автомобилът на охраната на летището се премести отзад, а мястото му бе заето от две бяло-сини патрулки една зад друга. Предната включи бурканите и сирената и без да спира, цялата процесия продължи.

Двадесет и пет минути по-късно кортежът спря пред блока на Бас на Източна шестдесет и девета улица. В началото на алеята към блока бе паркирана необозначена кола с двама детективи в нея, а други две — на улицата от двете страни на блока. Бас и Кърби слязоха от микробуса и обградени отново от четиримата детективи, прекосиха фойето, пазено от други четирима детективи, и се качиха с асансьора на двадесетия етаж. Пред вратата на Бас пазеше полицай, а пред изхода от стълбището — още един. Четиримата детективи ги оставиха и слязоха долу да сменят тези във фойето. Тримата с Ризо влязоха вътре.

Следващия половин час Бас и Кърби посветиха на лейтенанта, за да го осведомят за всичко, случило се на Сейнт Мартин и Анжила. Ризо забеляза едва доловимата разлика у Джак в отношението му към жената, обръщащ се от време на време към нея по неприсъщ за него начин. Сети се какво навярно се е случило помежду им, но не каза нищо.

— Ти ще свидетелстваш на предварителното гледане утре сутринта в единадесет — каза той на Бас. — Около девет часа ще те

закараме дотам под силна охрана, за да дадем възможност на помощник-прокурора да те подготви. Веднага след предварителното гледане ще бъдеш преместена на постоянно място извън града и до процеса ще живееш там. За твоя собствена безопасност предлагам да не напускаш този апартамент под никакъв предлог, докато утре сутринта не дойдем да те вземем. Ако нещо ти трябва, обръщаш се към детектив Кърби, той ще ти го осигури.

— Решили ли са вече къде ще ме настанят до процеса?

— Още не. Можеш да дадеш някои предложения — усмихна се Ризо. — Помощник-прокурорът не иска май да си навлича гнева ти. — Той се изправи и се обърна към Кърби: — Искам да поговоря с теб насаме.

Джак го придружи до балкона и дръпна вратата зад тях.

— Какво има, Лу?

Очите на Ризо се впиха в неговите.

— Сигурен ли си, че никой на острова, където си застрелял оня тип, не може да те свърже с нашия отдел?

— Само един човек. Онзи, който ни измъкна оттам. Той обаче едва ли ще проговори, защото сам ще си навлече проблеми. Освен това той е от Сейнт Мартин, а не от Анжила. Различни държави са в края на краищата. А и никой не го е видял да ни взима оттам.

— Надявам се да се окажеш прав. Не знам законите там, но мога да ти гарантирам, че си нарушил доста от тях, като не си извикал местните ченгета и си избягал от местопрестъплението.

— Постъпих така според собствената си преценка, Лу. Ако не за друго, то поне за незаконно вкарване на оръжие щяха да я закопчечат като нищо. И щяхме да прекараме там... колко? Две седмици? А заедно с нея щяха да закопчечат и мен и вие двамата с помощник-прокурора направо щяхте да ударите джакпота. Като вземеш всичко предвид, това беше единственият ни избор. Така нищо не могат да свържат с нас. Просто няма начин да стигнат нито до мен, а още по-малко пък до отдела. Те даже не знаят и истинското име на Бас.

— Ти имаш нещо с нея, нали?

Въпросът свари Кърби неподготвен.

— В какъв смисъл?... Да. Но това не е проблем.

— Гледай да не стане. Познавам те достатъчно добре, за да знам за какво става въпрос. Изпитваш състрадание към нея, защото от ОБН

са я пекли на бавен огън.

— Има и нещо повече от това.

— Както и да е. Просто помни, че тази дама не е някаква скаутка. Трябва да е била много печена и находчива, за да премине през всички тия лайна и да излезе на другия бряг. И това може да я е огънало.

— Какво точно намекваш, Лу?

— Искам да ти кажа да не мислиш с долната си глава. Не забравяй с какво си е вадила хляба през последните осемнадесет месеца.

— Не се безпокой. Няма защо да мислим за това.

— Защото ти не искаш, или защото тя не иска?

— Няма никаква разлика. Аз съм ченге, Лу, очакващо полицейска пенсия. Нямам какво да ѝ предложа, и тя нищо не иска.

— Знаеш ли какво, Джак? Умен човек си, ама понякога от теб чувам някои тъпи, но добре звучащи лафове. Само преди няколко дни ти ми каза, че имаш чувството, че тя не играе честно с нас. Е, и аз мисля така. Просто си го набий в главата.

Кармине Молино излезе силно разстроен от затвора „Райкърс“. Десетина минути преди това, когато каза на Винсънт, че Бас отново е под полицейска закрила и от Кубинеца няма ни вест, ни кост, Дженеро бе обхванат от жесток пристъп на бяс. Сграбчи го за реверите на сакото и вече го бе извлякъл върху масата, когато охраната се намеси. Наложиха се да извикат още двама души, за да го измъкнат от залата за свиждане, кряскащ колкото му глас държи:

— Върши си работата, Кармине! Върши си шибаната работа, ако още искаш да дишаш, мръсен чекиджия такъв!

Дженеро не за пръв път му крещеше и го заплашваше и Молино отдаде днешния му пристъп на факта, че престоят в затвора си казва думата. Обаче познаваше Дженеро по-добре от всеки друг: ако той си втълпеше, че някой го е предал, убиваше го, без да му мигне окото, независимо какви заслуги е имал в миналото и какъв е статутът му във фамилията.

Мислите на Молино се върнаха на смъртта на Тотани — мъж, към когото Дженеро бе изпитвал уважение и доверие и който му бе служил добре. През последните шест години и други бяха споделяли

неговата съдба. Достатъчно бе да му дадат и най-малкия повод, реален или въображаем, че представляват заплаха за властта му, или пък му причинят и най-дребното неудобство. Молино не се самозалъгваше, че е изключение и наказателните изстъпления на боса му не го засягат. Знаеше, че ако скоро не намери начин да елиминира Бас, Дженеро ще намери някой друг да свърши работата, отстранявайки и самия него.

Тъй като от Кубинеца нямаше никаква информация, Молино трябваше да приеме факта, че утре Бас ще свидетелства на предварителното гледане. Нямаше начин да я спрат: охраната щеше да бъде непробиваема и щеше да очаква опит за покушение. Единствената му надежда бе да организира отново нещата веднага, щом научи къде ще я държат до процеса. И трябваше да действа бързо. След като съдебните заседатели се произнесяха утре и дойдеше време за процеса, Дженеро щеше да остане в затвора най-малко още шест месеца и с всеки изминал ден щеше да полудява все повече. Мисълта, че още може да се уповава на Джанет Морис, го успокояваше донякъде — все пак досега нито веднъж не го бе подвела.

Той вкара колата през портала на строителната си компания в Куинс и спря пред офиса. Тъкмо отключваше вратата с гръб към паркинга, когато чу, че там спира някаква кола. Извърна се и видя фургон без стъкла отзад, с надпис на някаква фирма за химическо чистене отстрани. Шофьорът остави двигателя да работи, предната врата се отвори и от нея слезе един мъж. Молино веднага го позна — Арти Салерно, копой от фамилията Дженовезе — и моментално пъкна ръка под сакото си, хващайки дръжката на пистолета, тикнат в колана на панталоните му.

Салерно се ухили и вдигна ръце, имитирайки уплаха:

— Е, Кармине! Спокойно. Това е просто приятелско посещение. Един човек иска да говори с теб.

Молино тръгна към фургона, без да маха ръката си от пистолета и без да сваля поглед от Салерно, който плъзна страничната врата назад и с жест го покани да се качи. Вдигнал единия крак да мине през вратата, Кармине се спря и предпазливо надникна вътре. Задната част на фургона бе обзаведена с четири кожени кресла, обърнати едни срещу други по двойки. В едно от обърнатите назад кресла той видя краката на някакъв мъж. Протоочи шия да огледа по-добре и в същия

момент Салваторе Конте, шефът на престъпната фамилия Дженовезе, се наведе напред, излагайки лицето си на показ.

Най-скрито действащ и потаен от нийоркските донове, Конте управляваше престъпната си империя при най-строги норми за секретност и затова тя бе единствената, останала почти незасегната от унищожителните процеси, вкарали преди шест години по-голямата част от горните ешелони на останалите фамилии в затвора. Уравновесен, интелигентен и мислещ човек, той имаше най-голямо влияние върху шефовете на останалите фамилии, с изключение на Винсът Дженеро, който го презираше и смяташе за слаб водач. Молино не го бе виждал лично от пет години насам, нито — доколкото знаеше, който и да било друг извън фамилията Дженовезе.

— Трябва да поговорим, Кармине. Няма защо да се страхуваш от мен. Това е просто бизнес среща.

— Не знам. Ако става въпрос за фамилияния бизнес, трябва да говорите с Вини, а не с мен.

— Но това сега не може да стане, нали?

— Не мога да се съгласявам с нищо без одобрението на Вини.

— Просто влез, Кармине. Ще ни повозят малко и ще ме изслушаш. Ако не си съгласен с това, което ще кажа, тази среща никога не се е състояла.

Заинтригуван, Молино се огледа дали някой от фирмата му не го наблюдава. Работният ден бе свършил, хората се бяха разотиишли по домовете си и дворът бе пуст. Той влезе и седна срещу Конте. Салерно затвори вратата, качи се отпред и фургонът потегли.

Палейки цигара, Конте впери поглед в Молино и наклони облегалката на креслото малко напред.

— Знам за проблема на Вини с жената, която го е видяла да убива Онорати.

— За нея ще се погрижим съвсем скоро.

— Точно за това искам да си поговорим. И за ченгето, проникнало в един от вашите екипи, което Вини е заповядал да пречукат.

Молино не отговори.

— Вини ни създава много проблеми, Кармине. Ченгетата ни притискат здраво заради убийството на техния таен агент и за опитите за убийство на свидетелката. Това е лошо за бизнеса и трябва да спре.

— Ще предам на Вини думите ти.

Конте дръпна от цигарата и поседя известно време, без да помръдне, после се наведе към Молино.

— Проблемът е самият Вини, Кармине. А не разрешението му.

— А какво да направя аз? Той е шефът.

— Това, което искам да направиш, е да ме изслушаш. Тази сутрин се срещнах с шефовете на фамилиите Бонано, Лукезе и Коломбо. Освен проблемите, за които вече ти споменах, те споделиха загрижеността си, че ако получи доживотна присъда, Вини може да се сдуши с ченгетата. Знае твърде много за всички нас и затова не бива да го допускаме. Ето защо постигнахме споразумение и решихме да ти направим предложение.

— Не съм убеден, че искам да го чуя.

В гласа на Конте звънна нетърпелива нотка:

— Просто ме слушай какво ти казвам.

— Ще те изслушам, но няма да вземам никакви решения, без да говоря преди това с Вини.

— Решението вече е взето, Кармине. Вини трябва да си отиде. Това е наша грижа. Ние обаче искаме да знаем дали можем да разчитаме, че ти ще накараш вашите хора да се въздържат от тотална война, от която никой няма да има полза. Ако направиш това, гарантираме ти поста дон на вашата фамилия.

В предложението на Конте Молино видя не само начин да придобие власт и могъщество, но и ефикасно средство за измъкване от проблема с Дженеро. Но тъй като бе ветеран от безброй мафиотски междуособици, знаеше, че при такива случаи почти винаги се залагат капани.

— И как ще го направите? На много от момчетата никак няма да им хареса, че сте го пречукали.

— Вини няма приятели, Кармине. А само хора, които се страхуват от него. Изчезне ли той, изчезва и верността им към него. Единствената причина, поради която му позволихме да оглави комисията, беше да спре войната, започната от него самия преди шест години. Без да се впускам в подробности, мога уверено да ти кажа: със сигурност знаем, че повечето от твоите капо ще те подкрепят като нов дон. А с малкото, които се възпротивят, ще се оправим, преди да са сторили някоя беля.

Молино поклати глава:

— Ами ако тази женска изведнъж откаже да свидетелства? И Вини излезе? Ще ви извърти война, каквато не сте и сънували. И познайте кого ще очисти най-напред.

— Ама ти май не слушаш, Кармине. Вини е товар, който повече не можем да си позволим да носим. Въпросът не е какво ще стане с него, а дали ще постигнем съгласие с теб сега, веднага. За да запазим мира.

Отговорът на Молино беше предпазлив и индиректен:

— Нямам нищо против вас и останалите фамилии.

Конте се пресегна и потупа Молино по коляното.

— Чудесно. Точно така е нужно да стане. Всички трябва да защитаваме интересите си и няма да нарушаваме ничия територия. Никой не иска повече проблеми от тези, които вече имаме.

Кармине седя известно време, без да помръдне. Конте го гледаше като котка, готова да скочи върху свряната в ъгъла мишка, знаейки прекрасно, че ще се наложи да го убие, ако откаже. Когато Молино накрая проговори, Конте разбра, че решението е вече взето.

— Има обаче още един проблем, за който не знаете.

Конте се усмихна.

— Парите ли? Знаем за тях. Някъде между петнадесет и осемнадесет милиона, нали?

— Как разбрахте?

Конте вдигна рамене:

— Това е още една причина да не желаем смъртта на свидетелката. Искаме си нашия дял, Кармине, и очакваме ти да ни го върнеш.

— Да се добере човек до тая женска не е като да се разходи из парка.

— След като Вини изчезне, няма да има и процес. И тя вече не ще е свидетелка на нищо. Никой няма да я закриля. Така че като поутихнат нещата, тогава се разправяй с нея.

44.

Кармине Молино изкара колата си от двора на строителната компания в Куинс и пое към дома си на Стейтън Айлънд, давайки си прекрасно сметка, че докато процесът на прехвърляне на властта не завърши, едва ли ще има възможност да се наспи. Идните няколко дни щяха да бъдат дни на опасност и несигурност и веднъж убедил се в смъртта на Дженеро, ходовете му трябваше да бъдат бързи и уверени, да укрепят позициите му сред водещите членове на фамилията, които пък, от своя страна, трябваше да сплотят редиците на своите воители. Не изпитваше никакво чувство на вяност към човека, комуто бе служил през изминалите шест години, както не се трогваше и от смъртната му присъда. „Това е напълно в реда на нещата в този живот, който сме си избрали“, каза си той. Вина бе допуснал твърде много грешки и си бе създал твърде много врагове. Да го поддържа в такъв момент означаваше да си идеш заедно с него.

Тъкмо излизаше от моста „Веразано Нароус“ и се включваше в магистралата към Стейтън Айлънд, когато телефонът в колата му изчурулика. Той го вдигна и чу гласа на Джанет Морис.

На километър и половина зад него специализираният ван на ОНОП, претъпкан с техника, програмирана автоматично да сканира и засича светкавично разговори по клетъчните канали в района на Ню Йорк, прехвана разговора. След смъртта на Томи Фалконети ОНОП поиска и получи разрешение от съда и още същия ден технически екип на Разузнавателна секция, докато Молино бе на свиждане с Дженеро, успя да монтира в колата му супермодерен апарат за проследяване.

Скрит под капака на неговия кадилак севиля, замаскиран като част от електросистемата на колата, миниатюрният предавател — кубче, не по-голямо от зар за игра — излъчваше сигнал към електронната апаратура във вана, показвайки посоката и разстоянието. С обхват над двеста и петдесет квадратни километра, предавателят, разполагащ с устройство за дистанционно изключване, когато Молино подлага колата си на проверка за подслушвателна апаратура, даваше

възможност на проследяващия екип да локализира обекта и да го следи от безопасно разстояние, без да се страхува, че може да го изпусне.

От вътрешната страна на покрива на колата му бе монтиран още един, изкусно замаскиран и много по-сложен предавател, който улавяше всяка дума, произнесена от пътуващите вътре в купето. Именно този предавател след чуруликането на телефона излъчи сигнал към вана отзад, предупреждаващ техниците да включат скенера и ролковия магнетофон, свързан с него.

Само секунди след като Молино отговори на позвъняването, по екраните на апаратурата заиграха сини диаграми, скенерът улови разговора и ролките на магнетофона се завъртяха, запечатвайки думите на лентата.

— Утре в девет сутринта вземат Бас от апартамента ѝ — каза Джанет Морис. — Ще я закарат до Съдебната палата и ще влязат вътре през страничен вход.

— Добре, Джанет. Това наистина е чудесно. Но чуй! Повече няма да ми се обаждаш по този въпрос. Ако имам нужда от теб, аз ще те потърся.

— Това означава ли, че дългът на мъжа ми е забравен?

— Не, не означава. Още не.

— Но вие ми обещахте, господин Молино.

— Хей, Джанет! Нищо не е приключило, докато не кажа. Ще ти се обадя.

Детективът, седнал до апаратурата, отзад във вана, не можеше да повярва на ушите си. Той свали слушалките си и хвърли поглед към другия детектив.

— Мамка му!

— Аха. И аз познах гласа. Джанет Морис, една от цивилните ни служителки.

— Това обяснява откъде са знаели за всяко наше движение.

— Лейтенантът никак няма да се зарадва.

След тези думи детективът вдигна телефона и набра номера на Тони Ризо в ОНОП.

Същата вечер, когато Джанет Морис тъкмо се готвеше да приготви ядене за мъжа и сина си, заниманията ѝ бяха прекъснати от

позвъняване на вратата. Отиде да отвори и видя чакащите я отвън двама детективи от ОНОП и Тони Ризо. Изражението на лицето му, смесица от разочарование и гняв, каза на Джанет всичко и тя истерично се разплака:

— О, божичко, лейтенант Ризо! Съжалявам! Ужасно съжалявам! Заплашиха, че ще направят нещо на сина ми!

Изражението на Ризо се смекчи.

— Трябваше да дойдеш при мен, Джанет. Щяхме да измислим нещо. Сега вече е късно.

Единият детектив понечи да ѝ сложи белезници, но Ризо го спря. Сам я хвана за ръката и я отведе до колата пред очите на мъжа ѝ и сина ѝ.

45.

Охраната около Съдебната палата в Централен Манхатън, където трябваше да пристигне Бас, съперничеше на тази, предвидена за президентско посещение. Хогън Плейс бе затворен за моторни превозни средства. Същата мярка приложиха и за късата пресечка, водеща към крилото, където се помещаваше офисът на районния прокурор, а онези, опитващи се да минат през забранената зона пеш, бяха учтиво съветвани от униформените полицаи, обкръжили мястото, да минават по други улици.

Прозорците и покривите на всяка сграда в радиус от две хиляди метра бяха проверени от снайперисти от Корпуса за бързо реагиране. Заедно с домоуправителите, те бяха обиколили всички покриви, надзъртайки във всяко място, където би могъл да се скрие снайперист, а след това сториха същото с всеки етаж, оглеждайки кой прозорец и накъде се отваря, а кой не, и дали няма незаети апартаменти или офиси.

След това по набелязаните места бяха разставени седем екипа от по трима души снайперисти. Един час преди Бас да пристигне, с помощта на бинокли и монтирани на триножник специални визьори екипите започнаха интензивно наблюдение, гледайки за отворени прозорци, които не би трябвало да са в такова положение, за подозрителни личности зад онези, които бяха затворени, и изобщо за всичко, което не е било там при първоначалния оглед. Долу на улицата бяха паркирани необозначени коли, пълни със служители от Корпуса за бързо реагиране, готови да откликнат на всеки сигнал, подаден от наблюдателните постове по покривите.

Ванът, превозващ Бас и Кърби, съпроводен от необозначена полицейска кола, зави в Хогън Плейс и спря плътно пред входа към офиса на районния прокурор точно в осем и петдесет и пет. Един от детективите скочи от вана и докато отвори плъзгащата се странична врата, ченгетата от необозначената кола вече бяха оформили кордон по целия тротоар до входа.

Кърби слезе първи и подаде ръка на Бас. Върху главата ѝ бе метнато одеяло, скриващо тялото ѝ, с изключение на краката от колената надолу. Бе облечена с бронежилетка, а на главата си бе нахлупила каска „Кевлар“. Обграден От плътния кордон детективи, Кърби я отведе до входа и двамата хлътнаха вътре. Бе стояла изложена на показ не повече от пет секунди.

Когато двамата слязоха от асансьора на деветия етаж, помощник-прокурорът вече ги очакваше. След като Бас свали бронежилетката и каската и ги подаде на детектива, взел одеялото в ръце, Тейлър ги заведе в малък кабинет, от който се влизаше направо в залата за съвещания на съдебните заседатели.

Тейлър, облечен в безупречен сив костюм с жилетка, отвори вратата пред Бас и я изчака да влезе. Никол обаче се спря на прага и го огледа одобрително от глава до пети.

— Откъде взе този костюм, Тейлър?

Помощник-прокурорът разцъфна в усмивка.

— Мъжка мода „Бергдорф“. — Известен със своята придирчивост към личния си гардероб и пословичната суета, Кендъл очакваше комплимент за изключителния си вкус. — Английски е „Търнбул и Ашър“.

— Нов ли е?

— Не. Купих го миналата година.

— Е, значи вече е късно да го връщаш.

Усмивката на Тейлър угасна.

— Горе главата, баровец! Не виждаш ли, че си правя майтап?

Тя се извърна и намигна на Кърби, който стоеше зад нея и бавно клатеше глава. Веднага му стана ясно защо Бас се държи така саркастично: просто се опитваше да намали обхваналото я напрежение. Бе изнервена още от момента, в който пристигнаха в Ню Йорк, и въпреки уверенията на Джак, че я закрилят добре, докато лежеше буден, след като се бяха любили, той я виждаше как почти цяла нощ не може да заспи и неспокойно се разхожда из апартамента.

— Ти ще си още тук, когато това свърши, нали? — подвикна му тя вече от залата.

— Разбира се.

— Дано!

Малко преди вратата да се затвори, Кърби я чу да се обръща към Тейлър с въпроса:

— Сам ли си избра тази вратовръзка или някой ти помогна?

Пазачът в третото ниво на затвора на Райкърс Айлънд отключи килията на Винсънт Дженеро в девет и петнадесет, за да го отведе в залата за свиждане. Беше същият, който му вкарваше храна отвън, и на излизане Дженеро му кимна безмълвно за добро утро.

Пазачът обикновено завързваше разговор с Винсънт, но тази сутрин, след като му каза, че адвокатът му е дошъл да го види, мълчаливо закрачи пред него по балкона на трето ниво, обрамчващ отвсякъде килиите. Дженеро, отчаян и вбесен от мисълта да прекара още шест до девет месеца в затвора или пък дотогава, докато очистят Бас, се надяваше, че адвокатът сега ще му каже, че поради някаква необяснима причина свидетелката е отказала да се яви в съда. Той погледна часовника си и се сети, че според информацията, дадена му от Молино, Бас ще започне да дава показания всеки момент.

Пазачът се поспря за миг и погледна към Дженеро, който го следваше няколко крачки по-назад, после отвори решетката, водеща извън килийния блок. Бързо се измъкна навън, след което се обърна светкавично, затвори и врътна ключа. Дженеро се спря пред вратата, изненадан от поведението на надзирателя, и впери поглед в изчезващия му по коридора гръб.

— Хей! Ще ходим ли на свиждане или к'во?

Отговор не последва и точно в този момент уличният инстинкт за оцеляване, помогнал на Винсънт Дженеро да преживее толкова прекеждия и издигнал го до поста дон на престъпната фамилия Гамбино, му подсказа в каква ситуация е попаднал. Мафиотският бос, достигнал и задържал властта си с бруталност и страхопочитание, за първи път в живота си усети ледения полъх на страха, който бе всявал у останалите.

Чу отварянето на килията зад гърба си и се обърна, за да се озове лице в лице с нисък мъж със здрави мускули, който тъкмо бе излязъл на тесния балкон. Името му бе Хорхе Гонзалес и бе „бик“ съгласно затворническия жаргон, тоест изпълнител. Бе гол до кръста, а на врата

му висеше гердан от топчета, изобразяващ флага на „Нетас“ — испаноезична банда.

Дясната ръка на Гонзалес бе скрита зад гърба му и той с усмивка я извади на показ. Пръстите му стискаха обвитата с изолирбанд дръжка на саморъчно направен нож, изработен от крака на метален стол и търпеливо наточен в бетонния под на килията, докато се получи острие, дълго десет сантиметра.

— Ще ме убиваш ли бе, келеш? — викна Дженеро. — А? Мислиш, че кирливият ти задник ще си спечели малко репутация, като убиеш мен? Вини Дженеро? Ами нали ще те направя на парчета и след това ще накарам да пречукат цялото ти семейство бе, смотаняк такъв!

Без да спира да се усмихва, здравенякът бавно пристъпваше напред. Дженеро зае стойка, готов за бой, и зачака Гонзалес да го нападне. Като младеж Винсънт бе известен уличен побойник — дори изпълнител — и знаеше как трябва да се бие. Със своите метър и осемдесет и сто и десет килограма тегло, той разчиташе да смаже съперниците си с по-голяма сила и повече мускули, а не с бързина и гъвкавост. Гонзалес, ветеран и изкусен майстор на ножа, бе на двадесет и две години, а рефлексите и бързината му — превъзходни.

Когато Хорхе се хвърли напред, Дженеро вдигна ръце да посрещне и отклони удара, но Гонзалес бе твърде бърз — замахна и бързо се дръпна назад, извън обсега на по-възрастния мъж. После се изправи и го загледа усмихнат.

— На какво се смееш бе, отрепка такава? Хайде! Ела де, ела, ако ти стиска!

— Ти даже още не знаеш, че си мъртъв бе, скапаняк такъв — лениво отвърна Гонзалес и продължавайки да се усмихва, впери поглед в корема на Дженеро.

Винсънт сведе очи към корема си. Влиянието на адреналина, втурнал се като порой в кръвта му, бе толкова силно, че усети разкъсващата болка в корема чак когато видя бликащата от дълбоката рана кръв.

Гонзалес отново се хвърли напред. Този път Дженеро успя да се отмести встрани и ножът се заби в гръдния му кош — далеч от мястото в центъра на гърдите, където бе насочен. Ножът си остана там, забит до дръжката, тъй като Гонзалес, понесен от собствената си инерция, го остави там, без да иска, и мина покрай Дженеро. За миг бе загубил

равновесие и донът мълниеносно се възползва от това. Хвана го за косата отзад и с все сила тресна главата му в металните пръти на вратата, приспивайки го за секунда. Ножът бе пробил и разкъсал единия бял дроб на Дженеро и той едва не припадна от раздиращата болка в корема и гърдите. Отново погледна надолу само за да види как червата му се изсипват. Усети как силите го напускат, главата му започна да се върти, краката му омекнаха. Събра всичките си останали сили отново да тресне главата на Гонзалес във вратата, после обхвана шията му с ръка, стисна я в мощна мъртва хватка и се отпусна на пода заедно с него.

Хорхе беше в полусъзнание и докато Дженеро стягаше хватката си, спирайки достъпа на въздух до дробовете му, не оказа почти никаква съпротива. С падналия върху му Гонзалес, Винсънт седеше, облегал се на металните пръти на килията, и всеки момент щеше да загуби съзнание. Животът бавно го напускаше, кръвта бликаше като чешма от огромната рана в корема му и острата болка в гърдите разтърсваше цялото му тяло е всяка глътка въздух, която поемаше. Въпреки това, той продължаваше да стиска Гонзалес в смъртоносна хватка, черпейки сила единствено от волята и жестоката омраза, докато накрая по-младият мъж, хъркайки и давейки се, пририта няколко пъти и се укроти само секунди преди Дженеро да поеме дъх за последен път и да се отпусне в безсъзнание на пода, все още сплел ръце около врата на убиеца си.

Никол излезе усмихната от залата и въздъхна с облекчение. Всичко вече бе зад гърба ѝ. Огледа се за Кърби и го видя малко по-нататък в коридора, погълнат от оживен разговор с Тони Ризо, който току-що бе пристигнал и го бе дръпнал настрана да му каже нещо.

Тя се приближи към тях и лейтенантът замълча. Джек се извърна към нея и ѝ се усмихна, после отново погледна към Ризо, който кимна със съгласие в отговор на мълчаливия въпрос.

Бас ги изгледа учудено.

— Какво има?

— Нищо. Всичко е наред у дома.

Тя се усмихна на лековатия му тон, но настоя:

— Все пак за какво си говорехте?

— Винсънт Дженеро е мъртъв.

Никол втренчи в него смаян поглед.

— Кога? Как?

— Тази сутрин някакъв тип го намушкал в затвора. Преди около двадесет минути, докато ти даваше показания.

Бас не реагира по начина, по който бе очаквал Кърби. Тя просто извърна замислен поглед встрани, помълча, после отново се извърна към него.

— Кой го е убил?

— Друг затворник, но това сигурно е нагласена работа. На дружките на Вини вероятно им е писнало от тъпотииите му и са решили да понамалят загубите си. Нищо лично.

Кендъл Тейлър излезе от залата и към него веднага се приближи един от неговите помощници, който му каза за смъртта на Дженеро. Изразът на лицето, с който посрещна новината, подсказа на всички наоколо първата мисъл, минала му през ума: няма импровизирани пресконференции на стълбището на Съдебната палата, няма репортажи по вечерните новини, няма шанс за издигане в службата след успешно приключил процес, придобил шумна известност. Постоя така за миг, колкото да си възвърне самообладанието, после се приближи към Бас и Кърби.

— Е, госпожице Бас, май се откачихте от куката.

— Но очаквам от вас да спазите обещанието си. Искам да ме включите в Програмата за сигурност на свидетелите. Това, че Дженеро е мъртъв, съвсем не означава, че неговите приятелчета няма да ме подгонят.

— Макар да не съм убеден, че е необходимо, аз ще спазя обещанието си. Ако полицията може да уреди охраната ви само за още един ден, през това време ще уредя формалностите със съдебната власт и утре сутринта ще дойдем да ви вземем. Вече одобриха включването ви в Програмата след завършване на процеса, така че не очаквам да има никакви проблеми.

— Благодаря.

Тейлър кимна отсечено.

— За мен бе удоволствие, госпожице Бас — каза той с преливащ от сарказъм глас.

Очите на Никол се присвиха и тя подвикна подире му:

— Между другото, Тейлър. Един съвет от мен. Следващия път, когато си купуваш дрехи, вземи някой със себе си.

Тейлър спря за момент, понечи да се обърне, но после се отказа и продължи по коридора, без да каже дума.

Кърби дръпна Бас настрана, а Ризо се отправи към офиса си.

— Няма нужда да се включваш в Програмата, Ники. Всичко свърши. Спокойно можеш да се върнеш у дома.

— Не можеш да ми дадеш гаранция.

— Давам ти гаранция деветдесет процента. Ще те попазим още няколко дни, за да видим как ще се отрази това на фамилията Гамбино и останалите. Имаме си информатори, които ни казват какво става. Смъртта на Дженеро не е резултат от случайно сбиване. Вероятно е била нагласена по заповед на останалите фамилии.

— Десетте процента, които ми оставяш, изобщо не ме устройват. Аз ли трябва да ти казвам, че тук нямаме работа с рационално мислещи хора? Може би сега няма да ми направят нищо, но това не означава, че не ще хукнат подире ми по-нататък.

— С твоето убийство те не печелят нищо. Ти вече не си заплаха за никого. Колкото тъпи и жестоки да са, те не вършат неща, които биха ги пратили зад решетките за цял живот, и то за нищо. Така че крайното заключение е: те нямат причина да те убиват.

— Нямам намерение да ги улеснявам, ако случайно решат обратното.

Кърби втренчи поглед в нея, мъчейки се да я разбере. Пред него стоеше жена с повече ум и интелект от доста хора, а решението ѝ някак не се връзваше с това.

— Какво, по дяволите, става тук?

— Какво искаш да кажеш?

— Не ме обиждай, Ники. Какво криеш от мен?

— За кое?

— За това защо искаш да те включат в Програмата без никаква причина.

— Аз пък мисля, че има причина, решението си е мое и вече съм го взела. Искам да се отдалеча колкото е възможно повече от този

живот, който водих през последните осемнадесет месеца, и да започна нов, с който да съм горда, и не желая непрестанно да се питам кога някой от откачените дружки на Дженеро ще реши да ме очисти.

Кърби я загледа изпитателно. В това, което казваше, имаше известна доза истина, но именно известна доза, а не цялата. Почти не се съмняваше, че тя го лъже за истинската причина. Знаеше също така защо му е толкова трудно да приеме решението ѝ. Изобщо не ставаше въпрос за това кое е добро за нея. Ставаше въпрос за него. Приемаше решението ѝ твърде лично. Просто не му се искаше да я изгуби. Да отиде някъде, където никога няма да може да я намери, да напусне живота му завинаги.

Знаеше, че ако става въпрос за друг свидетел при същите обстоятелства, той без колебание щеше да приеме и уважи решението му, независимо какви са причините, подтикнали го да го вземе. И колкото и да не му се искаше да си признае, знаеше също така добре, че каквото и да е имало между Бас и него, то щеше да си остане на това ниво. Никога не би могло да бъде нещо повече от онова, което си беше — кратка и безсмислена връзка между двама души, хвърлени един към друг от обстоятелствата, а когато тези обстоятелства изчезнеха, същото ставаше и с връзката. Нямахте право и не бе негова работа да я разпитва за нещо, което тя явно не искаше да му довери и да обсъжда. Накрая, премислил и приел всичко това, той посегна и я хвана за ръката.

— Добре, щом решението ти е такова, така да бъде. Но ако има някой, от когото да се страхуваш, или нещо, свързано с това, което не ми казваш, не ме изолирай. Ще ти помогна, независимо какво е. Разбра ли?

Тя стисна ръката му с благодарност.

— Да, разбрах.

Една част от нея искаше да му изповяда всичко, да му обясни какво и защо го прави, но нещо вътре у нея, закалено и обвито в броня от случилото се, преди да се запознае с него, не ѝ позволяваше да се довери на когото и да било. Освен това той беше ченге — единственият му съвет относно онова, което се канеше да извърши, щеше да бъде да не го прави. Нея обаче такъв вариант не я устройваше. Бе видяла златна възможност да се сдобие със сигурност,

спокойна съвест и закрила срещу всички онези, които биха искали да я използват, и за нищо и за никого на света не би я изпуснала.

— Съжалявам, Кърби — успя да каже само Никол и извърна поглед встрани.

— Аха. Аз също.

46.

Съдебните власти, свързани с осигуряване закрилата на Бас, се съгласиха с молбата ѝ да позволят на Кърби да я откара до летище „Ла Гуардия“. Тя взе със себе си четири куфара, пълни с дрехи и лични принадлежности — останалите неща, включително мебелите и битовата техника от апартамента, щяха да бъдат опаковани и пренесени на склад за сметка на съответната съдебна институция и щяха да останат там, докато не я преместеха на окончателното ѝ място.

Кърби и Бас разговаряха малко по време на половинчасовия път до летището. Разменяха откъслечни фрази за времето и движението, като дългите паузи бяха запълвани само от радиото в колата, настроено на вълната на ОНОП.

Предната вечер бе също така трудна. Когато Никол приключи с багажа, двамата седнаха на дивана да погледат телевизия. Кърби бе решил да поддържа известна дистанция, но след малко Бас се сгуши до него, вдигна ръката му, прехвърли я през раменете си и сложи глава на рамото му. Отдаде съдържаността на желанието му да издигне стена, за да се предпази от емоции, които само щяха да затруднят нещата на сутринта и по-късно. Когато го прегърна и целуна за лека нощ, той я притисна само за миг към себе си и бегло я целуна по бузата.

Тя се бе вкопчила в него и вътрешната борба — дали да му каже или не, отново заплаши да я разкъса: ужасно ѝ се искаше да му каже какво и защо го прави, но поуките от миналото взеха връх и можа само да промълви:

— Съжалявам, Джак. Наистина съжалявам.

Кърби зарови пръсти в косата ѝ, погледа я малко в очите, после ѝ каза лека нощ. Това бе мъчителен момент за нея. Докато затваряше вратата на спалнята, тя го видя как стои в другия край на коридора, загледан подире ѝ като изгубена душа. Облегна се на затворената врата и избухна в сълзи, сломена от жестоката вътрешна борба на противоречивите си емоции. Дълго не успя да заспи и до нея през цялото време долиташе звукът от работещия в хола телевизор.

На другата сутрин, докато пиеха кафе и чакаха да дойдат да я вземат, тя се изправи лице в лице с един напълно непознат човек, обръщащ се към нея само с кратките, едносрични и делови фрази на ченге. Пътят до летището бе даже още по-напрегнат и неестествен.

Минаха през служебния вход и карайки след колата на полицията, спряха до сребристобелия корпус на малкия реактивен Гълфстрийм, който щеше да откара Бас в Насочващия център на прокуратурата, намиращ се във Вашингтон, където тя щеше да остане, докато се реши къде ще живее.

Кърби и Бас слязоха от колата и застанаха мълчаливо един до друг, докато обслужващият персонал качваше багажа ѝ в самолета. После им направиха знак от вратата, че са готови и я чакат. Видял това, Кърби реши, че повече не може да крие чувствата си, защото губеше нещо и не можеше да понесе мисълта, че повече няма да я види. Той се обърна към нея и хвана двете ѝ ръце, но думите, които бе искал да ѝ каже, просто не идваха.

— И умната, нали?

— Да.

— Добре, гледай да я караш умната.

— Няма да те забравя, Кърби! Ти не само ми спаси живота, ти ме спаси от самата мен.

— Това ми е работата.

Никол се усмихна едва-едва.

— Довиждане, Кърби.

— Да. Довиждане.

Тя тръгна към самолета, направи няколко крачки, после рязко се извърна, изтича обратно до него, хвърли се на врата му и впи устни в неговите. Той я притисна плътно към себе си, вдъхвайки аромата ѝ за последен път, отдал цялото си съществуване на чувството да я има до себе си. Тя вдигна глава и го погледна право в очите.

— Всички неща, които ти казвах, докато се любехме, са верни, Джак.

— Знам.

— Но не знаеш какво означаваше за мен в тези моменти. Какво направи за мен. Изпитвах истински чувства, каквито мислех, че вече не мога да изпитвам, а ти ми показа, че не е така. И винаги ще те обичам за това.

Кърби трябваше да отвърне поглед встрани. После, въпреки желанието си, ѝ каза какво наистина чувства:

— Знаеш, че те обичам, нали?

— Знам. — Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя се насили да се усмихне. — Нали знаеш каква е поговорката? „Ако обичаш нещо, дай му свобода.“

По устните на Кърби пробяга слаба усмивка.

— Да, ама не знаещ продължението.

— И какво е то?

— „И ако не се върне до четири-пет месеца, намери го и го спускай от бой.“

Бас се засмя през сълзи и вдигна ръка да ги избърше.

— Ще ми липсваш.

— И ти ще ми липсваш. А сега бързо се омитай отгук, преди да съм се направил на пълен глупак.

Никол се поколеба за момент. Сълзите вече течаха свободно по бузите ѝ. Отвори уста да каже нещо, после поклати глава отчаяно, извърна се и бързо изтича по стълбичката.

Джак остана на мястото, където двамата се бяха прегърнали за последен път, и погледа как самолетът рулира по пистата, след това се издига бързо нагоре и се превръща в малка точка в небето. Чак тогава се обърна, качи се в колата си и бавно потегли.

Същата тази вечер Тони Ризо откри Кърби там, където бе очаквал, че ще го намери — седнал в едно от по-задните сепарета в кръчмата на Еди Бойл в Западен Манхатън. Спря на бара да каже здрасти на Бойл и да си вземе една бира, после се вмъкна в сепарето, впери поглед в Кърби, след това го премести на осемте бутилки, наредени пред него на масата.

Джак надигна глава иззад тях и с леко разфокусирани очи улови погледа на седналия срещу него Ризо.

— Не искам да чувам нищо, Лу. Не съм на работа.

— Спокойно, Джак. Не съм дошъл за това. Просто исках да видя как си. И така, как си?

— Горещо-долу.

— Ама май здраво си хлътнал по нея, а?

Кърби кимна и отпи солидна глътка от бирата.

— Ще ми мине. Не знам кого, по дяволите, заблуждавах! Жени като Бас не си падат по типове като мен. Просто за момент забравих кой съм.

— Престани да се ядеш, Джак. Ти си само мъж като всички останали. А тя е хубава жена.

— О, много повече от хубава!

— Тъкмо стана въпрос. Как мислиш, какво криеше тя от нас?

— Не знам.

— А защо не се поразровиш?

— За какво? Тя спази условията по пазарлъка и макар, че нещата не свършиха така, както ги бяхме намислили, крайният резултат е същият. Онова лайно Дженеро е мъртъв.

— Да, така е, ама тази дама си имаше собствен сценарий и да пукна, ако мога да разбера какъв е бил. А ти поне любопитство не изпитваш ли?

— Не. Нямам никакво намерение да се ровя в неща, които биха могли да я наранят. С малко късмет, момичето може би ще намери онова щастие, което са й откраднали преди четири години. — Той махна с ръка и отново отпи от бирата. — Както и да е, стига вече за тия лайна. Каж ми нещо, което не знам. Като например какво става с ония фъшкии.

— Разправят, че Конте наредил да убият Дженеро, а не Молино.

— Не съм и мислил, че Кармине ще има куража сам да направи нещо. А другите капо как го приемат?

— Двама от тях — Викаро и Фауцио, тази сутрин ги намерили убити. С по две дупки в тила. Останалите сякаш си налягат парцалите. Изглежда, новият дон ще бъде Молино.

— На тая дебела торба с лайна ще ѝ се наложи да мине на диета и да си ушие нов гардероб. Гамбиновци държат шефовете им да са на ниво.

Ризо се засмя и стана да си върви.

— Погребението на Томи Фалконети е утре. В Ню Хейвън. Голямо изпрацане ще е. С всички почести.

— Знам. Ще дойда.

— Значи ще се видим там, а?

— Да. Ще се видим там.

Ризо кимна на Бойл, после се спря на вратата и погледна към Кърби.

— Между другото, Джак, имам някои идеи как да ритнем Молино. Ще поговорим за това друг път.

В отговор Кърби вдигна бирата си към него и Ризо, кимнал за последно, излезе.

47.

Никол прекара само три седмици в Насочващия център във Вашингтон, след което я настаниха в окръг Честър, Пенсилвания, и вече шест месеца живееше там под името Ан Хейс. Домът, който прокуратурата ѝ бе взела под наем, беше стара фермерска къща с четиридесет декара гори и ливади, съвсем близо до градчето Чадс Форд, където си бе намерила работа в една художествена галерия, представяща творби от местни художници.

На Бас ѝ харесваше красотата на местната природа с непрекъснато променящ се зад стъклата на колата пейзаж на потънали в зеленина ливади и ферми, чиито жители — с доходи малко над средните — всеки ден пътуваха до офисите си във Филадельфия, отстояща на по-малко от час път. Отчасти това ѝ напомняше за родния Тенеси. Но не беше място, където би искала да бъде, а такова, където ѝ бе позволено да живее — просто едно от предложените ѝ пет места. Останалите четири по не ѝ бяха допаднали. Искаше да бъде в града, но те бяха категорични, че Филадельфия, където фамилията Гамбино имаше връзки с местната мафия, не е разумен избор, след като иска да избегне случайни срещи с хората, от които се крие. Освен това ѝ бяха препоръчали да се подстриже късо, да промени цвета на косата си и да носи очила без диоптри на публично място. Тя бе направила компромис — носеше очила, но запази същия цвят на косата, стягайки я на опашка или събирайки я в кок.

Беше петък и минаваше осем — вечер, през която Никол обикновено работеше в галерията, но бе помолила колежката си да я смени, за да може да отиде на лекция в музея „Уинтъртър“ в Уилмингтън, Делавейър — съвсем близо от другата страна на щатската граница. Тъкмо караше към къщи, когато спря на светофара на кръстовището между път 1 и 100 в Чадс Форд и забеляза въртящите се буркани на полицейските коли.

Отначало си помисли, че са спрели някого за превишена скорост, но след това видя още три коли на щатската полиция и една линейка,

спрели на малкия паркинг зад магазините и бутиците на отсрещния ъгъл.

Галерията, в която работеше, беше между тези магазини и когато светна зелено, тя даде ляв мигач и влезе в паркинга, след което заключи колата и слезе по стълбите в малкото павирано дворче, оградено отвсякъде от магазини. Веднага забеляза, че център на трескавата дейност е именно галерията и се спусна към оградената с жълта лента зона. Проправи си път между зяпачите и стигна до лентата тъкмо навреме, за да види носилката с трупа в найлонов чувал, която двама санитарии изнасяха от галерията.

— Боже господи! — ахна тя, сетила се кой може да е трупът в чувала.

Джойс Хил. Нейната приятелка и колежка, която тази вечер я бе сменила.

Бас се мушна под лентата и се втурна към галерията, молейки се да греша. Тъкмо стигна до входа, когато един полицаи я сграбчи за ръката.

— Трябва да се върнете от другата страна на лентата.

— Какво е станало с Джойс?

— Познавате ли жертвата?

— Работехме заедно.

— Прилича на грабеж, но още не сме сигурни.

— Но в офиса имахме само около двеста долара. Джойс е толкова мека, че би ги дала на всеки, който дори само ѝ викне. Защо е трябвало да я убиват?

— Напоследък май не търсят причина.

Полицаят я придружи до лентата и я вдигна, докато тя се мушна обратно и мина от другата ѝ страна.

Бас забеляза мъжа, който държеше сладкарницата близо до галерията, и го попита дали знае какво се е случило. Човекът обаче не знаеше повече от това, което ѝ каза полицаият. Тя огледа хората, събрани наоколо, и видя една от жените, работещи в кожарското ателие до галерията. Тя бе видяла някои неща и ѝ ги описа така, както ги бе съобщила на полицаията.

Преди около двадесет минути чула два изстрела и веднага след това забелязала четирима мъже да излизат от галерията и да тичат към паркинга, да скачат в някаква тъмна на цвят кола и да изчезват. Веднага

изтичала до галерията и видяла Джойс Хил да лежи мъртва на пода до вратата с напоена с кръв блуза.

Бас стоя, докато линейката с тялото на Хил потегли. Бе потресена от факта, че има хора, които убиват за толкова незначителни суми, но после се сети, че полицаят е прав, и ако това бе станало в Ню Йорк, Филадельфия или Вашингтон, където всеки ден убиваха за далеч по-малко, то нямаше да ѝ направи никакво впечатление. Но тук, в спокойната атмосфера на малкото градче, такова безсмислено насилие все още оказваше тревожен ефект върху хората, които не можеха да го приемат като част от всекидневния живот и в много случаи бяха избягали от града именно заради това.

Но дори и относително провинциално градче като Чадс Форд не бе застраховано срещу престъпността, представляваща такъв проблем в по-големите градове. През последните пет месеца Никол можа да си спомни шест въоръжени обира, станали в района — бяха убити двама продавачи, а други двама бяха жестоко бити и дори изтезавани.

Свалила стъклата на черокито си, за да усеща сладкия мирис на настъпващата пролет в тази априлска вечер, Бас не можа да не си помисли, че ако не бе взела това моментно решение да отиде на лекцията, сега линейката щеше да отнася нейното тяло. Шестте месеца, прекарани в провинцията, бяха много по-приятни, отколкото бе предполагала, и отдалечеността — и по време, и по разстояние — от живота, който бе оставила зад гърба си, ѝ даде възможност да подреди по-ясно събитията от изминалите четири години. Дори бе успяла да намери една ферма, откъдето ѝ даваха кон под наем, така че прекарваше уикендите си в езда из живописните местности наоколо.

Но тя просто изчакваше подходящ момент да излезе от Програмата за сигурност на свидетелите и да продължи да живее така, както бе планирала. Убийството на Джойс Хил я потресе, връщайки спомени, които отчаяно се бе мъчила да забрави, и я накара да избърза с плана си. Утре сутринта щеше да се обади на служителя, отговарящ за нея, и да му каже, че е решила да излезе от Програмата, точно както бе направила преди две години. Те и бездруго не бяха напълно сигурни, че е необходимо, съмнявайки се дали опасността е реална, след като Дженеро вече го няма и структурата на фамилията Гамбино е променена. С готовност щяха да приемат факта, че през изминалите

шест месеца тя е имала време да премисли нещата и да дойде до същото заключение.

Щатските полицаи бяха отцепили галерията, докато дойдат техническият екип и детективите, за да започнат разследването. Единият от тях, оглеждащ малката стаичка зад изложбената зала, забеляза чантичката с емблемата на банка върху бюрото, дръпна ципа и видя, че вътре има 230 долара в брой. Обърна се към партньора си, вдигнал учудено вежди:

— Четирима мъже обират художествена галерия, а собственикът казва, че нито едно платно не липсва, а някои от тях струват по два бона и етикетчетата с цените си стоят под тях. В чантичката на жертвата имаше осемдесет и шест долара в брой плюс цял куп кредитни карти. Освен това на врата си е имала скъпа златна верижка, а на пръста си — венчален пръстен, струващ две хиляди. Нито едно от тия неща не е пипнато и на това отгоре не са видели банковата чантичка с парите в нея, хвърлена отгоре на бюрото. Освен ако не са най-тъпите крадци на света, то това изобщо не е било обир.

Партньорът му кимна в знак на съгласие:

— Един от свидетелите — клиент, който тъкмо излизал от магазина отсреща — каза, че чул жертвата да пици, и успял да я мерне как се бори с двама от тях на вратата. Сторило му се, че искат да я извлекат навън, когато един от другите двама започнал да крещи по тези, дето я държали, после извадил пистолет и стрелял два пъти в жертвата от упор.

За какво, по дяволите, се е борила с тях, след като не са откраднали нищо?

— Може да се е разпищяла още преди ония да са посегнали на каквото и да било, те са се паникьосали, опитали са се да ѝ запушат устата, после са я застреляли и веднага са избягали.

— Възможно е, но се обзалагам с теб на шест бири и една пица, че когато се поразровим по-надълбоко, няма да стигнем до това заключение.

Джои Аркаро изгаси фаровете на черния понтиак, спрян на тесен черен път на няколко километра от Чадс Форд. От галерията дотук бе карал в мълчание, кипящ от яд, и никой от останалите трима не бе посмял да обели дума. Изгаси и двигателя и се извърна към Тони Бузаро, който седеше на дясната седалка отпред, вперил святкащ от гняв поглед в него. После, без никакво предупреждение, го плесна силно по врата. Дватамата отзад мълчаха, страхувайки се да не навлекат гнева на Аркаро върху себе си.

— Проклет тъпанар такъв! — викна той на Бузаро. — Какво ти става бе, мамка ти мръсна? Ами че това не беше тя бе, лайно такова! Водиш ни да скачаме не върху тая женска, която трябва, и не само това, ами и накрая я убиваш! Мамка му!

Бузаро прокара пръсти през косата си да я оправи.

— Хей, Джои! Откъде да знам бе, човек?

— Трябваше да знаеш, мамка ти тъпа! Ти си тоя, на когото дадоха информацията.

— Мислех, че е тя. — Бузаро вдигна ръка и започна да изброява на пръсти: — Беше висока. Тъмнокоса. Хубава. И според информацията, която получих, тя работела в галерията всеки петък вечерта сама. Всичко съм записал. — От джоба на якето си той извади някакъв лист и го тикна пред лицето на Аркаро. — Ето виж, всичко е записано тук.

Той се пресегна и светна плафона на тавана.

Аркаро веднага го изгаси, после грабна листа от ръката на Бузаро, смачка го на топка и го запрати в лицето му.

— Защо ми показваш това бе, тъпако? А? Ти си го писал бе, шибан задник такъв! Показваш ми нещо, което си записал погрешно, като че ли то може да е някакво доказателство.

— Не съм виновен аз, Джои. И трябва да признаеш, че снимката, дето ми я дадоха и дето ти я показах, прилича малко на нея.

— О, я си затваряй шибаната човка! „Прилича малко на нея“! — Аркаро запали цигара и впери невиждащ поглед в осветената от луната ливада от лявата му страна. — Трябва да свършим работата тази нощ. Преди още женската и ченгетата да са разбрали за какво става въпрос.

Бузаро внимателно разгъна смачкания лист и отново го размаха.

— Аха. Лесна работа. Тука съм записал и как да стигнем до нейната къща. Нарисувал съм даже малка карта. Каменна къща в една

ферма на няколко километра от художествения магазин.

— Галерия — поправи го Аркаро. — Шибана художествена галерия, а не магазин!

— Да де. К'вото и да е. Отиваме до къщата ѝ, вдигаме я и я караме в Ню Йорк, както ни е наредено. После всичко е наред. Нали?

— Нарисувал си карта, а? Сигурно ще се озовем в шибаната Аризона, ако караме по нея.

— Е, стига бе, Джои. Пичът ми описа как да стигна до къщата.

— Е, и? Сигурен ли си, че си го записал правилно? Щото просто виждам как влизаме, избиваме всичко живо в къщата и после разбираме, че това са други хора, защото ти пак си объркал нещата.

— Айде стига, Джои! Направих грешка, к'во толкова? Ще я оправим. И повече недей да ме удряш.

48.

След като взе душ и облече дънки и горнище на анцуг, Никол седна на дивана, подвила крака под себе си, и хапвайки кисело мляко от чашата, се загледа в телевизора, всячески стараейки се да отвлече мислите си от убийството на Джойс Хил. Защрака каналите един след друг, докато намери някакъв стар филм, но бързо загуби интерес към него и взе брошурите, изпратени ѝ тази сутрин по пощата от един международен агент, специалист по недвижими имоти в Южна Франция.

Някакво драскане по вратата на кухнята я накара да вдигне глава и да се усмихне. Може ѝ правеше еженощната си визита. Черният лабрадор бе на съседите — семейство пенсионери, живеещи точно срещу нея. Скитник и ловец от класа, той всяка сутрин ставаше да бяга заедно с Бас заради кучешките бисквити, които тя му даваше, като се върнеха, а след това започна да идва всяка вечер и да моли за още. Умираща за куче с добродушен поглед, Никол очакваше визитите му с нетърпение.

Тя стана от дивана, мина през кухнята и взе няколко бисквити, купени специално за него. После отвори вратата, за да види стъпилия на изтривалката Може, махащ енергично с опашка.

— Може скитникът, а? Каква приятна изненада. Как си, моето момче?

Чул гласа ѝ, Може послушно седна на изтривалката, без да сваля поглед от лакомствата в ръката ѝ. Бас клекна да го почеше зад ушите, давайки му бисквитите една по една, докато свършиха. Кучето се облиза сладко и наклони глава настрана с молеци за още очи. Тя се засмя и го прегърна.

— Отивай си вкъщи, Може. Ще се видим утре сутринта.

Лабрадорът се помъкна неохотно по алеята, водеща от къщата до паркинга, минавайки пред малкото складово помещение в дъното на алеята за коли. Бас се върна в кухнята и тъкмо се нагани отново да вземе брошурата, когато чу Може да излайва два пъти. Последва

тишина, после кучето излая още два пъти. Отначало Никол реши да не му обръща внимание, но то залая вече по-настоятелно и съвсем не на шега.

Бас изгаси лампата в кухнята и се приближи до прозореца, поглеждайки навън. В светлината на луната тя видя Мажо да лае призивно пред склада, издавайки от време на време гърлено ръмжене. Известно бе, че той е заклет враг на всички еноти в околността, откакто четири от тях се бяха опитали да го удавят, когато на осеммесечна възраст бе направил почти фаталната грешка да скочи в басейна подир тях. Никол си помисли, че в момента се разправя с някой елот.

Върна се в антрето и обу маратонките си, решена да го заведе у тях, преди да е станало нужда стопаните му пак да го водят на ветеринаря с изподрана муцуна. Откачи лекото яке от закачалката и докато го навличаше, отново се върна в кухнята и надникна навън.

Мажо бавно се промъкваше към потъналия в сянка ъгъл на склада. Бас го изгуби от поглед и веднага след това чу кратък вик. От сянката на склада излезе някаква мъжка фигура, погледна към къщата и веднага след това изчезна зад ъгъла.

Никол се дръпна от прозореца и залепи гръб о стената. Постоя малко така с разтуптяно сърце, после отново надникна предпазливо навън. Видя как от сянката зад ъгъла на склада изтича някакъв мъж и се мушна между боровете пред къщата. После от същото място изтича още един мъж и се спря зад черокито, паркирано точно пред алеята, водеща към кухнята.

Бас се втурна в кабинета и грабна пушката помпа, подпряна зад вратата. После взе безжичния телефон от масата до дивана, изгаси лампата, потапяйки целия първи етаж на къщата в мрак, и свила се в ъгъла със стиснато между краката оръжие, набра 911.

Отговори й централата от близкото градче Уест Честър. Със спокоен глас Никол обясни на диспечерката коя е и къде живее, добавяйки, че пред дома й има подозрителни хора.

— Не затваряйте. Обаждам се на щатската полиция в Авъндейл.

Бас седеше, присвила се в ъгъла на кабинета, където никой не би могъл да я види, ако надникнеше през прозореца, а тя спокойно обстрелваше цялото пространство около вратата. Притиснала

слушалката с рамо до ухото си, тя наpomпа патрон в цевта и зачака. Чуваше как диспечерката предава информацията на щатската полиция.

Някъде откъм коридора се чу тежко издумкване. После още едно. Входната врата отхвъркна навътре и се тресна в стената.

— Влязоха в къщата! — прошепна тя в телефона.

— Моля ви, не затваряйте — каза диспечерката. — Полицията идва.

Бас чу, че някой върви по коридора и идва към кабинета. Тя остави слушалката на земята и пропълзя до вратата, където се надигна на крака, силно снишена към пода. Пое дълбоко дъх да се успокои, после изхвъркна в коридора, дърпайки спусъка на насочената напред помпа, след което веднага отскочи в кухнята.

В краткия блясък от изстрела, само на три метра от себе си, Бас видя огромен мъж. И това бе всичко. Вече от кухнята го чу как изрева от болка и падна тежко на пода. Без да се изправя в цял ръст, тя се промъкна до прозореца на кухнята, залепи гръб на стената до него и чак тогава се изправи. Наpomпа следващия патрон в цевта, подаде глава иззад стената до прозореца и се озова лице в лице с Тони Бузаро, който тъкмо се канеше да счупи стъклото и да влезе.

Стреснат от внезапната ѝ поява, той вдигна пистолета си, но не стреля, спомняйки си строгата заповед да бъде доставена жива в Ню Йорк. Такива задръжки у Никол обаче нямаше. Без да се колебае, тя дръпна спусъка, преди оня да се е скрил. Мощният изстрел помете цялата средна част на прозореца, засипвайки лицето и шията на Бузаро с дъжд от начупени стъкла и сачми. Силата му го отметна назад и го тръшна върху цветната леха.

Някъде отдалеч се чу воят на сирена, към нея се присъедини още една, последвана от вика на мъж отвън:

— Джои! Трябва да се омитаме! Веднага!

Бас видя двама души да прибягват през алеята за коли и да се скриват зад склада. После чу палене на двигател, последвано от шума на забуксували в чакъла гуми. Колата явно бе поела по черния път отзад, минаващ през имота и излизащ на друг второстепенен път.

Воят на сирените вече се чуваше съвсем наблизко и Никол излезе навън, за да види святкащите червени и сини светлини на полицейската кола със занасяща задница, която се вмъкна в алеята пред къщата и рязко спря пред вратата. Маневрата бе повторена от още

една полицейска кола, заковала се зад първата. Полицаяте бяха само на три километра отгук, в галерията, и веднага бяха реагирали на обаждането по радиото.

Първият, който пристигна, бе чул втория изстрел от пушката. Той изхвъркна от колата и клекна от другата ѝ страна с насочен към къщата пистолет. Вторият също изскочи от колата и се скри зад нея с пистолет в ръка.

— Избягаха! — викна им Бас от вратата и наведе пушката, докато двамата предпазливо излизаха иззад колите, оглеждащи се непрестанно на всички страни.

И двамата спряха като заковани, като видяха Тони Бузаро проснат в цветната лека без половин глава.

— Вътре в къщата има още един. В коридора до вратата.

Единият полицай влезе вътре, другият остана при Бас.

— Добре ли сте?

— Добре съм. Но трябва да намеря Можо.

— Кой е тоя Можо?

— Куче.

Никол тръгна към склада. Полицаят я последва, предпазливо оглеждайки сенките наоколо с насочен пистолет.

Бас намери лабратора зад ъгъла на склада. Бе легнал на една страна и не мърдаше. Полицаят светна с фенерчето, а тя клекна до него, сложи ръка на гърдите на кучето и усети, че диша. Погали го по главата и то тихо проскимтя при докосването.

— Жив е. Слава богу!

Полицаят доближи фенерчето до главата на Можо и внимателно опипа подутината на главата му.

— Нищо му няма. Изглежда, само са го цапнали по главата.

Можо с усилие се изправи на крака и се облегна на Бас. Вторият полицай излезе от къщата и дойде при тях.

— Вътре няма никой. Един е убит от пушечен изстрел в гърдите. До него на пода има 9-милиметров пистолет. А оня пред прозореца на кухнята е имал 45-калибров.

Партньорът му хвърли поглед на Бас.

— Имате ли нещо против да ни кажете какво е станало тук?

— Четирима души се опитаха да нахлуят в къщата ми. Убих двама, другите избягаха.

— Сама ли бяхте?

Бас кимна. Полицаят изпитателно я загледа. Не ѝ личеше изобщо да е изплашена или потресена, както бе очаквал да я завари. Изражението му бе смесица от едва прикрито възхищение и недоумение.

— И накъде отидоха?

— Избягаха с кола по задния път през гората.

— Каква кола?

— Не знам. Не можах да я видя. Бяха я спрели зад склада. Сигурно оттам са и дошли.

Полицаят, излязъл от къщата, си светеше с фенерчето и преглеждаше шофьорските книжки на двамата убити, които бе взел от портфейлите им.

— Някакви типове от Филадельфия — каза той на колегата си.

После разгъна листа, намерен в джоба на Тони Бузаро. Веждите му се сбърчиха, докато го четеше. Като свърши, вдигна глава и погледна към Бас.

— Вие Ан Хейс ли се казвате или Никол Бас?

Тя изстина.

— Ан Хейс.

— А коя е Никол Бас?

— Не познавам жена с такова име.

— Според написаното тук, тези типове са търсели някоя си Никол Бас и вашето име — Ан Хейс, е изписано под нейното. Описано е как да стигнат до къщата ви, както и работното ви време в...

Полицаят не довърши изречението, внезапно разбрал значението на това, което току-що бе прочел. Той показа листа на колегата си и го дръпна настрана за поверителен разговор.

Бас чакаше мълчаливо. Нямаше нужда полицаят да довършва изречението. Тя бе направила връзката още като бе видяла ония да се промъкват към къщата ѝ. Първо са ходили да я търсят в галерията. Когато са разбрали грешката си, са убили Джойс Хил.

Единият полицай отиде до колата и се обади на детективите в галерията да пратят технически екип за оглед. Другият отново се приближи към Бас.

— Знаете за какво става въпрос, нали?

— Не. Не знам.

— Аз пък смятам, че знаете. Мисля, че същите тези мъже са ви търсили в галерията и са убили онази жена по погрешка.

— Знам. Искам да кажа, знам, че Джойс Хил е била убита тази вечер. Но нищо повече.

— Ако не ни разкажете всичко, госпожице Хейс, няма да можем да ви помогнем.

— Казах ви всичко, каквото знам.

— И нямате никаква представа защо тия типове са искали да ви убият?

— Абсолютно никаква.

— Когато детективите дойдат от галерията, ще искат да разговарят с вас. Предлагам ви да бъдете по-отзивчива с тях.

— Не мога да им кажа нищо повече от това, което съобщих на вас.

Въпреки търпеливия разпит, детективите не успяха да изкопчат нищо повече от Никол. След като трупове на двамата бяха отнесени и екипът си свърши работата, полицаите си тръгнаха малко след полунощ, неуспели да убедят Бас да не спи тази вечер вкъщи и да отиде някъде другаде, докато разберат дали още има опасност за живота ѝ.

В момента, в който детективите потеглиха от алеята отпред, Никол вдигна телефона и набра номера, на който ѝ бе казано да звъни по всяко време в денонощието, за да се свърже с Пол Фост — човека, отговарящ за нейния случай. Разговорът бе прехвърлен в дома му в Гладуейн, предградие на Филадельфия.

— Как са ме намерили, Пол?

— Кой те е намерил? — попита я със сънлив глас той.

Тя му разказа събитията от тази вечер с хапливи и горчиви думи.

— Каза ли на полицията, че си в Програмата?

— Не, не съм.

— Добре. Веднага пращам човек да те вземе. Връщаме те в Насочващия център във Вашингтон, докато разберем какво е станало и те настаним на друго място.

— Не. Махам се веднага.

— Това не е добра идея. Не мислиш рационално. Просто си седни на дупето и чакай да изпратя някой от нашите да те вземе.

— Излизам от Програмата, Пол. Още тази нощ. Така че вече не отговаряш за мен. Но мисля, че ще постъпиш адски добре, ако се опиташ да разбереш как са узнали коя съм и къде живея, преди да са убили някой друг, който си мисли, че сте го скатали без грешка.

— Ще разберем как е станало. Обещавам ти! Обаче последното нещо, което трябва да направиш, е да тръгнеш да се оправяш сама.

— Че по-лошо от това може ли да стане? Гарантирам ти, че ония няма да разберат от мен къде съм.

Никол затвори, преди да чуе отговора на Фост, и остави телефона отворен. Изтича горе в спалнята, извади двата куфара от гардероба и ги натъпка само с любимите си дрехи, лични принадлежности, няколко снимки и дванадесетте хиляди долара, останали от онези, които бе взела от апартамента на Онорати. След като провери дали пълнителят е пълен, тя тикна пистолета в колана на дънките, после взе двата куфара заедно с лаптопа и ги натовари в джипа.

Можо лежеше на пода в кухнята, вече почти дошъл на себе си, но все още малко замаян. Бас го взе в колата и го заведе у тях. Четиридесет минути по-късно вече караше на север по магистралата „Ню Джърси“.

49.

Джак Кърби затвори телефона в главната зала на ОНОП и замислено затропа с пръсти по масата, на която димеше сутрешното му кафе. Вдигна поглед към кабинета на Тони Ризо и го видя седнал зад бюрото си да чете нещо. Надигна се, отиде до вратата му и почука. Ризо му махна да влиза.

— Какво има, Джак?

— Току-що разговарях с връзката ни с прокуратурата. Рано сутринта му се обадил областният инспектор на Филадельфия. Снощи някой се опитал да убие Никол Бас.

За миг Ризо не може да си спомни името. После каза:

— А, да! Свидетелката по делото на Дженеро. Мислех, че са я настанили някъде под друго име.

— Така е.

— Знаят ли кой е бил?

— Дватамата, които е убила, били някакви мутри от филадельфийската мафия.

— Тя е убила две мутри?

— Аха. С пушка.

— Много си падам по такива жени. Добре ли е?

— Избягала. Казала на отговарящия за нея, че излиза от Програмата. Той пък, от своя страна, се обадил тук, за да ни алармира, в случай че се появи.

— Това не може да бъде свързано с Дженеро. Той е мъртъв и забравен и Молино няма никаква причина да изпраца хора подире й.

— Знам. Нещо не се връзва. И ако са негови хора, как е успял да я намери?

— Федерите не са имунизирани срещу онова, което се случи при нас. Тия типове пръскат доста пари или намират начин да притиснат някой като Джанет Морис, който да им дава онова, което поискат.

— Нещо просто не се връзва — повтори Кърби сякаш на себе си.

— Може би се е върнала на старата си работа и се е забъркала с тамошната мафия под новото си име. И нещо им е направила. На ония не им трябва кой знае колко, за да скочат като ужилени.

— Не ми звучи особено убедително, Лу.

— Тя вече не е наш проблем.

— Ако нямаш нищо против, ще взема да поразпитам тук-там. Да видя дали някой не знае нещо.

— Както вече ти казах, Джак, тя не е наш проблем. Ако си нямаш работа, ще ти намеря.

— Виж сега, признавам, че малко или много е лична работа. Не беше необходимо да ти казвам. Можех да проверя и без да го споделя с теб. Но ми е необходима благословията ти.

— Добре. Ще го направиш, независимо от моите препоръки, затова ти давам един ден да провериш за какво става въпрос. Но после забравяш.

— Благодаря, Лу.

— И друго, Джак. Не съм забравил какво чувстваше към нея. Затова просто помни, че си ченге. И двамата знаем, че не ни каза всичко преди шест месеца, така че в каквото и да се е забъркала, можеш спокойно да заложиш пенсията си, че не е бистра вода ненапита. Гледай да не намесваш нито себе си, нито отдела.

Само час след като бе излязъл от офиса на Ризо, Кърби бе прослушал трима от тайните си информатори, но не научи нищо. И тримата бяха треторазредни крадци, мотаещи се по периферията на мафията, и рядко разполагаха с информация отвътре, освен ако не подслушаха, без да искат, някой пиянски разговор. Кърби знаеше, че Ризо ще си удари задника в тавана, ако разбере какво се кани да направи, но искаше да разкрие станалото с Бас по причини, нямащи нищо общо с дейността на ОНОП.

Кара известно време из квартала Озон Парк, докато видя Луи Тома, застанал на тротоара заедно с трима от мафиотските си приятели. Тома бе известен под името Луи Устата, тъй като непрекъснато приказваше глупости, въвличащи го в побои. На четиридесет години, той бе член на фамилията Гамбино от двадесетгодишен, но все още не бе „вътрешен човек“ и никога нямаше

да бъде — поради вечния си навик да се бие с неподходящи хора и отчасти защото бе на косъм от олигофренията.

Търпяха го заради вродените му способности на крадец, специализиран по бижутерските магазини, и за това, че винаги честно споделяше плячката си с неговия капо. Не даваше с охота информация, но с годините Кърби се бе научил да го цеди, разчитайки на крайно ограничената му интелигентност, както и на заплахите, че ще го набеди, че е информатор на ОНОП.

Джак се вживя в ролята си в момента щом спря до бордюра пред четиримата. Изхвъркна от колата и се спусна към Тома, викайки колкото му глас държи:

— Мислиш, че можеш да набиеш ченге и да ти се размине ли, торба с лайна такава!

Тримата мафиоти се дръпнаха назад, когато Кърби се нахвърли върху Тома, сграбчи го за реверите и го притисна в стената. Стреснатият мъж впери смаян поглед в Кърби.

— Какви ги дрънкаш, па ти бе? Ник'во ченге не съм бил.

— Това, че не е бил на работа и е бил в цивилни дрехи, не те спасява, говньо! Тоя път здравата загази.

— Няма такова нещо.

— Скачай в колата!

— Нямах право.

— Казах, скачай в колата! Веднага!

Хванал го за яката, Кърби го завлече до колата, отвори задната врата и го блъсна вътре с главата напред.

Преди да затвори, той отново се развика заради приятелите му:

— Ако успее да те разпознае, закопчаваме те за нападение над полицаи.

После Кърби скочи в колата и подкара, а Тома седеше отзад и се питаше дали е възможно да е бил полицаи и след това да е забравил. Когато излязоха от квартала и се отдалечиха достатъчно, Джак спря на паркинга зад един супермаркет и се извърна към Тома, който впери недоумяващ поглед в него.

— Хей, Кърби. Пак ти казвам, че не съм бил никакво ченге.

— Знам, че не си. Обаче исках да си поговоря малко с теб и трябваше да го направя хитро.

— За какво да си поговориш с мен?

— Да те питам защо Кармине Молино се мъчи да убие жената, която щеше да даде показания срещу Дженеро, преди да го пречукат.

Тома не отговори. Отклони поглед от Кърби и го насочи навън.

— Хайде, Луи! Не ми губи времето.

— А за мен какво ще има?

— Стотак.

— Два стотака.

— Петдесет и свалям обвинението.

— Ама нали каза, че не съм бил полицай.

— Това беше преди. Сега се сетих, че може наистина да си бил ти.

Кърби седеше и го гледаше как мисли, захапал долната си устна. Мисълта му се точеше, както обикновено, като изстуден в хладилника мед.

— Добре. Петдесет и сваляш обвинението.

— Става. Дай да чуем сега.

— Не е кой знай к'ва тайна. А си цунал пари, от която и да е фамилия, а си загазил яката.

Петдесетте хиляди долара в брой, които Кърби бе видял в чантата на Бас в хотел „Карлайл“, проблеснаха в съзнанието му.

— Молино да я трепа за петдесет бона? Сигурно му е струвало повече да я намери къде е!

— Петдесет бона ли? Такава цифра не съм чувал. Нещо май дочух за петнайсет милиона. И не я гони да я трепа. Иска да я отвлекат и да му я докарат тука.

Кърби впери недоверчив поглед в него.

— Петнайсет милиона? В брой?

— Не. Няк'ви тайни банкови сметки. От ония, дето за тях си само номер, сещаш се. Оня тип, дето Дженеро го утрепа, адвокатът му, май отговарял за инвестирането на парите на всичките фамилии. И взел, че им цунал петнайсет милиона: Скрил ги в тия тайни сметки. Да, ама оная женска барнала номерата на сметките и те не могат да си вземат парите без тях.

Изведнъж всичко си дойде на мястото в съзнанието на Кърби. Защо Бас си е мислела, че може да сключи сделка с Дженеро. Защо бе настояла да я върнат в Програмата. Защо продължаваха да я търсят. И

когато събра всичко в цялостна картина, Кърби разбра също така къде ще отиде тя и какво възнамерява да прави.

50.

В 9,35 сутринта Бас приключи със закуската си и се приближи към обществения телефон в кафенето, намиращо се точно срещу Медисън Скуеър Гардън. През седмиците след смъртта на Дженеро тя бе следила развитието на борбата за власт във фамилията Гамбино по страниците на Ню Йорк Таймс. Спомни си, че в една от статиите се казваше, че новият шеф бил Кармине Молино и че живеел на Стейтън Айлънд.

В телефонния указател тя намери двадесет и двама абонати с името Молино, но на нито един първото име не бе Кармине. Осем от тях бяха жени, четири от имената бяха само с първи инициал и нито един от тях не беше К. Сетила се, че телефонът може да е на името на жена му, тя реши да пробва и на петия път стигна до Анжела Молино.

— Чакай — каза само жената, когато Бас попита дали може да говори с Кармине Молино.

Чу как някъде там се затваря врата, долови и приглушени гласове, после някакъв мъж вдигна слушалката.

— Да? Кой се обажда?

— Никол Бас, господин Молино — отвърна тя и зачака отговора, надявайки се да е попаднала на този Кармине Молино, който трябва.

След кратко колебание Молино отвърна така, сякаш бяха приятели от години:

— Ооо, да! Искам да поговоря с теб, но не по този телефон.

— Няма да ви дам номера, откъдето се обаждам.

— Ще ти дам номер, на който да ми позвъниш отново след двадесет минути. Това устройва ли те?

— Да. Устройство ме.

След като стана шеф на престъпната фамилия Гамбино, Молино стана също така и много по-предпазлив. Преди три месеца, подозирайки, че колата му се подслушва, и обзет от ярост, след като техникът, когото бе наел, му каза, че няма нищо, той откара кадилака си в гробище за автомобили и накара да го смачкат.

За бизнес Молино вече говореше само по обществени телефони. Имаше си списък с петнадесет телефона, пръснати из целия град, и всеки ден си избираше един от тях, сигурен, че никой не би могъл да извади разрешение за подслушване без никакво доказателство, че те служат за престъпни цели. Обаждаше се не повече от три пъти в седмицата от един и същи телефон и на мястото на вече използваните непрекъснато добавяше нови в списъка, като по този начин бе абсолютно сигурен, че никой от тях не се подслушва.

Молино даде на Бас телефонния номер в един бар, отстоящ на няколко километра от къщата му. Детективът от ОНОП, подслушващ разговора от Оперативния център на Разузнавателна секция, прилежно го записа.

На една пресечка от дома на Кармине Молино, прикрил се зад волана на колата си, седеше Джек Кърби. Паркирал От същата страна на тротоара и със задница към дома му, в страничното огледало той виждаше всичко.

Тридесет секунди след обаждането на Бас детективът от ОНОП, засякъл разговора, се обади по радиото на Кърби и докладва за осъществения контакт. Телефонната компания му бе дала и името на бара, както и къде се намира, но вместо да отиде там и да чака пристигането на Молино, Кърби реши да го проследи и да види дали няма да се отбие някъде по пътя за натам.

Пет минути след обаждането на Бас Молино и шофьорът му излязоха от къщата и се отправиха към дванадесетцилиндровото БМВ, паркирано на алеята. Кърби не можа да не се подсмихне, загледан в качващия се в колата Молино — част от предсказанията му се бяха сбъднали. Макар че не бе отслабнал ни най-малко, бе облечен далеч по-добре — в двуреден костюм на Армани, който му придаваше малко по-стилен вид. Е, може би не чак толкова: костюмът му стоеше така, сякаш го бе откраднал отнякъде набързо, без да го мери, но все пак видът му бе по-приемлив.

Кърби изобщо не си даде труда да пали колата, познавайки много добре навичките на шофьора на Молино. Щеше да изхвъркне от алеята, да надуе газта по еднопосочната улица в забранената посока и да наблюдава в огледалото дали някой не го следи. На края на улицата щеше да направи остър обратен завой със свирещи гуми и да профучи отново като куршум покрай къщата.

Насочил колата в позволената посока, Кърби просто изчака БМВ-то да изреве покрай него, да свърне зад ъгъла и чак тогава потегли подире му.

Молино чакаше в коридора в задната част на бара, точно срещу тоалетните, и ту поглеждаше часовника, ту телефона на стената до него. Обаждането на Бас закъсняваше с дванадесет минути.

През последния половин час бе мислил само как да се оправи с Бас. Единственото, което той и другите фамилии искаха, бяха парите. Жената изобщо не ги интересуваше. Ако не я подплашеше и върнеше парите обратно, щеше да укрепи позициите си като шеф на фамилията Гамбино, но ако не успееше, бе сигурен, че останалите фамилии щяха да намерят начин да се отърват от него. Вече бе подочул, че са правили опити да се свържат с някои от неговите капо, а това бе сигурен признак, че търпението им започва да се изчерпва. И след снощния неуспех той направо си ги представяше как се събират на среща, за да определят по-нататъшната му съдба.

Молино грабна слушалката в мига, в който телефонът иззвъня. Изчака малко, без да проговори, за да се убеди, че отсреща е Бас.

— Господин Молино?

— Да. За какво искаш да поговорим?

Никол се поколеба, отново прехвърляйки в главата си плана, репетиран многократно както по време на пътуването дотук, така и през цялата сутрин.

— Искам да склуча с вас сделка.

— А откъде да знам дали не е капан и ченгетата в момента не са зад гърба ти?

— Знаете, че не е така, защото в противен случай не бихте ми дали телефон, за да ви се обадя повторно. А и двамата знаем, че каквото и да ми обещаят правителството или полицията, не могат да го спазят. Стана ми ясно снощи.

— Да, чух за това. Окей! Каква сделка имаш предвид?

— Вашите пари срещу живота ми.

— Мога да го уредя.

— Вашият предшественик ми обеща същото.

— Моят какво?

— Винсънт Дженеро. И след това изпрати хора да ме отвлекат.

— Вини имаше друга причина да те гони. Тя вече не съществува. Имаш думата ми, че няма да се повтори.

— Много ми се иска да ви вярвам, господин Молино.

— Щом съм го казал, можеш да ми вярваш. Така. Как смяташ да стане?

— Ще ви изпратя дискетата, в която са всички кодове за достъп до сметките с парите ви.

— Няма да ми изпращаш нищо по пощата. Ако нещо се обърка, федерите веднага ще ми увиснат на шията.

— Тогава ще ви я изпратя по UPS. Те не са правителствена организация.

— Не, няма да стане! Не мога да рискувам тази дискета да попадне в чужди ръце. Срещаме се лично и ти ми я даваш.

Никол бе се сетила, че Молино може да не се съгласи да му изпрати дискетата.

— Добре, господин Молино. Но искам да разберете едно. Ако не дойдете сам, ако само ми се стори, че с вас има и други, обещавам ви, че ще изчезна заедно с парите ви.

— Никого няма да взимам с мен. Само шофьора, но той ще си стои в колата.

— Не! Елате сам, господин Молино, или ще ви застрелям заедно с шофьора още щом ви видя. Не блъфирам и не се страхувам от вас. Аз нямам какво да губя.

— Добре де, добре! Вярвам ти.

— Тогава елате сам.

— Готово. Сам ще карам. Къде искаш да се срещнем?

— Познавате ли Батъри Парк?

— Да, знам къде е.

— С каква кола ще бъдете?

— Черно БМВ.

— Ще се видим на кея, откъдето тръгва фериботът за Статуята на свободата на остров Елис. Точно след час.

— Ще бъда там.

— Сам, господин Молино!

— Хей, вече ти казах, че ще бъда сам. Обещавам! Не се казвам Вини. За мен сделката си е сделка. Питай, когото щеш, даже и

ченгетата. Спазиш ли твоите задължения, проблеми няма да имаш.

51.

Веднага след като видя БМВ-то на Молино да влиза в паркинга откъм северния край на Батъри Парк, Кърби спря необозначената си кола до тротоара на Стейт Стрийт. Излезе от нея и претича през улицата, поемайки през парка по алея, излизаща зад Касъл Клинтън, където отново забеляза Молино, крачещ по алеята за разходки покрай морето. Бе изненадан, че новоизлюпеният дон реши да дойде сам, и загрижеността му за живота на Бас понамаля, сигурен, че мафиотът никога няма да я убие лично пред толкова много народ.

Следващ успореден на Молино курс, Кърби се смеси с тълпата, търсейки с поглед Бас. И я видя. Бе застанала вдясно от групата туристи, очакващи ферибота за Статуята на свободата и остров Елис. Стоеше откъм вълнолома и бе вперила поглед в приближаващия се Молино. Косата ѝ леко се поклащаше от лекия бриз и изглеждаше още по-красива, отколкото Джак я помнеше.

Видя как ръката ѝ се плъзва в средното отделение на чантата и за миг му хрумна, че може да е повикала Молино тук, за да го убие, но веднага отхвърли тази мисъл. Приблужи се още малко към алеята за разходки и се скри зад каменна фигура от паметника на загиналите воители, на не повече от петнадесет метра от мястото, където Молино и Бас се срещнаха.

Тридесет минути преди това Сами Касела слезе от ферибота от Стейтън Айлънд, който акостира в южния край на Батъри Парк. Бе изпълнил инструкциите точно и бе пристигнал далеч преди Молино. След като излезе от кея, той се разходи по Стейт Стрийт, оглеждайки района за полицейски микробуси, после тръгна през парка, за да види дали няма да открие тайни ченгета, очакващи да щракнат капана на шефа му. Накрая спря до пилона със знамето в центъра на парка и оттам загледа как Молино слиза от колата, тръгва по алеята за разходки и спира срещу Бас. Като се увери, че цялото внимание на жената е

насочено към Молино, той напусна мястото си до пилоната и внимавайки да не влиза в полезрението на Бас, тръгна да се приближава към тях.

Кърби видя Касела веднага щом той тръгна от пилоната. Приблужи се към него изотзад, внимателно наблюдавайки всяко негово движение по пътя му към вълнолома. Забеляза го как спира зад една статуя и пъха дясната си ръка под сакото. Приблжавайки се с бързи крачки, Кърби го сграбчи за косата и рязко го извъртя към себе си.

Касела вдигна юмрук да цапардоса нахалника, но видя, че е Кърби и се спря навреме.

— Мамка му, Кърби, знаеш ли как ме заболя!

— Извади си ръката от сакото, ама много бавно.

Касела се подчини и ръката му се появи, стиснала пакет марлборо.

— Искам да запаля една цигара, за бога!

— Нещо доста се издигна напоследък, Сами. Бачкаш директно за дона, а? Пък съвсем доскоро крадеше коли и камиони за Нино Тотани.

— Да, ама Нино вече го няма, нали?

— Какво правиш тук?

— Не е твоя работа, не нарушавам никакви закони.

Кърби бръкна под сакото на Касела, взе 9-милиметровия му пистолет, мушнат в кобура под лявата му мишница, и го пъкна в коланата си.

— Имаш ли разрешително за това чудо?

— О, я стига, Кърби! Дрънкаш глупости.

— Незаконно притежание на огнестрелно оръжие. Това е углавно престъпление, Сами.

— Изобщо не си губи времето с такива тъпотии. Ще съм излязъл навън още преди да си написал протокола.

— Ама ти имаш много къса памет, пич! Забрави ли, че си на изпитателен срок? Не можеш да си позволиш даже да се изплюеш на тротоара. Доколкото си спомням, все още дължиш на щата седем години заради онази кражба. И както те спипах с това желязо, най-късно до утре заран ще се озовеш отново в Атика при старите ти дружки.

— Какво искаш?

— Защо си тук?

— Не е за това, за което си мислиш.

— Амиии? И за какво си мисля?

— Не съм тука да направя нещо на женската. Просто да пазя гърба на шефа и да я проследя, ако се окаже, че не си е удържала думата. И да му кажа къде е отишла.

— Сигурен ли си? И с теб няма никой?

— Никой. Ако шефът се върне по същия път, по който е влязъл в парка, това ще означава, че е получил онова, за което е дошъл, и аз няма да я проследявам. Тя си тръгва по живо, по здраво.

Кърби извади белезниците, щракна едната халка на лявата китка на Касела, а другата — за металната халка, вбита в камъка, привличайки вниманието на група туристи, минаващи покрай тях.

— Хей, какво правиш сега? Казах ти каквото искаше.

— Спокойно, Сами! Просто искам да знам точно къде си, докато всичко това свърши. Така че млъквай и ме изчакай да се върна.

Касела подрънка белезниците.

— Като че ли мога да ида някъде!

Молино протегна ръка и Бас колебливо я пое.

— Искаш да седнем на някоя пейка на по-спокойно или да говорим тук?

— Тук.

Никол отново бръкна в средното отделение на чантата и стисна дръжката на пистолета. Оглеждаше хората около себе си много внимателно, после разшири периметъра, мъчейки се да разбере дали Молино не е довел някого със себе си. Бе го видяла да влиза в паркинга и да слиза от колата сам, но не бе напълно убедена, че е спазил уговорката.

Молино се досети.

— Хей! Сам съм бе! Хайде да минаваме на въпроса. И на мен никак не ми харесва да стоя на открито толкова време.

Тя извади дискетата от джоба на палтото си и му я подаде.

— Ето това ви трябва.

Бас затаи дъх, гледайки как Молино усилено размисля. Ясно си спомняше думите на Винсът Дженеро, казани на Майкъл Онорати в нощта на убийството му: „Счетоводителят казва петнайсет до

осемнайсет милиона.“ Бе разчитала, че Молино все още няма да знае точната сума.

Кармине повъртя дискетата в ръка, после я пъкна в джоба на самото си.

— И така, за колко пари става въпрос?

Никол безмълвно въздъхна с облекчение. Познала бе.

— Не знаете ли?

— Разбира се, че знам. Просто искам да съм сигурен, че и ти не си се пооблажила.

— Достатъчно умна съм, за да го правя, господин Молино. Всичко е тук. Всичките петнадесет милиона. Поне толкова бяха в сметките, когато намерих дискетата в куфарчето преди половин година.

— Само у теб е била през това време и парите трябва да са толкова. Нали така? Или има още нещо, което не ми казваш?

— Исках да кажа, че сигурно са повече. Плюс лихвата, събрала се за шест месеца.

Към сметките тя бе добавила още 225 000 долара, пресмятайки колко прави 3 процента лихва върху 15 милиона за шест месеца. Бе наясно от своите офшорни сметки, че лихвата за вложители на съмнителни пари в две от банките е именно толкова.

— Добре. Ако петнайсетте милиона заедно с лихвите са си там, значи приключихме с бизнеса.

— И вие няма да пратите никого да ме убие?

Очите на Молино се свиха и в гласа му прозвуча раздражителна нотка:

— Хей! Аз ти дадох думата си. Ако ме обидиш още веднъж, ще наредя да те пречукат само за това, че си ми вдигнала кръвното!

— Съжалявам. Просто исках да съм сигурна.

— Казах ти вече, че взема ли парите, повече проблеми няма да имаш.

Молино се извърна и тръгна, но едва направил няколко крачки, спря, отново се обърна към нея и каза:

— Между другото, голяма работа си, трябва да ти го призная. Единственото нещо, което уважавам, са топките, а за женска ти ги имаш доста повече от много мъже.

Никол с усилие потисна усмивката си.

— Вие сте вторият човек, който ми казва това, господин Молино, и аз го приемам в добрия му смисъл.

— Точно така.

С тези думи Молино рязко се извърна и енергично се отправи директно към паркинга. Бас го наблюдава, докато го изгуби от поглед, после, без да помръдне от мястото си до вълнолома, се загледа замислено към морето. След това се извърна съвсем леко встрани и с крайчеца на окото си видя Кърби да се приближава към нея откъм паметника, където го бе забелязала да стои от по-рано. Изчака го да се приближи на няколко метра от нея и внезапно се извърна към него с усмивка.

— Здравсти, Кърби. Липсвах ли ти?

Той също ѝ се усмихна.

— О, да!

— Не можеш да спиш, не можеш да ядеш, а?

— Е, не чак толкова.

Никол се засмя:

— Много си мислех за теб.

— Аз също. Значи върна всичко, а?

— Разбрал си?

— Такава ми е работата.

— Като ченге ли ме питаш?

— Ами! Като приятел. Освен това, каквото и да си направила, не е моя работа. Влиза в юрисдикцията на федерите.

— А ще им кажеш ли?

— Друг път!

— Тогава ще отговоря на въпроса ти. Молино мисли, че си е върнал всичко. Така че коя съм аз да го разубеждавам?

— А колко си задели?

— Малко повече от три милиона.

Кърби се усмихна и поклати глава:

— Е, как успя да ги измъкнеш?

— Бях почти сигурна, че не знаят точно колко е липсата, нито пък къде са парите, така че просто открих нова кодирана сметка и прехвърлих парите там, като си оставих известна сума за преживените несгоди.

— Ами ако разберат какво си направила?

— Няма да разберат. Без да знаят първоначалните номера на сметките, няма как да открият колко е имало в тях, а тези сметки вече не съществуват.

— Не мога да повярвам, че се осмели да го направиш.

— Риск губи, риск печели!

— Да, ама този риск едва не ти коства живота снощи.

— Точно затова се реших на тази сделка. Мислиш ли, че Молино ще спази поетото обещание и ще ме забрави?

— Да. Той се интересуваше само от парите.

— А оня тип, дето го закопча там?

Кърби се ухили:

— Брей, не пропускаш нищо, а?

— Старая се.

— Дошъл е просто да прикрие гърба на шефа си и да те проследи, ако види, че не се придържаш към твоята част от сделката.

— Знам, че мислиш това, което сторих, за лошо, Кърби, но някак си ми се струва, че не е точно кражба, не и от хора като тях. И нямах намерение да предавам случая на полицията. Някакъв далечен вътрешен глас непрекъснато ми напомняше, че тия пари аз съм си ги заслужила, като се започне още от Италия преди четири години.

— Безспорно. И сега какво ще правиш?

— Ще пообиколя някои места, докато видя къде да се установя.

— Приключи ли със старата професия?

— Това беше единственият начин да й сложа край. И го сложих.

— Дано да си права и всичко да стане така, както искаш.

— А ще дойдеш ли да ме видиш, като се установя някъде?

— Ами... Не знам. Честно казано, адски ме наплаши ти. По много причини.

Никол се усмихна и му намигна:

— Това никак не е лошо. Ще те държа все така.

Пое лицето му в ръце и го целуна.

— Ужасно ми липсваше. — Тя хвърли поглед към залива и видя, че фериботът се приближава към кея. — Бил ли си някога на остров Елис?

— Все не мога да се накая.

— Баща ми разправяше, че неговият праядо е влязъл отгук в Америка, бягайки от Ирландия по време на картофения глад.

— И моят също. През същото място и поради същата причина.

— Виждаш ли? Нашата среща е била предопределена от събития, започнали преди повече от сто години. Тук става въпрос за съдба, Кърби. Може би нашите дядовци са слезли тук в един и същи ден. Може би дори са се познавали или пък са си разменили по някоя добра дума. Може просто да са седели един срещу друг, да са се усмихвали един другиму и да са положили начало на верига от събития, завършили с нашата среща тук.

— Възможно е. Защо не се обадиш на горещата линия на психарите да им го разкажеш?

Никол се засмя и кимна към остров Елис:

— Знаеш ли, там държат архиви с имената на всички, минали през това място. Можем да потърсим на нашите фамилии и да направим разходка в миналото.

— Нямам кой знае какви приятни спомени от миналото.

— Аз също. Но може да положим началото на нови, лично наши.

Бас извърна поглед вдясно и изведнъж избухна в смях. Сами Касела се мъчеше да привлече вниманието на Кърби, показвайки белезниците. Тя му го посочи.

— Какво ще правиш с него?

— Майната му! Ще го отвържа, като се върнем. Ако се сетя.

Никол пхна ръка под неговата и го поведе към ферибота.

— Днес те каня на вечеря в „Нело“. Любимия ми ресторант. Ще ти хареса, правят страхотни спагети.

— А след това мислиш ли, че може да се отбием до нас и да пийнем малко шампанско? — Джак повдигна вежди и се засмя: — Какво ще кажеш, а?

— Само ако се държиш като много добро момче и не сърбаш супата на вечеря.

— Цуни ме отзад!

— О, и това може да стане!

БЛАГОДАРНОСТИ

Дължа специална и дълбока благодарност на следните служители от Нюйоркското полицейско управление:

Уилям П. Конрой — заместник-началник на Разузнавателна секция, за това, че ми отвори вратичките из „парижките потайности“ на изпълнените с очарование секретни операции.

Салваторе Ризо — детектив от Отдела За наблюдение на организираната престъпност, за това, че търпеливо и безгрешно ме преведе през всички тях.

Патрик Дж. Ърли — детектив от Десети участък, който винаги имаше отговор на въпросите ми.

Благодарности и на детектив сержант Робърт Д. Фистън — командир на Десети участък; капитан Майкъл Б. Херър и детектив Ричард О'Брайън. Всички те бяха изключително щедри с времето си и високоспециализираните си, събирани с къртовски труд знания.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.